Không rõ...

A LOVE STORY OF TEEN

iSach.info

Thông tin về ebook

A Love Story Of Teen

Tác giả: Không rõ...

Thể loại: Tuổi Học Trò

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 07-March-2022

Tổng số 681 trang

Click vào đây để đọc online

iSach.info

CHƯƠNG 1

_Dậy! dậy đi! sáng rồi, mày không định đi học hả?!Dây!!!!!!!!!!- Vừa lay. anh nó vừa lôi nó zậy, miệng không ngừng hét om sòm.

_Từ từ anh hai.....Tại hôm wa em ngủ hơi trễ.....-Nó ngồi zậy, ngáp một cái dài 80 cây số.

Anh nó thét lên, chói cả tai:

_Hơi trễ cái con khỉ! 12 h đêm còn để đèn sáng trưng mà bảo hơi trễ, thôi đi rửa mặt đi pà!!!!!!!

Nó bước xuống giường, vươn vai, xỏ đôi dép bông rồi lật đật chạy vào nhà tắm, không wên nhìn anh nò bằng cái bản mặt phụng phịu trẻ con. Anh nó là một hotboy, nó là một hotgirl, cả hai anh em nó đều " đc" một đống vệ tinh theo đuổi nhưng chắc tại kén wá hay sao mà đến bj h, 2 đứa vẫn chưa có một mảnh tình nào vắt vai (hic). Hai anh em nó lạc mất ba mẹ từ nhỏ, người mà nó gọi là "ba" bây giờ chỉ là ba nuôi, một nhà kinh doanh giàu có nhưng góa vợ và rất nhân hậu, chính ba nuôi nó đã xin tụi nó từ một trai trẻ mồ côi, mang về ngôi biệt thự sang trọng nhưng sớm tối hiu quạnh.

_Thưa ba tụi con đi học! -Hai anh em nó đồng thanh chào ba trước khi rời khỏi nhà.

_Ừ, các con đi đi- Ông nhấp một ngụm trà, mắt vẫn không rời khỏi tờ báo.

Anh nó dắt chiếc xế Nouvo ra, quay sang nó, nói:

_Tao đi trước, kẻo trễ, mà hôm nay là buổi học đầu tiên phải không, đi nhanh đi nhóc, không khéo lại trở thành người gây ấn tượng với bà cô đó!

Nó phì cười. Anh nó lúc nào cũng chu đáo như thế.

* * *

_Chết thật- Nó nhìn vào cái đồng hồ trên tay. 7h kém. Nó hì hục vận hết nội công để đạp cho nhanh.Vào tới trường, sau khi gửi xe, việc đầu tiên nó làm là chạy lại bảng "cáo thị" để xem lớp.Nó liếc mắt vào danh sách lớp 11T4, chắc chắn là nó học lớp đó rồi nhưng vẫn phải xem lại cho chắc.

Trống đánh cái tùng, nó vội vã ôm cặp chạy vào lớp mà không thèm nhìn đường.

"RẦM" Tiếp sau đó là tiếng la của nó "Á"-Nó đụng phải ai đó ở cửa lớp, vội vàng lúi cúi xin lỗi,rồi nó quỳ xuống sàn, lượm lại tập sách đang vung vãi tùm lum. Chọt người kia cúi xuống, nhặt đồ phụ nó. Nó nhìn vào mặt người đó, đủ thời gian để nó nhận ra rằng đó là một hot boy với một baby face cực xịn.

_Lần sau cẩn thận hơn nhé!- Anh chàng đưa mấy cuốn tập vừa nhặt cho nó rồi đỡ nó đứng lên trước tiếng Ồ thật lớn của mấy đứa con trai và ánh mắt tị nạnh của mấy nhỏ con gái. Nó khẽ cảm ơn rồi đi xuống chỗ ngồi, kế nhỏ bạn thân "3 đời" của nó- con Lam.

_Ê Thùy Anh, Thùy Anh-Lam ríu rít vẫy vẫy nó rồi không đợi nó kịp ngồi xuống, con Lam đã vít lấy tay nó lắc lắc- Bồ sướng thiệt đó nha, mới tới cửa lớp đã đụng phải hot boy lớp

mình mà bao nàng mơ cũng không thấy!

_ Tên đó học lớp mình hả?-Nhỏ tròn mắt nhìn nhỏ bạn.

Uả chứ bồ hok biết jì ak? Mắt con Lam tròn gấp đôi.

Nó gật đầu, thế là con Lam được một phen thuyết trính mỏi miệng:

_Bạn ấy tên là Mạnh Khoa, học sinh top ở Hà Nội chuyển về,nghe nói bạn ấy nhà giàu lắm, mà bồ thấy đó, bạn ấy đẹp trai dễ sợ luôn, chỉ cần zậy thôi là con gái trường mình đã đổ dài dài rồi. Mà bồ hok thấy sao, bồ mới đụng phải bạn ấy thôi mà tụi con gái đã ghen ra mặt rồi đó!

_Sao chứ....Mình thấy hắn cũng bt mà....zí lại bồ đừng có bạn ấy, bạn này nữa, nghe là muốn nghẹn rồi....

Hai đứa vừa nói tới đây thì trống đánh, vào học.

_Các em!- Thầy Tổng phụ trách gõ gõ vào cái bảng-Lớp 11T4 không chỉ có một học sinh mới mà là hai, ngoài em Mạnh Khoa ra, lớp chúng ta sẽ có thêm một học sinh giỏi ở Lê Hồng Phong chuyển về, bạn tên là Thường Khánh, thầy hi vọng các em sẽ giúp đỡ hai bạn thích nghi với môi trường mới!

Một đứa thắc mắc:

_Mạnh Khoa đây rồi, còn Thường Khành đâu hả thầy?

_Thường Khánh đang hoàn thành thủ tục nhập học ở trên Văn phòng, vì bạn ấy chuyển gấp nên vẫn chưa xong thủ tục.-Rồi thầy way đi.

Tiếng lào xào bắt đầu nổi lên, đa số là ở đám con gái, chắc tụi nó đang bàn vế việc Thường Khánh có xinh zai = Mạnh Khoa

không chứ gì, cái đám háo trai náy thì chỉ có chuyện đó để bàn thôi mà.Bây h nó mới ngó xuống bàn Mạnh Khoa, (dưới nó 1 bàn), đám con gái háo zai ấy đang xúm xít wanh anh chàng, làm duyên làm dáng, bắt chuyện, hỏi thăm này nọ, nhìn muốn mắc ói. Thật ra thì hắn có cái gì đẹp lắm ngoài cái bản mặt baby đâu, không biết làm gì mà tụi con gái mê zữ zậy ta. Mà đâu phải chỉ con gái lớp nó, cả mấy lớp khác, khối khác, thậm chí là trướng khác cũng mê tít tìn tịt anh chàng.Nó đang suy nghĩ mông lung thì cô chủ nhiệm dắt Thường Khánh xuống, ngay khi hắn vừa bước wa cửa lớp thì một tiếng "ồ" đã phát ra tứ đám con gái, có đứa còn hứng wá, la lên:

_Trời ơi, hai anh chàng đều đẹp, biết cua ai bây giờ?

_Im nào -Cô chủ nhiệm đập đập tay lên bàn trấn áp tiếng ồn rồi tiếp-Đây là Thường Khánh chắc thầy giới thiệu với các em rồi, còn thắc mắc gí các em cứ hỏi bạn ấy.

Anh chàng hok thèm nhìn cả cô, nói:

_Thưa cô, zậy em sẽ ngồi chỗ nào?

_Để cô xem- Cô chủ nhịm nâng cặp mắt kiếng nhìn xuống cái đám loi choi ở dưới mà không để ý rằng đám con gái đang nhìn mình với những đôi mắt cầu khẩn tha thiết, rồi cô chỉ vào chỗ nó- Em ngồi với bạn Thùy Anh đi, bạn cũng là một HS giỏi, có chuyện gì em hãy nhờ bạn ấy giúp.-Thêm hàng loạt con mắt ghen tị ném cho nó tia nhìn hình viên đạn.Nó giật thót (nãy giờ có thém chú ý đâu, tự dưng nhắc tới tên mình, hết hồn chứ sao). Thường Quân đi xuống bàn nó, kéo ghế ra ngồi. Nó cười xã giao với anh chàng, thế nhưng hắn không đáp lại mà còn khinh khỉnh way nhìn đi chỗ khác.Nó nóng mặt, nhưng chẳng lẽ lại sinh sự với hắn, thế là nó ném

cho anh chàng một cái nhìn tức giận rồi quay qua Lam, con bạn lại mắt sáng như sao, huyên thuyên:

_ Thấy chưa, bồ may lắm đó, lại dc ngối với một hot boy khác nữa!

_Thôi đi pà, người gì đâu vô duyên dễ sợ zậy mà còn làm ra vẻ ta đây...Mà tui thấy hai anh chàng này có gì đẹp đâu, sao mà bồ cứ hotboy hot boy mãi zậy?

_Hừ, chắc tối ngày được ngắm ông anh xynh zai nên bây giờ bồ chai zới ngững gương mặt "u tú" khác rồi!

_U ám thì có!

"Tùng! TÙng! Tùng!"- Tiếng trống ra chới vang lên khắp ngôi trường bé nhỏ của nó.

_Đi xuống canteen!-Con Lam lôi nó đứng lên trong khi nó còn quyến luyến cái máy tính và mấy bài toán khô khan.Kế bên nó,một bọn con gái đang cố làm quen với Thường Khánh trong vô vọng, còn ở bàn của Mạnh Khoa, một đám khác đang, nói chuyện hỏi thăm, làm dáng, làm duyên rộn cả lên.

CHƯƠNG 2

Khác với Thường Khánh, Mạnh Khoa tiếp chuyện với bọn con gái với thái độ rất chi là niếm nở, nói một câu khuyến mãi một nụ cười, mà nụ cười ấy thì có thể khiến cả khối em điêu đứng. Nó lắc đầu: "Đúng là dân sát gái chuyên nghiệp!"

CANTEEN

Nó mua ly nước rồi lôi con Lam lên lớp, mọi bữa nó ăn nhiều lắm, cứ như là bao tử không đáy zậy, nhưng hôm nay sao bỗng dưng mất hứng quá. Nó chỉ mua ly nước zậy thôi. Thường Khánh ngồi đó, bọn con gái đã tản ra rồi, chắc kế hoạch mang hình con cua của bọn nó đã bị chính tảng băng kia đè pẹp.

_Này, tránh ra cho tui zô!- Nó đứng chống nạnh, nói với cái giọng 3 gai. Thường Khánh vẫn ngồi đó như chẳng nghe thấy gì, nó hét- Này! Điếc rồi ak? Có tránh ra không thì bảo?

Đến lúc này, anh chàng mới ngước lên nhìn nó, lạnh lùng:

_CÔ bị đuôi ak? bộ hết đường đi rồi hay sao mà cứ đứng đây quát ầm lên thế hả? Cô phiền tôi quá đấy!

_Anh...anh tưởng anh ngon lắm hả, mới đc tụi con gái nghía một chút là đã kiêu rồi, cái đồ...cái đồ..cà chớn, đồ ba trợn, chảnh chẹ, đồ...kiêu, đồ...-Nó nói đến đó thì con Lam đã kéo xềnh xệch nó đi ra ngoài hành lang.

Nó tức muốn ói máu, quát luôn cả con Lam:

_Bồ làm cái gì vậy? Sao bồ lại kéo tui ra đây, tui chưa chửi nó xong mà!

_Bồ làm ơn giùm mình đi! Tự dưng đứng la lối om sòm trong lớp, ngươi ta đi wa thấy là ê mặt bồ chứ ai!- Con Lam chấp tay xá nó liên hồi.

Nó chợt nhận ra rằng mình hơi vô lý, nhưng nói ra thì wê, nó làm bộ:

_Coi như là tui nể tình bồ đó!-Rồi nó vùng vằng đi vào lớp.

Sau khi đã an tọa, nó lại way wa 8 với con Lam:

_Bồ làm Toán xong hết chưa, hôm nay ông thầy cho bài khó wá. làm mãi chả ra, chán thật!

Con Lam phẩy tay:

_Gìơ này là giờ chơi, bồ làm ơn đừng có bàn chuyện học nữa, mình ngán lắm rồi!

_Zậy thì bàn chuyện gì bây h?

_Bàn về tụi con trai đi! - Mắt con Lam sáng rực.

_Cái tụi đáng ghét đó thì có gì mà bàn! Nó đẩy chữ 'ĐÁNG GHÉT" lên cao vút rồi way wa liếc xéo Thường Khánh.

" Tùng! Tùng! Tùng!"

Tiết Lý, môn mà nó ẹ nhất, lại là môn mà cái anh chàng ngồi kế nó giỏi nhất, Thầy ra câu hỏi, rồi liếc vào cái danh sách lớp, xướng: "Trần Mai Thùy Anh". lần này thì chết thật rồi, cái câu đó đối với nó thì đúng là ngoài tầm tay. Nó đứng lên, rụt

rè:

_ Thưa thầy, em không làm đc ạ....

_ Cái gì, dễ thế mà không biết làm, sau này còn học hành gì nữa? Hôm nay tôi tha cho em, lần sau thì lãnh trứng vịt nhớ chưa?- Ông thầy tức giận, quát vào mặt nó.

_Dạ.....

Tiếp tục liếc vào danh sách: " Âu Thường Khánh", anh chàng đứng lên, giải bằng miệng một hơi mà không cần động đến máy tính. Tụi con gái lớp nó vỗ tay rào rào, riêng nó thì bĩu môi "May mắn thôi"

Tan học, nó chạy vào bãi gửi xe, dắt con ngựa sắt ra, bỗng nhiên nó la lớn:

_Trời, xe tui sao vậy nè? -Cả cái bãi gửi đổ con mắt vào nó. Xe nó thủng lốp rồi, không biết ai mà chơi ác zậy nữa, nó mới thay lốp tuần trước mà.- Bây giờ vá xe thì về đi học sao kịp, hay là để xe ở đây rồi bắt taxi về...không đc, tiền mình bỏ ở nhà hết rồi....-Nó còn chưa bjk làm sao thì có tiếng gọi:

_Ê, xì lốp rồi hay sao mà đứng như trời trồng zậy?

Nó quay lại, là cái bản mặt đáng ghét đó, nó la lớn:

_Không liên wan đến anh, biến đi cho tui nhờ!

Hắn nở một nụ cười đểu chưa từng thấy:

_Định cho quá giang zề mà ăn nói cái gọng đó thì... khỏi nghen!

_Anh tưởng tui thèm cho anh chở về hả, đi đi, không ai

muợn!-nó tức muốn nghẹn cổ họng.

_Vậy thôi, về thì về- Rồi hắn xach xe chạy một nc', không thèm way lại.

_Tức wá tức wá, từ lúc cha sanh mẹ đẻ tới giờ, chưa đứa nào dám láo với mình như thế, điên lên đc akkkkkkkkk!

Nó đang xì khói thì lại nghe ai gọi:

_ Làm gì đứng đó vò đầu bứt tóc dữ zậy?

Là Mạnh Khoa, anh chàng làm gì mà bi h chưa về zậy nhỉ, Mạnh Khoa chạy xe lại, nhìn xe nó rồi hỏi:

_Xì lốp rồi hả? Cô gửi xe đi tui cho wá giang về.

_Thôi, không cần!

_Cứng đầu thế! Lên xe đi, không ai ăn thịt đâu mà sợ!

Nó chần chừ một hồi:" Bây giờ mà không chịu thì sẽ không đi học kịp....."

_Quyết định nhanh lên, tui còn phải đi học nữa đó, bữa đầu mà đi học trễ thì còn mặt mũi nào nữa!

_Anh làm như là tui không phải đi học zậy! Thôi cho anh chở tui một bữa đó!

_Xì, bao nhiêu người mơ đc tui chở mà hok có đấy nhá, đừng tưởng bở!

Nó không thèm cãi lại, vù wa tiệm sửa xe. Manh Khoa bật cười:"xinh thế mà kiêu!"

* * *

Về tắm rửa rồi đón taxi đi học, trễ mất 15 phút, nó bước vào lớp chào cô rồi nhìn xuống phía dưới, ôi thôi, mấy cái bàn lý tưởng đều bị thực dân xâm chiếm hết rồi,nó đành lũi thũi đi xuống bàn cuối.

_Lại là anh ak? -nó la lên làm cả lớp và cả bà cô way xuống nhìn nó. Là Thường Khánh, nó không ngờ mình lại học chung và sắp phải ngồi chung với cái tên mà nó vừa rủa ột trận đã đời lúc ở nhà.

_Đề nghị em Thùy Anh giữ trật tự- Bà cô nhăn mặt, tỏ vẻ khó chịu.

Nó đành miễn cưỡng ngồi xuống, lẩm bẩm:

_Đi đâu cũng gặp, chắc mình bị sao quả tạ chiếu rồi, hic!

_ Đừng lẩm bẩm nữa, lớp này không phải có mình cô đâu, ngồi chung với tui đc là may lắm rồi, còn làm giá nữa, hồi nãy tụi con gái xà xuống đây wá trời, tui đuổi lên hết để giữ chỗ cho cô đó!

_Ai mượn, mà đừng có xạo, anh có biết tui học ở đây đâu. xi`! Đáng ghét, - Nó bĩu môi

---

_ Xuống ăn cơm, tối ngày ôm cái máy tính hok chán hả?-anh nó đẩy cửa phòng nó ra

_EM viết cho hết cía blog cái d0ã, mà chớ pa vế ăn luôn cho vui- Nó đáp lại, mắt vẫn không rời khỏi màn hình.

_Ba dặn ăn trc', 10h ba mới về! Nhanh lên, để máy tính ở đó, nó cũng có chạy đi đâu mất mà mày sợ.

Nó nhìn ông anh, phụng phịu:

_Anh ác lắm!

Sao hôm nay ăn cơm cũng chẳng thấy ngon, nó chống đũa vào chén, nói:

_Anh hai, tài nghệ nấu nướng của anh giảm sút từ hồi nào zậy?

Ông anh nhìn nó, khó hiểu:

_Mày nói lảm nhảm gì thế, ăn đi!

Đêm hôm đó, nó mơ thấy....Thường Khánh, vẫn với bộ mặt đáng ghét đó, nó giật mình tỉnh dậy, lẩm bẩm" ác mộng, ác mộng"

* * *

Sáng hôm đó vào lớp, nó thấy có một bức thư tỏ tình để trên bàn mà hok có đề tên, nó dòm wa dòm lại coi có ai hok, rồi bóc ra đọc

"Ngày....Tháng....Năm,....

Thùy Anh mến!

Nhìn wa là bjk thơ tỏ tỉnh rồi phải hok? nói thật ra thì tui đã thick Thùy Anh từ lần đầu nhìn thấy bạn, nhưng không dám nói, bây giờ tui mới có can đảm...., tui bjk là tui văn chương hok hay nhưng nói thẳng thì tui hok dám nói. Tui thích bạn, thậm chí là iu bạn, chấp nhận làm bạn gái tui nhé, Thùy Anh! Muốn biết tui là ai thì ngày mai, sau khi tan học đợi tui ở trước cổng trường nhá...

iSach-info

Iu bạn. x x x"

CHƯƠNG 3

Nó vừa đọc xong bức thư "tống tình" thì nhỏ Lam vừa vào tới lớp. nó chìa bức thư lên,

ngoắc ngoắc con Lam:

_Ê, thư tỏ tình nữa naz`, wải wá!

Con Lam giật lấy bức thư, mở ra đọc rồi lắc đầu:

_Chán bồ ghê, đc tỏ tình mà la oải, như tui nè, muốn mà hok có ai tỏ tình- Nhỏ ngừng lại

zây lát-Rồi bồ tính sao?

_Cũng hok bjk nữa nhưng mà hok chịu là chắc rồi, con trai mà, thằng nào chả zậy!

Con Lam cười khì khì, nói:

_Hok bjk lần này thêm anh nào sa lưới nữa, mấy đứa kua bồ lần trước toàn thứ gì đâu hok

hà, lần này chắc cũng zậy thôi, nhưng bồ định làm sao, ngày mai có đi gặp thằng chả hok?

Nó thở dài ngao ngán:

_Chắc có, phải dứt điểm lun chứ sao! mắc công chuyện học hành bị phân tâm, là khổ luôn

nhưng mà chẳng lẽ từ chối theo cách đó, mình thành đồ "mọt sách" mất! Haizzzzzzzzzzzz

Con Lam ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ rồi tiếp:

_Mình có cách này nhưng bồ phải chịu hy sinh một chút! Vì nghĩa lớn mà!

Tui mở to mắt, chồm tới:

_Cách gì?

* * *

Recess.....

Con Lam way wa nó. Mặt nó lúc này rất là pùn cười, không bjk đang mếu hay đang khóc

nữa....

_Bồ định hỏi ai trước đây? Mà sao mặt bồ trông pùn cười thế, bớt căng thẳng đi chứ!

_Hỏi Mạnh KHoa trước đi, dù gì thì thằng chả cũng dễ thương hơn ai kia!-Nó đáp

Chả là con Lam bày ra cách từ chối tỏ tình cho nó, mà cái cách ý rất chi là wái đản nhưng

nó đành gật đầu đại vì nó chẳng suy nghĩ được cách nào nữa: Mượn một trong hai hotboy

của lớp đóng giả làm bạn trai của nó.

_ Đi đi chứ, bồ còn sợ gì nữa, có mình hộ tống rồi, có gì mình đỡ kòi giùm cho!-Vừa nói

con Lam vừa đẩy nó lại chỗ bàn Mạnh Khoa.

_Khoa....-Nó ấp úng

Anh chàng nở một nụ cười vô cùng thân thiện:

_Cô có chuyện gì muốn nói ah?Tui đang nghe đây, nói đi!

_Anh...Anh làm bạn trai tui một ngày nhá...ah không...một tiếng hay nửa tiếng thôi cũng đc

_Bạn trai?- Khoa trợn trắng-Tại sao phải như vậy?

Nó zãy nãy:

_Chuyện dài lắm, đồng ý đi rồi tui kể nghe sau!

Khoa im lặng trong sự hồi hộp chờ đợi của nó rồi anh chàng lên tiếng:

_Tui cũng rất muốn giúp cô, đc làm bạn trai của một người xinh như cô thì ai mà tứ chối

đc nhưng mà....

_Mà sao?- Nó thấp thỏm lo lắng

_Mai tui có chuyện bận rồi, uổng wá, không giúp dc cô, xin lỗi nghen!

Mặt nó hiện lên chữ "Thất vọng" to đùng. Nó thất thểu way đi sau khi nói:

_KHông sao...cảm ơn....

_Phương án hai!-Con Lam giơ 2 ngón tay lên rồi chỉ Thường Khánh. Nó ngậm ngùi lê từng

bước về phía anh chàng.

_Ê!-Nó hất mặt lên (nhờ vả mà còn giở giọng chãnh)

Thường Khánh way sang nhìn nó:

_Lại chuyện gì nữa đây?

_Thật ra thì chẳng vui gì khi nói ra chuyện này nhưng mà....-Nó ngập ngừng-Anh giúp tui

một chuyện nhá!

Thường Khánh nở nụ cười.... đểu hết sức:

_Làm bạn trai cô ngày mai chứ gì...hồi nãy tui nghe cô nói chuyện với Mạnh Khoa thế mà!

Nó nổi sung:

_Anh dám nghe lén ah?

_Ai thèm nghe lén....cô nói như cái loa phát thanh thì có hok muốn nghe cũng hok đc!

Khói từ hai lỗ tai nó bắt đầu bay ra:

_Anh...anh....

Biết sắp có mưa miễn xảy ra, con Lam nhanh nhẹn đẩy nó xuống rồi đon đả hết mức zới

Thường Khánh:

_Hi hi, Khánh bỏ wa cho...con Thùy Anh nó nóng tính nhưng mà dễ thương lắm,zậy....bạn

giả làm bạn trai nó chiều mai nhé!

Thường Khánh ra vẻ làm kiêu, way đi.

Nhỏ Lam xuống thang năn nỉ:

_Làm ơn đi mà!

_Rốt cuộc là cô mượn tui làm bạn trai hay là cái bạn gì đó đứng đằng sau cô zậy?-Anh

chàng nói móc nhỏ- Ai cần thì người đó nói!

Con Lam hỉu ý, bèn lôi nhỏ lên, không wên dặn thầm:

_Kiềm hết sức nhá, vì nghĩa lớn!

Nó cố nhai nuốt cơn giận, rồi giãn cơ mặt hết mức để cười miễn cưỡng với anh chàng:

_Khánh dễ thương...Khánh tốt bụng....làm bạn trai tớ chiều mai nhá! Khánh nhá, tớ biết

Khánh là người tốt mà!

Anh chàng mỉm cười ma mãnh:

_ Giúp cô, tui được gì?

Nó gắng cười:

_Hi hi, Khánh muốn gì, tớ sẽ làm chuyện đó!

_Bất kể chuyện gì ah`?

Nó giật mình, lỡ wá lời, nó vội sửa lại:

_Trừ một số chuyện phạm vào điều cấm kỵ và "đạo lý giang

hồ" (Sao giống Trương Vô Kỵ

wá)

_chuyện này rất là nhẹ nhàng-THường Khánh cười tinh ranh-Nhưng sao tui bjk co sẽ giữ

lời?

Nó bắt đầu phát bực:

_Khổ anh wá....tui lấy danh dự ra thề đấy!

_Zậy Okie, tui sẽ giúp cô, coi như là cô may mắn đấy, còn chjện "trả công" cho tui thì tui

sẽ nói sau! Her Her

Sau đó,Nó và con Lam đi xuống canteen.

_Tức wá! Không phải vì muốn cứu chuyện học, mình đã hok hạ mình zí hắn như thế!

Grư``````

Con Lam an ủi:

_Thôi đi mà, wa chuyện này là bồ có thể ung dung dc òy, lúc đó thì tha hồ chới xỏ hắn,

nghĩ zề tương lai đi bạn tui ạ! -CON NHỎ VỖ BỐP BỐP vào lưng nó.

_Hic, hi vọng zậy!

CHƯƠNG 4

Chiều hôm sau.....

_Wê, đi chưa?-Thường Khánh khều khều nó khi nó đang bỏ tập sách vào túi.

_Để tui dọn đồ đã chứ. thích làm bạn trai tui đến thế àh!

_Xì, ai thèm!-Thường Khánh bĩu môi-Có cô muốn làm bạn gái tui thì có!

Cổng trường giờ tan học....Hai người từ phòng 17 đi ra trước cặp mắt kinh ngạc của mấy

đứa cùng lớp, nhất là tụi con gái, nhìn tụi nó bi giờ đáng thương đến tội.Nó cố gắng làm vẻ

mặt hạnh phúc, vui vẻ tay trong tay với Thường Khánh. Anh chàng cũng hok vừa. một tay

quàng vai nhỏ, ra điều tình cảm lắm. Hàng ngàn ánh mắt ghen tỵ nhìn chòng chọc vào nó,

và có cả những ánh mắt ghen ghét dành cho anh chàng, nó cũng là một hotgirl cơ mà.

Nó nhìn ra ngoài cổng trường, đã có một anh chàng đứng đó chờ sẵn. Nhìn thì cũng đẹp

trai, ăn đứt mấy thằng kua nó ~ lần trước. Nó và Thường

Khánh tiến lại gần. Mèn đét ơi...

Chính là Lâm Danh, anh lớp trưởng đào hoa lớp kế bên, nó không ngờ là người này, nó và

Lâm Danh có hề wen biết nhau đâu, thậm chí cả hai chưa một lần nói chuyện nữa cớ mà,

Đùng một cái, Người thick nó lại là Lâm Danh. Nó hít một hơi thật sâu rồi way wa nói với

Thường Khánh:

_Diễn thật tự nhiên nhé!

.....

_Chào bạn!- Bj giờ nó đang đứng tr" mặt Lâm Danh.

Thường Khánh cũng đưa tay ra:

_Chào cậu!

lâm Danh lịch sự bắt tay anh chàng:

_Cậu là....

_Bạn trai của Thùy Anh- Thường Khánh cướp lời.

_Bạn trai?-Lâm Danh bật cười-Làm sao tin đc, cậu mới về trường hôm tr" thôi mà!

_Cậu không tin hả?-Nói rồi Thường Khánh way wa ôm chầm lấy nó và đặt lên môi nó một

nụ hôn thật là sâu, nó đơ người, có mơ cũng không nghĩ đến tình huống này!-Cậu tin chưa?

Lâm Danh chớp chớp mắt mấy cái liền. Tụi học sinh trường nó và mấy pe' cấp 2 trường kế

bên tụ lại xem phim tình cảm. Lâm Danh lấy lại bình tĩnh:

_Cậu là bạn trai của cô ấy, không có nghĩa là tôi hết cơ hội!-Rồi cậu chàng nhìn vào mắt nó-Tớ vẫn sẽ thích cậu và sẽ làm mọi cách để có cậu

CHƯƠNG 5

Nó và Thường Khánh đạp song song trên con đường rộng thênh thang mà rất ít xe cộ. Bây giờ nó mời biết hai đứa về chung đường.

_Bắt đền anh đấy, ai bảo anh diễn thật wá, cướp luôn the first kiss của tui! Đền đi, huhu -

Nó "ăn vạ" như một đứa con nít làm người đi đường nhìn nó wá chời.

_Cô thôi đi, còn dặn tui là diễn thật tự nhiên vào mà, không cảm ơn thì thôi chứ! Mà nếu

tui không hôn cô thì còn lâu cái anh chàng kia mới tin tui là boyfriend của cô.... người phải

bắt đền là tui đây nè, vì hôn cô mà đời hotboy của tui tiêu tan luôn rồi đó...- Thường Khánh

tuôn một tràng.

_Choy`, tui giỡn chút xíu mà phản kháng ghê zậy?- Nó càu nhàu.

Thường Khánh ngẫm một chút rồi nói:

_Uh, đúng là tui hơi zô lý, đi ăn fastfood nhá, coi như là chuộc lỗi. Sẵn tiện tui sẽ nói cô

phải làm gì để trả công cho tui- Hắn nháy mắt.

_Haizzzz-Nhỏ thở dài- Nói gì thì nói lun đi, mất công wá ha`.

Thường Khánh trừng mắt:

_Không đi thì thôi!_____

_Zậy rốt cuộc tui phải làm gì đêy?????-nó cắt ngang câu nói của anh chàng.

_Để xem....-Hắn dừng lại suy nghĩ rồi bật nói-Cô phải làm ô-sin cho tui 1 tháng!

_Một....Một tháng? Anh đừng có đùa ác ý như thế chứ!-Nó trợn trắng, miệng mấp máy

không nói ra hơi.

_Tui rãnh để đùa zới cô chắc! Không trả giá, cô là ô-sin của tui, bắt đầu từ ngày mai- Hắn

nhẫn

tâm sổ ra câu nói làm "tan nát lòng nhau" ấy rồi way ngoắt, đạp xe đi.

Nó tức tối dẫn xe vào nhà, miệng lẩm bẩm: "Đáng ghét, đáng ghét,đáng ghét wá đi!" Rồi

nó gào lên "Một tháng, trời ơi, chết tui rồi!!!!!!!!!!". Anh hai nó từ trong nhà chạy ra, trên

tay còn cầm cái remote:

_Mày làm gì zậy, biết tao đang coi phim ma hok, mày tưởng thằng anh mày gan dạ lắm

hay sao mà đang phút hồi hộp thì mày hét toáng lên thế hả?

_Em xin lỗi....-Nó lê từng bước nặng nề đến "Princess 's room" Miệng vẫn lẩm bẩm nguyền

rủa cái tên 'ĐÁNG CHẾT" ấy.

Tối hôm đó, như những lần khác, ba nó đi về muộn nên chỉ có hai anh em nó ăn cơm với

nhau.Nó không ngồi đối diện với anh nó nữa mà chạy wa ngồi kế bên luôn. Nhìn anh mình với vẻ mặt "không thể nào buồn hơn", nó nắm lấy khủyu tay anh nó, cất tiếng:

_Anh hai iu wý ơi.....

Anh nó né sang một bên, nghi hoặc:

_Lại định nhờ vả gì nữa ah, tao không rửa chén cho nữa đâu nhóc, đừng năn nỉ!

Nó vùng vằng buông tay ông anh ra:

_Không phải chuyện đó....Anh ơi...-nó tiếp tục nhìn lão zới cặp mắt "cún con"- từ ngày mai

em sẽ không tự do nữa huhuhuhu- Nó òa lên khóc như một đứa con nít vừa bị giật đồ chơi.

_Mày nói vớ vẩn gì thế?

_Chuyện là thế này...- Nó leo lẻo kể lại tất tần tật mọi chuyện-... Chuyện là zậy, hic!

_Thảo nào hồi chiều mày hét lên như là gặp ma....

_Chuyện này còn kinh khủng hơn gặp ma ấy chứ!

Anh nó zỗ zành nó như hồi hai đứa còn nhỏ, giọng an ủi:

_Thôi không sao đâu...

CHƯƠNG 6

Hôm nay lạ thật, mấy chị khối trên và mấy nhỏ cùng khối nhìn nó wá chời như thể nó vừa lái tàu vụ trũ của Nasa lên sao Hỏa & trở về zậy. Họ nhìn nó với đôi mắt không mấy thiện

cảm (chắc rồi, hum wa dám khoác tay "đệ nhất mỹ nam" của trường hiên ngang bước đi

giữa bàn dân thiên hạ thế mà). Nó bước vào lớp, cái vẻ mặt pùn như con chùn chùn của nó làm cả lớp không khỏi tò mò. Hic. zô sớm thế mà cũng không kịp,"cậu chủ" đáng ghét

đang ngồi kia, nhe răng cười zới nó, hik hik.

_Sao, sẵn sàng làm nhiệm vụ chưa?- Hắn cười ma wái.

Nó vứt cặp xuống, uể oải mở miệng:

_Anh muốn gì?

_ Mua giùm ly coca, ah không, seven up, ít đá thôi nhá, nhanh lên!- rồi anh chàng nhét

zào tay nó tờ 50k mới cóng, không cần lấy đủ tiền thừa đâu!

Nó ngoan ngoãn nhận nhiêm zụ, biết sao được, lỡ đem cái danh dự to đùng ra cầm cố rồi.

_Dì Trang lấy con ly 7 up, ít đá thôi ạ!

Trong lúc chờ dì Trang làm nốt mấy ly kia, nó nghe tụi con gái đứng ở wầy đối diện xì

xầm "...Cái bạn đó là bồ của Thường Khánh đấy...uổng wá, tui nghía cậu ấy lâu rồi, zậy

mà...."Con nhỏ đứng cạnh phẩy tay "Tụi nó là bồ thì sao, nhìn con nhỏ ấy chả đáng gì

cả..." Nhỏ tức tối nghĩ thầm "ta đây cũng là hotgirl nhá, vì đang pùn nên mặt ta mới thế

thôi"....

Sau cái việc đó, Thường Khánh còn ban bố nhiều lệnh mà nó cho là "rất wá đáng", chẳng

hạn trong lớp học thêm, hắn nhởn nhơ lôi cái iPod ra nghe nhạc, mặc nó ngồi chép bài túi

bụi rồi còn phải nghe giảng thật chăm chú để còn "truyền lại kiến thức" cho anh chàng, giờ

thể dục thì lại bắt nó đi mua nước, mua bánh, bao nhiu là thứ linh tinh khác nữa...Ra về

hắn vừa tung tăng vừa thổi sáo, mặc nó khệ nệ "tay xách nách mang" 2 cái túi đựng đầy

sách vở...Có hôm mệt wá, nó "gật" luôn trong lớp, con Lam mà hok kiu zậy thì die thật

rồi.....

Ngày nào nó cũng phải lẽo đẽo theo sau anh chàng để phải nhận lấy hàng ngàn tia nhìn tóe lửa của tụi con gái trong

trường...Bạn bè trong lớp dù rất là "đau đớn" nhưng đều phai

công nhận 2 người là một đôi...Rồi một ngày như pao ngày khác...nó đến trường, vừa

bước vào lớp thì....

---------- Bài viết đã được nhập tự động bởi hệ thống ----------

Nó bừa bước vào lớp thì đã nghe tiếng lào xào bàn tán của tụi con gái. Nó cũng dừng lại

nghe ngóng tin tức, một ý nghĩ lóe lên " Đừng nói là có thêm một hotboy bay zìa trường

này nghen!". Nó khều con nhỏ bạn đứng gần nó nhất- con Dung rồi hỏi:

_Có chuyện gì nữa zạ? Thêm một hotboy về trường mình ak?-Nó tủm tỉm cười.

_Lần này không phải là một hotboy....mà là một hot girl....

_Hotgirl?-Nó mở mắt tròn xoe.

_Uh

_Là hotgirl mà sao mấy bồ bàn tán dzữ zậy....thành les hết rồi ak?

_Con wỷ- Nhỏ Dung cốc đầu nó rồi ôn tồn giảng giải- Là thế này...cái bạn hotgirl mới

chuyển zìa trường mình...là....vị hôn phu của Thường Khánh.

_Vị hôn phu?Thường Khánh?-Nó trợn trắng-Bồ nói thiệt đó hả?

_Thiệt mà! mình nói xạo bồ, mình có ốm đi hay mập lên đc đâu-Con Dung tròn mắt không

kém.-A ha, mình hỉu tại sao bồ ngạc nhiên zậy rồi, bồ sợ mất Thường Khánh phải hok, bồ

và bạn ý thân thiết thế cơ mà!

_Con khùng, làm gì có chiện đó, mình còn zui nữa là đằng khác!-Nó cười tinh wái

Con Dung ngây ngô hỏi:

_SAo bồ lại zui?

_Bí mật! À mà bạn ý sẽ học lớp mấy?

_Mình hok bjk nữa.

_uh, zậy thuj.

Nó tủm tỉm cười, xáck túi đi zề chỗ ngồi. Tiết đầu tiên là sinh hoạt ngoại khóa, cô chủ nhịm lớp nó hin ngang bước zô. Việc đầu tiên là cổ zòm lên cái bảng rồi nói:

_Lớp trường, hôm nay Âu Thường Khánh nghĩ ko phép ak?

Lớp trưởng Anh Quân đứng lên:

_Dzạ.

Bà chủ nhịm lẩm bẩm:

_Gan nhỉ? Mới về trường mấy ngày mà đỡ giở thói ra rồi...Bà cô zừa nói xong thì Thường

Khánh từ ngoài ập vô, đứng trước mặt cô, cúi đầu:

_Em xin lỗi, nhà em có chút chuyện nên...

_Thôi đc rồi, zề chỗ đi- Bà cô phẩy tay.

Thằng pé liền chạy vào chỗ. nó hỏi:

_Sao zô trễ zậy?

Thường KHánh thở hổn hển:

_Không liên wan đến cô!

_Người ta wan tâm mới hỏi...bày đặt chảnh!(Thật ra là mun' hỏi zề "zị hun phu")-Lúc này

nó mới nhìn kỹ Thường Khánh, uj chời, hình như là anh chàng đang rất giận, có lẽ là vì

một điều gì đó(lãng xẹt), từ kiểu cách đến gương mặt đều cho nó thấy rõ một chữ "GIẬN

ZỮ" to tổ chảng.

Bỗng con Nhung-học trò cưng của pà cô chủ nhịm (nhờ cái tài nịnh hót) đứng lên điệu đà

nói:

_Thưa cô....Em nghe nói có một bạn nữ vửa chuyện trường zề phãi hok ak?-Con Nhung

zừa nhắc đến" BẠN MỚI" thì Thường KHánh bất giãc giật mỉnh cái thót.

Bà cô tháo mắt kiếng ra, nắm hai tay lại, đặt lên bàn:

_Đúng là có chuyện đó, bạn ý xin vào lớp chúng ta, nhưng vì

lớp không đủ chỗ ngồi nên

bạn ý sẽ học ở lớp 11T5. Còn em nào thắc mắc gì không?

Tụi con trai lớp nó nghe đến đó thì mặt đứa nào đứa nấy ỉu xiu`, buồn hiu (TRừ một số

chàng không bị mắc tật háo sắc). Một đứa hỏi:

_Thế hiện giờ bạn ấy đang học ở lớp kế bên chúng ta hả cô?

_Không, ngày mai bạn ý nới nhập học! Thôi chuyển chủ đề # đi! Lớp mình không lo, lo

chuyện ng` ta!

Cả ngày hôm đó mặt Thường Khánh rất là bất bình thường, anh chàng chẳng nói chẳng

rằng suốt ****, làm nó có cảm gáic mình đang ngồi cạnh một pho tượng lạnh ngắt. Mà zậy

cũng hên, ngày hôm đó, nó chẳng bị sai vặt này kia nữa,. Nó đang hì hục chép bài thí

chuông đánh ra chơi. Nó ngồi lại chép nốt mấy bài tập trên bảng, vừa lúc đó thì có tiếng

kiu (hok phải kiu nó)

_Thường Khánh!

Anh chàng ngước lên, một cô nương xinh như hoa, ak không, xinh hơn hoa đứng trước lớp

nó (zị hun phu chứ ai nữa). Là con gái 100% mà nó cũng cứng người mất mấy giây, mắt

không chớp đc nữa là...Khỏi nói tụi con trai lớp nó như thế nào, hết đứa này đến đứa kia

ke chảy lòng thòng, mắt nổi hai cái trái tim to đùng. Thường Khánh đứng zậy, rời khỏi chỗ

ngồi, tiến lại phía bạn gái đó:

_Cô muốn gì ở tôi?

CHƯƠNG 7

Cô gái cười hiểm độc:

_Em là vợ chưa cưới của anh, anh đi đâu, em phải theo đấy chứ....

Bây giờ thì nó đã hiểu ra tất cả...Cô gái đó và Thường Khánh có hôn ước với nhau nhưng vì

không có lấy một chút tình cảm với cô gái ấy nên Thường Khánh đã âm thầm chuyển

trường, nhưng cô gái ấy biết được zà tức tốc rượt theo....

_Thôi đi, cô tưởng tôi chấp nhận cuộc hôn nhân vớ vẩn này ak? Mẹ tôi đính ước cho tôi chứ

gì`....thì bà ấy đi mà lấy, tôi chưa bao giờ đồng ý chuyện này cả!-.Thường Khánh cắt đứt

dòng si nghĩ của nó.. Hắn nhìn zị hun phu = cái nhìn lạnh lùng

Nếu nó là cô ả thì bi giờ nó đã khóc & chạy đi rồi, ai đời bị 'HOÀNG TỬ" "dứt tình" phũ

phàng như thế mà còn đứng đó đc, mà cài bản mặt zẫn hok hề rung chiển mới pro chứ,

mặt dày thí sợ (ả này chắc có làn da dày 2 mét). Học sinh của

trường pu lại xem đông còn

hơn là cái lần the first kixx của nó bị hắn tước đoạt.

Nụ cười zẫn trên môi, nhỏ đó nói:

_Anh không bjk suy nghĩ ak, anh có thể làm được tất cả sao, không có chuyện đó đâu baby

ạ!

_Cô....-Thường Khánh thật sự nổi sung lên, nhưng vì là con zai nên anh chàng hok nỡ cho

cô ả ăn tát. Vừa lúc phim đang gây cấn thì Mạnh Khoa & mấy đứa con zai lớp tui lao ra

cản hắn lại.Chắc là sợ to chuyện. Mạnh KHoa vỗ vỗ lên zai hắn, nói thầm:

_Thôi đc rồi...bình tĩnh....-Rồi anh chàng đẩy Thường Khánh vào lớp.

_Hix ha`, đang hay tự dưng....-Một đứa đứng xem, nói.

Nhỏ đó phá lên cười sằng sặc (hok bjk bị chạm cấp mấy nữa, zậy mà còn cười được!) rồi

nhỏ đi zề lớp mình. Thường Khánh với đôi mắt đỏ ngầu, hừng hực lửa làm nó cũng run, vội

ngồi nép wa bên con Lam. Buổi học hôm đó kết thúc,nó bảo đảm là cả buổi hắn hok thèm

nghe giảng bài (cả buổi hắn cúi gằm mặt xuống, tia nhìn như muốn thiêu cháy tờ giấy, mô

phật mô phật) nhìn hắn bi giờ sao sao ý.

* * *

Tối hôm đó, sau khi ăn cơm và thực hiện nghiã zụ rửa chén, nó liền 3 chân 4 cẳng chạy

lên lầu học pài (để tối coi phim). Đang nghiền ngẫm mấy công thức Hóa học cứng nhắc thì

bài hit The Foolish love/Pabo Sarang cũa " thần tượng đẹp zai" vang lên từ cái iPhone bé

bỏng của nó. Nó nhìn vào,lẩm bẩm "Số ai lạ hoắc? " rồi nó bắt máy:

_Alo^, ai đấy ạ?

CHƯƠNG 8

Bên kia không có tiếng trả lời, nó lập lại:

_Dzạ alo^?

Nghe giọng, nó nghi nghi, nhưng vẫn chưa chắc, nó lại hỏi:

_"tui" là ai?

Đầu dây bên kia thoáng im lặng rồi nói:

_Biết ngay là anh mà, sao anh bjk số tui?

_Anh có khùng cũng zừa zừa thôi chứ! Anh bjk là ngày mai kiểm tra 15' hok, để tui học bài

nữa chớ!-Nó la oang oác trong điện thoại.

Nó nói như hét:

_Hok, một trăm lần hok!-Rồi nó cúp máy cái cụp trong sự ngỡ ngàng của anh chàng.

Nó quăng cục cưng lên nệm, càu nhàu:

_Khùng! Học bài thấy tía đây mà đòi đi dạo!-Nó liếc nhìn đồng hồ, mới hơn 8 giờ. Nó cầm

cuốn tập đọc đi đọc lại mà chẳng zô đầu đc chữ nào. Vứt cuốn tập sang một bên, nó gục

mặt xuống bàn. Cái iPhone lại rung lên.Nó vội nhào tới chụp.

Vừa bắt máy lên thì:

Nó nói ngang:

_Tui thick thế đấy, sao nào?

Thường Khánh thở hắt ra, giọng "ông chủ"

Nó chợt nhớ đến cái "hợp đồng" hôm bữa, nghĩ thầm: "Dù gì cũng học hok zô, thôi

kệ....".Nó làm giọng kiêu:

_May cho anh vì tui là người coi trọng lời hứa đó! Gặp nhau ở đâu đây?

Nó trợn trắng, vội kéo rèm kửa nhìn xuống, đúng là có một hotboy (theo lời của mấy nhỏ

mê zai đẹp) đang đứng đó thật. Nó vội nói:

_Chờ thui thay đồ rồi xuống ngay!

Nó mở banh cái tủ ra, nhìn sơ wa rồi chọn lấy đại một chiếc sơ mi kiểu màu trắng đen, có

cái nơ ngay cổ và một chiếc jeans bó màu đen. Sau khi thay đồ, nó lập tức "vèo" xuống

nhà dưới, không wên chộp lấy em dế iu nhét vào túi.

_Đi đâu thế?-Anh nó ngước lên khi có tiếng chân thình thịch dọng xuống cầu thang.

_Em đi đây một tí-Nó trả lời, hok nhìn ông anh

Anh nó vội dặn với theo:

iSach-info

_Về sớm nghe chưa!

_Zạ!!!!!!!

Bây giờ thì nó đang đứng trước mặt Thường KHánh, thở hồng hộc như vừa nói thi điền

kinh. Anh chàng nhìn nó nói:

_Tôi có dọa giết cô đâu mà chạy chi cho zữ zậy?

CHƯƠNG 9

Nó chống hai tay lên đầu gối, vừa nói vừa thở:

_Sao cũng đc...kệ tui....

Anh chàng khẽ nhún vai:

_Được thôi.....

Hai đứa bắt đầu lê bước trên con đường trải dài hai tầng cây cao. Không khí im ắng bao

trùm. Nó đi với hắn mà như bước cùng một cái xác không hồn,vì hắn hok chịu nói năng gì

cả. Nó đành bắt chuyên trước:

_Đi như thế này thôi sao, zậy sao anh không đi một mình luôn cho rồi!

Thường Khánh way sang nó:

_Đi luẩn wẩn mãi tự nhin đến nhà cô....

_MÀ sao anh bjk nhà zới số DĐ của tui, đừng nói là theo dõi tui nghen!

_Xì, thèm ak!

Một lần nửa không khí tĩnh lặng lại bao trùm lên hai đứa. Lần này Thường Khánh bắt

chuyện trước:

_Chắc cô biết cô ả hồi chiều là ai....

_uhm, là vị hôn phu của anh chứ gì...

_Hôn phu cái đầu cô ý- Hắn cốc lên đầu nhỏ.- Tụi tui là bạn từ nhỏ, hai nhà lại là mối làm

ăn với nhau từ đời ông nội tui lận, nên hai đứa bị ng` lớn kết hôn ước cho nhau, hồi nhỏ cô

ấy dễ thương lắm, lớn lên thì lại chanh chua đanh đá như bà mẹ của cổ...Càng ngày càng

wá đáng, tui mà nói chuyên thân thiết với cô gái nào # thì cô ấy lại ***g lộn lên...riết rồi

không chịu đựng đc, tui phải trốn đi nè....- Hắn kể một hơi...không kịp thở.

Nó liền nhảy ra xa hắn 1 mét 60, nói:

_Nguy hiểm chết người!

Thường Khánh lắc đầu:

_Cô zữ như cọp thế thì cô ấy làm gì được cô mà nguy hiểm!

Nó thét lớn làm người ta nhìn nó "đắm đuối":

_Tui zữ kệ tui, hok liên wan đến anh!

Anh chàng cười khúc khích, nó nén giận, hỏi:

_Thế anh hok thích cô ấy ak?

_Thích làm sao nỗi, thử là cô coi cô thick nổi hok- Hắn giãy

lên đành đạch. Nó nép người

lại:

_Hok thích thì thôi, phản ứng mạnh thế!

Đi mãi mỏi chân, hai đứa tiến lại phía ghế đá. Nó ngồi xuống, chú ý giữ một khoảng cách

an toàn với hắn. Cả buổi hôm đó hắn chỉ kể với nó về chuyên đó mà thôi. Nào là Hy Vân

(tên của nhỏ đó) rất ngang bướng (giống nó), nào là không hỉu gì về hắn, nào tín đồ của

chủ nghĩa chiếm hữu...nhưng anh chàng chú ý để không nói wá đáng về nhỏ đó. (Dù gì thì

hắn cũng còn tình người). Nghe anh chàng nói, nó rất ngứa miệng, nhưng nó biết bây giờ

hắn cần một đôi tai biết lắng nghe hơn là một cái miệng lúc nào cũng huyên thuyên.

Sau khi đã nói hết ra với nó, sắc thái Thường Khánh nhẹ nhõm hẳn, hắn nói:

_Nói chiện zí cô thoải mái thật, mai mốt có chiện buồn tui cứ tìm cô nhá, nhá!

Nó bĩu môi, nghĩ:"Hết thời hạn làm ô-sin thì anh sẽ chết với tui chứ đừng có hòng.....".

nhưng vì không muốn làm cụt hứng nên nó gật đầu

_Okie! Anh thì thoải mái nhưng tui thì bị lỡ mất phim của thần thượng, mà ngày mai còn

phải dậy sớm "nuốt" mấy tờ giấy nữa naz`!

Đôi mắt anh chàng lộ vẻ thông cảm, Sau đó, hắn "hộ tống" nó zìa tận nhà. Mệt mỏi, nó

vặn đồng hồ bào thức 5 giờ rồi "ình" lên giường ngủ thiếp

---------- Bài viết đã được nhập tự động bởi hệ thống ----------

Sáng hôm sau....Nó bỏ bữa sáng vì sợ trễ giờ, ba nó bèn dúi vào tay nó một tờ 1 tờ 500k

mới cứng. Nó vội vàng trả lại:

_Thôi ba, con còn tiền trong túi, có đói con sẽ ăn mà ba, ba đừng lo!

Nhận lại tờ tiền, ông ôn tồn:

_Uh, đói thì phải ăn, hok đc nhịn đâu đấy!

Nó vội đạp xe đến trường, mọi người đã vào đông đũ hết rồi, kể cả "cậu chủ" của nó. Hôm

nay sao cả lớp im ắng lạ thuờng thế nhỉ, bình thương giờ nya cái lớp nó đã như một cái chợ

vỡ rồi...Cả Thường Khánh nữa, hắn lại bị làm sao mà cái mặt lại như một tảng băng đăng

trong Suối Tiên ý. Nó nhìn hắn với đôi mắt tò mò.

_Hotboy của bồ của bồ làm sao thế, cả cái vương wuốc thân iu của chúng ta nữa?- Nó

đánh phịch xuống ghế rồi way wa nhỏ Lam. Con nhỏ kể:

_Lúc bồ chưa zô, con nhỏ Hy Vân gì đó wa kiếm Thường Khánh, mình phải công nhận con

nhỏ đó dai thiệt, mà nó còn dám công bố trước thần dân lớp mình là " Thường Khánh là

của tôi, mấy bạn không được đụng đến".

_Rồi sao nữa?

_Thường Khánh nhịn zữ lắm mới hok cho nó ăn tát. Gặp mình là con nhỏ đó tới số rồi, nhìn

cái bản mặt nó lúc đó, trời ơi, đểu hok thể tả!- Con lam vung nắm tay lên làm nó cũng giật

mình, con bạn thân từ trước tới nay là một tiểu thơ chính hiệu đáng iu, hiền dịu mà. Chắc

Hy Vân wá đáng thật....

Nó thoáng liếc wa Thường Khánh, gương mặt hình sự hok chút thay đổi.

_Ê Lam- Nó chuyển đề tài]

_Gì?

_Nhà hàng mẹ bồ có thiếu nhân viên hok, mình zô làm zới.

Nhỏ Lam há hốc:

_Trời, bồ ở nhà nằm ăn không cũng hok hết tiền, đi làm chi cho cực.

Nó nhăn nhó:

_Biét thế nhưng ở nhà không chán chết, còn chỗ ình làm zới, hok cần lãnh lương

đâu, mình chỉ muốn ziết thời gian thôi hà?

_Hok có lương sao được, nhà hàng mẹ mình 3 sao đấy, hok trả lương nhân viên cho chít

ak?

Mắt nó lập tức sáng rực:

CHƯƠNG 10

-Ujjjjjjjj, zậy nhận tui rồi phải hok? -Nó ôm chầm lấy nhỏ Lam, sung sướng-Lam ơi, iu bồ

nhất đó!!!!!!!!!!!!!!!

Con Lam gỡ tay nó ra:

_Thôi lạy bồ. Người ta nhìn vào lại tưởng bồ là les bây giờ...-Nhỏ tiếp-Chiều nào mình cũng

zô trong đó phụ, có pồ đi thì zui thêm chứ sao, còn chuyện lương bổng mẹ mình lo!

_Okie- Nó giơ hai tay lên- Mà mình chỉ phụ bồ được thứ 3,5,7 và chủ nhật thui, mấy chìu

còn lại mình đi học òy.

_Biết rồi!

* * *

Recess.....

_Thường Khánh- Hy Vân lại đang đứng trươc lớp nó, Thường Khánh nghe tên mình thì

ngước lên nhưng khi chạm phải bản mặt đó thì mắt anh chàng lại long sòng sọc.

Hy Vân không ngại ngùng, tiến thẳng vào lớp nó, đến trước mặt anh chàng:

_Anh giỏi chịu đựng hơn em tưởng... Hay là anh "xiu" rồi?

Hắn bất ngờ kéo nó đứng bật lên:

_Cho cô biết - Hắn quàng tay lên vai nó,tiếp- Đây là bạn gái tôi, cô đừng có mơ mộng hảo

huyền đến tôi nữa, tôi có bạn gái rồi!

hy Vân nhìn nó bằng đôi mắt đầy rắn độc, rồi cô ả đưa ngón trỏ lên cằm nó:

_Cũng xinh ra phết...Nhưng chuyện này không phải chỉ cần xynh là xong đâu cô em ạ....

Thường Khánh gạt phăng tay của cô ả ra khỏi người nó:

_Đừng dùng bàn tay của cô để động đến bạn gái tôi!

Bây giờ nó mới định thần lại "Bạn gái?" Hắn nghĩ sao zậy trời? Nó không chớp mắt lấy một

lần, các dây thần kinh của nó như đồng loạt "đình công".

Hy Vân mỉm cười hiểm độc:

_Đc thôi, nhưng anh biết đấy, một khi công chúa đã viết ra một kịch bản thì không ai có

thể diễn sai kịch bản ấy được...Cả anh- Cô ả trừng mắt- Và cô bé xinh đẹp này nữa...-rồi

con nhỏ way đi, tiến ra phía cửa, không wên way lại tặng nó một nụ cười đầy khiêu khích.

Cả cái lớp 11T4 bất động nãy giờ,mọi con mắt đổ về bàn nhỏ. hy Vân vừa ra khỏi lớp thì

tiếng xì xào bắt đầu nổi lên "Thấy chưa, hai người đó là một đôi mà...." "tao hok dám tin

đó là sự thật đấy, thế là bao ước mơ tiêu tan rồi sao, hhuhuhuhuhu...."

Nó nhìn Khánh đểy tức giận:

_Anh làm gì vậy hả, ít ra cũng phải hỏi ý kiến tui chứ?

_Lúc đó mà hỏi đc thì tôi đã hỏi rồi, ngốc ạ? -Anh chàng nhìn nó, càu nhàu

---------- Bài viết đã được nhập tự động bởi hệ thống ----------

Nó liếc xéo anh chàng rồi ngồi phịch xuống ghế, và way wa con Lam, nó chưa kịp nói gì thì cô nàng đã lên tiếng trước:

_Chậc chậc! Tiêu bồ òy, con nhỏ đó không dễ gì để yên cho bồ đâu!

_Biết thế, nhưng chuyện gì cũng đã xảy ra rồi....

Nhỏ Lam lắc đầ:

_Mà nếu bồ không ngồi đây thì cũng đâu đến nỗi....

Nó im lặng, còn biết nói gì nữa, chuyện gì đến thì cũng phải đến thôi...

Tan học.

_Này! Thường Khánh khẽ chạm vào nó.

_Gì?-Nó way wa anh chàng, phát cáu.

_Coi chừng lát zề bị chặn đường đó. Để tui đưa cô về, Hy Vân chuyện gì mà hok dám làm.

_Không cần! Có chết tôi cũng lôi anh theo- Nó vừa nói vừa kéo túi lên vai.

_Cô thật là.....tiểu thư như cố mà bị đón đường chắc lăn ra xỉu tại chỗ mất!- Nói rồi hắn

nắm khuỷu tay nó kéo đi, mặc cho dân tình đang nhìn hai người với đôi mắt ngạc nhiên.

Tại cửa lớp 11T5, Hy Vân đang nhìn nó và hắn hòa vào dòng học sinh tan trường với một

nụ cười hiểm độc.

CHƯƠNG 11

Một lần nữa, chiếc Martin và chiếc Rainy (cũng là xe của mình đấy) lại có nhau trên con

đường đầy lá thu rơi rụng.

_Sao anh không thử cho cô ấy một cơ hội?-Nó lên tiếng phá tan không khí tĩnh mịch nãy

giờ.

_Cơ hội cái đầu cô ý! Có thêm 10 cơ hội thì mọi chuyện cũng thế thôi.-hắn cáu lên

Nó bĩu môi:

_Con trai gì đâu mà nhỏ mọn.

Hắn không nói gì, kết thúc cuộc nói chuyện giữa hai đứa. Về tới nhà, nó xuống xe, nói:

_Cảm ơn đã hộ tống tui nhá!

Hắn không dừng lại mà chạy thẳng, không wên đưa tay lên ra hiệu tạm biệt. Nó đẩy cánh

cổng cáo gấp rưởi nó ra một cách khó nhọc, rồi dắt xe zô. Ba nó đang chăm sóc mấy chậu

kiểng, tay cầm cái bình tưới. Nó lên tiếng:

_Thưa ba,sao hôm nay ba zề sớm zậy?

Ba nó ngẩng lên, cười hiền:

_Con gái mới đi học về ak? Hôm nay ba không phải đi gặp đối tác nên về sớm. Thôi ba đi

tưới cây đây.

_Dzạ...-Nó khẽ nói trước khi ba nó đi về phía mấy cái cây hải đường, rồi nó dắt xe vào

garage, để cạnh chiếc xế hơi của ba nó.

Cùng lúc đó, tại một wán cafe sang trọng, ở một chiếc bàn cạnh ô cửa kính nhìn ra dòng

người nườm nượp ngoài kia, một giọng nữa thanh cao cất lên:

_Vậy ra là anh muốn hợp tác với tôi!

_Đúng! Bất cứ chuyện gì để cô ấy thuộc về tôi, và cô cũng sẽ có thứ cô muốn! Lợi cho cả

hai bên! -Người con trai cười đểu không gì bằng, nói.

Người con gái khuấy khuấy ly cam vắt:

_Thật ra thì mình tôi cũng đủ hạ cô ấy nhưng thêm đồng minh thì càng có lợi mà...

Người con trai chồm người tới, chìa tay ra:

_Hợp tác vui vẻ!

_Tất nhiên!-Cô gái bắt tay chàng trai, cười xảo trá.

(Chắc mấy u biết đó là ai rồi phải hok?). Đó chính là Lâm Danh và cô ả "Không có chuyện

gì là không dám làm" Giang Hy Vân. Lâm Danh ngả người vào sofa:

_Bắt đầu từ ngày mai....

Sau đó, tất cả kế hoạch được hai người bàn bạc kỹ càng, các tình huống và phương án giải

quyết được đưa ra bởi hai cái đầu đầy mưu toan đều được lên lịch. Và thế là "Chiến dịch

tranh đấu với vị thần Tình Yêu".... action!

Sáng hôm sau, nó kéo lê từng bước chân vào lớp, ngáp đi ngáp lại, tay gãi gãi đầu, (ngủ

chưa đã) nên bây giờ trông nó rất chi là....siêu ngố. Vừa bước vào lớp thì cái đầu tiên nó

nhìn thấy chính là bản mặt đầy xảo wuyệt của Lâm Danh. Nó tỉnh ngủ tức thì:

_Uả, tui zô lộn lớp hả, xin lỗi nghen-Nó lúi húi cúi đầu chào rồi way ra nhưng Lâm Danh đã

kịp kéo tay nó lại:

_Không đâu! Tui đứng đây chờ bạn nãy giờ rồi!

Nó nhìn lại, đúng là toàn những gương mặt wen thuộc: Con

Luyến, thằng Phát, thằng

Long,....Thằng Hùng đi phớp wa mặt nó, nói khẽ:

_Chàng chờ nàng từ 6 giờ rồi đó.

Nó bỏ ngoài tai câu nói đó, nhìn thẳng vào mắt Lâm Danh:

_Có chuyện gì hok?

Lâm Danh giả vờ gãi đầu gãi tai. làm bộ "con nai vàng ngơ ngác, đạp trên lá vàng khô"

nhưng không wa nổi nó:

_Tui chỉ muốn mời bạn đi ăn....

Nó lạnh lùng:

_Để hôm khác, hôm nay tui không rãnh.

Nó toan về chỗ ngồi thì Lâm Danh kéo nó lại:

_Xin bạn đấy.....

_Nhưng hôm nay tui phải đi học thật mà- Nó cáu lên

_Zậy thì chiều mai! Bạn phải đi đấy! -Nói rồi hắn vụt về lớp, không để nó kịp từ chối.

Đứng ngẩn người, nó thầm nghĩ "Dù gì thì tuần sau mới đi làm thêm, hay là đi ăn với Danh

cho rồi..."

_Làm gì mà đứng như trời trồng vậy? -nhỏ Lam đánh nó cái bốp, nó giật mình nhìn lại mới

biết mình đang đứng giữa lớp, nó và nhỏ Lam đi xuống chỗ ngồi. Nhỏ Lam hỏi:

_Sao hôm nay lạ thế, lại đứng như người mất hồn trước lớp nữa?

Nó thật thà kể hết lại mọi chuyện với nhỏ. Nghe xong, con Lam chỉ nói:

_Tùy bồ thôi, mình cũng đâu biết nhiều về con người của Lâm Danh, nhưng mà nghe nói

hắn gọi "kua" lắm, coi chừng bồ bị dụ "vào tròng" đó!

Nó cười, trấn an nhỏ bạn và cũng tự trấn an mình:

_Làm gì có chuyện đó, mình là ai chứ!

Hôm nay có tiết thể dục, ác một cái là hồi sáng nó dậy trễ nên hok kịp ăn gì cả, bụng đói

meo mà nó không xuống canteen mua ổ bánh mì gặm đỡ (vì vô học rồi). Tiết thể dục lại là

tiết đầu mới chết chứ.

Nó lê cái bụng đói meo (gần như là dính vào da lưng) đi ra sân.

_Nghỉ tiết tụi bây ơi!!!!!!!!!!!!-Một đứa náo đó la lên làm nó giật mình.

Lớp trưởng nghe thế thì vội vàng chạy lên phòng giáo vụ, nhưng hok thấy thầy TD đâu mà

chỉ gặp pà Tổng phụ trách.

_Em nói các bạn hôm nay thầy nghỉ!- Pả nói zí thằng lớp trưởng.

Thê là tiết đầu được nghỉ. Nó mừng lắm, vội chạy xuống canteen mà không thèm rủ nhỏ

Lam. đang vô tư "bay" thì nó thấy trời đất tối sầm lại, nó lảo đảo rồi té cái rầm trước sự

chứng kiến của mấy đứa trong lớp.Thế là Thường Khánh và Mạnh Khoa lao như tên lửa về

phía nó. Con Lam và mấy đứa # chạy theo sau. Cuối cùng thì Mạnh Khoa lao đến trước,

anh chàng bế xốc nhỏ lên rồi lao thẳng tới phòng y tế. Thường Khánh chậm một bước, anh

chàng cảm thấy khó chịu nhất thời khi chứng kiến Mạnh Khoa bế "ô-sin" của mình lên. Một câu hỏi đc đặt ra trong đầu Khánh "Hok lẽ mìnhđang...GHEN?" rồi anh chàng lắc đầu nguầy nguậy như cố xua đi ý nghĩ đó "Làm sao mình có thể thick cái con nhỏ "chằn tinh" ngang như cua đó chứ?"

Nó thức zậy và phát hiện mình đang ngự trong phòng y tế của trường, bên giường nó là Mạnh Khoa, với nét mặt lo lắng lần đầu tiên nó thấy. Không đợi nó lên tiếng, Mạnh kHoa nói:

_Nghỉ đi!

CHƯƠNG 12

Nó mỉm cười,cất giọng íu ớt:

_Cảm ơn nha..... Mạnh Khoa khẽ gật đầu, cười. Nó xoay người về phía khác, thầm

nghĩ:" Tên ngốc xít đó phũ phàng wá, "o-sin" như thế này mà cón không chịu đến

thăm.....". Nó nhắm mắt lại "Đồ đáng ghét!". Chưa kịp chợp mắt thì cô Hiền- BS của

trường bước vào, nói với nó:

_Em bị suy nhược thần kinh và thiếu máu, về nhà nhớ bồi bổ đó, còn bây giờ gác chuyện

học wa một bên, nằm đây nghỉ ngơi!

_dzạ!-Nó lễ phép gật đầu. Cô Hiền way wa Mạnh Khoa:

_Còn em về lớp được rồi! bạn Thùy Anh ở đây đã có cô lo.

Mạnh Khoa nói với nó:

_Ở đây nhé, tui zề lớp đây.-Rồi anh chàng cúi chào cô Hiền và mở cửa, nhưng không đi về

lớp mà rẽ xuống canteen trường.

---------- Bài viết đã được nhập tự động bởi hệ thống ----------

Sau đó, hai người đi ăn trong một nhà hàng sang trọng chỉ dành cho giới thượng lưu. Suốt buổi, Khoa chỉ toàn gọi những món trong "thực đơn dành cho người bịnh" để nó ăn, hai

đứa nói chuyện vui vẻ, duy chỉ có một câu nói của hắn làm nhỏ khó hiểu:

_Two hearts of two princes for only one princess...(Hai trái tim của hai chàng hoàng tử chỉ

dành ột công chúa). Nó hỏi lại:

_Sao cơ?

Khoa mỉm cười, xoay ly vang trong tay:

_Ngốc như cô không hiểu là phải!

Nhà riêng của Hy Vân.

_Nghe nói con nhỏ Thùy Anh bị bệnh, nghỉ ở nhà nên chiều nay không đi ăn với anh được

đâu nhỉ- Hy vân kéo rèm cửa ra, anh nắng ngập tràn căn phòng.

_Chắc thế, nhưng cô lo gì, chúng ta còn hằng hà cơ hội mà!- Lâm Danh dựa lưng vào sofa.

Hy Vân ngồi xuống, đối diện với Lâm Danh:

_Đừng chủ wan! Đợi chừng nào nó hết bệnh chúng ta sẽ tính nó sau, con nhỏ đo, búng tay

kái là xong mà, con gái như nó, đứa nào wa khỏi mấy mánh của tôi, còn bây giờ tôi phải lo

phía Thường Khánh nữa_____

_Đừng nói như thế về Thùy Anh của tôi- Lâm Danh cắt ngang.

Hy Vân bỗng ngửa mặt lên trời cười ha hả rồi nói:

_Dẹp anh đi, chẳng phải bây giờ chúng ta đang ngồi trên một con thuyền sao- Cô ả dừng

lại một lát rồi tiếp- Và tôi là người lái con thuyền đó!

Danh ghìm cơn giận vào lòng, anh chàng thích nó nên làm sao mà hok tức cho đc khi Hy

Vân nói về nó với cái giọng đó, nhưng biết sao được, vì tương lai, Lâm Danh đành nhún

nhường Hy Vân vậy.

_Nếu xong chuyện rồi thì chúng ta tiếp tục đi vào vấn đề chính....Anh wa đây- Hy Vân

ngoắc ngoắc Danh wa rồi ghé sát vào tai anh chàng- Chúng ta

sẽ.....nhớ đấy.....-Rồi cô ả ngước nhìn đồng hồ- tôi có cuyện bận, anh

về đi nhá, không tiễn.

Lâm Danh lầm lũi bước ra từ biệt thự riêng của Hy Vân, bước đi trên con đường vắng ngắt,

có những lúc (như lúc này đây) anh tự hỏi "Tại sao mình phải làm như thế?" Tại sao? Bởi vì Lâm Danh là người đi theo chủ nghĩa chiếm đoạt, việc đó biến anh thành con người của

ngày hôm nay.

Thường Khánh vào lớp, thấy buồn buồn khi kế bên mình trống một chỗ, trái tim cũng vậy,

trống một chỗ.....Cả ngày hôm đó Thường Khánh cứ thấy thiếu thiếu, cảm giác chưa từng

có từ trước tới giờ, kể cả khi cậu còn là một cậu nhóc lớp 7 ra sân bay tiễn pa mẹ đi Mỹ,

những năm tháng sau đó, không pa mẹ bên cạnh, cậu dần trở nên con người lạnh

lùng,nhưng cảm giác trống vắng chưa bao giờ có cơ hội trỗi zậy trong cậu, vậy thì tại sao

hôm nay.....

_Thường Khánh nè! -Con Lam khều hắn- Lát nữa chúng ta tới nhà thăm Thùy anh nhé!

Cậu thấy sao?

Thường Khánh im lặng một hồi lâu rồi nói:

_Tôi bận! Không đi được

Lam nhún vai:

_Vậy thôi zậy!

Thật ra, Thường Khánh chẳng bận gì cả, anh cũng chẳng có lý do gì để từ chối tới nhà

iSach-info

Thùy Anh nhưng mà....Thường Khánh không những cứng đầu mà con cứng...tim nữa.

Ra chơi.....Mạnh Khoa đi lại bàn của Thường Khánh, lên tiếng:

_Nếu không đi thăm cô ấy cũng được nhưng có cần tớ chuyển lời gì với cô ấykhông?

_.....-Thường Khánh vẫn cúi gằm mặt xuống bàn, làm bộ không nghe tiếng Mạnh Khoa. Bất

ngờ, Mạnh Khoa vung chân đá vào chân Thường Khánh một cú muốn gãy xương, miệng

hét:

CHƯƠNG 13

_Đồ hèn!

Đến nước này, hoàng tử băng giá không còn giả điếc được nữa, đứng bật lên, túm lấy cổ

áo Mạnh Khoa:

_Cậu làm gì thế hả?

Mọi người bắt đầu tụ tập lại

Mạnh Khoa hất tung tay Thường Khánh ra, giận dữ:

_Cậu tự nhìn lại mình đi, không biết đối diện với tình cảm của bản thân, cậu có xứng làm

một thằng con trai không hả???????

Thường Khánh tức điên, con mãnh thú được phong ấn bấy lâu trỗi zậy:

_Tôi làm sao là chuyện của tôi, không cần cậu wan tâm!

_Đúng là tôi không cần wan tâm nhưng tính tôi chúa ghét những thằng con trai hèn nhát

như cậu, không dám đối diện với bản thân, cậu thật là thảm hại!

_Cậu.....-mặt Thường Khánh đỏ lên, gân nổi lên ráo trọi.

Anh chàng bất ngờ ngồi xuống

ghế, nuốt cơn giận xuống....(Cái này gọi là "Không đau vì wá đau").Mạnh Khoa thở hắt ra,

lừ mắt nhìn Thường Khánh rồi lách đám đông đang pu đông nghịt đi xuống canteen.

Chiều hôm đó tại biệt thự nhà Thường Khánh. Thường Khánh trong phòng riêng, trên lầu 4

, đọc sách (nói là đọc sách chứ hồn thì đang bay bay tới ngôi biệt thự cách đó khoảng 3

km). Bỗng có tiếng gõ cửa " Cộc cộc"

_Vào đi- Thường Khánh "hồn nhập xác"

_Đang đọc sách ak?

_HY VÂN???-Anh chàng way lại

_Ngạc nhiên thế?

Thường Khánh way trở lại với vẻ mặt lạnh lùng:

_Tìm tôi có việc gì?

Hy Vân ngả người lên nệm của Thường Khánh, tự nhiên như đang ở nhà:

_Nhớ anh tới thăm anh không được ak?

_Thích thì cứ nắm đó! Tôi xuống nhà dưới đây!- Thường Khánh vứt cuốn sách lên nệm

(mém trúng mặt Hy Vân) rồi đẩy cửa ra, nhưng Hy Vân vừa kịp phi người tới chụp áo anh

chàng lại:

_Em chưa nói chuyện với anh mà!

_Nói đi!

Hy Vân nhìn vào khóe mắt Thường Khánh, thốt lên:

_Em yêu anh....

_Nếu còn đến tìm tôi để nói những câu đại loại như thế thì đừng bao giờ tới đây nữa!-

Thường Khánh bực dọc ra mặt.

Hy Vân nham hiểm:

_OK! Nhưng anh coi chừng người iu bé nhỏ của anh đó, em sẽ khử nó bằng mọi cách!

Trên đầu xuất hiện bão lớn cấp 10, Thường Khánh thét:

_Tôi cấm cô đụng đến cô ấy!

Hy Vân cười lớn:

_Không chỉ là "đụng" thôi đâu!- Rồi cô ả bỏ ra khỏi phòng, sập cửa.

Cùng lúc đó, tại phòng riêng của nó....

_Anh nói sao? Thường Khánh thích tui ak???-Nó nhìn Mạnh Khoa chằm chằm mừ hok chớp

mắt.

_Ừ....

_Hắn?Thích tui?hákháháháhá...(còn rất nhìu tiếng "há")-Nó ngửa mặt lên trời cười sặc sụa

như chưa bao giờ được cười.

Khoa ngây người hỏi:

_Cô làm gì mà cười khiếp thế, rớt răng hết bây giờ?

Nó ngừng cười, lườm Khoa rồi nói:

_Tui zới hắn thấy mặt nhau là cãi lộn, sao mà hắn thick tui được- Nó rờ trán Khoa- Tội

nghiệp, sáng giờ chưa uống thuốc ak?

Mạnh Khoa kéo cái gối trên giường wăng vào người nó:

_Uống thuốc?!Cho chừa này!

Nó không chịu thua, wơ lấy cái gối ôm, wất vào đầu Mạnh Khoa, cứ thế hai đứa choảng

wa wuýnh lại mãi cho đến khi anh hai nó mở cửa phòng và wát ầm lên thì 2 đứa mới

chịu "đình chiến".

CHƯƠNG 14

Nó đã khỏe hẳn,có thể đi học lai rồi. Nó vui lắm, zới lại sẵn tiện hôm nay vào trị tội cái tên "cậu chủ hách dịck" không thém tới thăm nó luôn. Nó bước vào lớp, một đám bạn chạy ra hỏi han (nhứt là lũ con zai):

_Thùy Anh, hôm trước ngất có sao không?

_Thùy Anh, xin lỗi hôm wa hok đến thăm...-Một đứa khác nói

_Bồ sao rồi, khỏe hẳn chưa mà vội đi học thế này?

_.....

Nó nở nụ cười thân thiện với tất cả mọi người (làm mấy đứa con zai suýt chết ngất):

_Cảm ơn mấy bồ, tui đỡ hẳn rồi...-Nói rồi nó đi xuống chỗ ngồi, nhỏ Lam đã chờ sẵn, cười

cười:

_Tụi nó làm như là đón trạng nguyên về làng, như mình nè, vô tư như không có chiện jì-

Nhỏ Lam hếch mặt lên. Nó cười, vỗ lên vai con bạn cái "chat"

_Thôi đi pa`,nếu hôm wa bồ không ngồi nói chiện zới mình cả buổi tối thì hôm nay có khi

cảm động muốn khóc ấy chứ!

Nhỏ Lam phẩy tay:

_Xùy, thôi đi!- Như chợt nhớ ra điều gì đó, con Lam chụp lấy tay nó- À mà hôm wa wên kể

với bồ!

_Chuyện gì?

Nhỏ Lam dáo dác dòm wanh:

_Hai hôm nay, không có bồ, Thường Khánh cứ sao sao ý, hôm wa còn mém bụp nhau với

Mạnh Khoa nữa____

_Cái gì?-Nó la lên làm cả lớp "ai ai cũng phải ngoái nhìn".Nó điều chỉnh lại volum-Sao lại

thế?

_Mình cũng hok biết nữa, lúc đó mình đang ở dưới canteen, lên lớp mới nghe tụi nó kể lại,

hình như là vì một đứa con gái nào đó....

Nó chắt lưỡi:

_Thế mà Mạnh Khoa không thèm nói cho tớ biết...-Nó hậm hực- Mà con pé đó là ai nhỉ,

làm cả hai kul boy nhà ta chao đảo ngả nghiêng...

Nhỏ Lam nhún vai:

_Dù là ai thì nó cũng hên thiệt...

III tiếng trống vang lên, vào học rồi, tất cả đã yên vị cả rồi mà sao Thường Khánh vẫn

chưa vô, chẳng lẽ đóan trước đc nó sẽ "trị tội" anh anh chàng sao? Một ý nghĩ chợt lóe lên.

Mạnh Khoa và Thường Khánh đánh nhau vì một người con gái ư? Hôm wa, Mạnh Khoa lại

nói với nó là Thường Khánh thích nó....Chẳng lẽ....Nó lắc đầu nghĩ thầm "Làm sao có

chuyện đó được, mình khéo tưởng tượng wua, chắc tương lai làm nhà văn kế nghiệp

J.K.Rowling viết truyện viễn tưởng thành công lắm đây!" Nó phì cười, nhắc lại " Làm sao có

thể có chuyện đó đc".Hôm đó, góc trái bảng xuất hiện dòng chữ "Âu Thường Khánh, nghỉ

không phép"

Ra chơi, Nhỏ Lam lên văn phòng làm một số việc, Mạnh Khoa kéo nó xuống canteen.Nó

cười cười, khó hỉu:

_Làm gì mà lôi tui xềnh xệch thế này?

Khoa nói vẻ bí hiểm:

_Hỏi nhiều wá, cứ đi thì biết!

Nó đành ngậm miệng. Xuống tới canteen, Khoa kéo ghế:

_Này ngồi đi!

Nó ngoan ngoãn ngồi xuống.

_Chờ tôi một chút, đừng đi đâu đấy!-Khoa nháy mắt với nó...rồi chạy biến. Nó không kịp

nói gì. 30 giây sau, Mạnh Khoa xuất hiện trước mặt nó với một bó hồng "khủng bố", cười

tươi:

_Mừng ngày cô khỏe lại!-Ánh mắt Mạnh Khoa lúc này thật lạ, rất là....trìu mến. Nó không

hiểu gì cả, phản xạ tự nhiên làm nó đưa tay ra nhận bó hồng, nói:

_Cảm ơn nhưng chuyện này là sao?

Khoa kéo ghế ngồi cạnh nó:

_Sao trăng gì, đc tặng wà mà cũng hỏi ak?

_Nhưng tai sao tự nhiên lại tặng hoa cho tôi?-Nó nghệch mặt ra

_Mệt wá! Tại cô đẹp được chưa?

Mọi con mắt của lũ con gái ở canteen ném cho nó cái nhìn ganh tị pha chút ngưỡng mộ.

Nó phì cười, chợt nhớ ra một chuyện, nó hỏi:

_À mà tui nghe nói anh và Thường Khánh vừa bụp nhau ak? Sao không kể cho tui? Sao tự

dưng lại oánh nhau thế, giành đồ chơi ak, hehehe- Nó cười nham nhở

Mạnh Khoa đanh mặt lại, nghiêm túc:

_Cô không biết tại sao tôi và hắn lại bụp nhau á?.....

Nó nhăn nhó:

_Anh lạ nhỉ? Không ai nói làm sao tui biết, tui có phải thần thánh đâu...

Mạnh Khoa nhắm mắt lại, hít tậht sâu rồi thở ra, nói:

_Chúng tôi đánh nhau...vì cô đấy!

_Vì tôi? -Nó ngỡ ngàng, đưa tay véo vào đùi mình một cái để biết rằng chuyện này không

phải là mơ, nó cố cười- Anh đừng đùa ác ý như thế chứ...Tui là người dễ tin lắm đấy...Anh

làm sao mà tui tin đó là sự thật thì....._____Nó không nói được nữa vì môi của Mạnh Khoa đã ịn lên miệng nó.Anh chàng vừa chồm tới và cướp đi nụ hôn thứ hai của nó trước mặt bàn dân thiên hạ ◎◎◎. Sự ngỡ ngàng tăng lên gấp bội, mắt nó mở to hết sức có thể, nó lắp bắp- Anh làm gì thế?....

Khoa thản nhiên:

_Để chứng minh lời tui nói là thật!

_Anh....-Không kiểm sóat được hành động, nó vứt bó hồng xuống rồi ù chạy, trong lòng

ngổn ngang bao chuyện mà nó cũng không hiểu được....Mạnh Khoa không đuổi theo mà

chỉ ngồi đó nhìn nó cắm đầu chạy.Nó vục mặt xuống bàn, cố

gắng trấn tỉnh, mặc cho nhỏ Lam đang lay lay vai nó, lo lắng:

_Thùy Anh, Thùy Anh, bồ làm sao zậy?

_....

_Thùy Anh, đừng làm mình sợ mà, Thùy Anh.....

Mấy đứa trong lớp pu lại bàn nó....Mỗi lúc một đông....Chợt ngoài cửa có tiếng nói của ai

đó:

_Mọi người tránh ra!!!!!!!!!

CHƯƠNG 15

Là Lâm Danh. Mấy đứa đang pu wanh bàn nhỏ bắt đầu dạt ra tránh đường cho Lâm Danh đi vào. Anh chnàg bước đến trước pàn nó, giọng ân cần:

_Thùy Anh, pạn làm sao zậy?...

Nó không trả lời, vẫn úp mặt xuống pàn. Lâm Danh thình lình nắm tay nó kéo lên, đi ra

khỏi lớp, nó giật tay mình ra nhưng không được. Ra đến giữa sân trường, nó tức giận, cố

hết sức vùng tay ra, lần này thì "trời không phụ lòng người", nó gào lên:

_Anh làm cái gì zậy hả?

_Tui chỉ muốn hỏi pạn có sao không, nhưng thấy trong lớp có nhiều người wá nên....

_Nên anh mới kéo tôi ra đây chứ gì?....-Nó nhìn Lâm Danh rồi bất ngờ way đi. Lần này,

Lâm Danh không kéo níu kéo làm gì, chỉ hét theo:

_Hãy nhớ là tui luôn thích bạn.

Nó vẫn nhằm phía lớp mình mà bước, không thèm way lại. Đầu óc nó lúc này trống rỗng,

chỉ còn một đống rối bời trong lòng, nó chẳng suy nghĩ được gì nữa...Mọi chuyện xảy ra wá

đột ngột, đến lúc này nó vẫn không tin vào ngững chuyện vừa xảy ra...Tại cửa lớp 11T5,

Hy Vân đang nhìn nó bước đi, lắc đầu lẩm bẩm:

_Làm ăn chẳng đúng kế hoạch gì cả.....Chỉ biết hành động theo tình cảm....

Nó bước vào lớp. Mấy đứa bạn thân lẫn không thân nhìn nó chằm chằm. Nó bước vào chỗ

ngồi, nhỏ Lam nhìn nó, với đôi mắt lo lắng đúng nghĩa của một đứa bạn thân:

_Bồ làm sao zậy Thùy Anh? Sao từ lúc lên đây, bồ cứ như người mất hồn zậy...

Nó không pùn nhìn vào mặt con pạn:

_Mình không sao...

3 tiếng trống vang lên, báo hiệu giờ ra chơi kết thúc. Mạnh Khoa bước vào lớp, nhìn nó

cười. Mấy đứa con gái bàn trên cứ tưởng anh chàng cười với mình, ngất nây suýt lăn ra

đất. Nó không thèm đáp lại, vội way mặt đi. Nó vẫn không ngờ có một ngày Thường Khánh

và Mạnh Khoa đều thick nó.Nó không chấp nhận nổi chuyện này, đối với nó, việc này còn

khó hơn lên trời, ít ra là vào lúc này...Hoang mang....không

tin được....

* * *

Tan học, nó lấy xe đạp ra và cắm đầu chạy. Lúc này nó chỉ muốn về nhà, ụp mặt xuống

gối khóc một trận cho đã...Đang phi với tốc độ ngang ngửa mấy pạn gió thì nó chợt nhân

ra có một tên con trai giống hệt Thường Khánh đang đứng pên đường. Nó chạy chậm lại,

mở to mắt để nhìn kĩ xem có phải anh chàng không...Mất 3 giây, nó nhận ra thèng chả

đúng là Thường Khánh.Theo bản năng, nó toan băng wa đường hỏi xem tại sao hôm nay

pỏ học nhưng sự nhớ ra chuyện vừa rồi, lại thôi....Nó way mặt, chạy tiếp thì bỗng đằng

sau có tiếng thắng xe chói cả tai "KÉTTTTT" sau đó là " RẦM", nó giật mình way lại rồi bật

ra tiếng thét hoảng hốt:

_Khánh!!!!!!!!!!!!!!!

Nó chạy lại, mắt long lanh như sắp khóc. Người vừa bị xe đụng là Thường Khánh. Nó wỳ xuống, lay lay vai anh chàng (lúc này đang nằm dưới đất, hai mắt hắm nghiền" Ông tài xế bước xuống, càu nhàu:

_Bộ không biết băng wa đường ak, may mà tui thắng lại kịp....

Nó ngu người nhìn ổng rồi hét lên trong đầu "Nói gì thế? Tông phải người ta mà con la may

ak?" Bất ngờ, Thường Khánh bật dậy, đứng lên, phủi phủi áo wần như chưa có chuyện gì

xảy ra. Nó ngớ người "Lại cái wái gì xảy ra đây?". Thường Khánh kéo nó dẹp vào lề. Ông

tài xế trèo lên xe, bực bội.

_Anh chưa chết hả? -Nó ngơ ngác, tất cả chỉ như một màn kịch.

Thường Khánh nhìn nó bằng đôi mắt lãng tử:

_Chết cho cô mừng ah?

Nó toan hỏi về chuyện Mạnh Khoa nói, nhưng thấy sượng sượng, lại thôi...

_Anh không sao zậy tui đi ak -Nó way đi. Nhưng Thường Khánh đã nắm hai tay nó, kéo lại:

_Cô suýt khóc vì tôi đấy ak?

No' đỏ mặt, nhìn xuống đất:

_ Còn...còn lâu...-Nó giật hai tay mình ra khỏi lòng bàn tay hắn nhưng Thường Khánh càng

siết chặt hơn:

_Tôi chỉ nói một lần thôi, nghe cho kĩ đấy!

_Chuyện gì?-Nó ngước lên.

Thoáng im lặng, mắt Thường Khánh thoáng lộ vẻ bối rối rồi anh chàng bỗng bật ra thành câu:

_Tôi...Tôi yêu em....

Nó như chết sững. Trời! Ba kul boy tỏ tình với mình cùng một ngày, không shock mới lạ,

trong trường hợp này, người ta thì shock vì sung sướng, nhưng nó thì shock vì bàng hoàng.

Nó thẫn thờ nhìn sâu vào đôi mắt sắc lạnh của Thường Khánh, lắp bắp:

_Anh...anh nói gì?

Thường Khánh phát cáu, buông hai tay nó ra:

_Mệt cô wá, tôi đã pảo là nghe cho rõ, không nhắc lại lần II!

_Nhưng tui chưa nghe rõ- Nó ngước mặt lên, cãi.

Thường Khánh nhìn nó, nổi quạu:

_Tự đi mà hiểu lấy! Đồ con cua!- Rồi anh chàng way lưng đi trước sự ngỡ ngàng không thể

nào hơn của nó. Nó cũng tức mình chạy lại chỗ chiếc xe của mình, lẩm bẩm:

_Sax! Tỏ tình kiểu đó thì ai mà đồng ý cho nổi!- Nó le lưỡi.

Có một điều mà nó không biết, và cũng chẳng ai biết, ngoại trừ pà wản gia.

3 tếng đồng hồ trước khi gặp nó, tại phòng riêng của Thường Khánh.

_Thùy Anh, xin em hãy...Thế thì kỳ wá!- Giọng Khánh vang lên tức tối. Anh chàng ngồi

phịch xuống giường, gãi đầu gãi tai- Nói thế nào bay giờ, nghe cứ sượng sượng, không

wen miệng!

Thì ra anh chàng kul boy nhà ta đang kiếm cách tỏ tình, nhưng từ nhỏ đến lớn, chẳng bao

giờ biểu lộ tình cảm, nên chuyện này đối với Khánh tất nhiên là rất khó.

_Mạnh Khoa nói đúng, nếu mình không nói thật tình cảm với con cua đó, thì mình cũng chỉ

là một thằng hèn mà thôi...có sao nói zậy, mày làm được mà! - Thường Khánh đứng bật

dậy, ánh mắt tràn trề wuyết tâm, thế mà khi gặp nó, lại ra thế này đây.

Sau đó là thời gian nghiền ngẫm những cuốn sách về tâm lý con gái, thời gian chọn đồ

mặc (nhiều wá, chẳng bjk cái nào đẹp),...Lại còn vì nó mà suýt nhập viện vì bị xe tông khi

băng wa đường, thế mà có người vẫn không chịu hiểu cho.

CHƯƠNG 16

7h tối, tại nhà nó.

_Thùy Anh!!!!-Tiếng anh hai nó vang lên sau cánh cửa gỗ.

Nó đang đọc dở cuốn manga, lật đật chạy ra mở cửa:

_Gì zậy anh hai?

_Có thằng nào kiếm mày ngoài cổng kìa!

Nó vỗ vai ông anh,cười cười:

_Gĩơn hoài! thôi để em đọc truyện!

Nó toan đóng cửa thì anh nó ngăn lại:

_Tao rảnh wá ha, bạn mày đứng trước cửa thiệt kìa, không tin thì ra ngòai đó koi..

Nó nhìn anh hai, ngờ vực rồi chạy lại kéo rèm cửa sổ ra, người đang đứng dưới đó là

Thường Khánh. Nó lầm bầm "Sao hok chịu gọi ĐT, đúng là...". Anh hai nó tiến lại:

_Sao mày wan toàn hot boy thế, nhìn mày zậy mà còn đào hoa hơn anh mày nữa!

Nó giãy nãy:

_là bạn thôi mà!!!!!!

_THIỆT hok?

_Thiệt!!!!!!

_Thiệt hả?

_Thiệt mà! Không tin thì thôi!!!-Nó hét toáng lên rồi chạy như bay xuống lầu.

.....

_Anh làm gì ở đây thế?-Nó hỏi, giọng cằn nhằn.

Thường Khánh nhìn nó một hồi lâu khiến nó khó chịu, wát:

_Gì mà nhìn mãi thế?!?

_Đi ăn, tui đói bụng wá!-Thường Khánh lên tiếng, thái độ không giống như thường ngày.

Nó lại dở thói bướng bỉnh vốn có ra:

_Mắc mớ gì tui phải đi!

_Mới chưa đầy hai tuần, định quịt hả?

"Lại cái vụ ô sin, wên mất"-Nó nghĩ thầm.

_Thôi được rồi, dù gì tui cũng chưa ăn cơm....Thường KHánh nghe tới đó thì liền lôi nó đi

_Zậy thì đi thôi...

Ra tới đầu ngõ, đang đi thì....

_Uả, Thùy Anh?

Nó và Thường Khánh đồng loạt ngẩng mặt lên:

_Mạnh Khoa??????-Hai đứa đồng thanh. Mạnh KHoa nhìn Thường Khánh, cười:

_Suy nghĩ lại rồi hả?

Thường KHánh không nói gì, Mạnh Khoa bèn nhìn nó, tiếp:

_Định vào rủ cô đi chơi nhưng có Hoàng Tử rước rồi thì thôi zậy, hai người đi vui vẻ nghen!

Nói rồi, Mạnh Khoa nhìn Thường Khánh bằng đôi mắt khó hiểu, khi đi phớt wa Khánh, Khoa còn đặt tay lên vai anh chàng, mỉm cười:

_Cạnh tranh công bằng mà....

Khoa vừa đi được vài bước thì nó way lại, nói lớn:

_Đợi đã! (Mạnh Khoa dừng lại, way nhìn nó) Hay là mình đi chung đi!

Cả hai hoàng tử đều tròn mắt nhìn nó:

_ĐI CHUNG?????????

Nó vô tư:

_ừ, chẳng phải càng đông càng vui sao?

Mạnh Khoa tiến lại:

_Cô không sợ tôi làm kỳ đà cản mũi hai người hẹn hò ak?

Nó cười hồn nhiên:

_Hẹn hò gì? Đi ăn thôi mà, phải không "đồ vô duyên"?-Nó

way lại nhìn Thường Khánh, lúc

này sự giận zữ đang thể hiện wa ánh mắt.

_Thì uh...-Thường Khánh ậm ự trong họng.

_Thấy chưa? Đi thôi!- Nó kéo Mạnh Khoa đi, hai người đi đằng trước,zui zẻ, nói cười, tía lia

biết bao nhiêu là chuyện,không để ý rằng có một cục lửa đang lầm lũi bước đằng sau. "Cái

con cua này, bao giờ em mới chịu hiểu cho tôi đây....?"

* * *

_Nhiều chỗ bán trang phục Halloween thật!-Nó nhìn hai bên đường mọc đầy các shop bán

đồ cho Halloween mà lòng háo hức.

Mạnh KHoa đồng tình:

_Ừ, ở Hà Nội đón Halloween cũng lớn lắm...

Nó way wa Thường Khánh:

_Còn trường cũ của anh thì sao?

Đáp lại nó chỉ là gương mặt hình sự,lạnh băng và sự im lặng của Thường Khánh. nó vội

hỏi:

_Này Này, có nghe tôi nói gì không?

Nó lấy tay huơ huơ trước mặt Thường KHÁNH, không hiệu wả, Nó bèn đấm lên lưng anh

chàng, hét:

_Anh làm gì zậy? Hồn lìa khỏi xác rồi kìa!!!!!!

Thường Khánh giật mình:

_Gì cơ? Hồn gì?. Nó thở dài ngán nẩgm:

_Anh đi zới tụi tui mà hồn thì cứ để đâu đâu! Chán anh wá.

Thường KHánh im lặng. Mạnh Khoa cười cười, khó hiểu. Nhỏ ngu người:

_Các anh làm gì mà như hai tên tâm thần thế hả?- Hai tên con trai chưa kịp phản ứng gì

thì nó chợt reo lên -A!!!!!!Bánh bao!!!!!Đói bụng wá!!!!!!

Mạnh Khoa và Thường Khánh đồng thanh:

_Để tui đi mua!

Thường Khánh và Mạnh KHoa nhìn nhau chòng chọc, Mạnh KHoa thì bình thường nhưng

Thường KHánh thì có vẻ muốn ăn tươi nuốt sống người ta. Thấy có dấu hiệu không tốt, nó

vội chửa lửa:

CHƯƠNG 17

_Hai anh đi luôn đi, mỗi người mua cho tui 2 cái! -rồi nó đẩy hai anh chàng đi. Một mình

nó đứng lại, thầm nghĩ "Haizzzzzzz.....Biết bao giờ chuyện này mới kết thúc hả trời????"Nó

thở dài way lại thì đụng phải một người đang đứng nghe điện thoại, dáng vóc có vẻ sành

điệu đúng nghĩa dân chơi.Nó rối rít:

_xin...xin lỗi!- Nó ngước lên và há hốc trước gương mặt wá chuẩn của anh chàng vừa bị nó đụng phải...."Người Việt Nam đây ư? Nhìn giống Hàn Quốc thấy mồ? Nhưng mà dù là người

nào thì cũng công nhận tên này đẹp trai ra phết!!!!"

_Xin lỗi là xong ak?- Tiếng nòi của anh chàng cất lên cắt đứt dòng sy nghĩ của nó." Câu nói

thiếu lịch sự hok hợp zới bề ngoài thanh lịch chút nào"-Nó nghĩ

_Chứ anh muốn gì? -Nó nói, 3 gai không chịu được

_Đền!

_Đền thế nào?-Nó nhằn

_Tạm thời chưa nghĩ ra!

_....

_Đưa điện thoại cô đây, đừng nói là hok có ak nha!

Nó trợn trắng:

_Gì cơ? Đền = cái iPone của tôi ak, anh nghĩ sao zậy?

Tên đó đưa tay lên trán:

_Khùng zới cô luôn! Đưa ĐT, tui ghi số, khi nào nghĩ ra tui sẽ gọi cho cô.

_Aaaaa....-nó gật gù.

_Nhanh lên!- Ten đó thúc

_À thì số tui là 0909727545-Nó nói.

Tên đó vừa ghi xong số ĐT nó thì đằng sau vang lên một giọng nói ồm ồm = tiếng Hàn, có

nghĩa là:

_Xe đã chuẩn bị sẵn sàng, mời cậu chủ về nhà!

Hắn way lại, đáp = tiếng Hàn:

_Ừ, cho xe tới đi!- rồI hắn way wa nó, nháy mắt(= Tiếng Việt) -Tối nay tui sẽ gọi cho cô.-

Nói rồi hắn leo lên xe, chiếc limo đen phóng đi giữa dòng xe cộ tấp nập.Nó sững sờ "Người

Hàn ư...."Vừa lúc đó, Mạnh Khoa cầm bịch bánh bao chạy lại. Thường KHánh đi sau. Mạnh

iSach-info

KHoa hỏi:

_Vừa nói chuyện với ai thế?

Nó lắc đầu:

_Một người đẹp trai....

Mạnh Khoa và Thường KHánh đau đau tim"ĐẸP TRAI?????????"

CHƯƠNG 18

11h30. Bóng tối đã bao trùm lên mọi cảnh vật. Phòng nó hắt ra ánh sáng leo lét của ngọn đèn ngủ. Trong phòng, nó đắp chăn ngang người, gương mặt xinh xắn ánh lên một nét đẹp thanh thoát, nó hít vào thở ra đều đặn. Bỗng bé dế iPhone rung lên bần bật, bản Pabo Sarang nổi lên đánh thức nó. Nó vội quờ quạng trên đầu giường, bắt máy, giọng ngái ngủ:

_Alo^.....

_Tôi đây, mới giờ này đã ngủ rồi ak?

Nó bừng tỉnh, dụi dụi mắt:

_Anh là cái người tôi đụng phải hồi nãy á hả?

_Chứ ai!?!

_Gìơ này gọi tôi làm gì?

_e^, định trốn ak, cô còn nợ tôi đấy nhá!

Nó gãi đầu nhăn mặt, sao nó tòan mắc nợ mấy tên con trai thôi nhỉ????.cất giọng uể oải,

nó nói:

_Zậy bây giờ anh muốn gì?

_Ngày mai đưa tôi đi thăm thành phố nhá, tôi vừa về VN, chưa đi đâu chới cả.....

iSach-info

Nó mừng húm. Tưởng gì to tát lắm. Dù sao ngày mai cũng là chủ nhật, nghỉ cả ngày mà.

Nó liền gật đầu:

_OK, nhưng mọi chi phí anh lo đấy nhá, tôi chỉ là hướng zẫn ziên thôi, anh phải bao ăn cho

tôi nữa đấy- Nó đặt điều kiện.

_Chuyện nhỏ!

_Zậy thôi! Tui đi ngủ đây, đang ngủ ngon...-Nó định cúp máy thì tân con trai ngăn lẹi:

_Cô không hỏi tên tôi ak?

_Việc gì phải hỏi, mà thôi cũng được,thế anh tên gì?

_Triệu Chấn Dương, nhớ đấy! Mà cô gọi tôi là Shin cũng được

Nó vặn lại:

_Shin ak? Anh có đẹp trai bằng Lee Shin không mà dám tự gọi mình là Shin zậy hở?

Giọng hơi bực bực, Shin bảo:

_Tên thật của tôi đấy! Ai rảnh mà lấy tên nhân zật truyện tranh hay truyền hình làm biệt

danh?

Nó cười:

_Ờ tôi giỡn thôi mà....Zậy mai 7h gặp anh ở chỗ hồi nãy nhá!

_Chỗ hồi nãy cô đụng phải tôi á hả?

_uh...Mà sao anh thích nhắc lại chuyện cũ thế, dẹp anh đi! -Nói rồi nó cúp máy, còn kịp

nghe giọng cười nham nhở của Shin vang lên ở đầu dây bên kia....

Nhìn vào số điện thoai Shin, nó thầm nghĩ "Số cũng đẹp gúm!" rồi nó để iPhone lên bàn,

kéo chăn trùm kín người...tiếp tục sự nghiệp lớn lao...

6h nó đã dậy, đánh răng rửa mặt, tắm rửa, thay đồ và ba cái chuyện lặt vặt khác lấy mất

50' của nó, làm zậy là cấp tốc lắm rồi, thường thì nó tắm hết cả nửa tiếng lận, chỉ khi có

việc gấp nó mới chịu tắm nhanh thôi, hik.

Nó rón rén bước xuống nhà, cố gắng di chuyển thật nhẹ nhàng để ba nó ngủ tầng dưới

không bị đánh thức, bởi thường thì nó đi như...sumô zậy(hic). Xuống tời lầu một, nó không

cần rón rén như ăn trộm nữa, vì lầu 1 là phòng dành cho khách, mà hiện nay nhà nó

chẳng có khách nào...Nhưng vừa xuống dưới nhà, nó đã thấy ba nó đứng trong phòng

tranh ảnh chung của gia đình, trước tấm ảnh ông chụp chung

zới mẹ nuôi ngày bà còn

sống, nó thốt lên ngạc nhiên:

_Pa, pa không ngủ được ạ?, sao ba zậy sớm thế?

Ba nó ngoảnh mặt ra, bên cạnh gương mặt rắn rỏi phúc hậu, đôi mắt từng trải, uy nghi

của ông toát lên nỗi buồn thăm thẳm, ướt ướt, chẳng lẽ ông vừa khóc....

Pa nó lên tiếng:

_Uh pa không ngủ được, con định đâu ak?

Nãy giờ đang miên man nghĩ ngợi, tiếng nói của pa làm nó choàng tỉnh, vội gật đầu:

_Dạ, con đi chơi zới bạn, lát nữa nếu không về được con sẽ gọi điện cho pa!

Pa nó hiền từ gật đầu:

_Con đi đi.

Nó chào pa rồi bước ra khỏi nhà, trong lòng vẫn còn thắc mắc "Chẳng lẽ pa vừa khóc thật

sao?...."

Trước wán cafe Huyền Ngân, 7 giờ 5.

_Ê....- Nó chạy tới, thở hồng hộc. Shin way mặt lại. Nó vù tới, mém lao đầu vào cái cây

trước mặt. Shin đỡ tay nó, nói:

_Gì mà chạy như ma đuổi thế...

Nó không còn sức cãi lại...Chỉ biết gập người lại thở. Đợi mặt nó hết đỏ gay như hồi vừa

chạy tới, Shin mới chỉ vào chiếc limo đậu trước mặt hai đứa.

_Đi bằng cái này nà, cô lên đi.

Nó ngoan ngoãn bước lên, miệng lẩm bẩm, đủ để Shin nghe thấy:

_Đi bằng xế hộp thì làm sao ngắm cảnh!

Shin phì cười:

_Cô nhắm mình lết bộ nổi không mà còn lắm chuyện.

Nó không nói gì. Shin ngồi lên xe, cạnh nó rồi đóng cửa xe lại. Nó bắt chuệyn trước:

_Anh là Hàn Quốc chính hiệu hả, sao nói tiếng Việt giỏi thế?

_Mẹ tôi là người Hàn, còn pa tôi là người Việt, pa tôi ngày xưa là du học sinh VN wa Hàn

du học rồi gặp và iu mẹ tôi, rồi cưới mẹ tôi & làm việc ở Hàn luôn không về....Tôi là kết wả

tuần trăng mật của hai người ở Hà Lan!

Nó hỏi tiếp:

_Thế anh về VN làm gì, kiếm vợ ak?-Nó cười ma mãnh

Shin nhìn xéo nó, nói:

_Ở bên đó wậy wá, bị chuyển về đây để học tiếp ĐH.

_ĐH?- Nó kinh ngạc- Zậy...zậy tui phải gọi anh = anh hả?

Shin thích thú nhìn thẳng vào nó:

_Cô nhỏ hơn tôi ak? Học lớp mấy?

_11

_11? Hèn chi mặt non choẹt, tưởng như búng ra được cả sữa ấy- Shin nhạo nó.

Nó tức giận púng cái *** vào vành tai Shin:

_Púng ra sữa ak? Anh tưởng lớn tuổi hơn tôi là hay lắm sao, xí!!!!!!

Nói rồi nó way đi chỗ khác, mặc cho Shin ôm lấy cái tai đáng thương kêu oai oái.

Ngồi trong xe, đang thả hồn vào dòng người tấp nập trên phố thì bỗng ĐT nó rung lên

trong túi, lại số lạ. Nó vội bắt máy:

_Alo^?

_Là Danh đây....Thùy Anh có rảnh hok, đi ăn sáng với Danh nhé....

Hơi bị ngạc nhiên, nhưng nó kịp trấn tĩnh lại, nói:

_À, hôm nay tôi bận, hok đi được rồi, để hôm khác nhá!

Thóang im lặng. Rồi một một giọng buồn buồn vang lên:

_Uh, zậy để bữa khác...thôi Danh cúp máy đây.

iSach-info

Nó khẽ "ừ" và sau đó là những tiếng "tít tít tít"

CHƯƠNG 19

Nhét điện thoại vào túi, nó chợt phát hiện Shin đang nhìn mình, nó nói:

_Làm gì mà nhìn em, chưa thấy người ta nghe ĐT bao giờ ak?

Shin bật cười:

_Chịu xưng em rồi ak, mà ai zừa gọi điện cho em zậy?

Nó lại nói ngang:

_Em không có tính vô lễ với người lớn tuổi hơn mới gọi anh = anh đấy nhá, đừng tưởng bở!-

Nó ngừng lại một lát rồi tiếp- Còn người vừa gọi đện cho em là ai sao em phải báo zới

anh?

_Cho anh biết không được ak?

Nó nói cộc lốc:

_Bạn.

_Bạn trai?

_Không, bạn bình thường- Tự dưng máu chảnh trong người nổi lên, nó tiếp- Mà anh thắc

mắc thế cũng phải, đẹp như em không ai theo đuổi thì hơi lạ

chứ gì?

Shin bĩu môi:

_Thôi đi, cho em xem cái này.- Nói rồi Shin móc di động ra, mở hộp tin, đưa cho nó. Nó

sững người, há hốc kinh ngạc trước wá chời tin nhắn iu thương, nồng nàn, ngưỡng mộ,...

gởi cho Shin bởi wá chời số điện thoại khác nhau. Nó lắp bắp hỏi:

_Gì thế này?

Shin giật lại ĐT, nói:

_Của Fan đấy!

_Fan?- Nó ngả ngửa

_Uh, anh là SV học viện sân khấu điện ảnh, từng tham gia nhiều phim rồi, nhưng là vai

phụ thôi, còn non mà....

Nó không tin vào tai mình, Shin thấy ghét đang ngồi trước mặt nó là diễn viên Hàn Quốc ư.

Nó nhắm mắt lại, lắc đầu nguầy nguậy rồi way wa chỗ khác.

Hôm đó, 3 giờ chiều nó mới zìa tới nhà. Cả buỗi,nó và Shin rong ruổi khắp nơi trên chiếc

limo đen tuyền. Hết bến Nhà Rồng rồi wa viện Bảo tàng, hết viện Bảo Tàng thì đi Sở

thú,.....Trưa, hai đứa ghé zào một nhà hàng cao cấp, nó được ăn một bữa no nê, thịnh

soan hết chỗ chê,...Nó để ý một điều....Shin vung tiền như vung lá, mua cái gì đều khuyến

mãi thêm câu:

_Không cần thối tiền thừa!

Nó chả ưa mấy lọai công tử như Shin, vì nó biết thế nào là đói mà không có cái ăn, thế

nào là áo rách mà không có cái gì để mặc....Nó đã trãi wa ~ điều đó suốt những năm

tháng tuổi thơ cho đến khi cô nhi viện nhận hai anh em nó zề....Có lẽ do sống trong nhung

lụa từ nhỏ, Shin đã không nghĩ được rằng, ngoài những đại thiếu gia như anh thì trên đời

còn rất nhiều cuộc sống bất hạnh khác,có thể những đồng tiền thừa khi Shin mua một thứ

vô bổ gì đó lại là cả một gia tài đối với họ....

* * *

Sáng hôm sau, 11T4. Nó bước zào lớp, chưa kịp ngồi thì Thường Khánh từ đâu bay lại

chụp cổ tay nó, vẻ mặt lạnh lùng của anh chàng thoáng tức giận:

_Hôm wa hình như cô đi với chàng nào ngoài đường ak?

Nó giằng tay ra:

_Zô duyên! Tôi đi với ai kệ tôi, anh có phải má tôi đâu mà hỏi cung tôi khiếp thế?

Chợt nhận ra mình hơi bị vô lý, Thường Khánh liền hạ giọng:

_Xin lỗi....

Nó ngồi xuống:

_Không sao đâu, mà làm sao anh biết?

_Thì thấy mới biết! Mà người đó là ai zậy?

Nó chun mũi, một ý tưởng lóe lên, nó nói:

_Bạn trai tôi đấy!

_Bạn trai?

_Ừ.

Ánh mắt anh chàng thoáng lộ vẻ bối rối làm nó phải phì cười:

CHƯƠNG 20

_Đùa anh đấy! À mà chuyện hôm anh nói zới tôi "...." là thật hay giỡn thế....

Mặt nóng bừng, Thường KHánh vội đánh trống lãng:

_Chuyện đó....À mà cô làm bài tập sinh học chưa, tui bí rồi chỉ tui nhé!

Nó định wát "Lái giỏi nhỉ????" nhưng thấy ngại nên thôi. Vừa lúc đó, Hy Vân từ ngoài cửa

lớp bước đến bàn nó, cười nham hiểm:

_Càng ngày càng tiến triển nhỉ?- Cô ả liếc nó cười cười làm nó chợt rùng mình rồi cô ả nói

với Thường khánh- Bác trai bảo tối nay em wa nhà ăn cơm chung đấy, chiều nay bác về

VN...

Thường Khánh không nói gì, Hy Vân tiếp:

_tối anh wa rước em nhé, bác trai bảo thế!

_...- Vẫn nín như hến

_Không có chuyện gì thì em zề lớp đây.

---------- Bài viết đã được nhập tự động bởi hệ thống ----------

Hy Vân nhìn sang nó bằng vẻ mặt khinh khỉnh pha chút ghen tức, nói:

_Hạnh phúc nhỉ? Ráng giữ nhé, chẳng còn nhiều thời gian vui vẻ thế đâu....

Cô ả phá lên cười một cách khó hiểu rồi bước về lớp. Nó không để ý đến câu nói đó, chỉ

bảo với Thường Khánh:

_Chậc! Anh vô tình wá, để vị hôn phu độc thoại thế mà coi được ak?

_Hôn phu hôn phu, cô không nói cũng chẳng ai bảo cô câm đâu!!!!!!!!-Thường Khánh tức

tối wát lên. Nó im bặt. Nói nữa mắc công nghe chửi....

Tan trường.....

_Thùy Anh!!!!!!!!!!!!!!!!!- Nó và con Lam vừa đang mải tám chuyện vừa dắt xe ra cổng thì

cách xa ở phía sau vang lên tiếng gọi của Lâm Danh. Nó way lại, anh chàng vừa chay đến.

_May wá, bạn chưa về....

_Có chuyện gì?

_Bây giờ bạn rảnh rồi chứ?!? Đi ăn với tui nhá!- Anh chàng nhìn nó với đôi mắt khẩn khoản.

Hôm nay nhà pà cô dạy thêm có đám, pả cho nghỉ. Nó gật

đầu đồng ý:

_Được!

Mặt Lâm Danh chẳng mấy chốc lại tươi roi rói. Anh chàng cười tươi hơn hoa:

_Hay wá, zậy chúng ta đi thôi!

Nó way wa nhỏ Lam:

_Bồ về đi! Mình đi ăn với bạn này....

_Uh, đi chơi zui nghen!- Nhỏ Lam nhỏen miệng cười với nó rồi dắt xe đi.

Nó way lại phía Lâm Danh:

_Chúng ta đi đâu?

_Cứ chạy theo Danh đi.

Nói rồi Lâm Danh leo lên xe, đạp đi. Nó đạp theo sau. Khoảng 15' sau, Lâm Danh dừng xe

lại trước một wán nước trong một ngõ hẹp, không gian nới đây rất là yên tĩnh, chỉ tòan cây

là, chim chóc, có một hòn non bộ bên phải nhìn vào, nước tuôn trắng xóa như một cái thác

thu nhỏ. Một nhân viên chạy ra dắt xe vào giúp hai đứa. Nó và anh chàng bước vào wán,

Lâm Danh đi trước, nó theo sau. Đến bàn tiếp tân, Lâm Danh đứng lại nói gì đó với chị wản

lý. Chị wản lý đưa một chiếc chìa khóa cho anh chàng. Anh chàng way wa nó:

_Đi thôi!

Dù rất tò mò nhưng nó không hỏi. Đến một cái room có chữ V.I.P to đùng ngoài cửa, Lâm

Danh nhẹ nhàng mở khóa, rồi way sang lấy tay bịt mắt nó lại, nói thầm:

_Chuẩn bị ngạc nhiên nhé.....

Nó chưa kịp hỏi thêm gì thì Lâm Danh mở cửa và kéo nó vào phòng, rút tay mình khỏi đôi

mắt nó. Sững sờ.....Bàng hoàng....Kinh ngạc....Trong một căn phòng rộng lớn, cơ man bao

nhiêu là hoa violet. Một màu tím huyền ảo bao trùm không gian wanh nó. Cả cái bàn uống nước cũng zậy, dưới lớp kiếng mỏng là những đóa hoa violet mang một màu tím mộng

mơ....rồi đến mấy cái ghế cũng được bao phủ bởi một màu tím của violet. Nó hỏi, không

chớp mắt, ú ớ:

_Sao...sao anh biết tôi thích violet?

Lâm Danh nháy mắt:

_Không wan trọng, wan trọng là bạn thấy đẹp hok đã?

Nó gật gật như rô bốt:

_Đẹp...đẹp lắm....

Lâm Danh cười, ánh mắt biểu lộ sự sung sướng:

_Không đẹp sao được, cả ngày trời đó.

Nó king ngạc tập hai:

_Anh tự tay làm hết sao?

_Chứ có ai giúp nữa...

Nó không hỏi thêm nhưng nó biết chắc chắn là phải tốn nhiều công sức, thời gian và tiền

bạc lắm, tất cả chỉ vì nó thôi sao? Mà đúng thiệt. Căn phòng violet này là ý tưởng của riêng

Lâm Danh, không liên wan gì đến Hy Vân cả, lúc bắt tay thực hiện thì cũng có mình Lâm

Danh làm, chỉ vì anh chàng muốn làm nó cảm động....

_Ngồi đi! -Tiếng nói của Lâm Danh đánh thức nó (đang chìm đắm trong căn phòng

violet).Nó ngồi xuống như đã được lập trình sẵn. Anh chàng lại nhẹ nhàng lên tiếng:

_Thùy Anh uống gì?

_À...Cocktail- Nó cười thân mật. Lần đầu tiên Lâm Danh được chiêm ngưỡng nụ cười thiên

thần của nó dành ình, khỏi nói anh chàng hạnh phúc cỡ nào....

Buổi hẹn hôm đó kết thúc êm đẹp...Nó vui, còn Lâm Danh thì hạnh phúc....Anh chàng theo

nó về tận nhà (để yên tâm rằng không có chuyện gì xảy ra với nó trên đoạn đường về)

---------- Bài viết đã được nhập tự động bởi hệ thống ----------

Nhà Thường Khánh.....

Thường Khánh về đến nhà, vừa bước vào ngôi nhà khổng lồ nhưng ko có hơi ấm gia đình,

ngước lên thì đã thấy ba mẹ đứng trước mặt mình. Thường Khánh nhìn đi chỗ khác, không

như những đứa con có ba mẹ đi xa bao năm trở về, ánh mắt anh chàng không biểu lộ chút vui mừng.....

_Ba...má...- Nói lấy lệ

Vẻ mặt nghiêm nghị của ba Thường Khánh vẫn thế sau 9 năm không gặp, cứ như Thường

Khánh không phải là con của ông ta zậy, từ nhỏ, ông ta đã không tỏ ra một chút gì gọi là

thương yêu đối với anh chàng.....

Chỉ có bà Yến - má Thường Khánh thì lao đến ôm chầm lấy anh chàng và nói trong màn

nước mắt:

_Con trai của má, má có lỗi với con.....- Hai bàn tay mềm mại của bà Yến ôm sát đầu và

mặt Thường Khánh, vuốt ve, nước mắt vẫn tuôn như mưa- 9 năm...9 năm rồi má mới

được ôm con như thế này, má xin lỗi con, xin lỗi vì má đã không làm tròn trách nhiệm của

một người mẹ....

Bà Yến không kìm nỗi lòng mình, khóc như muốn ngất đi, bà ấy phải vịn chặt vào tay

Thường Khánh, trong trường hợp như thế này, đứa con nào mà không xúc động cho nỗi

nhưng mặt Thường Khánh vẫn cứ đớ đờ ra, lạnh lùng, không một ki-lô-gam cảm xúc nào

dù người đàn bà đang đứng trước mặt anh là má ruột của mình.

Bà wản gia vội dìu lấy má Thường Khánh, anh chàng kéo cái túi lên vai:

_Con lên lầu đây.....

CHƯƠNG 21

_Con đứng lại cho ba!- Ba của Thường Khánh gắt lên ra lệnh khi anh chàng toan bước lên

cầu thang. Thường Khánh chựng lại.- Nghe ba nói đây, đi lên lầu tắm rửa, lát nữa ra

garage lấy xe đi đón Hy Vân!

Chẳng hứng thú gì nhưng Thường Khánh không muốn cãi lại, xưa nay anh chàng vốn như zậy mà - vâng lời như một con ro-bot được lập trình sẵn, càng ngày Thường Khánh càng giống một khúc cây trong ngôi nhà của mình.....Anh chàng chần chừ mất mấy giây như đang suy nghĩ điều gì đó rồi bước đi trước ánh mắt như giám sát của ba mình.

Tối.....

Ánh đèn đường hắt lên ô cửa kính chiếc Mercedes.

_Anh chẳng vui vẻ gì khi đi với em nhỉ?- Hy Vân lên tiếng phá tan không khí im lặng ngột

ngạt trong xe.

_....

Cô ả bật cười:

_Anh đừng như thế chứ! Nói gì đi!

_Cô im lặng không được ak?- Giọng lạnh lùng

_Anh.....- Hy Vân dừng lại một chút như đang cố ghìm sự tức giận vào lòng- Tại sao anh

không chấp nhận em, em đã làm tất cả rồi mà!!!!!

Thường Khánh cười cười khó hiểu:

_Đừng cố gắng nữa, tôi và cô không bao giờ thuộc về nhau đc đâu....

Vừa nói đến đó thì xe đã đỗ trước hai cánh cổng to đùng nhà Thường Khánh. Hy Vân mở

cửa xe, cười nham hiểm, nói thầm "Để xem....anh sẽ là của em....". Hai người đi vào, cánh

cổng tự động mở ra. Ngoài vườn, má Thường Khánh và bà quản gia đang loay hoay chuẩn

bị một bữa ăn thịnh oạn ngoài trời. Thoáng thấy ba má Thường Khánh, Hy Vân đưa tay

vòng wa cánh tay Thường Khánh, tất nhiên là super kul boy nhà ta vội kéo tay ra rồi nhưng

Hy Vân níu lại, nói nhỏ:

_Ra vẻ thân mật một chút cho ba anh vui không được ak?

_Không bao giờ có chuyện này đâu!

_Không vì ba anh thì vì con bé Thùy Anh zậy!

_Cái gì?....- Thường Khánh tỏ vẻ tức giận nhìn Hy vân nhưng cô nàng đã kéo anh ra trước

mặt "song thân", Hy Vân tươi cười, tay vẫn khư khư wấn wanh tay Thường Khánh:

_Cháu chào hai bác, hai bác đi đường có mệt không ak?

Bà Yến vui vẻ:

_Cảm ơn cháu, hai bác không mệt lắm đâu...

Bà liếc nhìn chồng mình, ánh mắt ông ý tỏ vẻ hài lòng khi thấy con trai mình thân thiết

với "dâu con tương lai".

_Uhm...Ba con dạo này vẫn khỏe chứ?

_Zạ...Cảm ơn bác đã wan tâm...Ba con hiện đang ở Đài Loan...ông vẫn khỏe ạ...

_Uh...cho ta gửi lời thăm ba con.

_Dạ....

Bà Yến nhìn đồng hồ rồi nói với mọi người:

_7h rưỡi rồi, thôi ta ăn đi...chắc hai đứa nó cũng đói rồi- Bà hiền từ nhìn Thường Khánh và

đứa con gái mà hai ông bà đã chọn làm con dâu nay mai. Ba Thường Khánh chọn Hy Vân

làm con dâu không chỉ vì ông và ba Hy Vân là bạn thân mà còn vì lúc công ty của ông

tưởng chừng phải phá sản (lúc chưa sinh Hy Vân và Thường Khánh) thì chính ông Luân- ba

Hy Vân đã dùng tài chính để vực công ty của ông bạn thân zậy, nhờ ông Luân mà 3

Thường Khánh và gia đình anh chàng mới có ngày hôm nay...Thế nên theo ông, cho 2 đứa

trẻ kết hôn với nhau không chỉ vì tình mà còn vì ân nghĩa nữa..... Bà Yến thì sao cũng

được, chỉ cần chồng mình gật thì pà sẽ gật theo....

Gắp miếng thức ăn vào chén, ba Thường Khánh cất tiếng:

_Đợi hai đứa tốt nghiệp cấp III thì ba sẽ cho hai đứa đính hôn!

Thường Khánh mém sặc nhưng không phản ứng lại. Hy Vân vui vẻ ra mặt, vội hỏi lại:

_Thật hả bác?

_Uh

_Con cảm ơn bác!

Bất ngờ, Thường Khánh đứng bật dậy, vẻ mặt không vui, nói:

_Con ăn xong rồi, con lên nhà trước.

Không đợi ai lên tiếng, Thường Khánh kéo ghế way đi. Ba anh thoáng cau mày nhìn theo

con trai, vẻ không hài lòng. Bữa tối tiếp tục.

CHƯƠNG 22

Đang lang thang làm mấy trò bói toán vớ vẩn trên mạng thì nick yahoo của Thường Khánh

sáng lên, nó vội click chuột vào.

Chat room...

_E^, hok di dau^ choy ak? -Nó hỏi

_Di dau^?

_Hoi? the^' thoy^ mà....Anh lam` bt Toan' chua, khó we', tui bo' tay...

_Chang(? con` tam^ trang. lam` bai`.

_Sao thia'?

_Co^ nhieu^` chjen^. the^'

_Tui wan tam^ moi' hoi?, chan' anh we'

Không ai nói ai gì nữa. Tiếng đánh máy thôi vang lên trong hai căn phòng...Không thấy

Thường Khánh lên tiếng, nó đành bắt chuyện trước:

_E^, dang pun` gi` ak?

_Pun` gi`, suy nghi~ lung tung!!!!!!!!!- Giọng bực bội

iSach-info

_Thoy^ thi` thoy^, không wan tam^ toi' anh nua~, tui di ngu? day^

_Eeeeee, khoan

_J`?

3 phút chờ đợi, nó bắt đầu mất kiên nhẫn:

_Noi' gi` noi' dai. di!!!!!!!!!!!!!!!

1'30 giây sau:

_Thoy^, di ngu? di, ngu? ngon nha

_Axxxxxxx....choc. tuc' tui do ha?, thoy^ out day^.

Nói là làm, nó tắt puter rồi phóng cái vèo lên nệm, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ mà

không biết rằng tại một căn phòng rộng hơn phòng nó ở một cái biệt thự to hơn biệt thự

nhà nó, có một người đang nghĩ, đang nhớ về nó.....

---------- Bài viết đã được nhập tự động bởi hệ thống ----------

Sáng hôm sau, lớp 11T4

_Thùy Anh!!

Nó vừa bước vào lớp thì đã nghe tiếng Mạnh Khoa réo. Anh chàng chạy lại chỗ nó, ánh mắt

rạng ngời niềm vui, từ đầu năm đến giờ, trừ cái ngày Mạnh Khoa tỏ tình với nó ra thì nó

chưa bao giờ thấy anh chàng vui như zậy.

_Khiếp!!!!!!!!!!Làm gì mà hôm nay "phởn" thế?- Nó cất giọng châm chọc.

Mạnh Khoa phớt lờ câu nói của nó, cười:

_Cô bjk hôm nay là ngày gì hok?

Nó ngơ ngác, cố lục tung trí nhớ lên xem hôm nay là ngày gì rồi lại lắc đầu ngây ngô:

_Hok....ngày gì?

_Sinh nhật tui đấy!!!!!

_À.....- Nó gật gật- Ra thế....mà anh nói với tui làm gì?????

Nụ cười tắt lịm trên môi, Mạnh Khoa cốc đầu nó:

_Ngốc ơi là ngốc...Cô không hiểu tui muốn nói gì ak?

Nó wát lên, một phần vì tức anh chàng cứ nói vòng vo, một phần thì tức vì bị cốc đầu:

_Anh hay nhỉ? Anh không nói thì sao tui biết được. Đúng là.....

_Hạ hỏa, nóng wá nổi mụn đấy hahahahahaha.....

Nó đấm lên lưng Mạnh Khoa, thét lên:

_Kệ tui!!!!!!!

Mạnh Khoa thôi cười, nói:

_vào vấn đề chính! Chiều nay cô đi SN tui nhá

_Chiều nay?

_Uh

_Nhưng chiều nay tôi phải ra Violet Res phụ việc.....-Nó nhăn nhó

Im lặng. Mạnh Khoa châu mày lại như đang suy nghĩ rồi nói như reo:

_Aaaaaaaaaaaaa biết rồi. Chiều nay tui ra Violet Res làm sinh nhật lun. Nhà hàng đó là

của mẹ Kiều Lam phải hok?

CHƯƠNG 23

-Hả?- Nó trợn ngược- Zậy ra tui zà nhỏ Lam phải làm hầu bàn cho anh ak?

Mạnh Khoa phá lên cười:

_Ngốc vẫn hoàn ngốc...Tui ra đó làm Sn thì cô và Kiều Lam được ăn tiệc, lại hok phải phụ

việc, chẳng lẽ mẹ bạn ấy không cho hai người nghỉ một bữa để ăn Sinh Nhật sao?

Nó gật gù....

_Ờ ha....Nhưng mà.....

_Lại nhưng....Chiều nay 5h là phải có mặt, lôi thôi!!!!!!!!

Nói rồi Mạnh Khoa bỏ đi một nước, vừa lúc đó nhỏ Lam bước vào. Nó chạy lại túm tay con

pạn:

_Chiều nay nhà hàng mẹ bồ có khách đặc biệt á nha!

_Ai?- Nhỏ Lam tò mò

_Mạnh Khoa

_Mạnh Khoa? Bạn ý đến nhà hàng mẹ mình làm gì?

_Để ăn, thế mà cũng hỏi- Nó buông tay con bạn ra

_Ai chẳng biết là ăn nhưng mà là dịp gì cơ?

_Sinh nhật hắn, được chưa chị hai?

_À- Đến lượt nhỏ Lam gật gù rồi cô nàng bất ngờ chộp lấy tay nó, reo- A...Zậy là chiều nay

hok phải làm phụ mami rồi!!!!!!!!!!

Nó cười:

_Uh, mới ngày công đầu mà đã được cho không....

Nó về đến nhà, lên phòng, wăng cái túi xách lên giường rồi phi người lên theo. Nó ôm lấy

con gấu to màu kem, nghĩ thầm "Chả biết nên tặng hắn cái gì bây giờ....Bất ngờ wé, chẳng có thời gian chuẩn bị gì cả....."

_Tặng gì bây giờ??????????????Nó chộp lấy cái gối úp lên mặt, suy nghĩ, một ý tưởng lóe

lên- Hay là.....

Tại Violet Res....

Mạnh Khoa từ chiếc Sport Car màu trắng bước ra. Áo somi màu trắng, khoác thêm một

chiếc ghi-lê tím đậm cùng chiếc cà-vạt phá cách lên, Quần jeans đen, dây nịch trắng, giày

thể thao hiệu Converse, theo sau là hai vệ sĩ đeo kiếng đen,

tướng tá hộ pháp. Ba người

tiến vào nhà hàng, làm ai ai cũng phải ngoái nhìn, mấy nữ sinh đang ăn trong wán cứ gọi

là ngã lăn ra chồng chất lên nhau.

Mấy người nam nhìn ngưỡng mộ. Cả cái nhà hàng đổ dồn con mắt vào anh Khoa nhà ta.

Vừa lúc đó, nhỏ Lam trong bộ váy hồng chấm lên mấy wả dâu tây chạy ra.

_Mạnh Khoa, bạn tới rồi hả?

_Uh...Tui ngồi ở đâu bây giờ?- Anh chàng lơ đãng đưa mắt nhìn wanh.

Nhỏ Lam chỉ tay về một chiếc bàn trong góc khuất, được trang trí đẹp mắt:

_Kia kìa, bàn đặt riêng cho pạn đó, công tui chuẩn bị từ trưa đó nghen!

_Uh, cảm ơn- Mạnh Khoa cười rồi ngoắc hai vệ sĩ đi lại cái pàn đó. Anh chàng ngồi xuống,

ra hiệu cho hai vệ sĩ cùng ngồi nhưng 1/2 cúi đầu:

_Không dám, thiếu gia cứ để mặc bọn tôi....

Nói rồi hai người đứng lui về phía sau.

5' sau, nó trong bộ đầm trắng xúng xính đẩy cửa vào. Tay xách một chiếc túi nho nhỏ, tiến

lại phía Mạnh Khoa (lúc này vẫn chưa phát hiện ra). Nó cười

iSach-info

thầm, rồi chạy lại trước mặt

anh chàng:

_Teng Teng, tui đến rồi đây!

Nãy giờ đang nhìn ra ngoài cửa sổ đợi nó, giờ bị nó làm giật cả mình, anh chàng vội way

wa nhìn, hơi choáng trước vẻ đẹp ngây thơ thánh thiện của nó trong bộ đầm trắng muốt

điểm xuyến vài cái bông tuyết lấp lánh

_Xinh wá.....- Anh chàng mỉm cười đầy ngụ ý sau khi đã hết choáng.

_Cái gì, tui có nghe lầm hok đây?

_....

Hai người nhìn nhau, không nói gì. Chợt nó phẩy tay, way đi chỗ khác:

_Chắc nghe lầm.....- Nó ngồi xuống cái ghế đối diện.

_Không lầm đâu? -Mạnh Khoa bật cười

CHƯƠNG 24

_Gì cơ?

Nhìn thẳng vào mắt nó, Khoa cười:

_Cô không nghe lầm đâu....Cô xinh lắm.....

Nó ngượng chín người, vội way đi chỗ khác để giấu khuôn mặt đang ửng lên của mình, lắp

bắp:

_Để....để tui đi kêu nhỏ Lam...

Nó chạy vụt đi vào nhà trong...Mạnh Khoa nhìn theo, đôi mắt ánh lên,mỉm cười.

SN chỉ có 3 đứa nhưng đồ ăn thì ê hề tới cả chục món, mà toàn đồ hạng sang. Cả buổi nó

hok dám nhìn chính diện Mạnh Khoa, chỉ lâu lâu liếc sang, có cảm giác Mạnh Khoa ngồi

ngắm nó cả buổi zậy. Nhà hàng được trang trí bằng một màu tím + trắng rất bắt mắt và

lãng mạn, thế nân cũng chẳng lạ khi khách đang ăn trong nhà hàng đa số là couple, nhưng

ai cũng phải nhìn sang bàn tụi nó với đôi mắt ngưỡng mộ và ganh tỵ.....

Cuối buổi là tiết mục mở wà. Khi mở wà nhỏ Lam ra ai nấy đều phá lên cười, nhỏ Lam hok

bjk tặng gì nên mua cho Mạnh Khoa 3 cái áo thun (hàng hiệu đàng hoàng).

Tới lượt nó, nó cười tinh wái đưa cho Mạnh Khoa cái túi nhỏ xinh xinh, một hộp wà được

bọc kĩ càng, thắt nơ hồng, bên trong là một cái hộp gỗ có khắc chữ " made by my hand" rất dễ xương.

Mạnh Khoa loay hoay tìm chỗ mở hộp. Thì ra đây là một hộp gỗ đã được khóa, mà chẳng

thấy chìa khóa đâu. Anh chàng vội hỏi:

_Không có chìa khóa làm sao mà mở?

Nó cười tinh nghịch:

_Không có thì phải tìm...

_Ở đâu?

_Không nói!

_Chơi kì à nghen...Tặng wà mà làm zậy là sao?

_Khi phải xuất hiện thì nó sẽ xuất hiện....-Nó nháy mắt bí ẩn

Nhỏ Lam chen ngang:

_Hai người định chơi "đố em" đó hả? Làm gì mà bí mật dữ zậy?- cô nàng way wa nó- Bồ

nói ra luôn đi....

_Đã nói là bí mật thì làm sao bật mí đc kia chứ....

Khoa ngồi trầm ngâm một hồi lâu rồi nói, giọng điệu wả wuyết:

_Tôi sẽ tự mình tìm ra điều bí mật này!!

_Tốt! Mà nè, hok có chơi lấy cưa cưa ngang đâu ak nghen, zậy là phạm luật đó.

Trúng tim đen, Mạnh Khoa ỉu xìu:

_Sao cô đọc được ý nghĩ của tui zậy?

_Nhìn anh gian gian là tui biết ***, thôi tui zề đây, mai gặp lại....

Nó đưa tay ra hiệu tạm biệt rồi way lưng đi ra khỏi nhà hàng, Mạnh Khoa hỏi theo:

_Có cần wá giang hok?

_Hok, anh tui rước!!!!!!!!!!

---------- Bài viết đã được nhập tự động bởi hệ thống ----------

Hôm đó nó đến trường sớm hơn mọi ngày, vì hôm nay tổ nó làm trực nhật. Người đầu tiên nó gặp trong lớp là Thường Khánh, có bao giờ Thường Khánh zô sớm thế đâu (mọi ngày làm trực nhật, việc của anh chàng bị mấy đứa "mê zai" trong tổ giành hết). Lạ, nhưng nó hok hỏi, chỉ "Chào!" khi đi ngang wa anh chàng. Bất ngờ (những hành động của anh chàng nỳ chẳng có việc nào là "có ngờ" cả), Thường khánh nắm tay nó kéo lại. Nó giật tay ra:

_Này, lai sử dụng chiêu cũ hả?

Thường Khánh cười, nhưng không thể giấu vẻ bối rối, đặt hai tay lên vai nó:

_Tui ghét phải nói lại nhưng hok nói thì hok được nên tui mới nói...

Nó gắt:

_Dông dài wá, chuyện gì?

_Tôi yêu cô, làm bạn gái của tôi nhé!

Nó choáng. Nó tưởng lần trước Thường Khánh chỉ đùa chơi, đứa nào đứa nấy cũng wên

rồi, ai dè chuyện này là chuyện thật 100%. May mà wen như thế này rồi, nó kịp thời trấn

tĩnh:

_Làm bạn gái?

_Uh....(Hok bạn gái thì chẳng lẽ làm bạn trai ak)

_.....

_.....

(Bốn mắt nhìn nhau hok nói nên lời). 5' sau. Nó lên tiếng trước:

_Cho tui thời gian suy nghĩ nhá!

_Nhiêu thì đủ?

Nó ngẫm một lúc rồi nói:

iSach-info

_Uhm...Một tuần.

CHƯƠNG 25

_Cũng được. -Nói rồi Thường Khánh bỏ xuống canteen. Lần nào tỏ tình cũng phũ phàng

thế. Nhưng có mấy người biết sau mỗi lần bỏ đi mà hok nói lời nào của một anh chàng nhà

giàu vô cảm như Thường Khánh, là để định thần lại khi mình vừa làm một chuyện từ trước

đến giờ mình hok bao giờ nghĩ tới. Dù có chuẩn bị rất kĩ càng nhưng cũng hok wen được,

hik!!

Trong cái tuần đó, nó đã phải suy nghĩ rất nhiều. Tất nhiên là hok thể thiếu những đợt tấn công tiếp tục của Lâm Danh. Nó chẳng màng, giờ này nó cũng hok hỉu nỗi trái tim mình nữa...Mạnh Khoa thì vẫn thế với nó, không dồn dập săn đón như Lâm Danh nhưng cũng hok "lúc đậm lúc nhạt" như Thường Khánh, chỉ bình thường, chờ đợi sự đồng ý của nó...(còn cái chuyện về chiếc hộp gỗ thì bị anh chàng và nhỏ Lam nhắc đi nhắc lại như cơm bữa). Ngày ấy đã cận kề mà nó vẫn chưa tìm ra câu trả lời thật lòng mình....

Một buổi tối sao đầy trời...Nó kéo anh hai nó ra ban công ngồi ngắm sao, lão Quân cũng ngạc nhiên lắm nhưng chìu đứa em gái, lão đành làm theo ý nó. Khi 3 đứa đã an tọa ở ban công (kể cả con gấu bông của nó mới là 3),nó giật giật tay áo anh

iSach.info

nó:

_Anh hai này, ngày xưa mình cũng hay ngắm sao thế này nhỉ?

_Uh....thì ngày xưa hôm nào mình chẳng được như thế này, ngủ ngòai trời mà lị....

Hai anh em phá lên cười.

_Bây giờ em lại thích trở về tuổi thơ, lúc đó hai anh em mình ban ngày lo kiếm sống, ban

đêm lại được nói chuyện với nhau, bây giờ cả hai lớn hết rồi, anh thì bận tối mặt, còn em

thì cũng phải đi học thêm tùm lum....-Nó ngưng một lát rồi tiếp- Với lại làm con nít thì hok

phải suy nghĩ nhiều việc như bây giờ...- Nó lén trút ra một hơi thở dài.

Thấy lạ, anh nó vội hỏi:

_Mày nói zậy là sao?

Nó định chối nhưng biết chẳng chạy đường nào được, vả lại nó chỉ có mỗi lão Quân là anh

anh hai, nên nó kể liên tù tì một hơi....Nghe xong, anh nó chỉ nói:

_Cái đó thì mày phải tự quyết định thôi, nghe theo con tim nhóc ạ.....Thật sự thì em có iu

thằng bé đó không?

Nó bối rối:

_Em hok bjk nữa, lúc hok gặp thì thấy nhớ.....Khi gặp hắn thì tụi em như nước với

lửa....Nhưng khi thấy hằn gặp chuyện hok hay thì rất lo....Em hok xác định được....

Anh hai nó nhún vai:

_Có kết wả rồi đấy, mày đã tự trả lời câu hỏi mày đặt ra, đi nói với thằng pé đó đi....

Nó không đáp lại, chỉ biết ngước nhìn bầu trời đầy sao, hình như nó thấy hình bóng của

hắn len lỏi trong các ngôi sao đó thì phải!.....

Chủ nhật...Nó tranh thủ thời gian chạy vào Violet Res phụ việc.

_Đến rồi hả con?- Bà Mẫn, mẹ nhỏ Lam tươi cười khi thấy nó chạy đến- Hôm nay đông

khách lắm, có con thì may wá!

_Dzạ, con chào bác!- Nó cúi đầu chào lại rồi bắt tay vào làm việc. Nhỏ Lam ngủ chưa zậy

(nướng gì kinh thế) nên nó làm một mình. Nhờ ngoại hình xinh đẹp và cách ăn nói lễ phép,

dễ thương mà nó được mấy anh chị làm công trong wán rất cưng....mà nhhờ nó, nhà hàng

ngày càng đông khách thì phải (chảnh wóa).

_Thùy Anh, bàn số 5, nhanh nghen em!- Chị Hòa kêu nó.

_Dạ!!!!- Nó ôm cái mâm nhựa chạy lại bàn số 5 và thật bất ngờ, vị khách đang ngồi trước

mặt nó là Shin!!!!!!!!(Trái đất này nhỏ bé thật) Đang ngồi chung với một người bạn, mải

nói chuyện nên Shin chưa nhận ra sự hiện diện của nó.

_Qúy khách dùng gì ak?- Vẫn cái giọng nói như với bao khách hàng khác. Bởi vì dù gì hai

đứa cũng trở thành người xa lạ, hết nợ nần gì nhau rồi, số điện thoại của Shin nó cũng đã

xóa....

_Là em ak?...- Shin ngước lên và rất thích thú khi "cô hầu bàn" lại là cô bé ngang ngược

ngày trước.

Nó cười:

_Không em thì là ma ak? Hai anh dùng gì?

Sau khi nó ghi món và chạy vào trong wầy. Anh bạn của Shin way sang hỏi anh chàng:

_Cậu wen cô ta ak? Xinh wóa, cô ta là ai thế?

Shin cười cười, giọng điệu khó hiểu:

_Một cô bé ngang ngược và thú vị....

iSach-info

Khi nó đem thức ăn ra, Shin nói:

CHƯƠNG 26

_Khi nào em hết ca?

Nó nhìn đồng hồ treo trên tường, nó chúa ghét đeo đồng hồ mà:

_Uhm...Lát nữa...Chi zậy?

_Anh chờ em cho tới lúc đó!

_Anh rảnh thiệt!- Nó cười và way đi.

Hết ca.....

_Thùy Anh!!!!!!- Shin vẫy tay khi thấy nó từ trong nhà hàng bước ra....Nó tiến lại phía anh

chàng, nhìn wa nhìn lại rồi hỏi:

_Anh bạn của anh đâu rồi?

_Nó về trước rồi...Em đi đến chỗ này với anh nhé!!!!!!!!

CHƯƠNG 27

Sau đó, Shin chở nó đến một quán cafe rất yên tĩnh, tuy nằm giữa trung tâm thành phố mà khi bước vào quán, nó cảm thấy như mình đang lạc về chốn đồng wê vậy. Nó đã đến đây một lần với anh hai nó. Khách ở đây đa sô đều có vẻ lịch lãm, mang theo laptop, có lẽ họ muốn có một không gian riêng tư để làm việc....

Nó và Shin ngồi xuống một cái bàn ở một phòng riêng. Shin hỏi nó:

_Em thấy không khí ở đây thế nào?

Nó gật gù:

_Cũng được lắm....Ai giới thiệu cho anh wán này thế?

_Một người bạn....

_Mà Dương này, anh về VN làm gì thế?

Shin cười:

_Em cứ gọi = Shin đi, gọi bằng Dương anh hok có wen, bạn bè trong lớp đều gọi anh là

Shin, nghe dễ thương hơn (tự tin wá)- Shin ngừng một lát rồi tiếp- Nói thiệt zới em là hồi ở

bên Hàn anh wậy lắm, tưng bừng cả trường luôn, đánh nhau,

đâm chém tòan là anh đầu sỏ. Ba mẹ anh mới bắt anh zìa VN để "tu" naz.

_Zậy bi h anh sống một mình ak?

_Uh....Hôm nào em wa nhà anh chơi.

_Thôi hok dám...-Nó bĩu môi

Cả buổi hôm đó hai đứa toàn nói chuyện trên trời dưới đất.Sau đó, Shin đưa nó về đến

đầu đường. Nó hok cho anh chàng đưa nó vô nhà, sợ anh hai nó chọc.

Nhờ hôm nay mà nó đã hiểu thêm chút chút zề Shin, nó hok ngờ một người đẹp trai, lịch

lãm như Shin lại từng một thời "vang bóng giang hồ". Nhưng hok hiểu sao, nó cảm thấy rất

vui và ấm áp khi ở cạnh Shin....

Shin cũng biết thêm vài điều về nó. Nhất là cái tính ngang như cua thì không ai sánh bằng.

Ngả người lên nệm, Shin mỉm cười thích thú:

_Đúng là công chúa ngang ngược....Mình đã dao động vì con bé ấy rồi sao....

Cả đêm hôm đó, nó thao thức mãi, chả biết làm cách nào để tự ru mình vào giấc ngủ. Câu hỏi ấy cứ lảng vảng trong đầu nó...."Nếu mình đã thích Thường Khánh thì tại sao mình lại có cảm giác ấy vời anh Shin?...Mình tham thế sao...Ngày mai

biết trả lời thế nào với tên ngốc đó? Mình có thực sự iu hắn không? Nhận đại thì khi đổ vỡ hắn sẽ rất đau...mình hok muốn thế..."

Nó thở dài thườn thượt như một bà cụ non. Nhớ lại những giây phút bên cạnh Thường

Khánh, nó mỉm cười "Nhưng cũng chẳng thể lừa dối trái tim mãi được....Mình mới wen

Shin có mấy ngày, chưa biết anh chàng là người thế nào thì làm sao mà gọi là yêu

được...Còn hắn...Tên ngốc xít đó....".Nó bật thành tiếng:

_Đồ ngốc!

Nó thiếp đi ngay lập tức....Sao tự dưng lại dễ ngủ thế hok biết....

* * *

Ngày trọng đại trong đời Thường Khánh. Anh chàng đến lớp thật sớm, hồi hộp chờ đợi, ánh

mắt sắc lạnh đã từng làm rợn gáy bao người và làm tan nát trái tim bao nàng sao bây giờ

nhìn "tội" thế...Nó bước vào...Thường Khánh liền lao lại phía nó, run run nói:

_Nói ra câu trả lời đi!

Nó bật cười, nó không ngờ anh chàng vô cảm đã từng khinh khỉnh way đi khi nó cười chào,

hôm nay lại căng thẳng vì nó như thế. Nó nói, nhấn mạnh

từng chữ:

_Tui-chấp-nhận-làm-bạn-gái-anh!

Sung sướng như vỡ òa trong mắt Thường Khánh. Kềm lắm Thường Khánh mới không ôm

nó mà hét lên. Bọn con gái trong lớp trố mắt nhìn đau khổ, phen này mơ đi đời mộng luôn

rồi.

Tin tức nhanh chóng được lan truyền. Cả trường rất bất ngờ khi "Tiểu thư ngây thơ" ngày

nào đã làm bao nhiêu chàng vỡ mộng nay lại trở thành "hoa đã có chủ". Ngày xưa có đứa

còn nói chắc nịch "nhỏ đó hok biết iu"...khó ai ngờ.

Đau khổ nhất là mấy đứa con gái trong khối....Tụi nó hok ngờ rằng đối thủ nhẹ kí nhất (vì từ trước đến nay có biết iu đâu) lại là người dành được trái tim của "hòang tử băng giá"

Bước ra khỏi lớp là Thường Khánh và nó lại gặp những đôi mắt dò xét lẫn căm hờn, đau đớn của tụi bạn trong khối.

Mạnh Khoa hôm đó ít nói hẳn, bên ngòai thì luôn tỏ vẻ chúc phúc, cười đùa với hai đứa

nhưng nó biết anh chàng là người đau nhất...Biết làm sao được, từ từ Mạnh Khoa cũng

phải wen dần thôi.

Hy Vân và Lâm Danh khi nghe "tin dữ" thì cũng không mấy phản ứng cho lắm. Chỉ có Lâm

Danh là xuống sắc hẳn, cậu chàng đang sống trên mây với ý nghĩ "Tình cảm của Thùy Anh

đối với mình đã tiến triển" thì bj h lại bị đá xuống đất một cách phũ phàng...

Có điều là mặc cho thiên hạ xì xao bàn tán, cả ngày hôm đó và cả những ngày tiếp theo,

nó và Thường Khánh vừa viết bài vừa nhìn nhau cười cười.....nhưng cả hai đứa đều

biết "lốc xoáy" đang hình thành và ai biết ngày sau tụi nó còn là của nhau nữa hay không....

Tan học....

_Mạnh Khoa.....- Nó e dè đứng trước bàn Mạnh Khoa khi anh chàng đang bỏ tập sách

vào túi. Mạnh Khoa ngẩng lên, gượng cười:

_Có chuyện gì hả Thùy Anh?

_Lát nữa anh rảnh hok?

_Rảnh, có chuyện gì ak?

Nó hơi bất ngờ, người thường thì phải sốc tới mức tránh mặt kẻ vừa làm mình đau,...có lẽ

Mạnh Khoa không nhỏ mọn đến thế. Anh chàng chấp nhận chuyện này khá tốt, nó tiếp:

_Chúng ta hẹn nhau ở đâu nhé!

_Cô ở nhà đợi đi, tui sẽ tới rước, đi đâu thì lúc đó tính....

Nó khẽ gật đầu rồi chào Mạnh Khoa và bước ra khỏi lớp. Mạnh Khoa ngước nhìn theo nó.

Đau nhói....

Thấy nó bước ra khỏi lớp, Hy Vân nghĩ thầm, ánh mắt trào lên ghen hờn "Là cô ép tôi phải

làm thế đấy nhé..."

Nó đứng trước nhà, đi wa đi lại "Hok lẽ ình leo cây " Rồi lại nhìn về hai đầu đường,

chờ một bóng dáng thân wen đi tới. Hai tay nó đấm đấm vào nhau, nghĩ thầm "Sắp chiều rồi, còn phải đi học nữa" đang rối bời đầu óc thì nó nghe tiếng Mạnh Khoa:

_Thùy Anh!!!!

Nó way lại, cười, hôm nay Mạnh Khoa cưỡi SH, nhìn "oai" gớm. Nó leo lên xe (có bạn zai rùi mà cứ hồn nhiên thế), hỏi:

_Đi đâu được?

_Ak, đến bờ sông đi, ở đó có một loài cỏ dại rất đẹp....

Bờ sông.....Mạnh Khoa ngồi trên con SH, đưa mắt nhìn vào một khoảng không vô định.

Nó đang mân mê mấy nhánh cỏ dại, đúng là cỏ dại ở đây đẹp thật.....

iSach-info

Mạnh Khoa lên tiếng trước:

_Cô muốn nói vơi tôi cái gì à?

Nó đã chuẩn bị tinh thần ở nhà, nó đã moi móc hết dũng khí trong ngóc ngách tâm hồn

mình ra nhưng khi đối mặt với ánh mắt ấy của Mạnh Khoa, nó lại muốn nghẹn, ráng lắm

mới nói được, chữ còn chữ mất:

_Tui..Tui có cái này...muốn đưa cho anh....

Nó cho tay vào túi wần móc ra một chiếc chìa khóa nhỏ nhỏ nhưng được cẩn hoa văn rất

đẹp:

_Đây là chìa khóa...chìa khóa cho cái hộp gỗ tui tặng anh....-Nó chậm chậm bước đến,

đưa Mạnh Khoa chiếc chìa khóa....

Anh chàng đón chiếc chìa từ tay nó, cười chua chát:

_Sao bây giờ mới đưa cho tôi?

_....

_Cô không chấp nhận tui từ đầu rồi phải không?

_Thật ra...-Nó định nói nhưng lại muốn nghẹn. Nó định cho anh chàng biết trong hộp gỗ là

gì:....Một bức thư từ chối và một món wà nhỏ tự tay nó làm để an ủi anh chàng nhưng vì

phút cuối nó sợ mình sẽ đổi ý vả lại nó không muốn làm cho ai đau cả nên mới bày ra

trò "Đi tìm chìa khóa"...Nhưng bi h nó đã có câu trả lời rồi và nó tin chắc vào sự lựa chọn

của mình...nên mới wuyết định đưa chìa cho Mạnh Khoa

_Xin lỗi vì đó không phải là một món wà.....

Nó toan way đi thì Mạnh Khoa kéo tay nó lại. Anh chàng đưa chiếc chìa khóa lên trước mặt

nó, nói chắc như đinh đóng cột:

_Dù sự lựa chọn của em là Thường Khánh nhưng tôi vẫn mãi chờ em, chiếc chìa khóa

này...- Mạnh Khoa bất ngờ way ra phía con sông rồi dùng hết sức ném chiếc chìa khóa ra

thật xa giữa lòng sông, way sang nó nhẹ nhàng nói:

_Tôi yêu em và sẽ mãi chờ em...

CHƯƠNG 28

Tối. Nó cứ mãi suy nghĩ về những chuyện xảy ra ngày hôm nay. Rốt cuộc nó cũng chấp nhận làm bạn gái Thường Khánh, thẳng thừng từ chối tình cảm của Mạnh Khoa. Đôi lúc, nó không hiểu mình làm thế là đúng hay sai nữa?....

Ngồi ăn cơm mà hồn nó cứ lơ lửng mãi đâu, nó định gắp cá nhưng lại thọt đũa vào đĩa rau,

lơ đãng nhìn ra ngòai trời. Nhìn đứa em gái như mới ở Viện Tâm Thần về, lão Quân thấy

chướng mắt gì đâu!, quát:

_Mày ăn cơm thì ăn đàng hoàng giùm tao đi, làm gì mà cứ thẫn thẫn thờ thờ thế hả?

Nó bừng tỉnh:

_Ơ dạ!- Nó cắm đầu xuống chén cơm ăn lia lịa nhưng tâm trạng vẫn cứ để đi đâu....

Ăn cơm xong. Nó cắm cúi bên bồn rửa chén, thầm nghĩ "Mình chấp nhận tình cảm của hắn

là đúng hay sai? Mình có bốc đồng quá không?....Mình có thật sự thích hắn không?.." Bao

câu hỏi ngổn ngang chất chồng trong đầu nó "Không, mày đừng có điên như thế chứ! Mày

đã xác định là thích hắn mà! Trời ơi, mình làm sao zậy?....." Chẳng lẽ cái nhìn ấy của Mạnh

Khoa và sự ấm áp mỗi khi ở bên Shin lại ảnh hưởng đến tình cảm của nó dữ dội thế

sao...Nó có cảm giác tình cảm của nó và Thường Khánh rất lỏng lẽo..không chắc chắn như

nó từng tưởng tượng.

Nó phẩy tay "Thôi! Chuyện học là chính!"

Chiều thứ ba. Nó phụ việc ở Violet Res. Hôm nay trời mưa tầm tã, nhà hàng vắng khách

nên nó cũng ít việc. Chán thế! Hôm nay là ngày đầu tiên diện đồng phục đi làm của nó, thế

mà chẳng có ai ngắm...Lâu lâu lại có khách bước vào. Nó chạy đi bưng bê một lát rồi lại

rảnh, lại mệt mỏi ngồi xuống cái ghế nơi bàn trống. Khi không có việc gì làm, người ta

thường ngồi nghĩ vu vơ, nó cũng thế...Nằm mộp xuống bàn, nó thở dài thườn thượt. Bỗng

iếng nhỏ Lam từ phía sau như đánh thức nó:

_Bồ đang làm gì thế?

Nó giật mình ngoảnh mặt lại, trách iu:

_Đồ wỷ, làm hết hồn!

Nhỏ Lam ngồi thụp xuống chiếc ghế cạnh nó:

_Đang buồn chuyện gì hả?

_Chuyện gì đâu! Đang nghĩ mấy cái chuyện tầm phào ý mà!- Nó chối

Nhỏ bạn nhìn sâu vào mắt nó, nói:

_Mình thân bồ từ năm lớp 6, bồ nghĩ zì, mình là người rõ nhất mà, khai mau đi, cô bạn của

tui ơi!

Đúng. Nhỏ Lam là bạn thân, giấu nó sao được. Nó đành thì thầm nói:

_Mình hok bjk tình cảm mình dành cho Thường Khánh là tình cảm gì nữa...Mình hok biết

mình làm zậy là đúng hay sai....

Nhỏ Lam tròn mắt:

_Bồ chưa xác định rõ ràng thì sao lại nhận lời, lỡ mai mốt có chuyện gì, Thường Khánh sẽ

là người đau nhất đó!

Nó úp mặt xuống bàn, giọng khó xử:

_Mình hok biết nữa, nhức đầu wá!

Thông cảm với con bạn, nhỏ Lam chồm người tới ôm nó, thì thào:

_Chuyện gì đến cũng phải đến thôi, đừng áy náy!

Phòng nó. Học bài xong, như thường lệ, nó lại ôm khư khư cái máy tính. Bàn tay nó gõ đều

trên bàn phím. Tiếng "lọc cọc" vang lên giữa gian phòng rộng lớn.. chốc chốc lại đứt wãng,

chắc nó đang suy nghĩ để viết tiếp.

"Entry for Ngày....tháng...năm....

Blog thân iu ơi! Mày biết chuyện gì xảy ra chưa. Chủ nhân yêu wý của mày đả nhận lời làm

bạn gái hắn rồi. Cái tên vô duyên mà tao hay kể với mày ý. Nhưng mà chuyện này mơ hồ

wá, tao có thick hắn thật lòng hok đây. Chắc là một cặp rồi thì tao với hắn sẽ ít cãi nhau

hơn, hok biết nên vui hay nên buồn nữa..."Nó đang say mê viết thì một cái nick lạ hoắc

nhaỷ vào chat zới nó.

Devil: 222222222222

Fabulus_Girl: Ai the^'?

Devil: Hok bjk ai that ak, anh Shin ne`.

Nó kinh ngạc, vội tiếp tục gõ máy

Fabulus_Girl:Anh Shin!!!! Sao anh bjk nick e?

Devil: Hoi nhieu wa, thoi anh out day, ranh anh se goi lai cho

e, dao nay a thick noi chuyen

voi e ghe gom!

Fabulus_Girl: Thoi^ di cha! Gum' wa'. Zay^. bj a

Cụt hứng, nó viết cho hết cái blog, tắt phụt puter rồi ình lên giường. Lại không có

chuyện gì làm, dạo net mãi cũng chán, thôi thì đi ngủ sớm. Ngày mai còn phải dạy sớm

chuẩn bị bữa sáng nữa, ngày mai đến lượt nó vào bếp...

* * *

Nó hầm hầm bước vào lớp, mặt mày bí xị. Chả là hồi sáng, nó lóng ngóng thế nào lại làm

vỡ cái chén sành - cái chén anh nó khoái nhất. Thế là nó bị ông anh kính iu la ột

chập như tát nước vào mặt. Vào đến lớp vẫn còn bực. Hôm nay lại là ngày nó trực. (vần

ghê)

Tiết hóa. Thầy bước vào lớp, theo sau là hai đứa con trai đang ôm một đống dụng cụ thí

nghiệm lỉnh kỉnh, tòan là chai lọ thủy tinh. Thầy "hú" tổ trực lên phụ thầy bố trí mấy cái lọ cho đúng với bài học, công việc nhẹ nhất! Nó xung phong chạy lên, để lát nữa khỏi ở lại quét lớp.

Lại một lần nữa, nó xớn xác làm vỡ hết mấy cái lọ thủy tinh đựng chất hóa học....Miễn đâm

vào tay nó chảy máu, những giọt máu nóng hổi chảy xuống. Chất axit loại nhẹ trút xuống

tay nó từ một cái lọ vỡ đủ làm nó phỏng tay, cắn môi đau đớn.

Thầy vội chạy lại, nhin cô học trò cưng, lo lắng (nó giỏi nhất môn hóa đấy). Lớp nó nháo nhào cả lên. Thường Khánh, Mạnh Khoa và nhỏ Lam cùng mấy đứa bạn khác mặt mày tối lại vì lo cho nó. Nhờ nó mà hôm đó lớp được nghỉ tiết Hóa, một phần là do dụng cụ đã tan hết dưới tay nó.

Nó đi xuống chỗ ngồi giữa những ánh mắt "biết ơn" và "đau giùm". Thường Khánh nhìn nó

= cặp mắt lo lắng đúng nghĩa, cất tiếng:

_Có sao không?

Nó lắc đầu. Máu vẫn chảy ra. Nhỏ Lam lục tung túi xách nhưng không thấy miếng băng cá

nhân đâu. Thấy thế, Thường Khánh rút cái khăn từ trong túi ra, ngậm ngùi đưa cho nó:

_Cô wấn đỡ vào đi!

Nó nhận cái khăn, nhưng bàn tay đã cứng đờ vì đau. Đang loay hoay không biết làm sao thì Thường Khánh- bằng một phản ứng nhanh- đã giật cái khăn từ tay nó, rồi cẩn thận cuốn cái khăn wanh bàn tay nó trước hàng chục cặp mắt kinh ngạc của mấy đứa trong lớp.

Tụi con gái mê zai vẫn ném cho nó cái nhìn ganh ghét. Nó chẳng để tâm đến chuyện đó,

iSach.info

điều nó wan tâm bây giờ là "cậu chủ" đang cặm cụi chăm sóc vết thương cho nó ở trước

mặt, cảm giác hạnh phúc trào dâng. Nó không biết rằng sau lưng Thường Khánh là Mạnh

Khoa đang đau nhói way đi... Mà bây giờ đâu phải gọi Thường Khánh bằng cậu chủ nữa

nhỉ, hết thời hạn một tháng rồi mà....

_Xong rồi đấy!- Tiếng nói ủa Thừơng Khánh thức tỉnh nó- Mai mốt đừng có lóng ngóng

như thế nữa nhé, con gái gì đâu hậu đậu wá!

Hạnh phúc tịt ngòi. Thay vào đó là ngọn lửa bừng bừng trong mắt nó, nó thét lên:

_Dám gọi tui là xớn xác, hậu đậu ak?

_Không phải thế sao?

_Này! Anh đừng tưởng tui đồng ý là bạn gái anh thì muốn nói gì cũng được nhá!

_Cô cũng đừng tưởng làm bạn gái tui thì muốn làm gì cũng được!

Chiến tranh thế giới lần thứ III. Sau cùng, vì wá tức giận + với cái vụ án chén sành ở nhà.

Nó kìm không nổi, đứng bật dậy, vùng vằng tháo cái khăn, đập xuống bàn, hét:

_Lấy lại cái khăn của anh đi! Đồ kiêu căng!

iSach-info

Thường Khánh đang tức vì tối wa vừa bị Hy Vân làm phiền, nhưng nhìn thấy máu ở tay nó

chưa kịp đông thì lại tuôn xối xả, đành xuống nước:

_Tui sai, được chưa cô nương!

Nghe thấy zậy là nó mát trong người lại liền, nó cầm cái khăn, wấn lên tay, ngồi xuống

ghế, nói:

_Zậy phải vui cả làng hok?

Chiến tranh kết thúc. Tự dưng nó thấy cãi nhau thế này lại vui, với tính tình của hai đứa,

hòa bình mãi thì giả tạo lắm, tình cảm cũng phải có chút gia vị mới đẹp lên được chứ. Nó

nhìn sang Thường Khánh, mỉm cười.

Chỉ tội nghiệp Mạnh Khoa. Nhìn hai người, anh chàng cảm thấy như muốn nghẹn, không

thở được. Bỗng dưng anh chàng thấy ganh zới Thường Khánh ghê! Là ghen sao?!?

CHƯƠNG 29

Chủ nhật. Nó ngồi nghe nhạc. Tự nhiên nó thấy làm biếng đẾN Violet Res, dù sao thì buổi sáng chủ nhật, nó có đến hay không là tùy quyền quyết định của nó. Đang ngồi rung rung chân theo điệu nhạc của Burnin' up thì anh hai nó hớt hải từ dưới nhà chạy lên. Lão gập người vịn vào thành ghế nó đang ngồi thở hổn hển. Nó tháo tai nghe ra, châm chọc:

_Gì mà thở như trâu thế?

Thường thì với lời lẽ "hỗn xược" thế này thì nó đã bị ông anh mắng té tát nhưng hôm này

thì không, lão Quân làm bộ hok nghe nó nói gì, nhe răng cười tươi:

_Em gái iu quý!

Nó há hốc, bật người lên, nhạo ông anh

_Ôi nghe như sét đánh ngang tai!!!!!!!!Anh làm em nổi hết da gà rồi naz`

Anh nó vẫn đon đả với nhỏ em hết mức có thể nhưng trong bụng nhủ thầm "qua lần này là

mày chết nhe con!".

_Thùy Anh iu wý, anh có việc muốn nhờ em...

_A ra có việc, hèn chi...-Nó vỡ lẽ- Anh muốn nhờ em việc gì?

Anh nó cười, giọng năn nỉ:

_Lau nhà hộ anh nhé!

Nó cười trừ:

_Có tay thì tự lau! Việc gì phải nhờ em!

_Nhưng anh có việc bận thật mà!

_Việc gì?

_Anh lỡ hẹn đi chơi zới một thằng bạn mà wên béng là hôm nay phải lau nhà!

Nó way đi, gắn tai nghe vào như chọc tức ông anh:

_Việc của anh, anh tự lo đi, hôm trước em năn nỉ cỡ nào anh cũng hok rửa bát hộ, bây giờ

lại nhờ em!

Anh nó tỏ vẻ hối lỗi, tháo tai nghe nó ra nói:

_Anh xin lỗi mà...- Anh nó ngừng lại một lát rồi tiếp- Hay là zầy đi, em lau cho anh hôm

nay, anh sẽ lau 2 lần liên tiếp, coi như lau luôn cho phần của em.

Nó gật gù:

_Nghe cũng được...zậy thôi em lau giúp anh lần này!

Anh hai nó lập tức tươi roi rói trở lại:

iSach.info

_Zậy nghen! Giúp anh nghen pé iu!- Anh nó nhéo iu vào má nó rồi vùng chạy ra garage,

leo lên con Novou rồi rồ ga phóng đi, chắc đang vội.

Nó đứng lên, lắc đầu cười rồi bắt tay vào việc mà nó đã hứa sẽ giúp ông anh: lau nhà. Nó

chạy xuống bếp, hứng đầy hai thau nước rồi khệ nệ ôm lên nhà trên, không wên cầm theo

cây lau nhà. Nhà nó dư tiền để thuê cả tá người giúp việc nhưng ba nó không thuê vì muốn

tập cho hai anh em nó tính tự lập (chớ hok phải ổng ki bo đâu nghen). Nó mở nhạc, vặn

volume hết mức, lâu lâu mới được phá thế này, hôm nay ba nó đi dự đám cưới cấp dưới,

nhà chỉ còn một mình nó, phá thế nào chả được, miễn hok bị hàng xóm phàn nàn là được

rồi! Nó vừa lau, vừa lắc lư hát theo nhạc, như một đứa con nít. Lúc nào nó cũng nhí nhảnh

đến đáng iu như thế!

1 tiếng sau. Tiếng nó reo lên từ lầu 3:

_Xong!- Nó sung sướng nhìn lại thành wả lao động của mình: Sàn nhà sạch bóng, không

một vết bẩn! Lần nào lau nhà xong nó cũng tự hào nhìn lại, mãi cũng không chán...Hì hụi

xách xô và cay lau xuống, nó không ngước mặt lên nhìn

đường, wá thuộc đường cầu thang

rồi mà. Đến tầng trệch, bỗng có một bàn tay đỡ cái xô nó đang xách cùng một giọng nói

rất manly (đích thị hok phải anh hai nó, lão Quân làm gì có hành động ga-lăng với em gái

như thế, chắc là anh bạn gì đó...)

_Để anh xách cho!

Nó chuẩn bị nụ cười rạng rỡ, ngước lên và...cười không nổi, thậm chí là há hốc không tin

vào mắt mình, người đang đứng trước mặt nó là Shin!!!!!!!!!!!!Anh chàng cũng kinh ngạc

không kém, ai ngờ cô bé ngang ngạnh này lại là em gái của bạn thân mình được chứ?!?

Ban nãy nhận hok ra là vì ở nhà nó mặc đồ ngắn+ngố cực, đi lại cúi gằm xuống.

Hai người đang mắt chữ O, mồm chữ A, hok nói được lời nào thì anh hai nó vừa từ dưới

nhà đi lên. Thấy thằng bạn mình zà nhỏ em gái nhìn nhau trân trối, anh nó ngạc nhiên:

_Sao đứa nào đứa nấy đơ như cây cơ hết zậy?

Lúc này nó mới la lên thành tiếng:

_AAAAAAAAAAAAAAAA

_A với chả B bộ hai người wen nhau ak?-Anh nó phán

Nó chỉ Shin, mắt vẫn hok chớp:

_Đây chính là "Đại thiếu gia giang hồ" mà em đã từng kể zới anh đấy!

Anh nó mắt tròn gấp 3 hai đứa, chỉ vào nó, hỏi Shin:

_Vậy em gái tớ chính là "công chúa ngang ngược" mà cậu hay nói sao?

_Uh!-Shin trả lời.

Im lặng 5 phút rồi chọt cả 3, hok ai bảo ai, phá lên cười. Anh nó nói:

_Đúng là trái đất tròn mà!

.....

Nó cầm hai ly nước lên nhà. Anh hai nó và Shin đang bàn về đề án, đề iếc gì đó. No cung

kính đặt hai ly nước xuống bàn rồi cũng ngồi xuống. Shin ngước lên, cười:

_Cảm ơn em nhé!

Anh hai nó lừ mắt nhìn Shin:

_Bao giờ cậu mới bỏ cái điệu sát gái đó đi hả? Sát ai thì sát chứ sát em gái tớ là tớ giết

cậu đấy!

Nó cười. Shin cũng cười. Chọt di động anh nó rung lên. Lão Quân móc điện thoại ra, mắt

iSach-info

ánh lên khi nhìn vào màn hình đi động.

_Alo^! Tuyết hả?

Anh nó đứng zậy rồi đi ra ngoài. Nó cười:

_Chắc bạn gái!

Shin gật:

_Uh, là Như Tuyết, hoa khôi khóa tụi anh đấy, hai đứa đang trong thời gian tìm hiểu!

Nó à một tiếng, giọng trách móc:

_Lão Quân này, có bạn gái mà giấu!

Không ai nói gì nữa. Sực nhớ, nó lên tiếng:

CHƯƠNG 30

_A anh Shin này! Sao anh lại chọn trường anh hai em để học tiếp?

Shin cười:

_Anh hok chọn mà tại vì trường thằng Quân là "trường con" của trường anh học ở Hàn

Quốc, anh chuyển về VN thì tất nhiên phải học trường nó rồi!

Nó đưa tay vỗ lên đầu mình:

_Em wên mất, hóa ra anh từng học ở Đại Học Kinh Tế Seoul ak?

_Uh....

_Còn chuyện đóng phim! Anh bỏ dở ak?

_Còn lâu! Niềm đam mê của anh mà, biết đâu mai mốt anh sẽ tham gia vào phim VN

nữa!....Mà này sao em lại gọi anh bằng "Đại thiếu gia giang hồ" thế?

Nó đâm lúng túng. Lỡ gọi Shin như thế, bây giờ chẳng biết trả lời thế nào. Nó ấp a ấp úng:

_Em...em...thì em thấy....

Shin bật cười trước vẻ bối rối đáng iu, cốc đầu nó:

_Em không cần lúng ta lúng túng như thế, em thích gọi anh sao cũng được mà!

Nó cười khì. Thì Shin cũng gọi nó là "Công chúa ngang ngược" đấy thôi! Huề!....

Hy Vân dựa vào thành cửa sổ phòng riêng trên tầng 3 tại biệt thự riêng của gia đình cô,

nhìn xuống, bên dưới là một vườn hoa đang đua nhau khoe sắc....

_Thùy Anh...-Cô ả nói thầm- Đừng trách tôi...Ai bảo cô xen vào tình cảm giữa tôi và

Thường Khánh. Kẻ nào phá đám tôi, kẻ ấy sẽ phải hối hận...Xin lỗi!

Hy Vân nhếch mép cười, đôi mắt từ lâu đã không còn hơi ấm (thật ra thì chỉ ấm lên một

chút khi được bên cạnh Thường Khánh) nay càng thêm lạnh băng, đầy mưu toan.....Bỗng

đằng sau vang lên tiếng gõ cửa. Cô ả way lại, nhìn vào gương sửa soạn lài mái tóc rồi

đằng hắng nói:

_Vào đi!

Cánh cửa mở ra, lần này không phải là Lâm Danh mà là Tuyết Phương- bạn học cùng lớp

với Thùy Anh. Cô bạn bước vào, e dè trước ánh mắt nham hiểm của Hy Vân, lí nhí nói:

_Bạn tìm mình có chuyện gì?

Hy Vân lượn lờ đưa tay lên tóc của Tuyết Phương, nhếch miệng cười:

_Nghe nói bạn đứng thứ 4 của lớp, thua một số đứa và trong đó có Thùy Anh...Năm trước

bạn mất cơ hội đại diện lớp đi thi Hóa vào tay Thùy Anh...Người bạn thích lại thích Thùy

Anh...Cái gì bạn cũng mất vào tay Thùy Anh phải không?

Đôi mắt Tuyết Phương thoáng bừng lên lửa hận thù nhưng lại dịu xuống ngay, cô bạn bình

tĩnh trả lời:

_Mình không biết tại sao bạn lại biết những chuyện đó nhưng rốt cuộc bạn muốn gì ở mình?

Hy Vân cười lớn:

_Nhanh gọn lắm...Vào vấn đề chính vậy...mẹ bạn đang bị bệnh...phải phẫu thuật nhưng

hiện giờ bạn không có tiền phải không?

Tuyết Phương cảm thấy sợ Hy Vân thật sự, lắp bắp:

_Sao...sao bạn biết?

Hy Vân không trả lời, chỉ tiếp tục nói:

_Nhà bạn rất nghèo, chỉ có hai mẹ con nương tựa vào nhau...nếu mẹ bạn mất, chỉ còn

mình bạn côi cút trên thế gian này...bạn cam chịu được không?

Tuyết Phương đáng thương nắhm tịt mắt, bịt tai lại, la lên:

_Bạn đừng nói nữa!

Tất nhiên Hy Vân không tha cho cô bạn tội nghiệp, tiếp tục nói:

_Bạn không thể dối lòng rằng có những lúc, bạn rất hận và ghét Thùy Anh, bạn muốn nó

phải sụp đổ dưới chân bạn....Bạn là người tốt nhưng con người thì ai chẳng có góc tối tâm

hồn- Cô ả ngừng một lát rồi tiếp, giọng không còn dữ dội tấn công vào ý nghĩ cô bé- Tuyết

Phương, suy nghĩ cho kĩ đây...tôi có một kế hoạch có thể giúp bạn vượt lên Thùy Anh,

giành lại những gì đã mất...có lợi cho tôi và cả bạn...và tôi sẽ giúp mẹ bạn sống. Ngoài ra,

tôi còn trả thêm tiền đủ để bạn và mẹ bạn mở một shop wần áo kiếm sống và xây dựng

một ngôi nhà khang trang! Bạn thấy sao?

Tuyết Phương vốn là người tốt nhưng những viễn cảnh đầy đủ, sung túc, cơm no áo ấm,

không còn phải đêm đêm đẩy xe bắp đi bán dạo, không còn

phải co mình lại trong mái

tranh mỗi khi trời mưa,...và wan trọng là người mẹ yêu wý sẽ lại khỏe mạnh như ngày

nào....mà Hy Vân đã vạch ra trong đầu khiến lý trí của cô bạn bị lấn át. Một giọt nước mắt

lăn xuống bàn tay, Tuyết Phương hít một hơi dài, gật đầu:

_Mình sẽ phải làm gì để đạt được những điều bạn nói?

Hy Vân vỗ tay:

_Thông minh lắm! - Cô ả vén tóc Tuyết Phương lên, thì thầm vào tai cô bạn điều gì đó...rồi

tiếp tục điều chỉnh volum lại bình thường, lời lẽ hăm dọa- Việc chỉ có thế thôi! Nhưng nhớ

nếu bị phát hiện thì không được nói tôi là chủ mưu, nếu không mẹ bạn sẽ không được cứu

mà bạn còn phải hối hận nữa kìa....

Hy Vân mở két sắt ra, lấy một xấp polime dúi vào tay Tuyết Phương:

_Số tiền này là để đưa mẹ bạn nhập viện và để chăm sóc cho bà ấy- Cô ả tiếp tục nói nhỏ

vào tai Tuyết Phương- Nhớ là khi nào xong chuyện, mẹ bạn sẽ khỏe mạnh lại như xưa- rồi

cô nàng thả người lên đệm- còn bây giờ thì về đi, nhớ làm cho cẩn thận đấy!

Tuyết Phương hoa cả mắt, lần đầu tiên cô bạn được cầm cả xấp polime trong tay, vội nhét

tiền vào túi, con bé lẳng lặng chào Hy Vân rồi bước ra khỏi phòng...trong đầu đang sắp

xếp kế hoạch Hy Vân giao...rồi lặng lẽ thở dài "Xin lỗi Thùy Anh...Mình xin lỗi..."

Tối hôm đó, nó đang cặm cụi làm nốt bài tập, không thể để tuột hạng trong tháng này

được, nó bị phân tán chuyện học vì chuyện tình cảm nhiều rồi. Bài thì đã học xong hết, chỉ

còn đống bài tập này là khỏe.

_Xong! Ngủ được rồi!- Nói vừa nói vừa thảy cây bút wa một bên, úp mặt xuống bàn.

Ngay lúc đó, pe' iPhone rung lên. Là hắn, nó cảm thấy vui vui mà chẳng hiểu vì sao.

_Alo^?

_Tui chứ ai! Chuyện gì?- giọng ngang như thường

_Hẹn hò ak?- Nó vặn anh chàng

-Giọng bối rối

Nói phì cười:

_Nếu là hẹn hò thì đi...Đến nhà rước tui nhé!

Thường Khánh nói như reo giống một đứa con nít:

Nó cúp máy mà vẫn còn buồn cười. Ai ngờ được một chàng trai vô cảm như Tường Khánh

lại có ngày bị nó làm chao đảo, lúng túng thế chứ?!?

Tối nay Megastar đông khách gớm, đúng là ngày ra mắt phim mới có khác! Nó và Thường

Khánh cầm vé, chen chúc trong dòng người đông kịt vào rạp. Cuối cùng hai đứa cũng ngồi

được vào cái ghế có số được ghi trên vé. Chờ khoảng 5' thì phim bắt đầu chiếu. Đèn trong

rạp tắt hết, phim chán wá, nó định dựa đầu vào bên kia ghế tranh thủ ngủ một giấc. Vừa

way wa thì nó phát hiện người ngồi bên trái nó chính là Shin. Nó ré lên:

_Anh Shin!!!

Shin giật mình nhìn wa, anh chàng nở một nụ cười, ánh mắt đầy thú vị:

_Thùy Anh! Em cũng đi coi phim ak?

Cô gái ngồi bên cạnh Shin nhìn nó, hỏi:

_Ai zậy anh?

Shin trả lời:

_Em gái của thằng bạn anh!

Cô gái ngắm nghía nó một hồi rồi phán:

_Xinh wá!- Rồi cô nàng lại way lên xem phim. Nó ghé vào tai Shin, hỏi nhỏ:

_Bạn gái anh đấy ak?

_Không hẳn!

_Là sao?

Shin cười cười, nói thầm vào tai nó:

_Chảnh wá, anh kua xong rồi đá xuống đất, dạy cho cô ả một bài học!

Nó sững sờ trước thú nhận thật lòng của Shin. Shin mà nó wen đào hòa thế ư? Tay Shin

đang quàng lên vai cô gái kia mà thật sự thì trong lòng chẳng iu thương cô ta gì...Nó định

thần, nói thêm câu:

_ Sợ anh thật!- rồi way đi luôn. Lén lắc đầu le lưỡi, nó nghĩ thầm "Xã hội hiểm ác thật,

lòng người thật là khó đóan. Phục anh Shin wóa, diễn pro thật, diễn viên có khác!"

_Ai thế?- Thường Khánh đang chăm chú nhìn nó từ lúc nào.

_Ah..người wen í mà!

_Thật ak?

iSach-info

_Nhìn mặt tui giống người nói dối lắm ak- Nó lấy ngón trỏ chĩa vào mắt mình, tiếp- Coi

phim đi!

Thường Khánh tủm tỉm cười, nhìn nó mà không nhìn lên màn hình, nghĩ thầm "Đáng iu

wóa!"

CHƯƠNG 31

Còn gần tháng nữa mới kiểm tra một tiết giữa học kì mà mấy bữa nay trường nó đã rục

rịch chuẩn bị đề. Nó và một số đứa khác ôn bài túi bụi. Một số đứa thì vẫn nhởn nhơ, trong

đó có Thường Khánh. Phải nói anh chàng là một "hiện tượng lạ", anh chàng đã từng khai

zới nó là "Từ nhỏ đến lớn tôi ít khi nào phải học bài!" Thế mà năm nào điểm tổng kết vẫn

chót vót trên mây. Không đút lót, không cop bài, không chơi tài liệu, phát bài ra thì nửa

thời gian là xong. Đã thế lại là con nhà giàu, đẹp trai, thành tích học tập thì khó ai wa nổi

(năm nào mà hok nhất trường), mấy nàng hok mê mới lại. Nó là hot girl cặp với tên này đi

ra đường cũng được hỉnh mũi thêm một chút trước những ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ

nhìn hai đứa. Hôm wa trong rạp chiếu phim cũng zậy Tuy bạn không cao nhưng ai ai cũng

phải ngước nhìn!

Tiết Văn. Đang hì hụi chép bài thì....

_Thùy Anh! Ra đây một chút!- Cô Tổng phụ trách bất ngờ đứng trước lớp nó, pả way vào

nói với cô Văn- Chị Chi cho em mượn Thùy Anh một chút!

Pà Văn gật đầu. Nó ngơ ngác đứng lên rồi bước ra khỏi lớp, lòng chẳng hỉu mô tê chi cả.

Nó đâu biết rằng có một ánh mắt đang nhìn nó tội lỗi....

_Thùy Anh! Cô không ngờ một học sinh gương mẫu như em lại có thể làm chuyện đó!- Pà

cô nhìn nó với vẻ mặt thất vọng. Nó đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, gượng cười:

_Cô..Em hok hiểu.

Pà cô đặt hai tay lên vai nó:

_Em nói thật với cô đi, cô biết hết rồi!

_Nhưng nói thật chuyện gì ạ?

_Chuyện em gian lận đề kiểm tra môn Lý!- Pà cô nhẹ nhàng nói.

Nhưng những lời nói nhẹ nhàng kia như cái búa đập vào đầu nó. Nó tê người. Gian Lận đề?

Mình là ai zậy chứ? Nó không nói ra hơi, giống người lên cơn đau tim:

_Thưa..thưa cô...Sao....Sao lại..-Nó ngừng lại một chút để lấy lại bình tĩnh- Sao lại có

chuyện em gian lận đề, chẳng lẽ thành tích học tập của em không chứng minh được điều

gì sao?

_Cô cũng không muốn tin, nhưng...nhưng Tuyết Phương nói là kiểm tra túi xách của em là

biết ngay...

Nó ngỡ ngàng:

_Tuyết Phương? Chính bạn ấy nói với cô là em gian lận đề?

Pà cô khẽ gật đầu. Nó không muốn tin vào sự thật đó. Năm lớp 7, nó và cô bạn còn là "đôi

bạn cùng tiến", phải nói là nhờ nó Tuyết Phương mới có học giỏi như ngày hôm nay..Zậy

sao lại...

Nó nói, mắt nhòe đi:

_Chắc có sự lầm lẫn gì đó! Không thể thế được.

Vừa lúc đó thì trống đánh, giải lao. Bà cô ngậm ngùi nói:

_Muốn xem là đúng hay sai, để cô vào kiểm tra túi xách của em!- Nói rồi bả way đí. Nó

theo sau.

Pà tổng phụ trách lục túi xách của nó trước con mắt ngạc nhiên, ngu người của mấy đứa

trong lớp (trừ một người). Nó gắng cười để tự xoa dịu mình,

nói chắc nịch:

_Cô sẽ không tìm thấy gì đâu bởi vì thật sự em...

Nó chưa kịp nói hết câu thì pà cô giơ lên một tờ giấy, được kẹp trong cuốn Địa lí. Nó đọc

được dòng chữ in hoa trên đầu. "...ĐỀ KIỂM TRA 1 TIẾT. MÔN: VẬT LÝ.THỜI GIAN: 45

PHÚT..."Còn có con dấu đỏ cuối tờ giấy "ĐỀ CHÍNH THỨC" và chữ kí của thầy tổ trưởng bộ

môn Lý. Nó như muốn xỉu, chỉ biết lắc đầu, nước mắt trào ra....Đứng không vững nữa, nhỏ

Lam lật đật chạy ra đỡ nó. Nó nói trong màn nước mắt:

_Thưa cô em không....

Lúc này Tuyết Phương đang way đi, cố giấu những giọt nước mắt tội lỗi....Pà cô vừa

thương..vừa tức giận nhìn nó, nói:

_Theo cô lên văn phòng!

Nó buớc đ thoe bà cô, nước mắt cứ trào ra, Thường Khánh và Mạnh Khoa chỉ muốn lao ra

ôm lấy nó, an ủi nó. Như nó, tất cả tụi bạn đề không tin đó là sự thật. Nhỏ Lam chạy theo

sau nó...nước mắt chực chờ tuôn ra theo con bạn

CHƯƠNG 32

Tại văn phòng. Ông hiệu trưởng nhìn tờ giấy, rồi lại buồn bã đưa mắt nhìn cô học trò cưng của mình. Thầy hiệu trưởng nổi tiếng nghiêm khắc, thế mà bây giờ, khi đối diên với "kẻ trộm đề", thầy chỉ biết cười buồn, có lẽ thầy cũng không tin nó đã làm chuyện đó.

_Thùy Anh...-Ổng chậm rãi lên tiếng- Tại sao em lại làm zậy?

Nó nói, nước mắt chảy dài:

_Em không có...

_Theo các thầy cô trong ban giám hiệu thì em đã dựa vào mối wan hệ tốt với các thầy cô

trong trường, nhân lúc giúp thầy cô nào đó mang tài liệu lên phòng, lúc đó cô Thảo vừa in

đề ra xong và đi ăn trưa, em đã....

_Em không có....-Nó như muốn xỉu đi, nhỏ Lam vội ôm lấy nó.

Bà Phó hiệu trưởng lên tiếng, pà nì vốn không ưa nó, cả trường ai cũng thương nó, trừ pà

nì(vì nó dám học giỏi hơn con gái kưng của pả)

_Theo nội wy của trường, ăn trộm đề, tội hơi bị nặng đấy, đạo

đức loại yếu, năm nay em

có 10 phẩy chăng nữa thì cũng bị tước mất danh hiệu loại giỏi rồi!- Bà PHT nhìn nó với đôi

mắt khinh khỉnh, nếu không muốn nói là mãn nguyện.

Các thầy cô khác trong phòng nhìn nó, tiếc giùm cho đứa học trò 10 năm làm 1 trong 10

"trùm" khối, vì điểm tổng kết cao ngất ngưởng. Pà PHT liếc nhìn nó thương hại rồi way đi.

Nó vịn chặt tay con Lam, khóc nấc lên...Cố trấn an mình, nó nói:

_Thật sự là em không làm gì cả, em không hiểu sao tờ giấy đó lại nằm trong sách của

em...Nhưng nếu các thầy, các cô đã khẳng định như vậy...em đành chịu nhưng xin các

thầy, các cô đừng báo cho ba em...

Mọi người đồng loạt gật đầu, cảm thương cho cô học trò bé bỏng...nhưng luật vẫn là

luật...nếu hành xử theo tình cảm thì nó đã không bị tước mất danh hiệu học sinh giỏi. Nó

và nhỏ Lam cúi đầu chào các thầy cô trong phòng..Rồi ngậm ngùi bước ra.

Chuyện gì xảy ra cũng xảy ra rồi, nó cố gằng để nước mắt không rơi vì chuyện này nữa

nhưng vẫn "lực bất tòng tâm". Mối nghi vấn lớn nhất trong

đầu nó bây giờ là tại sao cái đề

đó lại nằm trong cuốn sách của nó, tại sao Tuyết Phương lại làm zậy, chẳng lẽ ghét nó đến

thế ư? Nó có gây thù chuốc oán với nhỏ đó bao giờ đâu...

Đứng nép vào một bên cửa lớp, nó gạt nước mắt, hít một hơi thật sâu, cố tỏ vẻ tự tin khi

bước vào nhưng khi nó vừa mới đặt chân vào lớp, mọi con mắt đã dổ dồn về hướng cửa

nhìn nó chằm chằm. Nó như khựng lại, chùn bước.

Nó khẽ nhìn Tuyết Phương rồi ngồi xuống, trống đánh ra chơi. Chờ bà cô ra khỏi lớp, nó

lập tức ụp mặt xuống bàn, nức nở. Mấy đứa bạn bu wanh bàn nó, góp tiếng an ủi. Tuy

mang danh bạn trai nhưng Thường Khánh chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng nói thầm trong

đầu "Đồ ngang ngạnh đáng iu, chắc chắn tôi sẽ chứng minh rằng em trong sạch..."

* * *

Nó về nhà, cố giấu anh hai đôi mắt sưng mọng lên vì khóc nhiều nhưng anh hai nó là Nhị

Lan thần mà, làm sao mà trốn được. Nó đành kể lại mọi chuyện nhưng vẫn không wên dặn:

_Anh đừng nói cho pa biết...

iSach-info

Nói rồi nó ôm lấy cánh tay vững chải của anh nó, òa khóc. Lão Quân ôm nó vào lòng, vuốt

tóc nó, anh ủi.

CHƯƠNG 33

Thường Khánh ngồi trong phòng riêng, hướng mắt về phía cửa sổ, vẻ mặt đăm chiêu suy

nghĩ nghĩ. Bất ngờ anh chàng rút DĐ, bấm số một ai đó.

_Ngày mai sang nhà tôi, tôi có việc muốn giao cho anh.-Giọng lạnh lùng

_Ngày mai tôi sẽ đưa anh danh sách lớp tôi, anh hãy điều tra về thân thế, gia cảnh từng

người rồi báo lại cho tôi!

Đầu dây bên kia cười hề hề:

Thường Khánh cắt ngang câu nói của người kia:

_Chỉ cần anh làm tốt, đừng ở đó nói phét!- Nói rồi Thường Khánh cúp mấy, lèm bèm trong

họng "Bọn nịnh nọt"

* * *

Như thường lệ, hôm nay chỉ có hai anh em nó ăn cơm với nhau. Đáng lẽ hôm nay tới lượt

nó wét bếp, rửa chén nhưng nhìn thấy đứa em gái như zậy, anh nó không nỡ, đành nói với

iSach-info

nó:

_Mày lên phòng học bài trước đi! Ở dưới đây tao làm cho!

Nó đang buồn, việc gì cũng răm rắp làm theo.

Tới phòng, nó ném người lên nệm, áp tay vào trán, nước mắt lại rơi. Vừa lúc đó, điện thoại

reo lên. Nó bắt máy, không thèm nhìn xem ai:

_Alo^

-Giọng Mạnh Khoa

Nó bật người lên, wệt nước mắt trả lời:

_Không...

_Anh đừng có khùng....

_Ê...-Nó chưa kịp nói gì thì Mạnh Khoa đã tắt máy. Nó wăng DĐ lên nệm, chải lại tóc cho

đỡ rối.

10' sau, Khoa có mặt tại phòng nó.

_Còn buồn không?- Anh chàng nhẹ nhàng hỏi nó.

_Thử như tui coi buồn hok?!?- Tuy đang buồn nhưng công suất ngang ngược của nó chẳng

suy giảm một tẹo.

_Làm gì ghê thế? Lên trển, mấy ông thầy, bà cô nói gì với cô?

Nó thành thật khai ra với Mạnh Khoa từ đầu đến cuối. Không

iSach-info

bỏ sót một chi tiết, trong đó

có cả chi tiết người vu khống nó là Tuyết Phương. Mạnh Khoa trầm ngâm một hồi lâu, rồi

lại an ủi nó. 9h Mạnh Khoa xin kíu, ra về.

Tuy không có tình ý gì với Mạnh Khoa nhưng nó không thể không công nhận: Ở bên Mạnh

Khoa, nó cảm thấy rất bình yên....

CHƯƠNG 34

Trên đường về. Mạnh Khoa rút DĐ, gọi cho Thường Khánh:

_Tôi là Mạnh Khoa đây. Tôi mới ở nhà Thùy Anh về. u là bạn trai của cô ấy sao lại không

wan tâm gì đến cô ấy zậy hả?

_Không liên wan đến tôi? Thôi được rồi, tôi nghĩ có chuyện u nên biết...- Mạnh Khoa từ từ

kể lại mọi chuyện anh vừa biết được rồi kết thúc bằng hai chữ- Thế nhé!

Nói xong Mạnh Khoa dập máy, nói thầm "Tuy tôi không là người làm em hạnh phúc nhưng

tôi sẽ âm thầm đứng phía sau tìm kiếm sự hạnh phúc cho em...Two heart of two princes

for only one princess"

CHƯƠNG 35

Phòng Thường Khánh. "Tuyết Phương ak? Cô bạn đó hiền thế, sao lại...?"-Anh chàng nghĩ

thầm rồi lại bấm máy gọi cho người hồi chiều anh đã giao việc.

_Không cần điều tra hết lớp đâu, điều tra một mỉnh Vũ Thị Tuyết Phương thôi, làm cho cẩn

thận đấy!

-Giọng tiếc rẻ

_50 triệu vẫn là của anh!

-Giọng mừng húm

CHƯƠNG 36

-Alo^!- Tiếng ba nó phát ra từ phòng làm việc đặt kế phòng nó.

_Thật sao? Tôi đến ngay.

Nói rồi ba nó wơ vội cái túi trên bàn, khóac cái vest trên móc, rồi mở cửa đi ra. Nó vội

chạy vào phòng, lánh mặt pa nó...Nó không cố ý nghe lén nhưng không hiểu sao hôm nay

nó tò mò đến zậy....

Ra là công ty ba nó đang gặp vần đề tài chính, thế mà không cho hai anh em nó biết, Chắc

ba nó sợ tụi nó chểnh mảng chuyện học hành vì lo cho CTy....Chuyện lại chồng thêm

chuyện....

Những ngày còn lại trong tuần ấy nhẹ nhàng trôi wa. Nó đỡ buồn hơn nhưng vẫn lo lắng sợ

papa biết chuyện, nhưng papa bận tối tăm mặt mũi, chuyện học hành của nó do anh hai

nó lo hik, mà dạo này CTy ba nó lại gặp khủng hoảng tài

chínhnữa...

Tối thứ bảy.....Nó ngồi một mình trên tầng thượng. "Nếu bây giờ mà mình nhảy xuống dưới

thì sao nhỉ?" Nó nhìn xuống, chóng mặt "Chắc là mát lắm..."Nó không có ý định nhảy

xuống, nó còn iu đời lắm mà, nghĩ vẩn vơ thế thôi, anh hai nó mà bik được chắc la chết

wá, hì...Đang suy nghĩ vu vơ, chuông điện thoại của nó lại reo, thức tỉnh nó như mọi lần,

lại là tên ngốc ấy.

_Alo^, chuyện gì? Nói trước là bây giờ tôi không có tâm trạng đi dạo đâu đấy! Mà nếu anh

năn nỉ thì tôi có thể suy nghĩ lại...-Nó giở giọng bông đùa

Nó ậm ự. Bây giờ có người nói chuyện cũng đỡ buồn:

_Uh, nhanh lên ak!

15' sau, Thường Khánh có mặt tại tầng thượng nhà nó.

10', không ai nói với ai lời nào. Thường Khánh đành lên tiếng trước:

_Cô đang pùn lắm ak? Sao hok nói gì hết zậy?

_Có gì đâu, tại làm biếng mở miệng thôi....

_Ba cô biết chuyện chưa?

Nó lắc đầu rồi giải thích thêm:

_Ba tôi đang bận việc CTy, tôi không muốn làm pa rồi thêm....10 năm nay tôi luôn là HS

giỏi, tôi sợ pa sẽ bị sốc như tôi....

Tuy đã hiểu gia cảnh nhà nó, nhưng Thường Khánh vẫn buột miệng:

_Cô là con nuôi của ông ấy ak?

_Uh...Từ nhỏ hai anh em tôi đã không có cha mẹ, đi lang thang khắp thành phố kiếm cái

ăn, khi thì đi móc bịt mũ, khi thì đi làm công cho người ta nhưng còn nhỏ wá nên chẳng

làm được gì, lại còn bị đành chửi rất khủng khiếp...-Giọng nó lạc dần, mắt rưng rưng- May

sao một co nhi viện nổi tiếng nhận hai anh em tôi về..Sống ở đó chưa đầy nửa năm thì pa

tôi đến nhận nuôi...Cuộc sống hai anh em đổi thay từ đó...Tôi thương pa tôi lắm, ông

chẳng có thời gian chăm sóc chúng tôi nhưng mỗi lúc rảnh là ông lại tự tay chở chúng tôi

đi mua nào là wần áo, đồ chơi, ông nghĩ rằng tiền có thể pù đắp tất cả...

Nó khóc....Chưa bao giờ nó khóc nhiều như vậy...Từ ngày về căn biệt thự này, nó ít khi bào

phải khóc, Bởi vì nó muốn gì là được nấy...muốn khóc cũng chẳng chuyện gì để khóc...Ba

nó cũng chẳng bao giờ để nó bị đau, nó là một đứa trẻ năng động nhưng sợ con gái bị té,

ông chẳng bao giờ cho nó chạy nhảy như các bạn cùng trang lứa, cũng chẳng cho nó tập

chạy xe đạp. Nó phải năn nỉ gãy cả lưỡi, mới được chạy xe đạp như ngày hôm nay....Một lí

do khác ba nó nhận nó về nuôi, ngoài tình iu thương trẻ con, tấm lòng nhân hậu, còn là vì

nó trông giống hệt bà vợ wá cố, tức mẹ nuôi của nó....

Nó chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm ăn của ba, nó nghĩ ba nó là một nhân tài về lĩnh vực

kinh doanh. Ý nghĩ đó theo nó từ khi nó vừa bước chân vào căn biệt thự này đến bây giờ.

Nhưng hôm nay thì khác, nó biết công ty ba nó đang bên bờ vực thẳm...Mỗi lần đi làm về,

ông ăn cơm vội vàng rồi lại lao vào công việc, những cuộc điện thoại từ trợ lý, từ những

đối tác cứ ào ào đến...Nó biết ba nó đang rất căng thẳng....

Từng giọt nước mắt lăn dài trên má nó..Sao hôm nay nó dễ khóc thế....Nó cứ sụt sùi

mãi..Nó ghết khóc trước mặt con trai...nó chỉ khóc với anh hai nó thôi. Thế mà bây giờ lại

khóc ngon lành trước mặt tên ngốc này. Xấu hổ wá đi....Bộ dạng nó chắc trông mắc cười

lắm...

_Muốn khóc thì dựa vào vai tôi mà khóc...- Nói rồi Thường Khánh ôm nó vào lòng. Nó cố

gắng đẩy Thường Khánh ra, nó không muốn như zậy, nó không muốn trông yếu đuối trước

mặt anh chàng thêm lần nữa...Tại sao?....Bất lực....Nó không đẩy nữa mà ngoan ngõan úp

bộ mặt nhòe nhoẹt nước mắt lên vai Thường Khánh....

Gió thổi nhè nhẹ như an ủi nó. Tiếng chó tru nghe cũng thấy pùn, nhưng bây giờ, nó đang

rất bình yên....Trong một vòng tay ấm áp....Bỗng dưng.....Sao nó buồn ngủ wá...Bệnh cũ tái phát rồi...Mỗi khi khóc xong là y như rằng nó lại buồn ngủ....Nhưng bây giờ không ngủ được.....Để hắn về đã chứ...Không thể ngủ trong lòng một tên con trai...Nhưng sao....

Nó thiếp đi lúc nào không hay. Thấy nó không cử động, cũng không sụt sùi nữa. Thường Khánh nhìn xuống và bật cười, nghĩ thầm " Đồ ngốc, sao lại có thể ngủ trước mặt con trai một cách ngon lành thế này chứ..Thật là..."

Anh chàng bế nó vào phòng, đắp chăn cho nó....Nó ngủ nhìn dễ thương wá, như một đứa

con nít zậy, nó vẫn còn hồn nhiên lắm.....Bất ngờ, Thường Khánh nhẹ nhàng cúi xuống vén

tóc nó rồi hôn lên trán nó.

_Ngủ ngon đi nhé, pé ngốc!

iSach-info

Sau đó Thường Khánh ra về (giải thích thêm mất công bà koan nghĩ bậy)

CHƯƠNG 37

Mới sáng sớm nó đã xách xe đạp ra khỏi nhà với lý do đi tập thể dục. Nó chỉ muốn ra công

viên để hít thở không khí buổi sáng chút thôi...Đầu óc nó lúc này làm sao thế nhỉ? Nó

không nhớ tối wa mình đã ngủ trong lòng Thường Khánh, nhớ ra rồi chắc thẹn chết...Nó

chỉ nhớ là nó khóc, Thường Khánh ôm nó....rồi mịt mù, hok nhớ gì thêm nữa.....

Nó đang thong dong đạp xe thì thấy bên đường có đám đông đang xôn xao. Vòng ngoài

dựng mấy chiếc Nouvo, SH, Dylan,... Nó tò mò nói thầm:

_Mới sáng sớm lại có chuyện gì thế nhỉ? Hay lại tai nạn?

Sẵn tính hiếu kỳ, nó đạp xe wa đường, lách lách đám đông vào tận hiện trường. Một cụ già

với cái giỏ không trên tay, mấy trái cam lăn lóc dưới đất. Tay cụ già wờ wạng dưới đất để

nhặt cam, hình như cụ không thấy đường thì phải....Kế bên cạnh cụ là mấy người thanh

niên, ăn mặc có vẻ bụi đời, nhưng giàu có đang vừa phủi bụi

trên wần áo, vừa mắng pà cụ

xối xả, mặc dù nhìn mấy người đó chênh lệch bà cụ cỡ 50 tuổi..

_Đồ mù! Bộ pà không thấy đường ak, có không thấy thì cũng phải cẩn thận chứ, pà biết bộ

đồ tôi đang mặc có giá mấy triệu không? Thế mà bây giờ bị pà làm dơ hết rồi đấy, đúng là

đồ....- Một đứa con gái trong bọn chửi.

Mấy đứa con trai thay phiên nhau văng tục, đá mấy wả cam của cụ già ra ngoài đường, cụ

vẫn không nói gì...

Mấy người thanh niên dùng những từ ngữ hết sức khiếm nhã để mắng bà già tội nghiệp.

Nó hết sức bất bình nhưng nó còn nhỏ, không dám can chuyện lớn....Nó hỏi bác gái đứng

kế bên:

_Sao bác không can họ?

_Chuyện người ta can làm gì cháu ơi...Mắc công lại rước họa vào thân!- Một câu trả lời làm

nó ngứa tai wá sức.

Nó đọc được trong mắt mấy người xung wanh cũng câu nói đó. Mấy người kia vẫn cứ la

mắng xối xả, những người xung wanh vẫn dửng dưng đứng

xem, một số bỏ đi....Thấy

ngứa tay ngứa chân, nó đánh liều lao ra trước mặt mấy người thanh niên:

_Mấy anh chị làm gì zậy?

_Con bé kia! Đi chỗ khác nếu không muốn rắc rối! Một thằng lừ mắt nhìn nó.

_Nếu các người đi thì tôi sẽ đi! Cứ cho là cụ già có lỗi trước nhưng các người la như zậy

chưa sao?

Một đứa con gái tiến đến trước mặt nó:

_Mày lo chuyện bao đồng wá đó, bà cụ đó đụng tụi tao trước, tụi tao có wuyền chửi, không

liên wan đến mày! Đi đi!

_Nếu tôi không đi thì sao?- Nó gan lì

_Aí chà, con bé này....

Mấy người xung wanh bỏ đi vì không muốn rắc rối. Mấy người ở lại nhìn nó = con mắt tội

tội pa lẫn "Ai kiu lo chuyện người ta!"

_Xử nó!- Đứa con gái búng tay cái ***. Cả bọn lao vào đánh nó tới tấp. Nhưng xui cho bọn

này. Một điều bí mật nữa là nó biết võ, nó từng giấu pa nó đang kí lớp Karate hồi năm lớp 7

iSach-info

. Hè lớp 9 pa nó mới biết nhờ những vết sẹo, vết trầy trên tay.

Thêm một ngày năn nỉ nó mới được học tiếp.

Còn bây giờ, trường hợp hi hữu đối với một tiểu thư: Một mình nó chọi 8 người.

CHƯƠNG 38

Nó "tung chưởng" xô bọn kia ra rồi thủ thế. Lúc này cụ già kia ngồi phía sau nó mới lên tiếng khuyên can:

_Không cần làm thế đâu con, bà đụng người ta trước mà, không khéo lại liên lụy đến con!

Nó ngoái lại đằng sau, cười:

_Cụ cứ yên tâm, con không sao đâu!

Câu nói vừa dứt là bọn kia lao vào đánh nó tiếp. Nó đỡ đòn người này thì người kia lại lao

tới. Nhưng nó đã ra đòn thì 1 lần cũng đủ làm bọn kia lùi mấy bước. Cuộc đấu tưởng như

sắp ngã ngũ, phần thắng sắp thuộc về nó thì tụi kia chơi vũ khí, đứa nào cũng lôi một con

dao gấp từ trong túi ra, gõ gõ lên lòng bàn tay. Một đứa cười cười với nó:

_Cưng tưởng bọn anh lại đánh thua cưng sao? Xử nó tiếp!- Thằng kia ra lệnh, cả bọn lăm

lăm con dao trên tay lao vào nó.

Nó thoáng châu mày. Phen này khó sống, tay không đấu với 8 con dao. Nó chỉ đỡ chứ

không đánh được, vì nó vừa đưa tay ra định "xuất chiêu" thì 2,3 con dao đã lia tới tay nó

rồi.

Nó lùi về, gập người lại thở hổn hển.

Nó đâu biết rằng, nãy giờ, bên kia đường, Shin đang chăm chú theo dõi từng hành động

của nó trong chiếc limo đen. Anh chàng chỉ tình cờ đi ngang wa, thấy có sự hiện diện của

nó nên bảo tài xế dừng xe lại. Và thế là Shin chứng kiến hành động của nó từ lúc nó lao ra

can đến giờ.

_Tưởng con bé ngang ngược ấy chỉ là đồ con nít không biết gì, chỉ giỏi cứng đầu, hóa ra

cũng dễ thương wá chứ!- Anh chàng mỉm cười.

Phát hiện nó đang yếu thế dần, không suy nghĩ gì, Shin vội lao ra đánh phụ nó. Vừa lúc một con dao lia tới mặt nó, Shin giơ chân đá văng con dao đi. Nó giật mình nhìn sang.

_Shin? Anh làm gì ở đây?

_Cứu em chứ làm gì!

Có thêm Shin, nó như "hổ thêm cánh". Shin đã từng là "trùm giang hồ" bên Hàn Quốc, đối mặt với xã hội đen anh cũng từng thử, nói chi mấy cái việc cỏn con này. Thế nên 5 phút sau thì bọn thanh niên kia đã la liệt dưới đất hết. Shin phỉ phủi tay, chép miệng:

iSach.info

_Ruồi wá!- Rồi anh chàng thét- Còn không mau xéo đi!

Bọn kia lồm cồm bò zậy, đứa ôm tay đứa ôm đầu leo lên xe zọt hết.

Nó vội chay lại đỡ bà cụ đứng dậy.

_Cụ có sao không?

_Bà không sao...- Nó vừa đỡ pà cụ vừa lừ lừ nhìn mấy người xung wanh đang tản ra "Xã

hội gì đâu mà...Tình người để ở đâu chứ...."

_Nhà pà ở đâu để con chở pà về?

_Không cần đâu con, nhà pà gần đây thôi! cảm ơn con đã giúp bà, trời phù hộ cho con!-

Nói rồi bà cụ chống gậy way đi với mấy trái cam lành lặn trong túi.

Shin rảo bước lại gần nó:

_Gớm, nghĩa hiệp wá, không có anh thì giờ này đang trong nhà thương rồi!

_Cảm ơn! Được chưa? Trù ẻo em không hà!

Shin cười hì hì:

_Đi đâu anh chở đi cho!

_Em đi xe đạp mà, em ra công viên chút!

_Ra xem mấy anh zai lực lưỡng tập thể dục ak?- Shin ghẹo nó.

iSach-info

_Uh đấy! Thì sao nào?- Nó nghênh mặt

Shin nhún vai:

_Chả sao! Anh ra công viên với em!

CHƯƠNG 39

Biệt thự nhà Hy Vân.

_Chính cô làm chuyện đó phải không?- Lâm Danh giận dữ wát vào mặt Hy Vân- Chính cô

đã thuê Tuyết Phương hại Thùy Anh đúng không?

Hy Vân nạt lại:

_Đúng thế đấy, anh làm gì tôi nào?

_Tại sao cô giấu tôi?

_Bởi vì khi anh biết thì anh sẽ không cho tôi làm chuyện đó!

Lâm Danh cứng họng. Đúng thế thật! Lâm Danh mà biết trước thì chuyện đó sẽ không xảy

ra. Hy Vân trấn an:

_Anh yên tâm đi! Rồi sẽ có ngày Thùy Anh thuộc về anh như anh muốn mà!

Giải thích thêm: Lâm Danh là con nuôi của một bà góa làm giáo viên, nhà anh chàng cũng

chẳng khá giả gì, chỉ dư một chút thôi. Lâm Danh cũng được nhận nuôi từ cô nhi viện nổi

tiếng kia. Vậy là 12 năm trước, Lâm Danh và hai anh em nó

đã từng "chung một mái nhà".

Việc này chỉ có mình Lâm Danh nhớ. Về một cô bé tóc rối đã từng giành đồ chơi của mình.

_Sao? Đã điều tra ra rồi ak?

_Được! Ngày mai anh đến nhà con bé ấy, điều tra cho rõ ràng. Xong xuôi hết mới được

đến đây nhận tiền!

_Bíp!- Thường Khánh cắt máy, ném điện thoại lên giường rồi ình lên theo.

Lát nữa lại phải đến CTy. Ít ai biết được, tuy đang học lớp 11 nhưng Thường Khánh đã là

cánh tay đắc lực của papa anh chàng, mấy cuộc giao dịch thành công đều do anh chàng

đứng sau chỉ đạo và góp ý. Anh chàng không muốn ra mặt, nói đúng hơn là không muốn

nổi tiếng wá sớm.

Nó về nhà, phóng cái vèo lên lầu. Nó to mồm thật, lỡ kể cho lão Shin nghe luôn rồi. Nghe

xong, Shin chỉ hỏi:

_Có cần anh giúp gì không?

iSach-info

_Cần cũng không mượn anh!

Nó đâu biết rằng, ở ngôi biệt thự nhà bác của Shin, có một người đang nhức tim vì nó.

"Mình thích con bé ấy sao? Không thể nào, từ nhỏ đến giờ mình chả thích ai thật lòng, làm

sao một con bé Việt Nam mới gặp cách đây chưa đầy một tháng lại có thể làm mình dao

động mạnh thế kia?...Shin ơi, mày đừng có khùng nữa mà.."

Shin vung tay đấm bụp bụp lên ngực như người bị đau tim, anh chàng cố khuất phục con

tim tội nghiệp đang đập loạn xạ vì nó. Lần đầu tiên, tim anh chàng đập nhanh thế...Mà

đúng thật, từ nhỏ, anh chàng đã không thật lòng với bất kỳ ai...Bạn gái chỉ wen khoảng 2

tuần là đá! (Con bồ hoa khôi của khóa bị đá văng khỏi vòm cây và tiếp đất một cách đau

đớn cách đây 1 tuần) Lúc đầu anh chàng cũng định kua nó, vì nó vừa xinh vừa thú vị,

nhưng hình như, bi h lỡ iu thật rồi.....

_Con tim ngốc nghêch! Mày đang làm trò gì thế hả?

CHƯƠNG 40

11T4. Chưa vào học nhưng bọn tiểu wỹ tụi nó đã có mặt đông đủ cả rồi. Lớp nó nổi tiếng nhiều chuyện nhất trường nên chẳng trách bây giờ cái lớp còn hơn một cái chợ vỡ. Nó đang ngồi 888 zới nhỏ Lam say sưa về mấy cái chuyện ba láp trên đời. Bỗng Thường Khánh huých tay vào nó, làu bàu:

_Nói nhỏ lại chút coi! Miệng gì mà như cái loa!

Nó sừng gai nhím lên lập tức:

_Anh nói miệng ai như cái loa hả?!?

_Nói cô đấy!

_Anh...đồ con gián chết dẹp! Anh có tin là tui không thèm làm bạn ga....- Nói chưa kịp nói

hết câu thì bàn tay của nhỏ Lam từ bên kia bay sang bịt miệng nó lại.

Con nhỏ cười huề:

_Chỉ cần nói nhỏ một chút là được mà!

Thường Khánh way đi. Nó tức giận gỡ tay nhỏ bạn ra, wát vào mặt con pạn tội nghiệp:

_Bồ làm gì zậy? Sao lúc nào bồ cũng nhẫn tâm cắt dòng cảm hứng của mình hết zậy?

Nhỏ Lam xá xá nó:

_Lạy bồ! Mình hok hiểu hai người thích nhau kiểu gì mà cãi lộn hoài....Ban nãy hok cản kịp

là bồ đòi đá ngườita luôn rồi. Mình thấy hai người chỉ giống cặp với nhau được mấy bữa

đầu...Hết hiểu nổi hai người.

Nó nghệch mặt ra, mà đúng thật! Lúc nó mới nhận lời Thường Khánh, hai đứa còn "tình tứ"

với nhau được một chút, còn liếc mắt nhìn nhau được bữa trước bữa sau....Còn bây giờ thì

lại như oan gia, hở tí là lại um sùm lên....Mà Thường Khánh cũng lạ thật, tính cách

khôngbình thường, lúc thì tỏ ra lúng túng trước mặt nó, lúc thì tỏ ra dịu dàng, lúc lại như

tảng băng lạnh ngắt.....

Mà chẳng hiểu sao nó thấy vui!

Thường Khánh về đến nhà thì thấy người đàn ông hôm trước anh chàng sai đi điều tra

đang ngồi chờ trog phòng khách. May mà hôm nay ba mẹ anh đã đi dự lễ khánh thành nhà

máy mới của tập đoàn SunShine (tập đoàn của ba Hy Vân), nếu hok chắc bị hỏi cung chết

wá!

Anh chàng lao như tên vào nhà, hỏi dồn:

_Sao? Điều tra ra chưa? Đến đây nhận tiền ak?

_Zạ chưa...-Người kia cúi mặt đáp lời-Chiều wa tôi đến nhà nó nhưng con bé đó muốn gặp

mặt người sai tôi làm chuyện này...Cậu chủ tính sao?

Tưởng Thường Khánh phân vân, nhưng vốn là người wuyết đoán, anh chàng nói ngay:

_Chuẩn bị xe đi!-

Với lại chuyện gì phân vân còn được chứ chuyện của nó thì làm sao mà phân vân cho đành

Nhà Tuyết Phương. Gọi là nhà cho sang chứ thực ra đó chỉ là một cái chòi canh bỏ hoang

được mẹ Tuyết Phương cới nới thêm cho rộng hơn lúc còn khỏe mạnh. Tuyết Phương vừa

về tới nhà. Nhà bây giờ chỉ còn lại cô bạn, mẹ cô bạn đã được đưa vào BV nhờ số tiền hôm

trước. Chỉ ngày mai thôi, số tiền còn lại mà Hy Vân đã hứa sẽ thuộc về Tuyết Phương và

mẹ cô bạn sẽ lại khỏe mạnh như xưa.

Đầu ngõ...Thường Khánh bước đi sau lưng người đàn ông. Anh chàng tuy đội nón lưỡi trai,

đeo kiếng mát nâu nhưng khi vừa bước xuống xe cũng đã

làm mấy nàng bên tiệm

shopping gần đó lăn đùng ra xỉu trong ngây ngất.

Người đàn ông bước vào nhà. Tuyết Phương tái mặt:

_Lại là ông ak?

Người đàn ông không trả lời, chỉ cúi đầu khi Thường Khánh bước vào rồi nghiêm giọng nói:

_Đây chính là người cô muốn gặp!

Thường Khánh tháo mắt kiếng và nón ra (Một phần vì nực wá). Tuyết Phương sửng sốt:

_Thường Khánh? Là bạn sai người điều tra thân thế mình sao?

Cô bạn wá bỡ ngỡ khi biết rằng người đó chính là chàng thiếu gia đã rừng làm bao nàng

trong trướng chết ngất.

_Đúng vậy! Nhưng tôi không điều tra cô, tôi chỉ muốn biết ai đứng sau vụ này?

_Vụ gì?

_Chẳng phải chính cô hại Thùy Anh sao?

_Tôi.....-Biết chẳng còn đường trốn, cô nàng đành thú nhận-Đúng! Chính tôi đã vu oan

cho Thùy Anh!

_Vì cái gì? Tiền phải không? Ai thuê cô?

Nhớ lại lời dặn, nói đúng hơn là lời hăm dọa của Hy Vân, Tuyết Phương đành nhận tội thay

Hy Vân:

_Không vì gì cả! Không ai thuê tôi! Chính tôi tự làm!

_Thật không? Vậy tiền đưa mẹ cô đi BV ở đâu ra?

Tuyế Phương mặt cắt không còn giọt máu:

_Tôi...tôi mượn ngân hàng

Thấy làm nhẹ không xong, Thường Khánh bèn chơi chiêu wát:

_Nói thật đi! Tôi không cho ai đụng đến Thùy Anh mà thoát đâu!- Chỉ dọa thế thôi...

Tuyết Phương tối sầm mặt lại...Như không còn đường thoát, cô bạn wỳ thụp xuống, òa

khóc....Không ngờ Thường Khánh tỏ ra tức giận lại có thể làm cô bạn sợ hãi đến thế.

Sợ nhất là nước mắt con gái, anh chàng lúng túng thấy rõ. Không ngờ chiêu wát lợi hại đến

thế. Thượng Khánh ngồi xuống cạnh Tuyết Phương, dịu giọng:

_Cô nói thật đi! Tôi sẽ đảm bảo an toàn cho cô, đừng sợ gì hết!

Bất chợt....Tình cảm bạn bè giữa nó và Tuyết Phương lại ùa về trong lòng cô bạn....Tuy cái

gì nó cũng hơn Tuyết Phương....nhưng nó luôn đối xử tử tế, dễ thương, hòa nhã với cô

bạn...Cảm thấy có lỗi với tình bạn giữa mình và Thùy Anh. Tuyết Phương đành ngậm ngùi

nói ra sự thật:

_Đúng vậy, vì những đồng tiền vô tri vô giác kia mà tôi đã làm chuyện ngu ngốc đó.....Vì tiền mà tối đã hại Thùy Anh....Còn người thuê tôi làm chuyện đó là ai, xin bạn đừng hỏi..... Xin lỗi!- Tuyết Phương nghẹn ngào kể.

Không cần nói Thường Khánh cũng biết đó là Hy Vân nhưng người ta giấu thì hỏi làm gì.

Thường Khánh chỉ nói:

_Vậy là rõ rồi...ngày mai đi học sớm....Chúng ta lên văn phòng trình bày sự việc! Chuyện

tiền nong để mẹ bạn pohẫu thuật tôi sẽ lo!

_Nhưng mà...

_Đừng ngại...nhưng đừng cho Thùy Anh biết nhé!

Nói rồi Thường Khánh ra hiệu cho người đàn ông ra về. Tuyết Phương wệt nước mắt trong

lặng lẽ, rồi đi vo gạo nấu cơm để xách vào BV ẹ.

CHƯƠNG 41

Sáng hôm sau...Nó vừa vào lớp thì....

_Chúc mừng Thùy Anh đã được giải oan nha!- Mấy đứa tiểu wỹ lớp nó, tất nhiên không thể

thiếu con Lam (Và tất nhiên không có Thường Khánh trong đám đó) đưa đầu ra, nhe răng

cười với nó, pháo bông giấy được bắn lên, bay tá lả tùm lum.

Nó vừa bất ngờ vừa xúc động.

_Nhưng giải oan chuyện gì?

_Thì chuyện bồ gian lận đề đó....Hồi sáng cô Phụ trách xuống...nói là có người khai đã vu

oan cho bạn nhưng cổ hok nói là ai mà cũng hok cho tụi tui hỏi!- Nhỏ Dung nhanh miệng

trả lời.

Nó ôm chầm lấy con bạn. Vui đến phát khóc:

_Thật sao? AAAAAAAAAAAAAAAA

Mấy đứa ôm nhau nhảy tưng tưng trước cửa lớp làm mấy lớp khác tò mò wá chời. Nó còn

vô tư lắm, chỉ biết là mình đã được giải oan, chư không thèm

truy cứu xem tên "thất đức"

nào hại mình.

Nó đâu biết rằng, mới sáng nay, cô bạn Tuyết Phương vừa đáng thương vừa đáng trách và

tên ngốc Thường Khánh đã lên văn phòng, gặp cô Tổng phụ trách, trình bày sự việc và xin

cô giữ bí mật. Cô đã hứa.

_Này, tìm ra thủ phạm rồi ak?- Mạnh Khoa đặt cánh tay mình lên vai Thường Khánh

Thường Khánh ậm ự gật đầu.

_U siêu nha! Đúng là sức mạnh tình yêu có khác!- Nói thế chứ trong tim đau ơi là đau....

Phía trước mặt hai người, nó vẫn vui vẻ cười nói, thỉnh thoàng lại nhảy tưng tưng lên vì

niềm vui vừa đến...."Đồ ngốc! Trẻ con wá! Không biết khi nào mới lớn lên được đây"- Hai

chàng trai, chung một ý nghĩ về một người con gái....

Một tháng sau.

Tập đoàn ba nó càng ngày càng bị đẩy gần đến bờ vực.....Thêm nhiều nhân viên xin nghỉ

việc....Vấn đề tài chính, nợ ngân hàng ngày một chất chồng như núi, ba nó gần như là

đóng đo tron văn phòng, ít khi nào về nhà....Anh hai nó cũng giỏi về lĩnh vực tài chính,

cũng đang dốc hết sức lực kéo tập đòan nhà mình lên....nhưng mọi thứ ngày càng vô vọng.

Mới có một tháng mà ba nó đã trông như già thêm 10 tuổi....Nó lo cho sức khỏe của ba nó

lắm nhưng chẳng biết làm sao.

Một ngày kia.

_"Cộc cộc" Thùy Anh!- Ba nó gõ cửa phòng.

Nó vội xỏ dôi dép bông chạy ra mở cửa:

_Dạ?

Ba nó- với đôi mắt buồn buồn (nó nghĩ zậy)- nói:

_Một đối tác làm ăn của ba muốn gặp con! Con sửa soạn đi! Trang điểm một chút! rồi

xuống duới nhà con nhé!- Nó chưa kịp hỏi thêm gì thì ba nó way đi.

Chẳng hỉu mô tê chi cả nhưng nó cũng làm theo lời ba. Nó trang điểm lên là đẹp phải biết,

mặc bộ đầm trắng muốn viền ren đen, rồi nó bước xuống nhà. Bi h thì ra dáng tiểu thư thứ

thiệt rồi.

Thật ra không phải là một đối tác của ba nó muốn gặp nó mà là con trai của đối tác ấy

muốn gặp nó. Đây là một cuộc gặp mặt hơi bị bất bình thường.

Nó và ba nó đang ngồi chờ ở bộ salon thì một chiếc xe hơi đầy phong cách sang trọng, lịch

lãm tiến đến trước cửa nhà nó. Ba nó vội đi ra. Một wý bà ăn mặc sang trọng và rất đẹp

bước ra, lịch sự bắt tay với ba nó. Rồi đến lượt cánh cửa sau bật ra.

CHƯƠNG 42

Một chàng hoàng tử bước xuống xe, tháo kiếng mát ra. Và một lần nữa, nó thật bất ngờ khi người đó chính là Shin!!!!!!!!!!!Nó đơ người, sao cuộc đời của nó luôn bị vây wanh bởi những bất ngờ không tưởng tượng nổi thế nhỉ.

Nó không cử động, miệng vẫn chữ A và mắt vẫn chữ O. Nhưng hình như Shin

cũng 'choáng' thì phải. Gương mặt baby + bụi bụi thoáng cau mày lại ngạc nhiên rồi trở về

bình thường. Anh ch2ng lễ phép cúi đầu chào ba nó. Mấy giây sau, cơ mặt nó giãn ra.

Qúy bà xinh đẹp ban nảy và Shin bước vào cùng ba nó.

_Đây là con gái tôi! -Ba nó đưa tay về phía nó,giới thiệu với người đàn pà.

_Cháu đẹp lắm!- Người đàn bà cười với nó. Nó có cảm giác nụ cười ấy nói lên điều gì

đó...Gượng cười, nó lễ phép:

_Con cảm ơn ạ!

Nó nhìn lên Shin, anh chàng mỉm cười với nó.

_Con ngồi đó đi!

iSach-info

Ba nó chỉ vào cái salon dài mà nó đang ngồi. Ý ông là muốn Shin ngồi cạnh nó. Shin ngồi

xuống - chẳng có vẻ gì là miễn cưỡng như nó nghĩ. À wên, Shin là diễn viên...cái gì mà

hok làm được chứ, giả bộ chỉ là chuyện nhỏ với diễn viên chuyên ngiệp thôi....

_Bất ngờ lắm hả?- Shin

_Còn phải nói! không tin được là đằng khác!

_Anh còn bất ngờ hơn em!- Shin cười cười

_Huh?- Nó nhăn mặt

Shin không nói gì.....Thật ra trong lòng anh chàng bây giờ cũng đang chứa một mớ hỗn

độn....Hai bên ngồi nói chuyện một hồi. Ba nó vẫn giữ lối nói chuyện như đang face to face

với một đối tác làm ăn. Nó và Shin câm như hến, "con nít" đâu được xen zô chiện người

lớn...Chỉ ngậm mỏ nghe thôi!

Cách nói chuyện của ba nó và người đàn bà kia làm nó lờ mờ đoán ra...Hai gia đình đang

cố tác hợp nó và Shin thì phải, tập đoàn ba nó đang lâm vào thời kì khủng hoảng kinh tế,

mà nhà Shin lại rất giàu, hổng lẽ ba nó định "gả bán" nó?!?

Nó lắc đầu nguầy nguậy, mặt tái xanh, cố xua đi ý nghĩ so

mat đó. Người thương kon như

pa nó hok thể làm thế, huhu.

_Em sao zậy?- Shin lo lắng hỏi

_Ah` không sao...

_Sao tái mét thế kia?

_Em không sao mà....

Shin nhìn nó như muốn nói gì đó rồi lại way đi. Buổi gặp mặt kết thúc tốt đẹp. Hai bên

đứng lên chào nhau. Ba nó zà nó tiễn người đàn pà và Shin ra đến cổng- nơi có chiếc xe

hơi đang chờ. Nó cúi đầu chào người đàn pà, Shin cuối đầu chào pa nó.

_Ai thế pa?- Nó hỏi sau khi chiếc xe vụt đi.

_Thì đối tác của ba...Mà hình như con wen anh chàng kia ak?

Nó gật đầu.

_Tốt rồi!- Ba nó vui vẻ, khác hẳn với gương mặt pùn pùn khi gõ cửa phòng nó lúc nãy-

Thôi con lên lầu tắm rửa đi, hum nay con khỏi nấu cơm, đợi anh con về rồi đi ăn ở nhà

hàng!

Pa nó đặt tay lên vai nó, cười, rồi bước vào nhà. Đã lâu rồi, hôm nay nó mời thấy ba nó

iSach.info

cười trở lại, mà lại còn tươi roi rói, rồi bảo là đi ăn nhà hàng nữa. Mấy tháng nay công việc

chồng chất, ăn cơm nhà còn hok kịp nói gì là đi nhà hàng...Uhm đáng ngờ đáng ngờ

Nó vặn vòi sen "Sao thế nhỉ? Đời mình càng ngày càng giống mấy bộ phim thần tượng Đài

Loan....Người đàn pà đó là ai thế nhỉ? Chắc không phải mẹ Shin rồi, mẹ Shin là người Hàn

mà, còn cô này bảo đảm Việt Nam 100%...Khó hiểu....Shin nói là anh ta bất ngờ, thật

không?"

CHƯƠNG 43

Trên xe hơi....

_Dì ak? Sao dì lại hok nói trước zới con người đó là Thùy Anh? Sao dì lại giấu con?- Giọng

Shin cất lên pa chút phẫn nộ cấp độ nhẹ.

_Dì không giấu, tại con có hỏi đâu!- người đàn pà trả lời

_Nhưng dì nói đó là một tiểu thư dịu dàng, đoan trang và tất cả mọi điều không giống cô

ấy!

_Cháu ăn nói lạ nhỉ? Người như thế không dịu dàng, đoan trang là gì! Dì mệt lắm rồi, có gì

cháu cứ gọi điện ẹ cháu, mẹ cháu nhờ dì đấy, để dì nghỉ ngơi một chút!

Nói rồi người đàn pà way sang bên kia. Shin thò tay vỗ vỗ lên đầu, thở dài "Dịu dàng, đoan

trang ư, hik, thế là cái câu "Trông mặt mà bắt hình dong" của người VN sắp bị lật đổ rồi..."

* * *

Biệt thự nhà Hy Vân....Lâm Danh đứng dưa vào thành cửa sổ, nhìn ra ngoài trời. Hy Vân

đang đứng đối diện Tuyết Phương, ánh mắt bừng bừng lửa. Tuyết Phương đứng khép nép,

như một chú chim nhỏ bé lạc mất mẹ.

_Gì? Thất bại rồi ak?- Tiếng Hy Vân hét toáng lên như tát nước vào mặt Tuyết Phương

Cô bạn cúi đầu, không nói gì một hồi rồi mới cất tiếng:

_Đúng zậy, nhưng tôi không khai người thuê tôi là bạn, tôi bị hạ hạnh kiểm rồi, bạn còn

muốn gì nữa, tôi không hoàn thành nhiệm vụ nên không nhận số tiền còn lại, tôi về đây!

Tuyết Phương định way đi thì Hy Vân nắm khuỷu tay cô bạn kéo lại.

_Cô tưởng zậy là xong ak?- Gằn giọng

Đau. Tuyết Phương giằng tay ra.

_Chứ bạn còn muốn gì nữa? Bạn không những ích kỉ mà còn độc ác. Vì Thường Khánh mà

bạn không từ thủ đoạn, bạn là một con người mưu mô, tôi thấy sợ bạn thật sứ- "Bản năng

sinh tồn" nổi dậy.

Ai mà chẳng thế, con jun xéo lắm cũng wằn mà, khi bị ép đến đường cùng thì phải phản

công chứ sao. Và đòn phản công này Hy Vân không ngờ tới: một ngươi hiền lành, yếu đuối

như Tuyết Phương lại thẳng thừng wát lên trước mặt cô ả.

_Cô.....- Hy Vân đang nóng giờ lại còn nóng hơn. Không suy nghĩ đắn đo, Hy Vân giơ cao

tay định "giáng" vào mặt cô bạn tội nghiệp. Lâm Danh nãy giờ không nói gì, như là không

có mặt ở đây, vội chạy ra nắm lấy cổ tay Hy Vân, thét:

_Thôi đi!

Tuyết Phương đi ra khỏi phòng, Lâm Danh mới buông tay Hy Vân ra, công nhận anh chàng

mạnh thiệt, bằng chứng là cái cổ tay đỏ lét kia của Hy Vân.

_Sao anh cản tôi?- Wát ầm lên

_Chứ sao cô lại tát cô ấy?- Lật ngược ván cờ

_Vì tôi tức!

_Tức thì cứ đập phá đồ đạc cho đã đi, việc gì phải đánh người ta!

_Anh không thấy nó sỉ nhục tôi sao?

_Thì đã sao? Cô ấy chỉ nói sự thât thôi!

_Anh....- Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Danh điềm tĩnh, Hy Vân thì rực lửa

Không khí chùn xuống....Cục lửa trong người Hy Vân tắt lịm rồi nguội đi.

Hy Vân ngồi thụp xuống ghế, không nhìn Lâm Danh, nói:

_Anh về đi! Lát nữa ba mẹ Thường Khánh đến đây! Họ thấy anh ở đây thì sẽ hiểu lầm,

không tốt đâu....

Nửa tiếng sau (tất nhiên là sau khi Lâm Danh ra về), cổng nhà Hy Vân vang lên tiếng

chuông, pà wản gia chạy ra mở cửa. Hy Vân từ trong nhà chạy ra

_Cháu chào hai bác! -Cô ả làm bộ niềm nở.

Sau khi đã an tọa trên salon, ông Duy lên tiếng:

_Chắc con biết hôm nay hai bác đến đây để làm gì...

_Zạ....

_Hai bác nghe người báo lại là Thường Khánh có bạn gái rồi, nên chắc chuyện đính hôn

giữa con và nó sẽ gặp trục trặc, bác không muốn và con cũng không muốn.

Hy Vân thấp thỏm lo lắng, sợ ông Duy biết chuyện mấy tháng nay cô ả đã "khủng bố"

Thường Khánh ra sao thì khó mà chối. Nhưng may cho Hy Vân là ông Duy chẳng biết gì cả,

mà cũng hok nhận ra thái độ khác thường của cô ả, vẫn thao thao bất tuyệt:

_Bác biết tính của Thường Khánh, nó rất cố chấp, chẳng chịu nghe lời ai cả! Để lâu sẽ có

hại cho con...Nên hè này, con và nó sẽ đính hôn thay vì sau khi tốt nghiệp! Bác biết chuyện

này không hợp với lứa tuôi học sinh như các con nhưng đó là cách hữu hiệu nhất nếu con

muốn giữ Thường Khánh.....Con thấy sao?

Hy Vân mừng như bắt được vàng, gật đầu ngay:

_Bác tính sao cũng được ạ!

Ông Duy cười vui vẻ:

_Hỏi lại ý kiến của ba con rồi nói với bác nhé! Lát nữa bác có cuộc họp, bác về đây!

Hy Vân tiễn ông Duy, pà Yến ra đến cổng, đợi chiếc Mercedes phóng đi mới way vào nhà,

lòng khấp khởi mừng thầm "Cá đã lọt lưới rồi! Thường Khánh ơi, để xem anh đối phó với

pa mẹ mình và em như thế nào đây?"----------

Cái đồng hồ páo thức đầu giường reo inh ỏi. Nó ngủ trưa, nhưng cũng để đồng hồ báo

thức cho chắc, chiều nay lại phải ra Violet phụ việc mà...Cũng đỡ, bj h còn có thời gian ngủ

trưa, chứ lúc mới vào học, sáng học, chiều lại phải phụ đạo môn Toán trong trường, rồi ù

về nhà đi học thêm. Xoay vòng vòng đến chóng mặt.

Chợt cái iPhone đang cầm trong tay vang lên, là số máy Mạnh Khoa.

_Alo^! Lại có chuyện gì nữa đêy?

- Nhưng giọng và câu nói kiểu này chắc chắn hok phải

của anh chàng.

_Zạ..Phải....

Vừa nghe đến đó, trời đất "bỗng dưng muốn sập" trước mặt nó.

_Zạ em đến ngay!

Nói rồi nó cắt máy, vội vàng thay đồ rồi chạy ra cổng bắt taxi đi, hok kịp nói một tiếng với

ông anh. Trong lòng ngổn ngang lo lắng, lo đến phát khóc là đằng khác!

CHƯƠNG 44

_Mạnh Khoa!-Nó thét lên và như một mũi tên được bắn ra từ cây cung của Lý Tịnh, nó lao vào phòng Cấp cứu.

Trên chiếc giường cuối phòng, Mạnh Khoa đang nằm, mắt nhắm nghiền, mê man bất tỉnh, đầu anh chàng được quấn lại bằng một lớp gạc rất dày, thế mà máu vẫn thấm đến lớp gạc ngoài cùng. Bên giường Mạnh Khoa là một chị y tá đang băng tay lại cho anh chàng một cách thuần thục. Như một phản xạ tự nhiên, nó chạy lại. Lễ phép cúi đầu chào chị y tá, nó hỏi:

_Bạn ấy có sao không chị?

Chị y tá ngước lên.

_À....Em là bạn cậu ấy ak?

_Dzạ....- Kìm lắm nó mới không bật khóc.

_Bạn em bị mất máu khá nhiều đấy, nhưng không sao, chỉ cần bồi bổ là sẽ khỏe lại.

_Mà sao chị không gọi cho ba mẹ bạn ấy mà lại gọi cho em?-Dấu? to đùng từ lúc nó vừa

nhận cuộc gọi từ BV.

_Tại lúc chị mở danh bạ DĐ của cậu ấy ra thì nó trống huơ tống hoắc, chị còn đang lúng

túng thì cậu ấy cố nói với chị điều gì đó, chị ghé sát tai vào thì nghe cậu ấy đọc lên số điện

thoại của em, lúc đó chị rất bất ngờ, mất máu nhìu thế đáng lẽ phải ngất hẳn rồi, mà hình

như lúc đó cậu ấy chỉ nhớ mỗi số ĐT của em thôi.....Chắc em rất wan trọng đối với cậu ấy

nhỉ? (Bà nì nhìu chjện gúm)

Nó không đáp lại, thật ra là không thể đáp lại, bởi vì nó đang cố ngăn dòng nước mắt đang

chực tuôn.

_Thôi! Em chăm sóc cậu ấy nhé!- Chị y tá đứng lên, cầm xấp giấy tờ đi ra rồi sực nhớ gì đó, chị ý thò đầu vào dặn thêm- Lát nữa em nhớ lên gặp bác sĩ để làm giấy nhập viện nghen!

Nó khẽ gật đầu rồi way vào nhìn Mạnh Khoa, nghẹn ngào bật khóc. Chiếc áo trắng anh

chàng đang mặc lốm đốm máu, trên lớp gạc ở đầu và tay cũng một bệt máu, thân thể thì

chỉ xây xước nhẹ.

"Đồ ngốc! Lúc thập tử nhất sinh cận kề cái chết anh chỉ nhớ đến tôi thôi ak? Anh có ba mẹ

và họ rất thương anh mà, họ sẽ chăm sóc cho anh nhiều hơn tôi, họ có thể hy sinh tất cả

vì anh, còn tôi thì đã làm được gì cho anh đâu....Đáng lẽ người ngồi đây bây giờ là ba mẹ

anh mới phải....Chẳng lẽ anh yêu tôi nhiều đến thế sao?....."Nó gục đầu lện nệm, nước

mắt đầm đìa, ướt đẫm cả nệm. Nó không ngĩ rằng có một ngày nó sẽ khóc vì Mạnh Khoa,

càng không bao giờ nghĩ đến trường hợp tồi tệ thế này.

Bỗng, nó đưa tay nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của Mạnh Khoa, có thể Thường Khánh và

mọi người sẽ cho rằng nó bắt cá hai tay khi nhìn thấy điều này nhưng nó vẫn mặc kệ.....Nó

áp hai bàn tay ấm áp của mình vào bàn tay giá lạnh của anh chàng, siết chặt:

_Xin anh đấy! Tỉnh lại đi mà.....

Phòng Shin.

Shin ngồi co giò trước cái laptop, bấm bấm gõ gõ. Nhưng thật ra thì anh chàng đang suy

nghĩ về chyện hôm bữa ở nhà nó. Đúng là đối với nó, Shin có một cảm giác rất khác, chưa bao giờ có trước đây, một cảm giác có thể khiến một người bay bướm như Shin khẳng định chắc nịch rằng: Shin iu nó thật lòng!

Nhưng tại sao dì của Shin không nói thẳng "tiểu thư" đó chính là Thùy Anh ngay từ đầu, phải chăng là sợ Shin hok đồng ý. Cuộc gặp mặt này suy cho cùng thì Shin không được biết trước...Nghĩ đi nghĩ lại anh chàng vẫn chưa hiểu rõ "cơ cấu" chuyện này (Shin hok biết tập đòan ba nó sẽ phá sản nếu

mẹ Shin hok giúp). Đành dùng biện pháp bất đắc dĩ zậy!

Shin ném người cái ình lên nệm, wơ lấy pé dế trên đầu giường. Mấy giây sau:

_Mẹ ạ?- tiếng Hàn

(Nói chung cuộc đối thoại giữa hai mẹ con là tiếng Hàn toàn tập, vì mẹ Shin là người Hàn,

hok rành tiếng Việt)

_Mẹ, mẹ là người bảo dì 4 làm chuyện đó ak?- Giọng dỗi

_Mẹ!!!!Đúng là con cảm cô bé ấy thật nhưng con hok mun' có được cô ấy bằng cách này!

Mẹ để con tự chinh phục cô ấy = khả năng của mình nha mẹ!!!!!!!!!- Làm điệu nhõng nhẽo

(gì chứ nhõng nhẽo với mẹ là tuyệt chiu hữu dụng nhất từ nhỏ đến giờ đối vời Shin)

Mẹ Shin chần chừ, hok đáp lại.

_Mẹ!!!!!!!!!!!!!!!Đi mà mẹ, mẹ hok tin con trai iu wý của mẹ ak?- Shin nài

Bà Lee- Mẹ Shin thoáng im lặng rồi cũng đồng ý:

Bà Lee cho điện thoại vào chiếc túi Lady Dior Classic của mình, mỉm cười "Còn lâu mới có

chuyện mẹ hok nhúng tay vào chuyện tình cảm của con, hoàng tử của mẹ ạ! Vì đây là một

trong số ít chuyện mẹ có thể làm cho con trai kưng của

mình...."

Mẹ Shin là một nữ nghệ sĩ được xếp vào hàng diva trong giới giải trí Hàn Quốc và cả thế

giới, trong đó có Hollywood. Bà thường đi lưu diễn ở những nơi xa ơi là xa. Bà đã kết hôn

với ba của Shin- một chủ tịnh của một tập đòan điện tử hàng đầu thế giới khi đang ở đỉnh

cao sự nghiệp. Tuy có chồng nhưng vẻ đẹp và sức quyến rũ cũng như sự thành công trên

trong lĩnh vực nghệ thuật của bà không hề sút giảm, kể cả khi bà đã là mẹ của mẹ của hai

đứa con- Shin và em gái anh chàng.

Từ lúc Shin còn nhỏ, bà đã không có thời gian chăm sóc cho anh chàng, bà chỉ biết "đền

bù" cho con bằng những món đồ đắt tiền mỗi khi đi diễn ở một nơi nào đó về và tất cả

những gì Shin muốn....Và bây giờ cũng zậy, có được nó- một con bé thú vị trong tưởng

tưởng của bà Lee- là ước mơ của Shin, vậy thì tại sao bà không thể ra tay chứ.....

Chỉ tội cho Shin, cứ tưởng mẹ hiền sẽ làm như lời mẹ nói..... suy nghĩ của Shin chỉ đơn

giản như một đứa con nít, cái tật hiếu thằng cũng zậy (đã từng là trùm mà). Túm lại là Shin vẫn còn hồn nhiên, vô tư

lắm...nên chẳng đắn đo gì mà tin lời mẹ hiền ngay! Hic, tội nghiệp thằng nhóc!

Trở lại chuyện trong bệnh viện. Như những lần trước, hum nay, sau một trận khóc lóc tơi

bời hoa lá, nó thiếp đi lúc nào hok hay, tay vẫn khư khư nắm chặt lấy tay Mạnh Khoa- cái

bàn tay thon thon đúng điệu thiếu gia ấy đang ấm lại dần....

Chợt, bàn tay anh chàng nhúc nhích trong lòng bàn tay nó. Cảm nhận được điều đó, nó lập

tức bật dậy, tỉnh ngủ. Khẽ lay anh chàng, nó gọi:

_Mạnh Khoa! Anh tỉnh rồi ak? Này, nghe tôi nói gì hok? Mạnh Khoa!

Hai bờ mi dài như mi con gái ấy khẽ mấp máy một hồi, rồi mở hẳn.

_Là cô ak...Sao cô biết tui ở đây?

Gương mặt đầu tiên anh chàng chạm phải khi thức zậy-nó. Hèn chi nãy giờ ngất đi mà toàn

mơ về nó, một người con gái xinh đẹp với nụ cười rạng rỡ như bông hoa mặt trời kiêu sa

và ấm áp.

_Không nhớ gì thật ak?- Nó đặt tay lên trán Mạnh Khoa

_Nhớ gì?

_Thôi đi! Không nhớ cũng hok sao!- Nó phẩy tay

Mạnh Khoa chẳng hỏi nữa, đúng hơn là hok còn sức để hỏi, mất máu mà, đang chóng mặt dữ lắm...

_Sao danh bạ điện thoại trống trơn thế?

_Vius tấn công...

_Đi đâu mà để ra thế này?

_Hỏi cứ như tra tấn, đi mua card, được chưa?

_Xe đâu hok đi? Chiếc Quicket, SH, rồi con xế hơi hum bữa sinh nhật nữa!- Đúng là giống

hỏi cung thật...

Mạnh Khoa áp tay lên trán, trả lời:

_Dzạ thưa chị. Quicket trong tiệm sửa xe, SH em cho thằng em họ mượn, con xế hơi mẹ em lấy đi dự tiệc rồi ạ!

Nó bật cười, xoa đầu anh chàng như mẹ xoa đầu con:

_Ngoan!

Mạnh Khoa không thèm để ý đến điệu bộ bỡn cợt của nó, vì anh chàng vừa phát hiện đôi

mắt đỏ hoe của nó:

_Này, khóc ak?

_Khóc đâu mà khóc!- Chối bay rồi lại đánh trống lãng- Số điện thoại nhà anh số mấy, để

tui gọi người ra trông anh, tối rồi, tui còn phải về nhà nữa!

Mạnh Khoa bật cười, anh chàng thừa biết nó khóc vì ai và vì chuyện gì mà.....

Một chuyện hiếm có, hôm nay ba nó về sớm. Chắc công ty hết bão rồi, cũng tốt. Ba nó,

anh hai và nó lại được ăn cơm chung với nhau, một bữa cơm gia đình thân mật quý báu....

_Con thấy Chấn Dương thế nào hả Thùy Anh?- Ba nó hỏi và gắp bỏ vào chén của nó một

miếng thịt.

Nó wên Shin tên thật là Chấn Dương, suýt nữa là hỏi "Ai ạ?" Nhưng vừa kịp nhó ra.

_Zạ, con thấy anh ý cũng tốt...

_Qúa tốt là đằng khác! Ba chịu cậu ấy rồi đó! Hai đứa cố gắng vung đắp tình cảm đi!

Nó bật lên như trời trồng.

_Gì cơ ak?

_Ngồi xuống đi! Thật ra lúc đầu ba cũng lo lắng về anh chàng này lắm nhưng cách nói

chuyện của Chấn Dương cho ba biết nó là người đáng tin, lại là con nhà gia giáo, mà cũng

có ngoại hình chuẩn, ba thấy nó hợp với con lắm!

Nó thì như chết đứng, hèn chi hôm đó, lúc gõ cửa phòng nó, ba nó buồn buồn mà sau

cuộc gặp, ba nó tươi hẳn lên. Anh nó thì mém sax.

_Ba nói thằng pạn đẹp trai của con hợp với con bé Thùy Anh ngổ ngáo nhà mình ấy ạ?

_Con không thấy thế sao?

Anh nó bụm miệng cười.

_Nhưng mà ba à...- Nó định lên tiếng ******** nhưng lại thấy khớp. May mà ông anh nó

phụ nó nói chêm vô:

_Ba ơi! Thùy Anh nhà mình có bạn trai rồi!

Hok uổng công cho lão Quân biết hết tình tiết chuyện tình cảm của nó!

_Bạn trai?- Ba nó ngạc nhiên- Thằng bé ấy là con nhà ai?- Giọng tiếc tiếc

_Cậu chủ tập đoàn BlackS ạ!- Nó hớn hở vì nghĩ là ba nó sẽ đồng ý ngay và delete dự kiến

zề nó zới Shin ra khỏi đầu.

_Không được!- Sau một thoáng sững sờ, ba nó liền tỏ ra gay gắt- Con phải mau chóng

chia tay với thằng bé ấy ngay! Con và nó sẽ không thành đôi đâu! Không bao giờ!

iSach-info

CHƯƠNG 45

_Ba....Tại sao lại zậy ạ...?- Nó tái mặt

_Không sao trăng gì cả, ba nói không là không! Nếu con và nó còn wa lại với nhau thì ba sẽ cho con và Chấn Dương đính hôn ngay lập tức, mà thằng bé đó cũng có vị hôn thê rồi! Con nên từ bỏ nó đi! - Ba nó cau mày tức giận, lần đầu tiên nó thấy ba nó gay gắt zí nó như zậy. Từ nhỏ, cái gì ba nó cũng chìu nó, sao chuyện này lại trở nên như thế....

Ba nó định nói thêm điều gì đó thì chiếc di động trong túi ông đổ chuông, ba nó liền rời khỏi bàn ăn đi ra vườn.

Nó ngồi phịch xuống ghế, ánh mắt vô hồn, chỉ muốn tin điều ba nó vừa nói là một giấc mơ.

Anh hai nó vỗ pặp pặp lên vai nó, an ủi. Nó ăn vội cho hết chén cơm rồi bỏ lên phòng,

trước khi ba nó trở vào.

Nằm dài ra bộ salon trên phòng, nó xem phim, nó đang muốn khóc nhưng khóc chẳng được, thôi thì đành zậy, chứ làm zữ lại thì nó sẽ pị ép đính hôn với Shin liền, pa nó đã nói thì sẽ làm mà....

"Cộc cộc cộc"

"Chắc là pa!" Nó sợ pa nó một mực ép nó chia tay với Thường Khánh thì chết dở. Nó sợ

lắm! Úp mặt xuống ghế, nhắm mắt lại, nó giả vờ ngủ.

"Cộc cộc! Thùy Anh! Tao biết tỏng cái chiêu giả ngủ của mày rồi nhé, mở cửa ra, là thằng

anh đẹp trai của mày đây!"

Ra là anh hai nó, lúc nào cũng giỡn được! Nó chạy ra mở cửa.

_Làm gì mà mặt mày như cái bánh bao chiều thế hả?- Anh nó hỏi

_Chứ em phải cười thế này ak? Nó ngóac cái miệng tới mang tai, cố giấu nỗi buồn vào

lòng, nó không muốn ai thấy nó dưới bộ dạng yếu đuối này.

Anh nó xoa đầu nó:

_Đừng cố vui vẻ như thế nhóc, tao hiểu mày mà...

Bất ngờ, nó way sang ôm chầm anh hai nó, nức nở:

_Chuyện này là sao! Tại sao lại như zậy, em hok muốn tin đâu! Em đã làm gì sai? Anh hai

ơi..hức hức....-Nó nấc lên từng tiếng.

_Không sao đâu, chắc ba có lý do gì đó, cứ từ từ rồi sẽ có cách mà, cứ khóc đi, khóc xong

em sẽ thấy nhẹ người hơn.....

_Nhưng tại sao ba lại làm zậy hả anh?

_Anh không biết nhưng em phải tin anh, chắc là ba có lý do gì đó, nhóc à...em...- Anh no

iSach-info

nhìn xuống rồi bật cười- Ngủ rồi sao? Con nhóc này, vẫn tật cũ nói mãi, chưa chừa...

Anh nó đặt nó xuống giường, đắp chăn lại cho nó, cúi xuống vuốt tóc nó rồi bước ra...

Nãy giờ ba nó đang đứng ngoài cửa, nghe hết mọi chuyện, ông cũng đau lắm nhưng là

người có máu cố chấp, ông chẳng chịu thua ai, cũng chẳng chịu cúi đầu trước bất cứ

ai.....Tuy không phải con ruột nhưng cái tính cố chấp + hiếu thắng của hai anh em nó thì y

hệt ông...

Thấy anh nó đi ra, ông vội bước vào căn phòng bên cạnh. Đợi anh nó đi khuất, ba nó bước

vào phòng nó, khẽ vén mấy sợi tóc bay bay trước mặt con gái, ông cất tiếng nho nhỏ:

_Thùy Anh...Ba xin lỗi...Ba không thể nào để con và con trai ông Duy là một đôi

được....Không thể được.....

_Tại sao zậy ba?- Nó mở bừng mắt

_Con chưa ngủ ak?- Ba nó giật mình

_Ban nãy thì có nhưng lúc ba vào phòng con thì con chợt tỉnh zậy...- Nó gãi đầu- Mà sao

ba hok cho con....với Thường Khánh?

_À thì ba.....

Đại học Kinh tế. 30 năm trước

_Hoàng Linh! Chờ anh với!- Ba nó- ông Nghĩa lúc ấy chỉ là một anh chàng thanh niên 20

tuổi.

Cô gái tên Hòang Linh way lại.

_Hòang Linh! Em rảnh không! Lát tan học chờ anh nhé, chúng ta đi xem phim- Nghĩa gập

người thở dốc nhưng ánh mắt vẫn rạng ngời.

_Uhm.....Em có hẹn với anh Duy rồi.....Xin lỗi anh nha! Em đi trước.

Nói rồi Hoàng Linh way đi....Vừa lúc Duy từ cầu thang đi xuống.

_Hòang Linh! Em chưa lên ak? Lớp bắt đầu học rồi mà!-Duy vòng tay wa vai Hòang Linh

trước mặt Nghĩa, Nghĩa biết Duy không thật lòng yêu Hòang Linh...chỉ là Duy muốn wa mặt

Nghĩa, muốn thắng Ngiã....tất cả chỉ vì lòng đố kỵ, ghen ghét, Duy không muốn thua Nghĩa

lần Thứ 2

.....

Tại một trường THCS, cách đây 35 năm. Một phòng học đang trong giờ thi Học sinh giỏi

iSach.info

Tóan

_Duy!- Nghĩa gọi khẽ từ cái bàn phía sau.

Duy way xuống:

_Gì hả Nghĩa? - Lúc ấy hai người còn là bạn thân, đi đâu cũng có nhau, người này gặp khó

khăn thì người kia sẽ giúp đỡ và hôm này cũng thế.

_Câu 3 làm sao, chỉ tớ với!- Nghĩa nhìn Duy = ánh mắt nài nỉ

Không chút chần chừ, Duy viết cách giải bài 3 ra giấy nháp rồi nhân lúc giám thị không để

ý, Duy chuyền xuống cho Nghĩa....Nhờ Duy, Nghĩa mới hok rớt, vậy mà cuối cùng người

đoạt giải nhất cuộc thi HSG Tóan năm đó lại là Nghĩa chứ hok phải Duy....

Lòng đố kỵ nổi dậy, từ đó, Duy và Nghĩa hok còn là bạn thân nữa. Suốt những năm cấp 3,

Duy không bao giờ để thua Nghĩa, Duy luôn cố gắng tước đoạt những gì Nghĩa có....trong

chuyện tình cảm cũng zậy....Và cho tới hôm nay, mỗi khi gặp nhau trong các buổi họp, các

buổi đại hội, hai người vẫn hok hề tỏ ra đã từng một thời khắng khít với nhau...Ánh mắt họ

nhìn nhau hok còn ấm áp như những năm cấp 2 mà thay vào đó là sự ghen ghét, đố kỵ,

iSach.info

căm hờn,....

.....

_Do đó ba hok thể nào để con và con ông Duy thành một đôi! Mà nếu ba có cho phép đi

chăng nữa thì ông Duy cũng sẽ ngăn cấm tới cùng, con nên từ bỏ ý định đó đi thì hơn!

Nói rồi ba nó đi ra khỏi phòng....Đúng là số phận thích trêu đùa với người ta thật!

CHƯƠNG 46

Nó và Mạnh Khoa bước chầm chậm quanh khuôn viên trường, kiểu nỳ nhìn vào chắc cũng ít nhiều gây hiểu lầm! Nó chẳng để ý tời điều đó, bởi vì tâm trạng nó đang rối bời...Nhìn bề ngoài nó có vẻ mạnh mẽ và ngang bướng, nhưng quen nó, mới biết rằng không phải lúc nào nó cũng có thể tỏ ra mạnh mẽ, vì sâu thẳm trong tâm hồn, nó vẫn chỉ là một cô bé con yếu đuối cần được chở che.....

_Này! Tôi hok biết cô đang giấu giếm Thường Khánh điều gì nhưng tại sao cô lại phải giấu?- Mạnh Khoa lên tiếng, phá tan bầu không khí tĩnh mịch chỉ có tiếng lá xào xạc nhảy múa trong làn gió.

_Tui...- Nó chẳng biết bắt đầu từ đâu để nói cho Mạnh Khoa hiểu.

Mà lạ một điều, nó có cảm giác Mạnh Khoa là một người rất đỗi thân thiết, đến nỗi nó có thể tâm sự tất cả những khúc mắc trong lòng mình với anh chàng. Cũng đúng thôi, Mạnh Khoa là một người có "quyền năng" làm cho người bên cạnh cảm thấy an tâm mà.

_Chuyện khó nói hả?- Mạnh Khoa tiếp tục lên tiếng

_Ba tui...không chấp nhận Thường Khánh.....

Mạnh Khoa đứng sựng lại.

_Tại sao?

_Chuyện dài lắm, nói chung là ba tui và ba Thường Khánh có mâu thuẫn với nhau từ ngày xưa....

_Ra vậy. Thế cô định tính sao?

_Tui hok biết nữa.....

Nó xem Mạnh Khoa như một người pạn thân, như con Lam ý, mà là bạn thân cần nhất là

để chia sẻ lúc vui hay buồn mà. Im lặng một hồi, Mạnh Khoa sực nhớ, lên tiếng như chọc

nó:

_Sao cô hok khóc? Cô hay khóc vì những chuyện thế này lắm mà?

_Anh định giết tui ak? Anh chưa biết mỗi lần khóc xong là tui lăn ra ngủ à....

_Hỏi thế thôi, cô mà lăn ra ngủ bây giờ thì tôi phải cõng cô về lớp đấy, có mà gãy xương

mất!

_Anh nói gì?- Nó quát lên.

Rồi tiếp theo là cuộc rượt đuổi giống y phim hành động của nó và anh chàng. Mạnh Khoa biết nó là người khá vô tư nên pha trò ngay lúc này có lẽ sẽ giúp nó tạm quên đi chuyện nhức đầu đó, có ai muốn thấy người mình iu buồn chứ (và nhất là đối với một người có nụ cười rực rỡ như nó, thì càng không ai muốn thấy nó pùn)

Nó ngồi xuống, nhập hội bọn con Lam, con Dung. Nhỏ Lam đè nó ra, hỏi:

_Xuống dưới có chuyện gì vui hok? Kể tao nghe coi!

Nó đẩy con bạn sang một bên, phẩy tay:

_Mày đứng nhắc nữa...

Nhỏ Lam định hỏi tiếp nhưng thấy nó đang vui, giờ nhắc lại chắc sẽ phải thấy nó buồn như

ban sáng, nên thôi. Vả lại trước sau gì nó cũng nói cho nhỏ Lam biết, bạn thân mà...

Thường Khánh đang đứng nói chuyện với đám con trai, Mạnh Khoa đi ngang qua, nói thầm:

_Tan học gặp tôi ở cổng sau!

* * *

Tan học.....

Mạnh Khoa và Thường Khánh chia hai đường đi khác nhau nhưng đểm đến đều là cổng

sau, sở dĩ phải chia ra là vì nếu đi chung thì hai người sẽ bị nó và cái đám nhìu chjện 11T4

dòm ngó. An tòan vẫn hơn mừ!

Mạnh Khoa đứng dựa vào cái cột to đùng, Thường Khánh đứng kế cái cột đối diện. Mạnh

Khoa luôn là người bắt chjện đầu tiên:

_Tôi nghĩ có chuyện này u nên biết....

_Có chuyện gì thì nói ra luôn đi, đừng vòng vo nữa, tôi không muốn tốn thời gian cho anh

đâu!- Thường Khánh nhà ta vẫn "để bụng" chjện ban nãy khi ra chơi.

Mạnh Khoa bật cười, đúng là cái thói kiêu của mấy thiếu gia nhà giàu.

_Được thôi! Chắc u chưa biết chuyện ba Thùy Anh cấm u wa lại với cô ấy đâu nhỉ....

_Gì?- Bắt đầu wan tâm.

_Đấy! Tôi nói cho u biết rồi đấy, cái chuyện mà u chất vấn Thùy Anh sáng nay, bi h thì làm

gì đó để níu giữ tình củm đi nhé, tôi hết nhiệm vụ rùi, về đây.

Sau một hồi nghe như "sét đánh ngang tai", thấy Mạnh Khoa way đi, Thường Khánh vội vịn

lại:

_Tại sao anh lại nói cho tôi biết chuyện này? Chẳng phải anh cũng thick Thùy Anh sao, đây

là cơ hội lớn để cô ấy thuộc về anh mà!

Mạnh Khoa cười, nói:

_U nghĩ tôi là loại người gì? Tôi không thick mấy trò lợi dụng thế đâu, u yên tâm...Còn vì

sao tôi nói cho u biết ak? Bởi vì.....Thùy Anh là người tôi iu, nó không có nghĩa là tôi phải

có được cô ấy, chỉ cần cô ấy được hạnh phúc. Và tôi biết rằng, người có thể khiến cô ấy

hạnh phúc, chỉ mỗi anh mà thôi.....Vì vậy, hãy cố lên, hãy làm người con gái anh iu hạnh

phúc, hy vọng tôi hok nhìn lầm người, giao tất cả cho anh đấy!

Manh Khoa bước đi, rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh chàng ngoảnh mặt lại:

_À mà này, Thùy Anh và tình cảm của cô ấy không phải là một thứ đồ vật vô tri vô giác,

thế nên u hãy bỏ cái từ "thuộc về" đi nhá!

Nói rồi, Mạnh Khoa way đi, sải từng bước dài mà trong lòng vui buồn lẫn lộn. Người ta thường nói, con trai khi khóc, nước mắt sẽ chảy ngược vào trong lòng, và đúng thế thật, mỗi khi nhìn nó buồn, thấy nó khóc, Mạnh Khoa như rất muốn ôm lấy nó, khóc cùng nó, nhưng không thể, có lẽ....nước mắt của anh chàng bấy lâu nay đã thấm dần vào trong tim hết rồi.....

Về đến nhà, tắm rửa xong, nó liền lăn ình ra nệm. Nó rất ghét những lúc như thế này, bởi vì khi không có chuyện gì làm, người ta sẽ nghĩ đến nhiều chuyện khác, mà có lẽ trong trường hợp đó, nó sẽ nghĩ đến chuyện....nó và Thường Khánh bị ba nó cấm.....

Nó lục tung tiềm thức, xem có chuyện gì chờ mình làm không...Phải rồi, đi tưới cây. Nó bật

lên, vừa lúc định chạy xuống dưới nhà thì chuông DĐ vang lên pản OST wen thuộc của

Romeo-Juliet.

_Alo^?- Nó wên nhìn xem ai gọi

_Lát nữa ra gặp tôi ở Miu CF nha, tôi có chuyện muốn nói...- Cái giọng hống hách thường

ngày bay đâu mất tiêu rùi, thay vào đó là cái giọng ấm áp. Nhưng giọng nào đi nữa thì đó

cũng chính là Thường Khánh.

_Mới đi luyện giọng ak? Nó chọc

_Nói chuyện với cô một chút là tôi lại bốc hỏa, lát nhớ ra đấy!- Trở về cái giọng kiêu ewn

thuộc rùi.

_Uh uh...- Nó cười giảng hòa.

CHƯƠNG 47

10' sau, Thường Khánh đến nhà nó, thấy nói chuyện trong phòng nó không tiện, anh chàng bèn đưa ra ý kiến:đến nhà hàng. Vì hai đứa đều chưa ăn cơm.

Ba nó không có ở nhà, chỉ có mỗi anh nó thôi. Đi ngang qua lão Quân, Thường Khánh cúi đầu lễ phép. Còn nó thì la lên:

_Khỏi nấu cơm cho em nhá!

_Về sớm đó! -Anh hai nó chỉ bảo thế nhưng tinh ý một chút thì ai mà chả biết lão đang

nhìn nó với ánh mắt "Coi chừng ba đó nhóc..."

.....

Nó và Thường Khánh dừng chân (hic, giàu thấy mồ mà đi bộ) tại một nhà hàng nằm khá

gần nhà nó. Nó chưa đên đây lần nào nhưng nghe tụi bạn kháo nhau, chỗ này thức ăn là

khỏi chê...

Chưa kịp gọi món thì Thường Khánh lên tiếng:

_Sao lại giấu tôi?

Nó thừa biết là Thường Khánh đang nói về cái gì nhưng cũng ráng giả nai:

_Giấu cái gì?

_Cô biết quá rồi mà còn giả vờ ak? - Lấy vải thưa mà che mắt thánh hả con

Nó nuốt nước bọt ực ực, hok phải thèm thức ăn đang bay mùi thơm lừng ở bàn bên cạnh,

mà vì chẳng biết nói sao với Thường Khánh, nó đang chẳng biết chui đâu thì anh bồi bàn

bước lại, cúi đầu chào:

_Qúy khách dùng gì?

_Cho em món này, món này, món này...- Thường Khánh lấy tay chỉ chỉ lên menu, anh

chàng gọi đại để ông bồi đi thôi, chứ chẳng còn tâm trí đâu mà ăn nhiều đến zậy.

Sau khi anh chàng bồi bàn vừa quay đi, Thường Khánh lại tiếp tục tra khảo nó bằng ánh

mắt như muốn "nọi soi" tim gan người ta zậy...

_Nhưng tại sao anh biết chuyện này? Mạnh Khoa nói với anh ak?

Thường Khánh khẽ gật đầu.

Nó way đi hướng khác, rủa thầm trong miệng:

_Nhìu chiện, thế mà cứ tưởng hắn là người tốt cơ đấy, cái đồ 3 bông, đáng ghét!

_Này, chẳng phải chúng ta là một đôi sao, tại sao cô lại giấu tôi?- Tiếng Thường Khánh

như cắt đứt dòng máu nguyền rủa người ta đang sục sôi trong huyết quản của nó.

"Anh wá đáng lắm, vì là một đôi nên tôi mới không muốn anh bị shock"- Nó nghĩ thế nhưng

cứ câm như hến, hok chịu nói ra.

Im lặng, chỉ có 4 con mắt đang nhìn nhau.....

Cuối cùng thì nó cũng nói ra sự thật, vì ai mà đành lòng giấu giếm trước ánh mắt kia cơ

chứ, ánh mắt lạnh bằng ngày xưa đã trở nên ấm áp từ khi nào...vì nó....

CHƯƠNG 48

_.....Chuyện là thế đó!- Câu nói kết thúc câu chuyện về "ân óan" mấy mươi năm giữa hai doanh nhân tài ba.

Thường Khánh không lộ rõ vẻ kinh ngạc như nó tưởng, chỉ thóang qua thôi, nó quên rằng anh chàng từ nhỏ đã chẳng biết sợ là gì.

_Ra là cô sợ tôi "đau đớn" nên hok dám nói thật ak?- giọ giọng "ta đây có giá"

Nó đỏ mặt (người ta là con gái mà)

_Còn...còn lâu...Anh tưởng anh là ai chứ!

_Ha ha ha ha- Không khí đang lõang dần, bớt căng thẳng rùi

Thường Khánh dựa lưng ra đằng sau, cười một cách thoải mái (nụ cười ấy chỉ xuất hiện khi

đc ở bên nó), bỗng anh chàng phát hiện bên kia nhà hàng, một đám nhà báo, phóng viên

đang bao vây một cái bàn, đèn flash nháy liên tục.

_Hợp tác vui vẻ!- Hai bóng người đứng lên, bắt tay nhau. Thường Khánh chợt nhận ra:

_Ba?

"Wên mất, ba và các đối tác hay đến nhà hàng này kí hợp

đồng"- anh chàng nghĩ thầm.

_Gì zậy?- Nó lên tiếng, chồm wa bên Thường Khánh đẻ nhìn ra phía bên kia nhà hàng- nơi

Thường Khánh đang dán mắt vào.

Một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu anh chàng. Thường Khánh nắm lấy tay nó, kéo đi. Nhận ra

đều không bình thường, nó giằng ra:

_Anh định làm gì?

Nó không nhìn Thường Khánh mà way wa bên kia nhà hàng, thấy ông Duy (sở dĩ nó biết

mặt ông ý là vì nó rất chăm đọc báo)- ba Thường Khánh và đối tác làm ăn..Nó lờ mờ hiểu

ra ý định của Thường Khánh.

_Này này, đừng nói vời tôi là anh định làm thế đấy nhé!

_Nếu tôi định làm thế thì sao?

Thường Khánh vừa dứt câu là nắm lấy cổ tay của nó lôi về phía ba ba của anh chàng, đối

tác của ông ý và một đám phóng viên nhà báo lăm lăm cái micro, máy chụp hình trên tay.

Một lần nữa, nó dùng hết sức giằng tay ra, nhăn nhó nhìn Thường Khánh:

_Anh điên ak? Ở đó toàn là các tờ báo lớn, anh muốn cả thế giới biết chuyện sao, anh nghĩ

rằng chúng ta có thể đương đầu với gia đình và dư luận được sao?

_Vậy cô không tin vào sức mạnh của tình iu sao?

Một câu đáp lại đầy quyền uy, đến nỗi làm nó như người mất hồn phó mặc cho Thường

Khánh đang kéo nó đi về phía ông Duy...Hic, xui wá, nó hiểu rõ Thường Khánh là người rất

dứt khoát và gan lì mà....Phải rồi, nó phải tin vào tình cảm chứ, nó tự tin lắm mà, phải tự

tin vào bản thân và Thường Khánh chứ.....

_Ba!

Nó và anh chàng đang đứng trước mặt ông Duy.

Ngay từ khi xuất hiện, nó và anh chàng đã là tâm điểm thu hút sự chú ý của đám nhà báo

đang bao vây, nó nghe loáng thóang "Con trai ông Chủ tịch đây mà....." " Cô bé ấy là ai

nhỉ? Xinh quá! Chắc là bạn gái hả..."

_Con cũng đi ăn ở đây ak?- Rồi ông ý way wa giời thiệu với đồi tác và đám nhà báo - Đây

là con trai tôi!

Người đối tác cười xuề xòa:

_Con trai ông Chủ Tịch, ai mà chẳng biết, cậu ấy giống ông từ hình dáng đến phong cách

làm việc nhỉ (Số là Thường Khánh từng thay ba đi giao dịch với công ty của ông nỳ)

Ba Thường Khánh nhìn nó vẻ dò hỏi, ánh mắt lạnh tựa băng:

_Ai đây?

_Bạn gái con!- Một câu trả lời mạnh mẽ, và dứt khoát.

Mắt ông Duy bắt đầu long lên...Một tên phóng viên lên tiếng:

_Không phải hôn thê của anh là con gái chủ tịch Tập đòan T.O.P sao?

Một wãng lặng. Nó cảm thấy không khí bắt đầu căng thẳng.

Thường Khánh bình tĩnh trả lời phóng viên:

_Đúng vậy!Con gái chủ tịch tập đòan T.O.P- Giang Hy Vân là vị hôn thê của tôi nhưng đó

là do người lớn sắp đặt, người tôi iu duy nhất, là cô gái này đây!

Thường Khánh kéo tay nó(nãy giờ đang đứng khép nép sau lưng) ra đứng bên cạnh anh

chàng, mặt đối mặt với đám nhà báo, Bỗng dưng nó thấy hết sợ sệt khi bàn tay Thường

Khánh đang siết chặt lấy tay nó, ấm áp....

Mấy tên nhà páo bắt đầu bấm máy liên tục, một số thì lấy sổ tay và bút ra ghi ghi chép

chép. Thấy tình hình bắt đầu nguy hiểm, ông Duy bèn đứng

ra chính giữa, nghiêm giọng:

_Thưa các vị, nó là con trai tôi, chuyện kết hôn của nó và con gái chủ tịch tập đòan T.O.P

đã định sẵn, dù có chuyện gì xảy ra, hai đứa nó cũng sẽ cưới nhau!

May mà ông ý chưa biết nó là con gái ông Nghĩa, nếu không thì còn phản kháng dữ dội hơn

à xem....

_Thưa ba!- Thường Khánh way sang ông Duy- Chuyện gì thì con có thể để ba wuyết định

nhưng chuyện tình cảm của con, con sẽ tự mình giải quyết!

_Con.....- ông Duy mắt long sòng sọc

Các phó nháy nháy liên tục, các nhà páo ghi lại tất cả từng câu từng chữ cuộc đối thoại

giữa chủ tịch Tập đòan BlackS và con trai.

CHƯƠNG 49

Thời gian như ngừng quay, không còn một tiếng động nào khác trong nhà hàng, vì những vị khách đang ngồi ăn nãy giờ cũng hạ muỗng nĩa xuống, chứng kiến câu chuyện "thú vị như phim Hàn" giữa ông chủ một tập đoàn lớn và con trai. Chỉ còn lại những tiếng "lách tách" phát ra từ mấy cái máy chụp hình vang lên trong không khí. Nếu thính nữa thì chắc có thể nghe được tiếng bút sột soạt trên giấy, hehe.

_Xin lỗi ba, bây giờ con phải đưa Thùy Anh về!- Hắn lên tiếng sau một hồi "chiến tranh

bằng mắt" với "phụ thân" mình.

Nói rồi Thường Khánh- bàn tay vẫn đang nắm chặt lấy tay nó- kéo nó lách ra khỏi đám

phóng viên loi nhoi và đưa nó về tận cổng.

Và cho đến lúc đang đứng trước nhà nó, hai bàn tay ấy vẫn còn đan vào nhau không muốn

rời, một cử chỉ có thể nói là "lạ lùng" đối với một chàng trai chưa từng thật sự mở lòng với

bất cứ ai....

_Xin lỗi, vì chuyện vừa rồi có thể gây rắc rối cho anh....- Nó lên tiếng.

_Chẳng phải ba cô cũng khó lắm sao, lo ình trước khi quan tâm đến tui nhá!-

Thường Khánh nở một nụ cười trấn an nó- nụ cười có thể làm nó yên tâm- ít ra là lúc này...

Tuy không đứa nào nói nhưng từ sâu thẳm trong trái tim, cả hai cùng hiểu một

điều....."Cùng nhau, chúng ta có thể vượt qua tất cả...."

Sáng sớm chủ nhật.

Hôm nay tới phiên anh hai nó "trực bếp".Lão Quân xinh zai này, dù có đeo tạp dề, lúi húi

chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà trong bếp thì vẫn xinh zai như thường (thế mới xứng danh

hotboy chính hiệu chớ)

Còn nó thì vẫn đang vô tư "phì phò" trong phòng. Ngày nghỉ mà, phải nướng cho chín luôn

mới "đã", vả lại tận 1h đêm qua nó mới chìm vào giấc ngủ đúng nghĩa, vì cứ nhắm mắt, thì

cái viễn cảnh hai đứa có thể mất nhau bất cứ lúc nào lại hiện ra, không phải là nó không

tin vào tình iu"vĩ đại" của mình, mà là vì...nó và Thường Khánh đều là những "phần tử" rất

nhỏ nhoi khi phải đối đầu với dư luận và gia đình, hai đứa chỉ mới học lớp 11 thôi mà...

Dưới nhà vẫn là hình ảnh quen thuộc: Ba nó, ngồi trên bộ sofa- với tách trà đặt trên bàn,

tay cầm tờ báo. Gương mặt cương nghị nghiêng nghiêng, ánh mắt dán vào tờ báo. Gần 30

năm chèo chống và phát triển công ty, sóng gió thương trường không đủ sức mạnh để che

lấp nét đẹp rắn rỏi, mạnh mẽ còn lưu lại trên khuôn mặt ông. Chứng tỏ rằng, ngày xưa

ông Nghĩa cũng là một "kulboy" có giá.

"BLACKS VÀ T.O.P ĐÍNH ƯỚC CHO CON TRẺ?"

Dòng chữ to đùng đầu trang báo đập vào mắt ông Nghiã. Bất giác, ông Nghĩa cảm nhận

được có điều gì đó không hay trong bài báo. Thế nên tuy chẳng ưa gì mấy đề tài này, ông

vẫn tiếp tục chăm chú đọc.

"Con trai ông Âu Trọng Duy- Chủ tịch tập đoàn BlackS- chàng trai học lớp 11 Âu Thường

Khánh- người được đồn là đứng sau nhiều cuộc giao dịch thành công vang dội của tập

đoàn, có thực sự muốn thành hôn với Giang Hy Vân- cô tiểu thư được chìu chuông từ nhỏ-

con gái ông Giang Việt- chủ Tịch tập đoàn T.O.P? Hay đó chỉ là một cuộc hôn nhân được

hai gia đình định sẵn nhằm phát triển công việc kinh doanh và mối giao hảo bấy lâu nay giưa hai Tập đoàn?"...."Sự thật thì bạn gái Âu Thường Khánh là một cô bé học cùng lớp với

anh chàng. Tối qua, tại nhà hàng Day and Night...."

Và giữa trang báo, tên phóng viên-nhà báo viết bài này "tương" nguyên tấm hình nó đang

khép nép bên Thường Khánh- một cách không thương tiếc lên...

Ông Nghĩa thoáng bàng hoàng & sững sờ. Giây lát sau, ông ném tờ báo lên bàn, mạnh đến

nỗi mặt nước trà trong tách trung chuyển.

_Quân!- Ông không kiềm nổi cơn giận, la lớn.

Anh hai nó đang say sưa "múa chảo" dưới bếp, nghe ba kêu lớn tên mình, lão giật nảy cái

thót, vội chạy lên mà không kịp vặn nhỏ lửa...

_Dạ, ba?

_lên kêu Thùy Anh xuống đây!- Chưa nguôi giận

Nhìn ánh mắt hừng hực lửa giận của ba, dù chẳng hiểu nó đã làm nên tội gì nhưng lão

Quân biết rằng sắp có chuyện lớn, biết rằng em gái kưng của mình sắp tan tành te tua,

nhưng chẳng lẽ lại cãi lời ba, lão đành miễn cưỡng:

_Dạ!-Rồi lão ủ rũ lê bước lên lầu.

.....

_Thùy Anh!- Lão Quân gõ cửa phòng. Nó đang "uýnh răng", vội chạy ra từ phòng tắm, mở

cửa với cái miệng đầy Cogate.

_Gì ma kêu em sớm zậy?- Nó định cười với ông anh nhưng hok dám, lỡ kem uýnh răng trôi

zô họng thì chết dở!

_Đi rửa miệng nhanh đi! Ba đang kêu kìa, không giỡn được đâu, xem ra mày gây chuyện

lớn rồi nhóc ạ!- Anh nó nói bằng một chất giọng thiểu não giùm em gái.

Vẻ mặt hớn hở con nít phút trước bay đâu mất, nó gật đầu:

_Em biết rồi, anh xuống trước đi!

_Ba....- Nó đang đứng trước mặt ba, cũng khép nép như hôm đứng bên Thường Khánh, nhưng lúc nỳ hok có hắn ở đây, nó hiểu là nó phải đối mặt với chuyện này một mình, phải

tự xoay sở (có thể có thêm sự "hỗ trợ" của lão Quân)

_Con có biết là vừa xảy ra chuyện gì không?- Ông Nghĩa nghiêm giọng, ánh mắt đầy tức

giận.

_Dạ...

Nó còn chưa biết phải nói làm sao thì ông Nghĩa đã quát lớn, không để nó nói tiếp:

_Con giỏi quá rồi nhỉ, con không coi người ba này ra gì à?

Nó chưa bao giờ thấy ba mình gay gắt như thế này. Từ khi biết chuyện nó với Thường

Khánh thì ba nó đã thay đổi 180 độ, càng ngày càng nghiêm khắc hơn, khó tính

hơn....Nhưng dù thế nào đi nữa thì nó cũng phải bảo vệ cho tình cảm của mình. Nó hít một

hơi thật mạnh, tự trấn tĩnh mình, noí:

_Thưa ba, trên đời nay, người con kính trọng và tôn thờ nhất, đó chính là ba, ba là người

suốt đời này con không bao giờ quên ơn cưu mang và xem con như con đẻ,

nhưng.....chuyện con thích Thường Khánh, con xin ba hãy cho con quyết định và làm theo

trái tim mình__

_Thôi đi!- Ông Nghĩa cắt ngang lời con gái

Thấy tình hình bắt đầu căng thẳng, lão Quân bèn trốn ra một góc, gọi điện cầu cứu cho

Shin- người mà lão biết rằng ba mình rất quy mến và đã xem như "rể hiền". Vả lại, lão

Quân biết thằng bạn mình không phải là kẻ cơ hội, "thừa nước đục thả câu" nên anh chàng

là người lão tin tưởng tuyệt đối.

_Qua nhà tao "cứu bồ" nhanh lên, con bé Thùy Anh sắp bị ba tao dần tơi tả rồi nè!- lên

tiếng "cầu cứu"

_Uh, nhanh lên! Con bé bị ba tao "bóp nghẹt " mất thôi!

.....

CHƯƠNG 50

Lão Quân cắt máy, rồi chắp hai tay sau lưng đi qua đi lại như một ông cụ non, chốc chốc lại ngó vào nhà, ruột gan nóng như lửa vì lo cho đứa em gái. Nhưng điệu bộ buồn cười ấy của lão đã phải chấm dứt 5 phút sau đó- tức là khi Shin tới.

Lão trợn mắt khi thấy Shin từ trong xe bước ra:

_Cậu đi bằng xe hay hỏa tiễn mà nhanh thế? Nhà cậu xa lắm mà!

_Tớ vừa ở nhà ông bác....Mất thời gian quá, zô nhà nhanh lên!- Shin giục, xem ra có người còn nóng lòng vì nó hơn ông anh hai thương em- tức lão Quân.

(Shin có một người bác, ông ấy luôn bảo Shin dọn nhà qua biệt thự ông ấy ở chung cho vui, nhưng Shin thích sự tự do nên luôn từ chối, khi nào ông ý kêu, Shin mới wa bên đó ở vài bữa cho ổng yên lòng, còn những bữa khác, Shin vẫn ở tại căn biệt thự nho nhỏ của "ông già" (anh chàng gọi ba mình như thấ) xây riêng ình lúc Shin chưa về VN)

.....

_Ba thật hết hiểu nỗi con, sao con có thể vẫn tung tăng vui vẻ với nó trong khi ba một mực không đồng ý?- ông Nghĩa quát, gương mặt cau có giận giữ, hai tay làm rất nhiều động tác chỉ sự tức giận.

Không khí càng ngày càng nặng nề...Nó không dám nói gì nữa, vì người lớn (ở đây là ba nó) sẽ cho rằng nó nói leo, cũng không khóc, vì khóc là tỏ ra yếu đuối, là chấp nhận nó đã thua, đã khuất phục trước sự ngăn cản của ba. Nó càng không cúi đầu trước cơn giận dữ của ba, mà hiên ngang ngẩng mặt như một vị chiến sĩ anh hùng đang đứng trước nòng súng của giặc (So sánh hơi bị quá), bởi vì cúi đầu là đã tỏ vẻ mình sai, mình có lỗi và đang nhận lỗi. Nó nghĩ nó hành động như thế là đúng, một mực bảo vệ tình cảm trong sáng của nó là hoàn toàn đúng, không có gì sai cả, nên nó không khóc, không cúi đầu ....

Thấy con gái không có vẻ gì là nhận lỗi và đồng ý với sự sắp đặt của mình, ông Nghĩa cứ gọi là "đã giận nay còn giận hơn"

Khi cơn tức giận đã lên tới đỉnh điểm (khó ai mà lường trước được ông sẽ làm gì nó lúc đó, có thể là tát nó chăng?)...thì Shin với vẻ mặt rạng rỡ hết cỡ bước vào. May mà Shin là một diễn viên, bởi khi lòng đang nóng như lửa vì lo cho nó mà phải tươi cười thế này lúc bước vào, thật chẳng dễ gì đối với người bình thường...

_Thưa bác!

Ba nó quay ra, ngạc nhiên:

_Dương à? Cháu đến lúc nào đấy?

Đúng như anh nó đoán, vừa thấy Shin, cơ mặt ba nó đã giãn ra thấy rõ, không còn căng như ban nãy. Sự xuất hiện kịp thời của Shin giống như một cơn gió mát (và mạnh nữa), thổi bay đám mây đen báo hiệu một trận cuồng phong dữ dội trên đỉnh đầu ông Nghĩa., vả lại, ai mà muốn mất mặt trước khách chứ. Mà thử nghĩ xem, Shin là đối tượng ông Nghĩa nhắm

đến cho nó, nên ông ấy đâu thể để "chàng rể tương lai" chứng kiến cảnh "ba vợ" đang nổi nóng và giáo dục "bà xã" mình cơ chứ. Ông Nghĩa quan niệm: giới thương lưu không bao giờ làm những việc mất mặt như thế!

Shin giả nai, vẻ mặt ngây thơ:

_Hình như nhà đang có chuyện gì không vui hả bác?

_Đâu có gì, cháu ngồi đi!

Ông Nghĩa quay mặt lại, vui vẻ (hok bik giả hay thiệt) nói với nó:

_Xuống lấy nước cho ba với anh Dương nhanh lên con!

_Dạ...- Nó đáp

Sau lưng nó, lão Quân nắm tay lại, đưa ngón cái lên, ra hiệu "good good!", rồi nhe rằng cười với Shin.

Shin mỉm cười nháy mắt lại với lão Quân. Thế là mọi chuyện lại êm đẹp.

Nó xuống nhà dưới pha trà, lúc đi ngang qua ông anh hai, nó nói thầm:

_Cảm ơn anh!

Lão Quân giả vờ ngu ngơ ngây ngô:

_Con bé này lạ nhỉ? Cảm ơn là cảm ơn chuyện gì?

Nó không giấu nổi nụ cười, khẽ vỗ bộp bộp vào lưng lão Quân:

_Anh diễn kịch dở lắm, em biết tỏng chuyện anh mươn anh

Shin đến giải vây cho em rồi nhé!

Biết không giấu nổi cô em tinh ranh, lanh lợi, anh nó đành cười hề hề:

_Ừ, không có chi,- rồi hứng chí, anh nó tuôn luôn một tràng- Dù công của ta đây trong sự nghiệp giải thoát nhà người không nhỏ, nhưng đường đường là một bậc trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, ta đây nào có kể công chi mấy chuyện vặt vãnh đó!- Anh nó vỗ ngực bành bạch.

Nó phá lên cười:

_Thôi đi cha, ngực xẹp lép rồi kìa!

Tại biệt thự nhà Thường Khánh.

Ông Duy ném cuốn báo có bài viết về chuyện tối hôm qua ở nhà hàng xuống mặt bàn, trước mặt Thường Khánh, cuốn báo tiếp đất, ý wên, tiếp mặt bàn, tạo ra tiếng "bạch!" rất to.

. Nhiệt độ cơ thể ông Duy bây giờ còn cao hơn cả ông Nghĩa ban nãy.

_Tại sao tao lại sinh ra đứa con như mày?!? Mày gây chuyện lớn rồi, mày biết đây là tờ báo tầm cỡ quốc tế không, ông Luân biết được thì sẽ thế nào? Mày....

Ông Duy thẳng tay chỉ vào mặt Thường Khánh, gầm lên.

Thường Khánh nhà ta vẫn giữ thái độ đúng nghĩa của một tảng băng di động, không hề tỏ ra sợ sệt...làm như là chẳng nghe gì. _Ba!-Anh chàng lên tiếng, không cần đợi ông Duy nguôi giận- Từ nhỏ tới giờ ba luôn quyết định thay con mọi

iSach-info

chuyện, con không bao giờ có quyền quyết định, dù đó là chuyện wan trọng cách mấy đối với con, nhưng con luôn xem trọng ba và từ nhỏ đến giờ con luôn nghe theo lời ba .....- anh chàng ngừng lại vài giây- nhưng chuyện này thì khác, con thật sự thích Thuỳ Anh, nếu ba nhất định không đồng ý cho phép Thuỳ Anh và con, thì con xin lỗi, con không thể làm theo ba lần này!

Nói rồi Thường Khánh khẽ cúi đầu chào ông Duy (ra vẻ kính trọng một chút, dù gì ông ý cũng là ba), sau đó anh chàng bước ra khỏi phòng, một cách lạnh lùng, dứt khoát, không đắn đo phân vân.

Ông Duy để Thường Khánh đi mà không gọi lại, không phải vì ông ta cảm động vì những lời nói ban nãy, mà vì ông đang tính những cách khác để ép Thường Khánh phải khuất phục sự sắp đặt của ông. Ông thừa biết rằng đứa con trai duy nhất của mình là một đứa thong minh, quyết đóan, và rất khó bảo, áp dụng phương pháp mạnh bạo này sẽ không bao giờ hiệu quả....

Violet Res.

_Hôm nay đông khách quá, tui chạy muốn xì khói, còn bồ?- Nhỏ Lam úp cái mâm nhựa bưng thức ăn lên kệ, mệt mỏi quay sang nó.

Nó cũng chẳng khá hơn, cũng mệt lử, nói không ra hơi. Gục mặt xuống cái bàn gần đó, nó trả lời con bạn...trong trạng thái ê ẩm toàn thân:

_Bồ tưởng tui đỡ hơn bồ sao, khu vực tui quản lý khách ra

khách vào nườm nượp, đông đến nghẹt thở, bồ thử tưởng tượng xem, bồ chạy toé khói thì tui cũng nẹt lửa.

Rồi hai đứa toét miệng cười. Nhỏ Lam kéo ghế ngồi xuống cạnh nó.

_Nhanh quá, mới đây gần xong lớp 11 rồi.

_Ừ, còn mấy bữa nữa là phải ôn bài túi bụi để thi HK II rùi.- Nó đáp

Nhỏ Lam nhịp tay gõ gõ lên bàn theo điệu một bài hát mà nhỏ thích.

_À quên, chuyện bồ zới Thường Khánh sao rồi, có chuyện biến khả quan nào hok?- Con nhỏ húych húych tay nó, cười cười.

Nó ngao ngán:

_Vẫn bình thường nhưng hình như mọi chuyện ngày càng bị hai nhà kiểm soát gắt gao hơn.

_Yên tâm đi! Hai bồ có love ‘s power mãnh liệt lắm mà?- Nhỏ bạn cười, trấn an nó.

Nó cũng biết thế, mỗi khi bị stress vì nghĩ đến việc bị cấm cản, chỉ cần nhớ đến khuôn mặt, giọng nói, thái độ hống hách ra dáng đại thiếu gia kia...thì nó lại phì cười và thấy mọi chuyện vẫn đang tốt đẹp...

CHƯƠNG 51

11T4.

_Này, sao hai mắt thâm quầng thế kia? -Thường Khánh khẽ hỏi nó, ai biết được đằng sau cái vẻ mặt lạnh hơn...tiền kia, người ta đng rất lo lắng...à wên, nó biết chứ!Chắc chỉ mình nó biết thôi!

Nó cười thầm trong bụng, quan tâm người ta thì nói quách ra đi, bày đặt giả bộ làm kiêu....

_Ừ thì tại hôm wa ngủ trễ, hoc bài thi mà! Dạo này anh có vẻ quan tâm đến tui à nha!- Nó bông đùa.

Thế mà cũng làm ai kia đỏ cả mặt.

_Không nói chuyện với cô nữa, mất công lại kãi lộn?- Tuy quay đi nhưng trong lòng anh chàng đang rất muốn hỏi han nó, đại loại như "Cô có chịu nổi áp lực đó không, lúc ba cô biết cô có bị la nhiều không...?". Nhưng như mọi lần khác, dù gì người ta vẫn chưa bỏ được dòng máu lạnh lùng của một đại thiếu gia....

....

Ba nó và ông Duy biết hai đứa đang bận thi học kỳ, cũng chẳng đả động gì tới chuyện đó vì sợ ảnh hưởng đến "chất lượng thi cử" của "tụi nhỏ". Nói đúng ra thì chỉ có mình ông Nghĩa- tức ba nó thôi- nhưng hình như ông Duy cũng dịu đi

bớt, có lẽ một phần là do lí do trên, một phần vì đối với Thường Khánh, nếu áp dụng chiêu thức mạnh bạo sẽ chẳng đi tới đâu cả...(Cài nỳ nói rùi, khỏi giải thích thêm nhá)

.....

_Sao? Anh có định tham gia kế hoạch này không?- Cái giọng thách thức của Hy Vân vang lên trong phòng riêng của cô ả, nên khỏi nói chắc cũng biết cô ả đang nói chuyện với ai.

Không có tiếng trả lời. Hy Vân dung chiêu đánh vào yếu nguyệt –là khơi lại mục đích hợp tác í.

_Thôi nào, Lâm Danh, rốt cuộc anh là con người kiểu nào zậy, tôi nhớ lúc đồng ý hợp tác chuyện này, anh có vẻ rất xảo quyệt, mà nếu nói trắng ra thì cái đó gọi là "đểu". Sao bây giờ anh cứ lưỡng lự những chuyện nhỏ nhặt này chứ, con người tôi muốn ở anh là con người của trước kia...Nếu anh cứ như zậy, thì anh sẽ không có được Thuỳ Anh, anh hiểu không?

_Tôi hiểu- Lâm Danh lẳng lặng trả lời- Tôi cũng không biết tại sao tôi lại trở nên như thế nữa, tôi cũng như cô, cũng muốn trở lại như con người của ngày xưa- một con người ranh ma,đểu đúng chất và rất đào hoa...Nhưng đành bất lực...

_Trời ơi! Tôi điên với anh mất thôi!- Hy Vân mệt mỏi đưa tay lên trán- Từ khi nào zậy?

_Có lẽ từ khi tôi nhìn thấy nụ cười đó...Tôi muốn mãi mãi được nhìn thấy nụ cười đó...Tôi không muốn làm cô ấy đau___

_Đồ ngốc!- Hy Vân điên tiết ngắt lời- Nếu anh yêu nụ cười đó, nếu anh muốn nhìn thấy nụ cười đó mãi mãi...thì trước tiên, nó phải thuộc về anh đã.....Anh đã lún sâu vào chuyện

này rồi, không quay lại được nữa đâu...Anh phải nghe theo tôi. Được chứ?- giọng cô ả như muốn hăm doạ người ta.

Lâm Danh lặng lẽ gật đầu. Không phải vì sợ Hy Vân mà vì...Đúng, anh chàng biết mình đã đi xa bờ rồi, không quay vào được nữa...Dù gì, một con người thuộc chủ nghĩa chiếm đoạt như anh chàng cũng không đành long nhìn thấy tất cà công lao bao lâu nay bị quăng đi phũ phàng.

Dựa lưng vào bờ tường, hai tay đút túi, Lâm Danh ngửa mặt lên trần, nghĩ thầm "Có lẽ mình phải quay về với con người thật của mình thôi...."(Hy Vân nghe được chắc mừng húm.)

.....

Một buổi sáng đẹp trời (thật ra thì cũng bình thường như những buổi sáng khác, nhưng nó vừa thi xong- tức là vừa quẳng đi một gáng nặng- nên nhìn đâu cũng thấy đẹp.)

...Nó lật đật dắt xe đạp vào bãi....Rồi vù một phát, nó đã đứng trước bảng tin trường- nói đúng hơn là "cái bảng đa năng" vì cái bảng này được dùng vào cả chục việc khác nhau, và bây giờ, nó được dùng để show ra kết quả thi HK II của học sinh trong trường- từ khối 10-12 và số điểm tương ứng với từng quý danh

(Tất nhiên không phân biệt từng lớp, chỉ phân biệt các khối với nhau thôi, điểm cao nhất thì đứng đầu bảng)

Nó căng mắt nhìn vô zòng chữ lí nhí ở cột khối 11. Và dòng chữ đầu tiên đập vào mắt nó.

Tên Lớp Số điểm

....Âu Thường Khánh ____11T4____ 9,9

Nó chẳng ngạc nhiên mấy, tên này nổi tiếng học siêu mà, chỉ làu bàu "Nhất bảng cơ đấy.....Tên này phải mà có máu chảnh thì mình chắc chẳng ngồi kế hắn được đâu..."- Nó lắc lắc đầu. Mà nó định xem điểm nó trước rồi mới liếc nhìn những cái tên khác như...hắn, rùi con Lam, rùi Mạnh Khoa,...Nhưng hắn đứng đầu bảng, thế nên con mắt tình cờ đập vô thôi..

Nó lại tiếp tục nhìn vào bảng.

....Huỳnh Mạnh Khoa___11T4____9,7

Anh chàng Mạnh Khoa baby dễ thương này cũng đứng nhì khối đấy nhé!

Trương Thanh Long____11A2____9.7

Trần Mai Thuỳ Anh____11T4____9.6

Nó như muốn rú lên sung sướng...Ai mà tin được, năm lớp 10 nó chỉ đứng đồng hạng 5 của khối với số điểm 9.2 thui. Năm nay hạng 3, thick wá cơ! cứ tưởng năm nay, do dính vào mấy cái chjện tình cảm rắc rối thì học lực của nó sẽ tuột dốc, ai ngờ lại một nấc lên mây....Mà nó thì nổi tiếng dễ thương, lễ phép nên các thầy cô cũng quý nó (cũng được xem là 1 trong các lí do nhỉ)

Còn nhỏ Lam đứng thứ 7 khối với 8.8 điểm, chắc nhỏ cũng biết rồi, con nhỏ cũng nôn nao vì chuyện thứ hạng như nó thôi.

Bonus thêm này: Hy Vân đồng hạng 3 với nó, Lâm Danh đứng thứ 5 (9.1)

...Nó hối hả chạy vào lớp (để chúc mừng cũng như an ủi vài đứa bạn), năm nay lớp nó đứng thứ 3 toàn khối, xếp sau 11C5

và 11A2, cũng giỏi quá chứ?....Trong lớp nó, hình như những gương mặt phơi phới chữ phởn nhiều hơn những gương mặt đưa đám. Khoẻ, bớt được mấy cái miệng khóc pù lu pù loa như năm trước..Nghĩ lại là thấy phát ớn.

_Hế nhô- Nó nhí nhố trước mặt nhỏ Lam sau khi ngồi vào chỗ, Thường Khánh thì chưa zô. (úi, sao lại nghĩ đến hắn chứ lị)

_Đọc bảng rồi hả, mừng hen- Con Lam cười- Loại giỏi là tui mừng rùi, mẹ tui chỉ cần loại giỏi chứ chẳng quan tâm đến điểm.....Còn bồ, chừng nào mở tiệc đây, 9.6 đó nha....

Nó đánh cái "đét" vào lưng nhỏ bạn.

_Bồ thì lúc nào chả đòi ăn

_Thế mới là bạn Lam dễ thương của bồ....

Hai đứa phá lên cười. Đúng lúc nó định rời chỗ đi "chia vui sớt buồn" với đám

bạn thì Thường Khánh vừa bước vào.

_Chúc mừng nhá!- Nó không đợi anh chàng an toạ, thực ra nó thấy vui vui

giùm "ai kia".

Nào ngờ tên vô lương tâm đó "phũ phàng" (Hok biết giả nai hay "nai" thiệt nữa)

_Chúc mừng chuyện gì?

_Bộ anh giỡn ak? Anh chưa đọc bảng xếp hạng kết quả thi HK II sao?

_Chưa!- Lại "phũ phàng"

_Hazzzz!- Nó lắc đầu "po' tay"- Anh đứng nhất khối đó. 9.9

_Tưởng gì, thế mà tui cứ nghĩ là chuyện gì ghê gớm lắm...-Câu này phũ phàng

nhất naz`. Nó không mong anh chàng rú lên vui mừng như nó ban nãy, nhưng ít ra cũng phải tỏ ra vui vui cho...lịch sự chớ.

Đứng nhất bảng, lại còn 9.9 là một ước mơ vĩ đại của nhiều người, thế mà hắn

lại xem như chuyện này bình thường như cái bức tường, thà rằng hắn nổi máu chảnh lên, ba hoa đủ điều thì may ra còn "dễ thương" và "dễ nhìn" hơn...nhưng dù gì, lạnh lùng và làm ngơ với mọi chuyện (trừ chiện tình củm của hai đứa)..mới đúng điệu của một hoàng tử băng giá mà nó iu...

Nó chưa kịp nói tiếp gì với Thường Khánh, hoặc ít ra cũng liếc một phát dài dài cho chừa cái tội "phũ phàng"...Thì bọn con gái háo zai trong lớp đã kéo nhau ùa xuống bàn nó như đàn ong sà xuống một bông hoa đầy mật ngọt toả hương quyến rũ (đúng ra thì tớ hok nên so sánh hắn với hoa nhưng chả biết so sánh làm sao nữa)

Nhỏ Lam chép miệng:

_Mấy ả này, người ta đã là "hoa có chủ" mà vẫn hok tha.

Nó cười, cũng chả sao... Vì nó biết tụi háo sắc đó sẽ ủ rũ đi về bàn mình trong

thời gian cỡ 10' sau là cùng. Bao lần bị tảng băng í phớt lờ mà vẫn còn ngoan cố

chưa chừa, thật tội cho tụi nó....Nghĩ thế, nó bật cười.

Mấy ả bắt đầu nhao nhao:

_Thường Khánh này, cậu giỏi quá cơ, cậu làm cách nào mà học giỏi vậy...

_Ui, cậu giỏi quá, làm gia sư vài môn cho tớ nha..

_Kiếm khắp VN chả ai vừa thông minh vừa đẹp trai như cậu đâu nhỉ?

_Cậu giỏi ngang ngửa Giang Trực Thụ ấy nhỉ? Ước gì mình là Tương Cầm!- Một

lũ mơ mộng thái wá

CHƯƠNG 52

Còn rất nhiều lời khen ngợi,hỏi han và cũng có cả những lời "gạ gẫm"nhưng tất cả cũng chủ yếu là để "kua" anh chàng thôi. Hết chuyện học giỏi, đẹp trai, tụi háo sắc này lại chuyển tông qua mấy chuyện vặt vãnh như "Cậu mặc áo hiệu gì?" "Cậu thick môn thể thao nào" và những câu mang săc thái quá đáng như "Câu có sử dụng nước hoa không?" "Mùi của cậu manly thật"..Bó tay với mấy mụ này!

Nhưng tất cả những lời khen ngợi, hỏi han và những ánh mắt nồng nàn, tha thiết, cộng với công sức chớp mắt làm duyên muốn rụng lông mi từ nãy đến giờ của bọn í....đều "đươc" đáp trả bằng ánh mắt băng giá, cái nhìn lạnh lùng và sự im lặng đến đáng sợ của Thường Khánh- chậc! cứ như một pho tượng.

Bọn "thảm hại đến tội nghiệp" kia mang cái pản mặt buồn như chú chuồn chuồn + vô cùng vô vọng rời khỏi chỗ nó, định thất thểu quay về chỗ ngồi thì anh chàng nhì khối- Mạnh Khoa bước vào lớp, bọn ý liền tươi roi rói vì biết "nịnh" Mạnh Khoa thì sẽ được đáp lại "như niềm mong ước" vì anh chàng không băng giá như Thường Khánh, rồi bọn háo zai lập tức kéo nhau bay cái vèo lại trước mặt Mạnh Khoa....và nói gì, diễn trò gì, không cần nói cũng biết...

.....

Recess....

Cũng như thường lệ, nó cho bút viết vào bóp, rồi sắp xếp tập sách, máy tính, pa này nọ vào học bàn. Sau đó, nó và con Lam đứng zậy và định kéo wân xuống canteen thì...

"cộc cộc cộc"-Ai đó gõ tay lên cánh cửa lớp nó- dù cánh cửa mở toang.- có nghĩa là chỉ gõ lấy lệ ọi người trong lớp ngước lên, thu hút sự chú ý.

Và một chất giọng thanh cao nhưng cũng đầy mưu mô xảo trá vang lên:

_Các bạn 11T4, mình vào được không- Trên tay cô ả là một xấp thiệp.

Mấy đứa con zai háo sắc sau một hồi loé mắt vội gật đầu điên cuồng:

_Tất nhiên, Hy Vân vào đi! Được bạn để mắt tới thì còn gì bằng....

Mấy đứa khác còn lại trong lớp (Trừ Thường Khánh) cười cười vì thái độ điện khùng thái quá của bọn nó.

Nhỏ Nhung - chẳng ưa gì Hy Vân (nói đúng hơn là chẳng ưa mấy đứa đẹp hơn mình), hỏi:

_Có chuyện gì ak Hy Vân?- Nhỏ nhìn xấp thiệp trên tay, buông lời "cà chớn"- Mới 17 tuổi mà phát thiệp cưới rồi ak?

Nhỏ Nhung không biết nó đang tự đưa đầu vào lưỡi hái tử thần, làm cho Hy Vân tức, chẳng khác nào nó đang tự cắt cổ mình. Nhưng hôm nay có vẻ Hy Vân đang vui nên cũng không chấp nhất thái độ và câu nói "ngu xuẩn tày trời" của nhỏ.

_Đây không phải thiệp cưới, đây là thiếp mời các bạn đến dự

party kết thúc lớp 11 ở nhà riêng của gia đình tôi ở Đà Lạt. Và đây cũng là lí do tôi qua lớp các bạn- Rồi cô ả tiến thẳng vào lớp, chuẩn bị phát thiệp....

Mấy đứa con trai trong lớp bắt đầu đưa ánh mắt hy vọng và cầu khẩn dõi theo từng bước đi của Hy Vân, mong rằng mình sẽ có được 1 trong những tấm thiệp dễ thương ấy. Nhưng nó biết chắc rằng đa số bọn này sẽ thất vọng, đời nào một tiểu thư đài các lại mời cái bọn thấy gái là tươm tướp tươm tướp như bọn nó dự party của mình chứ. Đúng thê thật, Hy Vân đi phớt qua bọn nó không thương tiếc.

Cô ả đến bàn nó đầu tiên, dù cho bàn nó gần cuối lớp.Và Hy Vân đưa một tấm thiệp màu trắng ngà cho Thường Khánh.

_Nhớ đi nhé!

Thường Khánh vẫn ngồi lì ra, không chịu cầm lấy. Hy Vân tiếp:

_Anh không nể mặt em sao? Thôi được rồi, em để xuống đây nhé, anh phải đi đấy!- Cô ả đặt tấm thiệp lên bàn. Thường Khánh không nói gì, cũng không tỏ thái độ phản kháng, nhưng điều quan trọng là anh chàng có đi không mới là vấn đề.

Tiếp theo, Hy Vân đưa tấm thiệp tương tự cho nó:

_Bạn cũng phải đi đấy!- Ánh mắt ấy làm nó lạnh sống lưng.

Rồi đến nhỏ Lam:

_Cả bạn nữa!

Sau đó là Mạnh Khoa, *nhỏ Dung, thằng Long* (*Hy Vân wen hai đứa này) Chỉ nhiêu đó người thôi, rồi cô ả bước ra khỏi

lớp nó, xấp thiệp vẫn còn đầy ụ. Nó thắc mắc: Sao lại có cả nhỏ Lam, nhỏ Lam đâu wen Hy Vân, Mạnh Khoa cũng zậy....Chắc cô ả đang định giở kế hoạnh xấu xa gì với bọn nó...

Nhỏ Lam vội lấy thiệp ra.

Con nhỏ đọc lầm bầm trong miệng.

_Biệt thự số 9, đường Trần Phú...Có cả hình nữa này....Đẹp đấy chứ!- giọng nhỏ chợt như reo.

Mạnh Khoa cũng cầm tấm thiệp của mình, tiến lại phía bàn nó.

_Đường Trần Phú ak? Hình như là gần đường Trần Hưng Đạo.

_Thì nó nối với đường Trần Hưng Đạo mà- Nó góp giọng chêm vô.

Con Dung với nụ cười méo xệch lù lù đằng sau Mạnh Khoa:

_Mà đường Trần Hưng Đạo thì nổi tiếng với những căn biệt thự có ma đấy.

Rồi nhỏ ngồi xuống dãy ghế phía trên.. Đưa tay chống cằm, nhỏ gút lại tình hình nãy giờ:

_Túm lại là có đi hok?

_Tui hok đi!- Nhỏ Lam đưa tay đầu tiên- Tui thấy có gì đó mờ ám trong chuyện này, tui là bà chúa linh cảm đó!

Nó phì cười- cất tấm thiệp vẫn đang được giữ nguyên hiện trạng- tức là chưa mở- váo túi xách. Rồi nói với nhỏ Lam

iSach-info

_Bồ là bà chúa đoán mò thì có.

Bây giờ cả bọn mới đưa mắt nhìn người ngồi im, chẳng động đậy nhúc nhích, cũng chẳng nói lời nào nãy giờ- tảng băng di động Thường Khánh.

_Ý u sao?- Mạnh Khoa lên tiếng hỏi Thường Khánh.

Im lặng.

_Chắc là hok đi hả?- Tới lượt nhỏ Lam

Lại im lặng

_Sao zậy Thường Khánh. Nói gì đi!-Nhỏ Dung

Hắn cũng chẳng nhúc nhích. Thế là mọi người chuyển hướng mũi tên qua nó.

_Còn bồ thì sao, Thuỳ Anh?-Con Lam.

_Ngày mấy?- Nó hỏi

_24-25 tháng 6- Nhỏ Dung đáp

Sau một hồi đán đo suy nghĩ trong sự im lặng.

_Tui đi!- Nó hùng hồn tuyên bố.

Nó cũng chẳng hiểu mình nghĩ gì nữa. Nó thừa biết là Hy Vân đã giăng sẵn một cái bẫy để chờ nó. Chẳng lẽ máu liều trong người nó nổi lên đúng lúc này ư?...Hay là nó chính thức tuyên chiến với Hy Vân để bảo vệ tình cảm của mình.

Chỉ là nó cảm thấy chuyện này sẽ rất thú vị. Thì cứ xem như một chuyến du lịch 2 ngày một đêm ở thành phố sương mù thôi. Vả lại có lẽ đây sẽ là chuyến du lịch cuối cùng của nó từ

bây giờ cho đến khi nó đậu đại học.

_Vậy tui cũng đi!- Nhỏ Lam và Mạnh Khoa đồng thanh.

_Sao bồ bảo bồ hok đi?- Nhỏ Dung "bắt giò" con Lam

_Ừ thì lúc đó tui cứ nghĩ Thuỳ Anh hok đi...Bây giờ hok lẽ nó đi mà tui hok đi..Với lại tui hok đi, mất công nó nhớ tui, ăn hok ngon ngủ hok yên thì tui sẽ trở thành kẻ tội đồ mất.- Lam cười.

Nói là nói vậy thôi chứ nó biết rằng cả Mạnh Khoa và nhỏ Lam đều cảm nhận được Hy Vân đang cố gài bẫy nó, chia cắt nó và Thường Khánh trong lần dự party kì này. Bạn bè với nhau thì đi theo để bảo vệ nó cũng là chuyện thường...Riêng với Mạnh Khoa, không đơn giản chỉ là bạn bè wan tâm nhau đâu nhỉ...Còn nhớ anh chàng đã từng tự nói với mình "Tuy tôi sẽ không là người làm em hạnh phúc nhưng tôi sẽ đứng phía sau, tìm kiếm sự hạnh phúc cho em"

Nhỏ Dung thì chẳng có lí do gì để "xin kíu"

Còn lại mỗi đại thiếu gia hống hách kia...Nãy giờ tuy chứng kiến cảnh "dân tình" bàn bạc ồn ào náo nhiệt, thế nhưng hắn ta vẫn bình chân như vại. Dù cho ban nãy, khi nghe nó tuyên bố là sẽ tham gia chuyện này, hắn có vẻ ngạc nhiên, bất ngờ...và nếu nhìn kĩ, mọi người sẽ thấy rằng hắn vừa định nói điều gì đó nhưng có lẽ...ngại chỗ đông người.

Vừa lúc đó, trống đánh báo hiệu kết thúc giờ ra chơi. Nó và nhỏ Lam sực nhớ, rống lên tiếc hùi hụi vì mất oan mạng một bữa chén ngon lành dưới canteen.

_Cô định đi thật ak?- Thường Khánh khẽ hỏi nhỏ khi nó vừa ngối xuống.

_Nhìn mặt tui giống người hay nói xạo lắm á?- Nó vặn anh chàng.

_Tui chẳng muốn đôi co với cô đâu! Nhưng cô cũng biết đó là cái bẫy.....

_Thì sao? Hy Vân dù có mưu mô đến đâu thì cô ấy vẫn là một nữ sinh lớp 11 thôi, anh đừng có quan trọng hoá vấn đề...- Nó nói zậy thôi chứ thực ra cũng lo cho sự an nguy của chính mình đến rụng tim.

"Hoàng tử băng giá" thực sự cảm thấy lo cho nó, nhưng khi nó đã wuyết thì chẳng dễ lay chuyển, với lại đại thiếu gia hống hách không bao giờ nài nỉ câu xin người khác...Nhưng anh chàng hiểu rằng phải làm gì đó để đảm bảo an toàn cho nó- cho người con gái đang nắm trong tay trái tim mình...Cho nên..:

_Vậy tôi sẽ đi với cô!- Haizzz, chỉ còn mỗi "hạ sách"này thôi

Nó không ngạc nhiên, nó biết anh chàng sẽ không an tâm vì chuyện này...Hắn thix nó mà! Tảng băng lạnh lùng đã từng làm tan nát nhiều con tim bé bỏng của các nữ sinh khi một mực nói "không!" với mọi tình cảm dành ình...giờ đây, đã hoàn toàn "tan chảy" vì nó

_Biết quan tâm đến người khác rồi ak...-Nó ghẹo

_Cô lại muốn làm tôi nổi sùng phải không?- Vờ cau có

Nó phì cười, đó chính là lí do nó thick anh chàng -1 người luôn che giấu một cách vụng về những cảm xúc nguyên vẹn

nóng hổi trong con tim được phủ băng của mình....

Sau đó, ngày tổng kết năm cũng qua và tụi nó bắt đầu nghỉ hè.

Tình hình "chiến sự" giữa hai cha con cũng không còn căng thẳng nữa. Ông Nghĩa dạo này chẳng màng nhắc tới chuyện của nó- nó hy vọng ông Nghĩa sẽ hok bao giờ nhắc tới nữa, nó sợ tình cha con giữa nó và ông sẽ bị lưu mờ dần.

Một buổi tối đầu tháng 6.

Như thường lệ (từ hồi nó bắt đầu nghỉ hè), anh nó và nó ngồi xem TV, nghe Rainism của anh Bi.

Ba nó thì ngồi uống trà, nghiên cứu vài tài liệu hoặc hồ sơ của CTy.

Sực nhớ đến party của Hy Vân, nó nhủ thầm "Phải xin ba cái đã!"

Nghĩ thế, nó lật đật từ dưới đất nhảy lên bộ salon cạnh ông Nghĩa.

_Ba!- Nó khẽ gọi

_Gì hả con gái?- Ông ngước lên (Cách đối đáp này làm nó nghĩ đến thời ấu thơ)

_Dạ, con muốn xin ba cho con đi dự party của một nhỏ bạn ở Đà Lạt..

_Tận Đà Lạt cơ à?- Ba nó hỏi

_Dạ...- Nó khẽ gật

_Con muốn đi cũng được...nhưng có thằng bé đó đi hok?

Nó thừa biết "thằng bé" đó là ai? Bởi vì đó cũng chính là câu hỏi mà nó lo ngại. Nó ấp úng trả lời:

_Ạ..zạ có...

Ba nó nghiêm mặt:

_Nếu có nó thì con hok được đi đâu, ở nhà lo học thêm đi, còn 1 năm nữa là thi đại học rồi!

Nó biết tình hình sẽ chuyển biến như thế nếu ba nó biết có Thường Khánh cùng đi.

_Nhưng ba ak, Thường Khánh đi cùng cũng có sao đâu hả ba? Con luôn nghĩ chuyện ba cấm cản tụi con có một phần rất vô lí nhưng nếu chỉ vì có Thường Khánh mà ba hok cho con đi thì còn vô lí gấp 10 lần đó ba!

Nó nghĩ mình vừa an gan trời mới dám nói với ba như thế, nhưng dù gì đó cũng là một cảm xúc rất thật của nó. Ai nghĩ nó hỗn cũng được, nó chán ngán chuyện này lắm rồi.

Ba nó thoáng ngạc nhiên, rồi im lặng, có lẽ ông cũng hơi bị bất ngờ khi nghe nó nói.

Sau một hồi chẳng nhếch môi, ông Nghĩa nói, giọng ông trầm hơn hẳn:

_Ba cho con đi đó!

Nó cứ gọi là há hốc mồm ra vì bất ngờ, thì ra mấy câu nói "nhất thời hồ đồ" lại có tác dụng như zậy.

iSach-info

CHƯƠNG 53

Nó đến thì Violet Res đã nườm nượp khách ra vào, chắc giờ này nhỏ Lam, chị Hoà,....và mấy anh chị tiếp viên khác đang bở hơi tai vì mệt.Riêng nhỏ Lam thì có lẽ đang...rủa thầm nó. Nó vội bước vào.

_Bồ làm gì giờ này mới tới, bồ biết hôm nay là ngày nghỉ mà!

Nhỏ Lam đang dọn bàn, vội quay lại khi thấy nó đẩy cửa bước vào, con nhỏ vừa nói vừa thở, giọng trách móc.

_Hì hì, sorry sorry!- Nó cười huề- Thôi mình zô phụ mẹ bồ đây- Nó kiếm cớ lỉnh đi trước khi con bạn tiếp tục "tạt nước cái ào" zô mặt nó. Chuyện là nó hứa zô sớm phụ, thế mà wên mất, zô đúng boong giờ, hok sớm hok trễ, hix.

.....Buổi sang hôm đó của nó trôi wa trong ....những giọt mồ hôi. Tức là khách động=>chạy bàn xì khói=> mệt=> chảy mồ hôi!

_Nhà hàng lúc nào cũng đông thế này thì chắc chết mất! -Nhỏ Lam thờ hồng hộc như trâu thở, mệt lả cả người, ngồi xuống ghế.

Nhà hàng hiện đang vắng khách, thế nên cả đám được nghỉ xả hơi...mà ban nãy mới là ca "ăn sáng", lát nửa đến "cữ ăn trưa" thì chắc còn mệt nữa. Dù gì lúc đó nó cũng đã "tan ca", nhưng có lẽ nó sẽ ở lại phụ thêm một chút....

_Đông thế này có nghĩa là nhà hàng càng ngày càng khấm khá, bồ hok zui thì thôi, còn đòi gì nữa..- Nói zậy thôi, chứ nó cũng đang "rũ rượi" hok kém.

_Ừ mà đang phút "giải lao wý giá", mình nói sang chuyện khác đi!- Nhỏ Lam nói- Chuyện party của Hy Vân ý, mẹ mình cho phép ùi!- Nhò tươi lên hẳn, nhỏ vốn là con người ham vui mà.

_Ờ zậy hả?..

Nó chưa kịp nói thêm gì thì nhỏ Lam tiếp tục huyên thuyên.

_Nhắc đến Hy Vân mới nhớ, có chuyện muốn hỏi bồ mà cứ quên wài –(Nó nhìn nhỏ bạn tò mò)-Bồ có thấy Thường Khánh hơi bị bất thường hok?

_Ý bồ là hắn bị tâm thần ak?

_Không!-Nhỏ Lam vội xua tay- Mình thấy hắn giống động vật biến nhiệt quá, lúc thế này lúc thế khác!

_Hắn vốn như thế mà!- Nó nhún vai

_Bồ có để ý là từ khi Hy Vân về trường mình hắn bỗng biến thành loài máu lạnh hok? _Chuyện đó cũng liên wan nữa hả...

_Hoặc là hắn trở thành máu lạnh từ khi Hy Vân xuất hiện, hoặc là hắn trở thành chính hắn khi ở bên bồ. Bồ thấy đó, hắn chỉ "tự nhiên" khi ở cạnh bồ, còn khi ngồi chung zới mấy đứa khác, hắn cứ như pho tượng La Hán làm bằng nước đá zậy...-Nhỏ Lam kết luận

_Túm lại là bồ đang ghẹo mình ak?- Nó chống nạnh.

Mặt nó ửng lên, cũng đúng thôi, khi ở bên nó, hắn ba hồi lạnh hơn đá, ba hồi...tuy hok ấm áp cho lắm nhưng lại lung túng bối rối rất dễ thương

>tính cách hok ổn định~~>động vật có xương sống-biến nhiệt. (Dạo này mình mê Sinh học hả ta> _À mà Thường Khánh có đi dự party hok?- Nhỏ Lam chợt lái wa chuyện khác

_Có...- Nó trả lời

_Thiệt hok?- Nhỏ Lam trợn trắng nhìn nó, cứ gọi là "ngạc nhiên lắm lắm!"- Với tính cách của hắn thì đâu thích tiệc tùng cơ chứ?-Thắc mắc của nhỏ Lam phải nói là rất có lí, nhưng nhỏ là người thông minh, liền đoán ra ngay- À, đi theo để bảo zệ "người iu bé nhỏ" hả?

_Cái gì mà "người iu bé nhỏ" chứ?- nó cự con bạn, mặt đỏ lựng.

_Gĩon tí thôi.....Mà mình nghĩ pồ nên chuẩn bị tinh thần trước đi, Hy Vân hok có tốt bụng đến nỗi "tặng không" cho bồ cái vé đi du lịch Đà Lạt và một chỗ ở sang trọng mà lại hok "đụng chạm" gì đến bồ đâu...

Nhắc tới chuyện này, nó "xịu xuống" thấy rõ:

_Mình biết.....

Giữa tháng sáu, có nghĩa là nó sắp lên đường "trực chỉ "đi Đà Lạt.

Dạo này nó hay rơi vào tình huống "không hẹn mà gặp" với Thường Khánh...Có duyên mak`, đi đâu cũng gặp, ra công viên cũng gặp, đi mua sắm cũng gặp, ...Mà gặp thì phải đứng

lại nói chuyện. Có điều, mỗi khi dừng lại nói chuyện là nó lại bị mấy đứa con gái đang đứng ngắm anh chàng gán cho tội danh "kua zai" kèm theo ánh mắt hình viên đạn.

Thôi, mặc kệ cái tụi hok biết "trời cao đất dày ", hok biết người ta là BX của ai kia ùi mà....

Một buổi sáng như bao buổi sáng khác.

_Anh hai!- Nó nhảy bổ đến ôm cổ Lão Quân khi lão đang xem TV tại phòng khách.

_Đồ wỹ nhỏ! Làm tao giật cả mình!- Anh hai nó quát yêu, rùi tiếp- Định giở trò gì đây?

_Anh nói gì mà mất hoà khí anh em wá zậy, anh làm như lúc nào em cũng mưu mô "giở trò" với anh chắc!- Nó vờ phụng phịu, vùng vằng ngồi xuống kế bên ông anh.

_Đừng giả vờ, từ nhỏ đến giờ lần nào chả zậy, muốn gì nói đại đi nhóc!- Lão Quân chẳng "mảy may suy suyển" trước bản mặt phụng phịu trẻ con của đứa em gái. Lão biết nhỏ em mình chẳng bao giờ giận ai vì những chuyện vô lí (trừ một người- có thể làm nó giận vì một chuyện cực đại vô lí).

Đúng thế thật....Biết trò "nai tơ" này chẳng xi nhê zì mới ông anh, nó liền quay lại cười hìhì:

_Chẳng ai hiểu em bằng anh, mà cũng không có chuyện gì to tát, chỉ là em muốn nhờ anh chở em đi mua tí đồ.

CHƯƠNG 54

Sáng. Nó vừa bước chân xuống nhà thì thấy lão Shin đang ngồi đó. Thấy nó, lão cười toe toét như con nít:

_Chào buổi sáng! Con gái gì mà nướng kinh thế?

_Thế làm gì mà anh wa nhà em sớm thế -Nó dội đạn lại

_Thằng Quân kêu anh wa chứ bộ!

Nó gãi gãi đầu rồi bay cái vù một phát đến bộ salon. Nó ngồi xuống, đối

diện Shin.

_Anh định chừng nào về Hàn Quốc?

_Đuổi anh sớm thế! Anh còn định ở lại dài dài.

_Thế anh không định đóng phim tiếp ak?

_Anh mới 20, còn sớm chán mà...

_Uh nhỉ!- Nó gật gù, rồi tiếp- Anh cũng là diễn viên, thế anh có wen diễn

viên nổi tiếng nào cuả Hàn Quốc hok?

_Sao giống phỏng vấn anh zậy nhóc? Uh thì cũng wen sơ sơ vài ba người....

Vừa đến đọan nó định hỏi xem Shin có wen oppa Lee Jun Ki

của nó hok thì

bị lão Quân cắt ngang. Lão từ đâu vụt tới, kẹp cổ Shin:

_Tán tỉnh em gái tao say sưa thế?

_Thẻo mỏ mày đi!- Shin xoay người định đưa tay kẹp lại lão Quân.

_Em có thắc mắc!- Nó đưa tay lên như học sinh phát biểu.

Hai ông ý giật mình, buông cái cổ tội nghiệp của nhau ra, đồng thanh:

_Chuyện chi?

_Sao hai anh lúc thì xưng "cậu, tớ" thân thiết lắm, lúc thì lại "mày, tao" hok

thương tiếc thế- Nó hỏi

_Con người ta có cơn, mày không biết ak?- Lão Quân đáp.- À mà mày sắp

đi Đà Lạt hả?

_Zạ!- Nó hí hửng- Em đi ăn party của Hy Vân

Bỗng, shin lên tiếng:

_Hy Vân? Cô con gái của ông Giang Việt Luân phải hok?

_Anh biết ak?- Nó ngạc nhiên

_Uh, chả là ông bác anh wen ông ý, ngày nhỏ anh cũng hay chơi với con bé đó!

Nó ngạc nhiên gấp bội, chưa kịp nói gì thì anh nó chen vô:

_Xí xí, cho tớ xí! Chẳng phải Hy Vân là con bé luôn rắp tâm gây rắc rối cho

mày sao, Thuỳ Anh!

_Trúng phóc!- Nó đáp

_Zậy sao mày còn đâm đầu zô party của nó?

_Thick!- nó nói ngang xương- Thôi, em ra Violet Res đây, bibi hai anh!- Nó

đứng phắt zậy, mất công bị hỏi lôi thôi

Nó đến thì Violet Res đã nườm nượp khách ra vào, chắc giờ này nhỏ Lam,

chị Hoà,....và mấy anh chị tiếp viên khác đang bở hơi tai vì mệt.Riêng nhỏ

Lam thì có lẽ đang...rủa thầm nó. Nó vội bước vào.

_Bồ làm gì giờ này mới tới, bồ biết hôm nay là ngày nghỉ mà!

Nhỏ Lam đang dọn bàn, vội quay lại khi thấy nó đẩy cửa bước vào, con nhỏ

vừa nói vừa thở, giọng trách móc.

_Hì hì, sorry sorry!- Nó cười huề- Thôi mình zô phụ mẹ bồ đây- Nó kiếm cớ lỉnh đi trước khi con pạn tiếp tục "tạt nước cái ào" zô mặt nó. Chuyện là nó hứa zô sớm phụ, thế mà wên mất, zô đúng boong giờ, hok sớm hok trễ, hix.

iSach.info

.....Buổi sang hôm đó của nó trôi wa trong ....những giọt mồ hôi. Tức là

khách động=>chạy bàn xì khói=> mệt=> chảy mồ hôi!

_Nhà hàng lúc nào cũng đông thế này thì chắc chết mất! -Nhỏ Lam thờ

hồng hộc như trâu thở, mệt lả cả người, ngồi xuống ghế.

Nhà hàng hiện đang vắng khách, thế nên cả đám được nghỉ xả hơi...mà

ban nãy mới là ca "ăn sáng", lát nửa đến "cữ ăn trưa" thì chắc còn mệt

nữa. Dù gì lúc đó nó cũng đã "tan ca", nhưng có lẽ nó sẽ ở lại phụ thêm

một chút....

_Đông thế này có nghĩa là nhà hàng càng ngày càng khấm khá, bồ hok zui

thì thôi, còn đòi gì nữa..- Nói zậy thôi, chứ nó cũng đang "rũ rượi" hok kém.

_Ừ mà đang phút "giải lao wý giá", mình nói sang chuyện khác đi!- Nhỏ Lam nói- Chuyện party của Hy Vân ý, mẹ mình cho phép ùi!- Nhò tươi lên hẳn, nhỏ vốn là con người ham vui mà.

_Ờ zậy hả?..

Nó chưa kịp nói thêm gì thì nhỏ Lam tiếp tục huyên thuyên.

_Nhắc đến Hy Vân mới nhớ, có chuyện muốn hỏi bồ mà cứ

quên wài –(Nó

nhìn nhỏ bạn tò mò)-Bồ có thấy Thường Khánh hơi bị bất thường hok?

_Ý bồ là hắn bị tâm thần ak?

_Không!-Nhỏ Lam vội xua tay- Mình thấy hắn giống động vật biến nhiệt

quá, lúc thế này lúc thế khác!

_Hắn vốn như thế mà!- Nó nhún vai

_Bồ có để ý là từ khi Hy Vân về trường mình hắn bỗng biến thành loài máu

lạnh hok? _Chuyện đó cũng liên wan nữa hả...

_Hoặc là hắn trở thành máu lạnh từ khi Hy Vân xuất hiện, hoặc là hắn trở

thành chính hắn khi ở bên bồ. Bồ thấy đó, hắn chỉ "tự nhiên" khi ở cạnh bồ,

còn khi ngồi chung zới mấy đứa khác, hắn cứ như pho tượng La Hán làm

bằng nước đá zậy...-Nhỏ Lam kết luận

_Túm lại là bồ đang ghẹo mình ak?- Nó chống nạnh.

Mặt nó ửng lên, cũng đúng thôi, khi ở bên nó, hắn ba hồi lạnh hơn đá, ba

hồi...tuy hok ấm áp cho lắm nhưng lại lung túng bối rối rất dễ thương

>tính cách hok ổn định~~>động vật có xương sống-biến nhiệt. (Dạo

này mình mê Sinh học hả ta> _À mà Thường Khánh có đi dự party hok?- Nhỏ Lam chọt lái wa chuyện

khác

_Có...- Nó trả lời

_Thiệt hok?- Nhỏ Lam trợn trắng nhìn nó, cứ gọi là "ngạc nhiên lắm lắm!"-

Với tính cách của hắn thì đâu thích tiệc tùng cơ chứ?-Thắc mắc của nhỏ

Lam phải nói là rất có lí, nhưng nhỏ là người thông minh, liền đoán ra ngay-

À, đi theo để bảo zệ "người iu bé nhỏ" hả?

_Cái gì mà "người iu bé nhỏ" chứ?- nó cự con pạn, mặt đỏ lựng.

_Gĩơn tí thôi.....Mà mình nghĩ pồ nên chuẩn bị tinh thần trước đi, Hy Vân

hok có tốt bụng đến nỗi "tặng không" cho bồ cái vé đi du lịch Đà Lạt và một

chỗ ở sang trọng mà lại hok "đụng chạm" gì đến bồ đâu...

Nhắc tới chuyện này, nó "xịu xuống" thấy rõ:

_Mình biết.....

iSach-info

CHƯƠNG 55

Giữa tháng sáu, có nghĩa là nó sắp lên đường "trực chỉ "đi Đà Lạt.

Dạo này nó hay rơi vào tình huống "không hẹn mà gặp" với Thường Khánh...Có duyên mak`, đi đâu cũng gặp, ra công viên cũng gặp, đi mua sắm cũng gặp, ...Mà gặp thì phải đứng lại nói chuyện. Có điều, mỗi khi dừng lại nói chuyện là nó lại bị mấy đứa con gái đang đứng ngắm anh chàng gán cho tội danh "kua zai" kèm theo ánh mắt hình viên đạn.

Thôi, mặc kệ cái tụi hok biết "trời cao đất dày ", hok biết người ta là BX của ai kia ùi mà....

Một buổi sáng như bao buổi sáng khác.

_Anh hai!- Nó nhảy bổ đến ôm cổ Lão Quân khi lão đang xem TV tại phòng khách.

_Đồ wỹ nhỏ! Làm tao giật cả mình!- Anh hai nó quát yêu, rùi tiếp- Định giở trò gì đây?

_Anh nói gì mà mất hoà khí anh em wá zậy, anh làm như lúc nào em cũng mưu mô "giở

trò" với anh chắc!- Nó vờ phụng phịu, vùng vằng ngồi xuống kế bên ông anh.

_Đừng giả vờ, từ nhỏ đến giờ lần nào chả zậy, muốn gì nói đại đi nhóc!- Lão Quân

chẳng "mảy may suy suyển" trước bản mặt phụng phịu trẻ con của đứa em gái. Lão biết

nhỏ em mình chẳng bao giờ giận ai vì những chuyện vô lí (trừ một người- có thể làm nó

giận vì một chuyện cực đại vô lí).

Đúng thế thật....Biết trò "nai tơ" này chẳng xi nhê zì mới ông anh, nó liền quay lại cười hìhì:

_Chẳng ai hiểu em bằng anh, mà cũng không có chuyện gì to tát, chỉ là em muốn nhờ anh

chở em đi mua tí đồ.

_Biết ngay mà!-Lão Quân lườm lườm- Xe đạp đâu mà bắt tao chở?

_Đi xe máy chẳng phải nhanh hơn à?- Nó gông cổ lên cãi.

_Thôi, tao biết thân tao hok lí sự cùn nổi zới mày...Dù gì tao cũng rảnh, đi thôi!

Nói rồi lão Quân chộp lấy cái chìa khoá xe trên bàn, đứng dậy. Còn nó thì chạy vào nhà

trong lấy mũ bảo hiểm.

15' sau, DiaMond plaza

_Lạy mẹ! Lần lựa mãi, mua cái gì đi cho con nhờ!- Tiếng lão Quân gắt lên.

Mọi người trong Diamond nhìn chằm chằm về phía wầy hang có nó và lão Quân đang đứng. Chả là nó định mua đôi dép, mà phân vân mãi, chả biết đôi nào đẹp. Lão Quân thì phải xách mấy bọc đồ nó mua nãy giờ, hoá tức, nên quát lên.

Nó cười tinh quái:

_Vặn volume xuống, kẻo người ta lại nói đẹp trai mà hét ra lửa đấy!

Lão Quân muốn bốc khói nhưng đành "ngậm bồ hòn làm ngọt". Nói thế thôi chứ nó hiểu

tâm trạng ông anh, vội quyết định quơ đại một đôi dép màu đỏ (chói wá!!!!!!!!)

Trên đường ra quầy tính tiền.:

_Dạo này anh với chị ý vẫn tốt đẹp cả chứ?- Nó cười "đểu", ghẹo ông anh.

Lão Quân giật thót "Con wỹ nhỏ này đánh hơi thấy chuyện gì rùi chờ?"- Có lẽ ông anh

đáng thương của nó đang nghĩ thế.

_Thì vẫn bình thường, thế thôi....-Lão Quân cười giả lả.

Nhìn điệu bộ của lão, nó phải vận hết nội công để...nín cười.

Thấy con em dám "láo lếu", lão Quân nổi sùng:

_Mày đừng giả vờ quan tâm,lo cho chuyện mày đi, tao hok nói cho ba biết chjện mày ới

thằng nhóc ấy ngày càng khắng khít là may phước rồi nhé!

_Hù em đấy ak?- Nó đưa mặt lên thách thức ông anh.

Lão Quân hok thèm đôi co zới em gái.

Hai đứa vừa đang định đứng vào hàng trước một quầy tính tiền thì nó chợt nhận ra một hot

boy đang đứng gần mình (với hàng chục con mắt của cái đám zại trai đang dán lên). Một

gương mặt hotboy rất wen thuộc- in sâu vào tim rùi mà hok wen thuộc thì bị Bin Laden

đánh bom cũng đáng. Chắc khỏi phải giới thiệu dài dòng thì ai cũng biết đó là ai. (mệt quá,

nói zòng zo một hồi thì thôi nói huyech toẹt ra luôn). Đó chính là Thường Khánh.(Đã nói là

có duyên mà)

_Uả, anh làm gì ở đây?- Nó hỏi.

_Chứ cô vào đây làm gì? Lãng nhách, vào Diamond hok mua đồ thì chẳng lẽ đi tập bơi ak?-

Hỏi vặn lại. Anh chàng chẳng chút ngạc nhiên khi thấy nó.

Thật ra là ở nhà thì Thường Khánh luôn bị ông Duy chì chiết với những câu hỏi phủ toàn

gai., nói chung là khi nào hok phải bận bịu với những câu hỏi từ trợ lí, những tờ fax, những cuộc điện thoại, túm lại là khi nào ông đang rảnh rang mà lại có mặt Thường Khánh ở đó thì rất nghiễm nhiên, anh chàng lại bị "cha iu" lôi ra để đặt toàn những câu hỏi mang hơi hướm "chết chóc" như "Con

còn đi lại với con bé ấy không?" "Nó còn đeo con hok?"(tan nát long nhau wá, sao lại dùng từ "đeo")=> Không có mặt ở nhà là phương pháp an toàn nhất.

Nó chưa kịp thực hiện "điệp khúc cãi" thì lão Quân chợt nhìn wua và thấy Thường Khánh.

_Chào nhok!- Lão lên tiếng.

_Uhm...chào anh!- Hờ hững buông lời...

(Grừuuuu, dám ...lạnh nhạt với anh vợ tương lai ak?). Nhưng lão Quân cũng chẳng chấp

nhất gì thái độ đó, lão hiểu hắn thuộc loài "máu lạnh...biến nhiệt". Và điều quan trọng là vì

hắn là "ý trung nhân" em gái kưng của lão.

_Chắc nhóc biết chuyện ba anh cấm 2 đứa wa lại chứ?- Lão Quân tiếp.

Hắn chưa kịp trả lời thì nó chen ngang:

_Anh đúng là hỏi thừa, anh nghĩ có mình anh là người biết tất cả ak?

Lúc này Thường Khánh mới lên tiếng:

_Em biết...nhưng chuyện đó đâu có nghĩa gì.....

_Ý nhok là sao?- Lão Quân nhướn mày

- Hắn ta muốn la lên như thế, nhưng có lẽ dòng máu băng giá

đang chảy trong huyết quản chưa đang tâm rời bỏ hắn....Vẫn nguyên cái bản mặt lạnh

iSach-info

lùng, hắn nói:

_Không có gì đâu...

Lão Quân bật cười, lão rất giỏi trong việc đọc suy nghĩ của người đối diện, vả lại, bạn của

lão có ối người hok giỏi biểu lộ vì chứng bịnh băng giá giống Thừơng Khánh, nên lão hiểu.

Chợt, lão kéo Thường Khánh ra một góc khuất (khuất với nó)

Khoát tay lên vai Thường Khánh, lão nói:

_Nể tình nhok đẹp trai...giống anh (tự tin lôi cuốn thế giới!), anh sẽ giúp chuyện nhok với

em gái anh, ba anh khó lắm, một mình 2 đứa chống chọi thì có lẽ sẽ mệt đấy!

Nó rất chi là tò mò, hok biết anh hai iu dấu nói gì với loài máu lạnh ấy nữa....

Còn Thường Khánh, cậu chàng vốn không thích nhận sự giúp đỡ của bất cứ ai, nhưng

chẳng lẽ lại từ chối, dù gì đó cũng là lòng tốt của anh hai nó.

_Uhm.. được thôi ạ..

_Thế nhé!- anh nó vỗ pốp pốp vào vai Thường Khánh, nháy mắt cười.

_Hai người vừa nói chuyện gì zậy?- Nó nhìn hắn và anh hai mình = đôi mắt "con bên kia tò

mò, con bên này nghi ngờ"khi

_Nhiều chuyện, con trai nói chuyện với nhau con gái hok cần xen zô!- Lão Quân nhìn nó.

_xì, anh tưởng em thèm nghe chuyện của anh ak?- Nó ra vẻ ta đây hok cần

_Hok cần thì thôi!Trễ rồi, tính tiền rồi còn về nữa!- Lão hai phán.

Nó quay lại phía Thường Khánh:

_pipi!- Nó lắc lắc mấy ngón tay ra hiệu tạm biệt, rồi nhoẻn cười.

Thế mà mặt hắn vẫn lạnh ngắt như xác chết,. Nó điên lên quay đi "Tại sao mình phải xử

tốt với loại người như hắn chứ?.."

Nói là nói zậy thôi, nó biết mình sẽ chẳng bao giờ "hối hận" khi đã chọn iu "loại người" đó,

bởi zì "loại người" đó chứa tất cả những yếu tố làm nó iu sau những ngày "hok đội trời

chung"

Nãy giờ lão Quân chú ý hai đứa nó. Nó vừa way lên thì lão Quân chồm tới chỗ Thường

Khánh, nó cũng chẳng thêm để ý vì đang bận...phát hoả.

_Khoé miệng động đậy...suýt lộ nụ cười rồi đó nhok! Lần sau có giả vờ lạnh lùng thì cẩn thận hơn nhé....- lão bật cười.

Đúng zậy, ban nãy nếu ai chú ý thì sẽ thấy Thường Khánh

suýt nhoẻn cười đáp lại, và

trong mắt có ánh lên tí hớn hở, tuy chỉ là vụt qua. Người ta đang tan mà....Mà nó cũng

ngốc thật, nó có thể "soi mói" rất tường tận những điều "bí mật" trong mắt người khác, thế

mà khi đứng trước mặt Thường Khánh, nó hok chịu suy nghĩ gì cả, động một cái là giận

như trẻ con..... mà hok biết có người đang tan băng dần...nhờ nó

.....

Dạo này Lâm Danh và Hy Vân im ắng quá, nó hok biết hai người hợp tác với nhau nhưng cứ thấy lạ lạ sao í, chắc họ chờ đến hôm party để bùng nổ đây mà...Nó đâu dễ gì được "tha bổng" nhứ zậy.

Đang mơ màng trên cái nệm trong phòng thì chuông điện thoại của nó rú lên, à wên, reo lên bản Right now (na na na) của "chú" Akon. (nó đổi chuông liên tục mà)

Là Lâm Danh.

_Alo^- Nó bắt máy

- Cứ đi zòng zòng thế đấy.

_Bạn muốn hỏi gì?- May mà nó hok bất lịch sự đến nổi hét toáng "Nói gì thì nói huỵch toẹt

ra đi!", vì càng ngày, nó càng thấy chán cái giọng "sói già đội lốt nai con", "lưu manh giả

danh trí thức" của anh chàng. Tuy đôi lúc, nó mơ hồ biết rằng, Lâm Danh thật sự thích nó,

nhưng....anh chàng là người của chủ nghĩa chiếm hữu nên khó trách...

Zô zấn đề chính

_Có, có chuyện gì à?-Nó thừa biết Lâm Danh hỏi để làm gì-tiếp tục chiến dịch tấn công

chứ làm gì.- Hy Vân cũng mời bạn nữa hả?- Hỏi thừa, hai người học chung lớp, Hy Vân mời

gần hết lớp, chẳng lẽ lại hok mời thằng bạn ngồi gần mình.

- Lâm Danh trả lời, rồi tiếp< Thuỳ Anh ngủ ngon nhé, mình cúp đây>

- Nó ậm ự trong cổ họng, chẳng buồn mở miệng nói cho ra tiếng.

Xong, nó pấm cái pip, đặt con dế kưng lên đầu giường, nó từ từ chìm vào giấc ngủ....Hy vọng lại mơ được một giấc mơ đẹp.

.....

CHƯƠNG 56

Ngày đi Đà Lạt.

Cái đám loi choi lóc chóc được mời đến bữa tiệc toàn là những "cô chiêu cậu ấm" nên đáng lẽ ra là đứa nào đứa nấy cũng đi xe riêng của gia đình, nhưng nó nghe loáng thoáng có vài đứa muốn gộp chung lại một xe cho vui, và tất nhiên, chiếc xe đó thuộc sở hữu của chủ xị party- Hy Vân.

Mấy hôm trước khi đi, Hy Vân gọi điện đến nhà từng đứa để hẹn địa điểm

chờ xe- vẫn là cái giọng làm nó lạnh gáy.

Chỗ tập trung là một cái công viên, cũng gần nhà nó thôi. Hôm nay ba nó

bận đi làm từ sớm nên hok đưa nó đi được, còn ông anh dễ thương của nó

thì tất nhiên là phải tháp tùng em gái trong mọi hoàn cảnh rùi.

Còn 30' nữa là đến giờ hẹn. Anh nó dắt chiếc nouvo ra, nó vừa xách cái túi

căng phồng wần áo và mấy thứ linh tinh leo lên xe thì..

_Ê! Chờ anh zí!..-Tiếng ai đó đứt wãng vì mệt.

Hai anh em nó vội ngoái mặt ra đằng sau. Ra là Shin Anh chang` mặt

đang nhợt nhạt đi vì mệt nhưng vẫn gắng nở nụ cười tươi như hoa khi mắt chạm mắt với nó. Nó nhoẻn cười vì cái sự lanh chanh trẻ con ấy của Shin.

_Cậu đi từ từ thôi, tớ hok có rồ ga phóng đi đâu mà chạy chi ệt!

(Thấy chưa, lại xứng cậu-tớ thay ày-tao)- Lão Quân cũng cười.

Dù đã nói thế nhưng Shin vẫn chạy hộc tốc đến chỗ nó với nụ cười còn y

nguyên trên môi.

_Xe cậu đâu?- Lão Quân bước xuống xe, hỏi.

_cái xe chết tiệt ấy, vừa chạy đến đầu đường nhà cậu thì hết xăng, nên tớ phải chạy bộ vào nàz.

_Tội nghiệp tội nghiệp!-Anh nó vỗ bầm pặp lên vai Shin

_Nhưng anh cũng đâu cần phải chạy như thế, chỉ cần gọi một tiếng thôi

mà!- Nó góp thêm một câu

_Ờ, lần sau sẽ rút kinh nghiệm!- Shin gãi đầu, phì cười.- Thôi, cậu dẹp xe

đi Quân, mình đón taxi cho tiện.

_Ừ!- Lão anh hai gật đầu cái rụp, hí ha hí hửng dắt xe zô nhà. Chắc lão

đang nghĩ "Hí hí, đỡ tốn xăng".

Sau đó, cả 3 cuốc bộ ra đầu đường đón taxi

Nó đến thì mọi người tập trung sắp đủ cả rồi, chỉ thiếu nó và hai ba đứa

nữa. Con Lam, Mạnh Khoa và cái tảng băng đó cũng đã có mặt.

_Chậm như rùa bò!- Nó đang nói chjện zí con Lam thì tên hách dịch

Thường Khánh đứng kế bên nó- phán một câu thấy ghét miễn bàn.

_Hừ! Đừng tưởng mình đến nhanh hơn người ta thì có quyền lấy cái giọng

zô zuyên đó ra nói nhá!- Nó đưa mặt lên, cự lại.

_Tôi nó có gi sai ak? Cô cầm tinh con cua hay sao mà ngang zữ zậy!

_Ừ đấy! Tôi có cầm tinh con cua thì anh cũng chỉ cầm tinh con thằn lằn

thôi, đồ biến nhiệt ak!- Nó gân cổ cãi.

Thế đấy, lại là cía điệp khúc wen thuộc –cãi, cãi và cãi. Thế nhưng hai đứa vẫn thix nhau như thế, cũng lạ.

_Cậu có chắc là hai đứa nó vẫn thix nhay đến cùng mặc cho hai bên gia

iSach-info

đình cấm cản kịch liệt hok zậy?- Shin hỏi. Anh chàng thứ biết đó là sự thật,

chỉ là vì một phút ngạc nhiên bất ngờ khi thấy hai đứa cãi nhau như oan

gia lâu ngày gặp lại.

_Tớ đoán chắc ai cũng hok tin khi biết hai đứa đó là một cặp, có mấy lần

gặp nhau mà tụi nó hok cãi lộn đâu...Nhưng hai đứa nó iu nhau thật đấy...

Lão Quân nói rồi way wa Shin, lão thấy có gì đó vừa thoáng qua mắt Shin,

một nỗi buồn ư, cậu bạn thân này của lão luôn lóc chóc, hoạt bát, ít khi

nào thấy Shin trầm tư hay buồn bữa, anh chàng vẫn còn giống một đứa trẻ

lắm...Sao vỗng dưng hôm nay....vì em gái của lão sao?

_Shin, cậu sao thế?...- Lão Quân lên tiếng

Shin gạt mình như choàng tỉnh, nói ngay

_À à, hok sao...

_Tớ biết cậu thích con bé Thuỳ Anh, sao cậu không cạnh tranh công bằng

với thằng bé ấy...-Lão nói thế dù biết nếu Shin tham gia cạnh tranh thì lão

sẽ rất khó xử, vì lão lỡ mạnh miệng nói rằng sẽ giúp em gái mình với

Thường Khánh VS áp lực gia đình..

Nhưng lúc đó, lão chỉ nghĩ đơn giản, Shin tham gia, lão sẽ hok nhúng tay

vào, hay tỏ ý thiên về ai cả ...Một người hiểu biết như Thường Khánh chẳng lẽ lại hok chịu hiểu giùm lão cơ chứ...

_Cạnh tranh ak?Tớ hok nghĩ sâu đến zậy, chỉ mong cho Thuỳ Anh được vui

vẻ...Hơn nữa, chỉ cần tớ bảo mẹ ra tay siết chặt hơn một tí là tớ sẽ có được

Thuỳ Anh thôi mà- Shin đừa rồi phì cười, hok biết rằng mình chẳng

cần "bảo" thì mẹ cũng đang rắp tâm đạot Thuỳ Anh về ình.

Lão Quân cũng bật cười:

_Cậu mà là kẻ cơ hội như thế thì tớ đã hok làm bạn zới cậu...Thôi wên

chuyện này đi, tuỳ cậu zậy!

Nói rồi hai thằng bạn khoát tay nhau tiến lại chỗ nó -hiện đang cãi lộn với Thường Khánh với sự góp mặt của nhỏ Lam trong vai trò can ngăn.

Lão Quân và Shin vừa nhập hội thì chủ xị party xuất hiện với một lực lượng

đông đảo "cô chiêu cậu ấm" sau lưng.

_Đủ cả rồi, mình đi thôi các bạn!- Cô ả nói.

Cả đám được chia ra làm hai xe: Nó, Thường Khánh, Mạnh Khoa, nhỏ Lam,

Lâm Danh, Hy Vân và một số đứa ở xe 1- chiếc minibus mới cáu cạnh.

Bọn loi choi còn lại gôp chung trong 1 chiếc minibus cáu cạnh khác.

_Thôi! Em đi đây! Vài hôm sau gặp lại!- Nó chào anh hai nó và Shin,

Thường Khánh, Mạnh Khoa, và nhỏ Lam cúi đầu chào hai vị "tiền bối" rồi

cùng nó bước lên xe. Riêng Thường Khánh thì lờ mờ hiểu rằng Shin cực

thix nó khi thấy Shin nhìn người luôn bên cạnh nó- tức là mình- hok rời

mắt, hình như Shin chú ý tất cả nhất cử nhất động của Thường Khánh...Và

người tinh ý như anh chàng chẳng lẽ hok phát hiện ra!

Nó bước lên xe, vội mở cửa sổ vẫy vẫy tay với hai ông anh đang đứng ở

dưới đất, cười toe...Và xe nổ mấy, chuẩn bị chuyển bánh.

_Nhớ mua wà cho tao! Có cái gì zui zui lấy camera ghi lại zề tao coi zới!-

iSach-info

Lão Quân nói lớn

_Mua wà cho anh nữa- Shin nói thêm, tay cũng vẫy vẫy chào.

CHƯƠNG 57

Trên xe.

_Ê, xí chỗ này!- Nó canh me con Lam vừa ngồi xuống thì nó cũng vừa bay lại xí cái chỗ dư trên băng ghế nhỏ Lam. Cái xóm nhà lá cuối xe- tức là tụi nó naz`, nãy giờ vẫn chưa ổn định chỗ ngồi trong khi xe đã chạy được một đoạn khá xa.

_Thôi, bồ biến xuống dưới đi!- Nhỏ Lam nhe răng cười, hình như đang có "âm mưu đen tối" gì đây..

_Hơ...Sao mình phải xuống dưới?- Nó làm bộ mặt ngu ngơ.-

Chẳng phải mình bàn từ đầu là sẽ ngồi gần nhau sao?

_Gần hok có nghĩa là sát bên, bồ xuống băng sau ngồi

đi!

Nó đưa mắt nhìn xuống băng ghế sau xem cái wái gì ở dưới mà nhỏ Lam kiên quyết bắt nó xuống. Aí chà! Lại là Thường Khánh-đang ngồi một mình- hèn chi nhỏ Lam một hai đòi nó ngồi ở dưới, hèn chi cái bản mặt nhỏ Lam bỗng dưng biến thành một bản mặt mưu đồ, và còn nở một nụ cười gian ơi là gian...Cũng vì muốn dán hai đứa nó lại với nhau. Con nhỏ này...!

_Thì ra là bồ....-Nó chưa kịp dội đan mãnh liệt vì âm mưu dương mưu gì đó của nhỏ Lam thì phía sau vang lên tiếng của Thụy Hồng. Hồng là một người pạn thân của Lam học ở

11T5, và cũng rất "ngưỡng mộ" mối tình dễ thương của nó.

Hồng lên tiếng.

_Đúng đó Thùy Anh, bồ xuống dưới ngồi đi, Thường

Khánh rất được mấy bạn nữ hâm mộ, nếu bồ hok xí chỗ

trước thì lát sẽ có nguyên một đám ruồi nhặng đến bu wanh Thường Khánh đó....Vả lại có mấy khi tui zới Kiều Lam được ngồi chung đâu, còn bồ thì ngày nào chẳng ngồi chung (ý nhỏ nói là đi học ấy).- Nhỏ Hồng nhìn nó = đôi mắt cún con long lanh.

_Thì ngày nào mình cũng ngồi chung zới Thường Khánh mà...- Nó nhìn hai đứa pạn bằng vẻ mặt 'khổ sở'...Còn chuyện "ruồi bu kiến đậu" Thường Khánh thì nó chẳng màng wan tâm vì nó thừa biết kết quả...Nhưng khi nhìn lại vẻ mặt cương quyết của nhỏ Lam và đôi mắt năn nỉ cầu xin của nhỏ Hồng, nó cũng xiu xiu....

Và cuối cùng nó cũng tặc lưỡi:

_Chìu mấy bồ một lần zậy!

Nó xách túi đồ và mấy cái bọc lỉnh khỉnh xuống băng ghế sau. Cất giọng 'vành khuyên' của mình:

_Ê, ngồi ở đây được hok?

Thường Khánh đang gác tay lên thành cửa kiếng, mắt lơ đãng nhìn ra ngoài, hok thèm nhìn nó, nói:

_Tùy cô thôi!

Nó tức vì cái thái độ vừa rồi của Thường Khánh, rốt cuộc hắn xem nó là ai chứ...?. Thế là nó phùng mang trợn mắt nhại anh chàng. Nhỏ Lam, nhỏ Hồng và tụi bạn trên xe, à quên, có cả Mạnh Khoa nữa....vô tình nhìn thấy cảnh tượng đó, đều cười lăn cười bò ra hết.

"Bày đặt ra vẻ ta đây!"Nó trề môi rồi ngồi xuống, nhét mấy cái balo đồ đạc lên kệ xe. Còn cái bọc đen căng phồng thì để kế bên, hoặc ôm khư khư như là báu zật zậy.

Mà hễ ai thấy cái bọc đó, cũng đều phải ngoái nhìn,vì nó to khủng bố!

_Cái gì đó?

Nó zui zẻ, hết giận chuyện ban nãy rồi thì phải, có biết ai kia đang thở phào nhẹ nhõm trong lòng....

_Đồ ăn, ăn hok? - Nó móc bịch Poca ra.

_Toàn là đồ ăn thôi sao?- Thường Khánh hơi bị hoảng, zì cái bọc đen rất là to, mà chỉ toàn đồ ăn thì đúng là....

_Ừ, đồ ăn cả đấy! - Nhỏ nhí nha nhí nhảnh.

_Cô đúng là đồ...pig (heo)! - Hình như miệng Thường Khánh hok tuân theo sự điều khiển của anh chàng, nó

iSach.info

cứ buột miệng tuôn ra những lời làm châm ngòi chiến tranh thôi...

_Anh nói gì? - Hừng hực lửa, đấy, tớ đoán hok sai mà!

_Cô chưa nghe rõ hả, pig! - Tuy long hok muốn nhưng miệng zẫn nói.

Vì nó mà từ một con người lạnh lùng, hok wan tâm đến chuyện gì ngoài học và thể thao...Thường Khánh đã biến thành một con người ba chìm bảy nổi, nữa lạnh lùng, nửa tan chảy, thậm chí còn hok kiểm soát nổi lời nói của mình...vì nó, vì nó thôi sao?

Nhưng nó đâu có hiểu, vì khi giáp mặt, nó cũng biến thành hai con người, một, rất là dễ thương và hay có những hành động kute đến cực kì (như hôm vẫy vẫy chào 'người ta'trong Diamond ý), hai, là một con người hok thèm hiểu lí lẽ, ngang bướng cực độ, sẵn sang nổi lửa và cãi tay đôi với 'người ta' (như lúc này đây)

_Anh...anh.... - giận quá, hok nói nên lời- Anh dòm lại mình đi, anh tưởng anh cao giá lắm hả? Đồ con gián, con khỉ, con thằn lằn chết bẹp- Nó gào lên

_Ăn như thế hok bị phát phì là may đấy! Còn ở đó đi nói người khác!- Thường Khánh 'nhẹ nhàng' dội lại, nhưng cái câu "nhẹ nhàng" đó như muốn xé nát lỗ tai nó.

Và nó trả đũa lại bằng một câu nói có cấp độ sock ngang ngửa. Điệp khúc bắt đầu...một lần nữa.Cả khúc dưới xe lộn xộn cả lên, nhỏ Lam, Mạnh Khoa –đang ngồi băng ghế dưới Thường Khánh cùng zới theng` Long-lại phải ra tay can ngăn nếu hok thì cái minibus này biến thành một bãi chiến trường tan hoang mất.

Riêng nhỏ Hồng thì chỉ nhìn hai đứa rồi cười cười, hok có vẻ gì là muốn can ra.

_Họ dễ thương wa' - Nhỏ Hồng nhìn hai ng` cãi nhau,

với đôi mắt lung linh lóng lánh tỏ zẻ ngưỡng mộ

Nhỏ Lam kí đầu con pạn:

_Cậu điên ak? Cãi lộn mà la dễ thương, mấy độ rồi?

_Nhưng họ dễ thương thật mà! - Nhỏ Hồng phản kháng

_Bó tay zới cậu -Con Lam lắc đầu- Ngồi chung bàn với họ một ngày rồi cậu sẽ biết!

Sau vài ngày ngồi trên xe, lâu lâu có dừng lại tại một vài địa điểm mát mẻ để dùng bữa, nghỉ chân, cho bớt ngột ngạt khi phải ngồi trên xe với mùi xăng nặng như vón cục chọi vào mũi người ta, và biết bao câu chuyện dở khóc dở cười của tụi nó, đặc biêt là mấy chập cãi nhau giữa nó và tảng băng.....(và một chuyện rất vui nữa, từ từ sẽ được tớ bật mí, nhưng nhớ nhắc nha, tớ dễ wen^ lắm) Cuối cùng thì cũng đến Đà Lạt, nói chính xác hơn là đến biệt thự số 9- Đường Trần Phú.

_Hayyy- Nó nhảy xuống xe, lần này đồ đạc có vẻ nhẹ

hơn nhiều, vì cái bọc đen cơ man nào là bánh đã được

nó, nhỏ Lam, nhỏ Hồng và mấy cái miệng nữa dứt hết

trơn rùi còn đâu- Tới nơi rồi, giãn cả xương cốt - Nó

vươn vai hết cỡ, nhìn hồn nhiên và đáng iu lắm lắm.

Thường Khánh bước xuống sau, nhìn nó, bất giác mỉm cười. Mạnh Khoa cũng thế. Hai thằng hot boy cười cùng một lúc vì cùng một baby girl.

_Các cô cậu tới hết rồi ạ?- Một bà già ngoài ngũ tuần và mấy người trẻ trẻ, cả nam lẫn nữ, mặc đồ hết sức đồng bộ và tươm tất bước ra đón tụi nó, bà già ấy nói. Nghe giọng điệu, nó đoán họ là người giúp việc cho biệt thự gia đình Hy Vân.

Hy Vân dẫn đám loi choi đi phía sau vào trước. Rồi đến hai tài xế của gia đình – chính là bác tài của hai chiếc xe suốt đoạn đường từ thành phố đến Đà Lạt- lái hai chiếc minibus vào sân đậu, nằm trong khuôn viên biệt thự. Khuôn viên biệt thự đúng là rộng nhưng cái biệt thự thì nhỏ nhỏ xinh xinh rất dễ thương, hèn gì tụi bạn nói đây là biệt thự xây riêng cho Hy Vân....

_Kiến trúc Hàn!- Thằng Long rờ tay vào tường rồi ngó nghiêng ngó ngửa nhìn biệt thự- Cái villa này mới được xậy đây, kiến trúc Hàn nổi hẳn giữa một rừng kiến trúc Pháp nhỉ?

_Rành ha!- Nhỏ Lam đánh một câu làm th` Long cụt cả hứng.

_Ờ! đang định thi vào dại học kiến trúc đây!- Thằng

bé cũng đốp lại một câu.

Rồi cả đám bước vào sảnh trước, hok to cho lắm nhưng

iSach-info

cũng zừa đủ cho 30 mạng an tọa. Hy Vân phát cho từng

đúa chìa khóa phòng và sơ dồ cái biệt thự. Chẳng biết

sắp xếp thế nào mà phòng nó với nhỏ Lam lại kế phòng Thường Khánh và Mạnh Khoa, sao tự dưng Hy Vân tốt bụng đột xuất thế...Chưa mừng được, phòng Hy Vân cũng sát bên phòng Thường Khánh, phòng Lâm Danh và th` Long cũng giáp zới phòng nó. Độc thiệt, phòng Hy Vân và phòng Lâm Danh kẹp cứng phòng nó, nhỏ Lam, phòng Thường Khánh và Mạnh Khoa lại. Trùng hợp nhỉ...nhưng nó vẫn chưa đoán ra hai ng` hợp tác zới nhau để đánh gục tình iu của nó và tảng băng kia.

CHƯƠNG 58

_ Các bạn lên phòng được rùi đó!- Hy Vân nhẹ nhàng nói tiếp –nhưng cái giọng đó đối với nó thì "ớn lạnh"- sau khi vừa phát chìa khóa và sơ đồ cho tụi nó xong..

Nó toan xách 2 cái balo+vali của mình lên lầu, nặng quá, phòng nó ở tầng 3

- mỏi chân đây!Nhỏ Lam đi cạnh nó. Con nhỏ cũng mang rất nhìu đồ- nếu

hok muốn nói là hơn nó- ban đầu nó định mượn con nhỏ xách giùm...

nhưng như thế thì vô vọng rồi. hix

_Ráng đi! – Nhỏ Lam nhìn nó "thương cảm", phải là đồng cảnh ngộ mới

đúng- Mình đi trước ak nghen! Đi nhanh cho đỡ mỏi (có định lí này nữa hả

chời)!- Con nhỏ bước được vài bậc rồi ngoái đầu lại nói với nó -Thường

Khánh và lũ ong bám theo bồ đâu? Tống cho bọn í đi!- Con nhỏ bày cách.

_Bik rồi, bồ cứ đi trước đi!- Nó nói lớn trả lời.

Thật ra nó hok cần nói thì nhỏ Lam cũng "quay lưng mà đi" rùi, con nhỏ

mang "hành trang" túi nào túi náy đều tọng bao nhiu thứ linh tinh-còn nặng

hơn hai cái túi của nó- từ tầng trệt lên lầu 3 nên hok mún nấn ná lâu, vả

lại, con nhỏ đang háo hức xem phòng mới ra sao. Thấy nhỏ Lam khệ nệ

ôm hành lí bước đi, nó lắc đầu chán nản "lên tới đó chắc lết hok lun woa',

may mà đồ mình ít hơn nó chút đỉnh".

Nói rồi nó ngước nhìn cầu thang ngoằn ngoèo, nghĩ thầm"Ráng lên! Có dài

bao nhiêu đâu, coi như tập thể dục đi! UHM!"- Nó gật đầu tự nhủ, ánh mắt

chứa chan nghị lực và hy zọng. Nhưng vừa lê được mấy bước = đôi chân

tràn trề sinh lực ấy thì nó đã phải ngừng lại để thở. Rõ ràng có cố gắng

mấy thì nó cũng chẳng leo được đến tầng 3 với "hai cục nợ" nặng bằng cả

nửa trọng lượng nó như thế..vả lại, chuyến đi xa vừa rồi cũng đủ lấy đi 50%

công lực của nó rồi.. Đặt cái va li xuống, nó đưa bàn tay xách

cái vali ấy

lên trước mặt- hic, hằn đỏ cả lên, và lại đau đau nữa. Nó tức tối dưa thành

cầu thang. Nhà Hy Vân giàu thế này mà hok gắn thang máy! Với đống tài

sản kếch sù của tập đoàn T.O.P thì vài ba cái thang máy cũng có đáng gì

đâu, chỉ như bỏ ra mấy đồng năm trăm thui! May mà nhà Hy Vân đến 3

cái cầu thang, tụi nó phân tán ra hai cái cầu thàng kia bớt, chứ đi cùng một

cái chắc vừa ngộp vừa mệt, lìa đời lun wá.

Bỗng nó đảo mắt, nhìn wa nhìn lại, hình như nó đang tìm kiếm một cái gì

đó (hoặc một bong hình wen thuộc nào đó). "Tuyệt!"- Nó tự mỉa- "bi h làm

sao đây"...Tự dưng, nó bật thành câu

_Đến tên máu lạnh đó cũng trốn đâu mất tiu! Ai xách phụ đây?!?-Vừa nói

xong, nó lập tức lấy tay vỗ cái bộp lên đầu- Sao lại nghĩ đến cái tên dở hơi

đó, còn lâu hắn mới giúp mik`! Ghét thật!

Ai ngờ linh ơi là linh, vừa nói xong thì " tên máu lạnh" ấy xuất hiện, cái balo

iSach-info

đơn giản được đeo trên một bên vai hắn.

_Heo hok leo được cầu thang cũng phải!

Vừa nghe xong. nó đã bừng lửa ngùn ngụt, nhìn xuống.

_Khỉ chết! Biến đi cho tui nhờ! Đừng có đứng đó nói nọ nói kia nữa!

Thằng Long và thằng Hiếu cùa T5 đi ngang, hình như tụi nó cất hành lí

xong xuôi rùi... ganh với bọn í thật!

Thấy "đôi uyên ương- oan gia" lại có dấu hiệu sắp bắn tỉa nhau, theng`

Long nhìu chiện chen zô:

_Thường Khánh, galang một chút hok được hả, ý Thùy Anh là xách vali lên

cho cậu ấy đó!- Nói rồi hai đứa chuồn mất, chắc sợ tui "dội đạn" tụi nó.

_Thằng quỷ!-Nó càm ràm, rồi nhìn xuống Thường Khánh...và hình như...nó

đang nhìn hắn bằng con mắt hiện lên mồn một dòng chữ...như then`g

Long vừa chọc. Hix, xui ớn lun, ai bảo cái cầu thang wá dài, mà vali thì quá

nặng!

_Tui hok có rảnh đâu!

Thường Khánh đọc dòng chữ trong mắt nó, rồi quay đi, hok quên buông

câu nói "nhẫn tâm" ấy.

Nó đâu biết rằng Thường Khánh nói zậy, nhưng nghĩa thực sự là "Ráng lên

đồ ngốc! Đâu phải lúc nào cũng có người bên cạnh để giúp, phải biết vươn

lên bằng chính mình chứ..."Tội nghiệp hắn, hok biết cách diễn đạt cảm xúc

một cách bình thường như ng` ta, đáng thương thế đấy!

Nó tức như muốn điên lên được, mắt dán vào cái tảng băng đang di

chuyển về cái cầu thang khác, chuẩn bị tuôn ra một tràng nguyền rủa thì ai

đó réo:

_Hey! Thùy Anh!- giọng Lâm Danh vang lên dưới cân cầu thang. Nó chưa

kịp nhìn xuống thì Lâm Danh đã vội chạy lên chỗ nó đứng, tuy cái vali anh

chàng xách hok nhò, nhưng đối với Lâm Danh, cái vali có vẻ chỉ nhẹ như

quả bóng bay- Sao bạn còn đứng đây?- Anh chàng nhìn xuống bàn tay đỏ

hằn và cái vali nặng chịch của nó, tiếp- Hành lí nặng quá hả?

Nó gật đầu.

_Để mình xách lên cho!- Lâm Danh nói ngay

Nó biết thế nào anh chàng cũng nói câu đó, nên liền phản ứng:

_Hok cần đâu, mình chỉ nghỉ chút thôi

_Đừng xạo! Để mình đem lên cho!Tầng 3 phải hok?

Lâm Danh định xách cái vali dưới sàn lên thì nó ngăn, giọng hơi bực:

_Mình đã bảo là hok cần đâu, bạn cũng chưa lên phòng bạn mà, bạn lên

trước đi, mình tự lo được.

Nó thừa biết rằng mình hok "tự lo được"như vừa nói nhưng chẳng hiểu

sao, nó hok thích "phải" nhận sự giúp đỡ từ Lâm Danh, cứ như là nó sẽ

phải đánh đổi bằng cái gì đó mà dĩ nhiên là nó hok muốn...

Thấy nó có vẻ bắt đầu khó chịu...Và tất nhiên chẳng có ai muốn làm người

mình iu cáu cả...Thế nên Lâm Danh đành miễn cưỡng gật đầu:

_Ừ, nhưng đừng ráng sức đó, có gì thì alo ình hay ai đó liền

iSach-info

nha,

mình lên trước đây!

Nói rồi Lâm Danh bước lên từng bậc cầu thang, vài bước lại nhìn xuống nó,

như thể anh chàng bị bắt ép phải đi mà hok được giúp nó zậy (thì đúng thế

còn gì)

Nó định đứng nghỉ chút nữa thì bắt đầu "khởi hành" lại. Một lần nữa, nó tự

dặn mình phải cố lên, rồi xách cái vali, nó ngẩng đầu, bước. Nhưng vừa

được một bậc thì nó phát hiện Mạnh Khoa đang đứng trước mặt nó, nói

đúng hơn là trên nó vài bậc và đang dựa tường nhìn nó.

Thấy nó mở to mắt, ngạc nhiên nhìn mình, Mạnh Khoa mỉm cười:

_Làm gì nhìn ghê thế?Chẳng phải đang cần người giúp sao?

_Theo dõi tui ak?- Nó vặn

_Tình cờ thôi!- Anh chàng láu lỉnh trả lời- Có zui long để tui xách lên cho

hok? Coi bộ cô xách hok nổi rồi.

Lần này thì nó dễ dãi chấp nhận "sự hào phóng" này cùa Mạnh Khoa. Bởi vì

nó luôn xem anh chàng là một người bạn thân, một người dễ thương, hòa

đồng và rất tốt đối với nó (nó hiểu cả chuyện Mạnh Khoa thix nó, nó hok

cảm thấy khó chịu về điều đó, vì nó đã nói ra suy nghĩ thật của lòng mình

với anh chàng rùi) mà tất nhiên, bạn thân giúp nhau là lẽ thường tình thôi.

Nó tươi cười

_Đấy!- Nó buông luôn cái balo và cái vali xuống sàn, khoanh hai tay trước

ngực, tiếp- Muốn thì chìu! Đừng có mà than nặng đấy!

Mạnh Khoa bước xuống bên nó.

_Khỏi lo cho tui!- Nói rồi Mạnh Khoa cúi xuống, xách cái balo và vali lên,

cười, tiếp - Đi thôi!

Và thế là hai đứa bắt đầu thả bước lên cầu thang.

Mạnh Khoa tiếp tục bắt chuyện.

_Ban đầu tôi tưởng Thường Khánh mang đồ lên phòng giùm cô nên mới lên

trước nhưng lúc hắn lên, tui bik ngày là hok phải.....Hình như hai người lại

khẩu chiến nữa hả?

_Sao anh biết?- Nó ngạc nhiên.

_Thì tụi tôi chung phòng, ban nãy hắn lên, vẻ ngoài vẫn lạnh lùng và cao

ngạo, đôi lúc lại tỏ ra bực dọc nữa, nhưng khi tưởng tôi hok để ý, hắn lại

tủm tỉm một mình, tôi đoán ngay là hắn vừa mới chọc tức cô....- Mạnh

Khoa đáp

Nó cười giả lã:

_Her her...Sao anh đoán được, biết đâu hắn vừa chọc tức ai khác chứ hok

phải tôi thì sao?

Bỗng dưng, giọng Mạnh Khoa hình như...trầm hẳn.

_Bởi vì tôi biết...chỉ có một người có thể làm hắn cười thoải mái thế thôi....

Mạnh Khoa hok nhìn nó, cũng hok để mắt đến đường lên cầu thang, mà

ánh mắt anh chàng hướng về một khoảng không vô định....Phải. Mạnh

Khoa là con người chớ đâu phải sỏi đá, khi ng` minh` iu hok iu mình, là

con người, có cao thương và rộng rãi đến đâu thì cũng có một lúc nào đó,

người ta cũng cảm thấy pùn và ganh tị chứ....Mạnh Khoa hok phải trường

hợp ngoại lệ. Dù hok muốn, anh chàng cũng hok thể tỏ ra vui vẻ mãi thế

này được...

Vừa thoát khỏi cái cầu thàng hắc ám, đặt chân lên tầng 3, nhìn wanh, mắt

nó liền chạm ngay số 07- phòng nó. Và thêm một "đặc điểm nhận dạng"

phòng nó ngoài số phòng đính trên cửa, đó là nhỏ Lam. Con pạn thân đang

lạch cạch đóng cửa, hình như con nhỏ định đi đâu.

_Lam!- Nó reo.

Con nhỏ xoay mặt lại, khi thấy nó, con nhỏ reo lại:

_Thùy Anh! Thấy bồ chưa lên tới nơi, định xuống dưới phụ, ai ngờ

có "người tốt bụng" xách giùm lên rùi hả?

Mạnh Khoa nghe thế, liền bông đùa:

_cảm ơn nhưng tui hok dám nhận cái chức danh cao cả đó đâu!

Nhỏ Lam và nó bật cười. Đến trước cửa phòng Mạnh Khoa (phía trước

phòng nó), nó nói:

_Cảm ơn! Anh zô phòng đi! Tui xách về phòng tui được!

Con Lam cũng vội chạy lại để đỡ giùm nó cái balo. Manh Khoa "trao hàng"

cho hai cô nàng, nói:

_Tối gặp lại!- Anh chàng nháy mắt thay cử chỉ vẫy tay.

Nói rồi Mạnh Khoa đưa tay xuống cánh cửa, chưa kịp chạm quả nắm thì nó

liền động đây, rồi bị xoay ngược lại. Lực từ bên trong.

Cánh cửa bật ra. Tất nhiên khỏi phải nói thì ai cũng biết đó chính là

Thường Khánh.

Thấy nó và nhỏ Lam- mỗi đúa mốt cái túi- vẻ mặt tươi tỉnh.- đứng kế bên

Mạnh Khoa- và bàn tay Mạnh Khoa hằn những lằn đỏ do xách nặng. Biết

Mạnh Khoa vừa mang hành lí lên giúp nó.

Thường Khánh lên tiếng:

_Có hoàng tử xách lên giùm ak? Thế mà tôi cứ tưởng cô nàng giàu nghị

lực như cô sẽ hok cần người giúp.....

Lần đầu tiên, nó, nhỏ Lam, Mạnh Khoa cảm thấy....từ trong ánh mắt, lời

iSach-info

nói, cử chỉ của Thường Khánh...chứng minh anh chàng đang.....

GHEN!!!!!!!!!!!!

CHƯƠNG 59

Cả ba hok biết phản ứng ra sao. Đặc biệt là nó, tự dưng khi phát hiện Thường Khánh---ghen vì nó, nó chợt nhận ra mình có cảm giác vui vui, và bỗng nhiên, nó thấy anh chàng...dễ thương hơn bao giờ hết.

Nhưng nó cứ đứng như thế, chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng động đậy nhúc nhích, nó làm người ta có cảm giác thái độ của nó lúc này có ý là "Mặc kệ! Ta cóc cần!"

Thường Khánh- bằng đôi mắt băng giá, vẻ kiêu ngạo của một đại thiếu gia- nhìn tụi nó lần nữa, rồi bước đi- với một bàn tay đang nằm gọn nơi túi quần- thẳng thừng lướt ngang qua nó- dứt khoát- lạnh lẽo.

Nhưng nó cảm nhận dường như hắn đang cố giấu điều gì đó----- [ghen] ư???

_Ô là la, quả một biểu hiện lạ!- Con Lam huých nhẹ nó

Nó phớt lờ câu nói của nhỏ bạn, chẳng thèm ngoái lại nhìn hắn (nhưng thực ra là rất muốn), giọng mặc kệ:

_Thôi đi! Hắn tưởng mình là ai? Hắn dám...

_Hắn là bạn trai của cô!- Mạnh Khoa lên tiếng sau một hồi im thin thít- Vì là bạn trai của cô, nên hắn có quyền "ghen", chấp nhận đi, cô biết mình thix hắn mà, đừng cố tỏ vẻ ngang ngạnh và hok cần hắn! Listen to the heart! Nhớ đấy.

Mạnh Khoa mỉm cười với nó rồi đẩy cửa bước vào, nhưng hình như đó hok phải là nụ cười được xuất phát từ niềm vui, mà là "cười" để nó yên tâm rằng Mạnh Khoa vẫn ổn, vả lại nếu có xuất phát từ niềm vui đi nữa, thì đó cũng là niềm vui....vì người con gái mình yêu đã tìm được một true love- dù nhân zật nam chính trong true love ấy- hok phải là mình (anh ý thật cao thượng làm sao)

_Đi theo Thường Khánh đi! - Con Lam nói

_Mình....- Nó đâm ra bối rối, thà Mạnh Khoa cứ như Lâm Danh, săn đón, vồ vập, thách chiến với Thường Khánh, làm bất cứ điều gì để có nó, thì nó còn cảm thấy nhẹ nhõm hơn so với một Mạnh Khoa luôn nhẹ nhàng, luôn cư xử tốt và luôn đứng đằng sau, âm thầm chúc phúc và bảo vệ để nó hok bị tổn thương. Như thế thì quá cao thượng, sao vậy chứ....Mạnh Khoa thật sự hok nghĩ gì ình thay vì cứ hành động vì người khác ư? Điều đó làm cho nó cảm thấy, nó như một kẻ tội đồ, dù nó biết, tình iu hok thể miễn cưỡng....nhưng mà....

_Bồ sao zậy, áy náy vì Mạnh Khoa hả?- Nhỏ Lam hỏi

Nó gạt phăng:

_Hok có, thui bỏ đi! Về phòng thôi,mình cần tắm gấp!- Nó ráng gượng cười để xí xóa hết ý định trong đầu của nhỏ Lam- thế nào con nhỏ cũng sẽ tụng kinh tiếp, nào là "Đitheo Thường Khánh đi! Mạnh Khoa đã chấp nhận hy sinh để tạo cơ hội cho 2 ng`, bồ làm zậy khác nào rũ bỏ phũ phàng sự hy sinh của Mạnh Khoa...."

6h tối hum đó, cả đám tập trung xuống "đại sảnh" để dự tiệc-

cũng có nghĩa là ăn tối í. Ngày mai -25/6- mới là ngày chính thức của chuyến du lịch dự party "kết thúc lớp 11" của Hy Vân, nhưng đây là party 2 ngày 1 đêm mà, hum nào cũng Champagne, tiệc tùng, nhảy nhót, thức ăn ê chề toàn những món tính bằng tiền đô là điều nghiễm nhiên

.Nhưng ngày mai mới là ngày bùng nổ thật sự của cuộc chơi "những kiểu sống hoang phí"này! Đại sảnh nhấp nháy đủ loại đèn, leon bốn góc, đèn led nối quanh phòng, đèn chùm to đùng chính giữa, có cả đèn lồng treo bên ngoài cho có không khí Trung Hoa ti tí.

Thật ra thì 7h30 mới khai tiệc, nhưng từ hồi 5h hơn, đã có mấy đứa tắm rửa thơm tho, chải chuốt gọn gàng rồi xuống đại sảnh đề tám chuyện và nhảy nhót một tí cho nó sung, đa phần là bọn con gái.

Bạn bè của Hy Vân ở Đà Lạt - tất nhiên là toàn công tử, tiểu thư của các tập đòan, công ty lớn ở Đà Lạt và các khu zực lân kận -cũng đã có mặt đông đủ. Vẻ mặt của đa số bọn "tiểu thư" ý có cái gì đó rất náo nức, hớn hở, đang 8 với nhau, chốc chốc lại hướng mắt về cửa chính và cái cầu thang gần nhất. Sự thực thì lí do của thái độ đó cũng rất chi là "mê zai"....bọn nó đang ngóng trông sự xuất hiện của bạch mã hoàng tử trong mộng bấy lâu- đó chính là Thường Khánh. Cũng chẳng có gì lạ, Thường Khánh là con trai một của một tập đoàn lớn như thế, lại học giỏi, đẹp trai, và nổi tiếng như thế (vài năm trở lại đây Thường Khánh hay xuất hiện cùng với ba tại các buổi họp báo với "cương vị" là ngươi` "nối ngôi" tập đoàn BlackS), nên bọn con gái đổ cái rụp trước anh chàng cũng là chuyện thường tình. Và mặc dù biết Hy Vân có hôn ước với Thường Khánh và có loáng thoáng nghe zụ "lùm xùm" hum bữa giữa Thường Khánh với nó, nhưng bọn dại trai ấy vẫn

iSach-info

chẳng ngại ngần đâm đầu vào. Hixxx

6h hơn, nó và nhỏ Lam dắt tay nhau bước xuống đại sảnh. Nó diện một chiếc đầm búp bê xòe đỏ chói, zây nịt bản to, trắng muốt. Thế nhưng nó vẫn trung thành với phong cách đơn giản, mái tóc buông dài tự nhiên và cái băng đô bằng nhựa trắng, đôi zày trắng xinh xinh với cái nơ màu đỏ to đùng chính giữa,cổ đeo thêm một cái dây hạt nhựa to màu trắng, tay xách thêm cái túi nho nhỏ cũng màu trắng cho ton sur ton, trông nó dễ thương nhắm nhắm lun.

Còn con Lam thì chắc vì iu cái tên mình quá nên diện toàn màu lam. Cái đầm công chúa màu lam, đi đôi với trang sức toàn màu lam: cái vòng đeo tay bằng pông màu lam, cái vòng cổ (mà nó hay gọi đùa là dây nịt cổ vì cái vòng bó sát cổ lun) cũng màu lam, nhưng nhạt hơn. Tóc nhỏ đánh rối, rất hợp với cái mái ngang vốn có, Duy chỉ có đôi bông tai- hai hình tròn to- và đôi zày cao gót là mang màu trắng.

Nó và nhỏ Lam trông giống hai nàng công chúa thực sự.

Hai đứa vừa đặt chân vuống sàn đại sảnh,thì mọi con mắt ở đó đã đổ dồn về phía tụi nó, một vài cặp mắt ngưỡng mộ, một vài thì ganh tỵ, một vài thì tỏ vẻ chẳng ưa gì và một vài (của bọn con trai) thì nổi hai trái tim. Lát sau, tiếng xì xầm bắt đầu nổi lên, phần lớn là của bọn "công chúa"- bạn của Hy Vân tại Đà Lạt....."Đó đó, con nhỏ đó đó, bồ của Thường Khánh đó mày."...Một giọng khác ré lên "Cái gì, thật hok...Mà con bé đó cũng xinh chứ bộ"...."Ừ thì xinh, nhưng làm sao danh giá bằng Hy Vân của chúng ta"....Đứa khác bảo "Ngang ngửa! nhỏ đó là con gái của Chủ tịch Tập Đòan SunWEST đó.." "Hèn gì, chứ hok thì làm ji` có cửa với Thường Khánh"..."Nhưng mà con nuôi thôi mày ơi" -lại giọng khác

iSach-info

nữa.

Nghe được bấy nhiêu đó nhưng nó bỏ ngoài tai tất cả, nó kéo nhỏ Lam đi, nghe thêm chỉ tổ rác tai. Con Lam thì hơi bị tức giùm, phán:

_Cái bọn nhìu chuyện, thân mình hok lo đi lo cho người khác. Đúng là....

Nó cười, vỗ vai con pạn:

_Kệ tụi nó, cái pọn háo trai đó thì chỉ có mấy chuyện zậy để nói thôi, bồ tức làm gì.!

Hai đứa tiến lại chỗ tụi bạn cùng khối, wen biết nhau cả mà. Anh phục vụ đem cái khay đầy ắp những ly vang lên, nó lấy một ly, gật đầu cảm ơn, con Lam cũng thế. Rùi hai đứa tiếp tục hòa vào câu chuyện rôm rả của cả bọn.

Bây giờ thì đứa nào đứa nấy yên phận ở hội bạn của mình, bàn tán những chuyện trên trời dưới đất, này thì Hanah Montana The Movie lên sóng Disney, này thì seri phim J.O.N.A.S hay dở ra sao, này thì Paris Hilton lại ăn mặc hớ hên thế nào,....đều được tụi nó lôi tất tần tật để nói. Mỗi nhóm một chuyện khác nhau, chả nhóm nào giống nhóm nào.

Được một lúc "sóng yên biển lặng " thì cái đại sảnh lại tiếp tục đóp nhận một "sự kiện" được xếp vào hàmg "bom tấn" tối nay. Tội nghiệp, may mà cái đại sảnh được xây dựng rất chắc chắn và kiên cố, nếu hok thì còn lâu mới hok...sụp khi phải hứng chịu tiếng la hét của bọn con gái bi h----Vì sao bọn nó lại la hét?----Vì...Thường Khánh đang từ trên những nấc thang, bước xuống. Mà Thường Khánh xuất hiện một mình thì bọn con gái có la lớn, có gào thét lắm chăng nữa thì cũng

chẳng đến độ khiếp đảm như zậy...Bởi vì, sau lưng- cách Thường Khánh khoảng 2 bước chân- là Mạnh Khoa.

Bọn con gái làm gì biết Mạnh Khoa, anh chàng tuy đẹp trai và nhà giàu thật đấy, nhưng chẳng là cậu chủ của một tập đoàn hay công ty nào cả, Mạnh Khoa hiền lành, dễ thương, tốt bụng, lại có gương mặt baby, nhưng hok tham gia vào giới ăn chơi, nên chẳng nổi tiếng....(nhưng sau đêm nay bảo đảm nổi như cồn à koi)

Xét về độ đẹp trai, Mạnh Khoa hok hề thua kém Thường Khánh. Coi bộ fan của Thường Khánh sắp có một nửa xé lẻ để xếp hang chờ xin chết vì Mạnh Khoa oy`, hè hè

Nó và nhỏ Lam nhét hai ngón trỏ vào lỗ tai. Con Lam càu nhàu:

_Tụi này làm quá!

Nó cười, la lớn lên cho con pạn nghe thấy:

_Đã bảo là tụi mê zai này thì chỉ có nhiu đó để wan tâm thôi mà.

Hai đứa phá lên cười. Khi tiếng la chấm dứt, hai đứa mới bỏ ngón tay ra và đảo mắt quan sát tình hình chung quanh: Một lũ ruồi nhặng vây quanh Mạnh Khoa. Một lũ khác bu đầy bên Thường Khánh. Biết ngay mà!

Suy cho cùng, tụi con gái hok mê hai hoàng tử này thì cũng uổng cuộc đời. Bình thường, mức độ đẹp trai của hai anh chàng đã được xếp vào top _vô đối_ rùi. Bi giờ, giữa một buổi party lung linh, với style ăn mặc cực ổn ------- Thường Khánh_giống như đang dự họp báo nhưng cũng hok kém phần baby _anh ý khoác một bộ vest màu kem, somi trong

màu đen tro, còn Mạnh Khoa, năng động + "thiếu gia" như mọi ngày- quần jeans, áo sơ mi cách điệu và ghi-lê------trông hai người mà bọn con gái xúm xít vây quanh phải gào lên:

_Uí chời ơi, thần thánh 4 phương ơi, người đâu mà đẹp chai vãi linh hồn!!!!!!!!!!!!!

Tất nhiên thì Thường Khánh vẫn lạnh băng như mọi ngày, mặc bọn con gái muốn gào thét, dụ dỗ thế nào, anh chàng cũng chẳng bùn đáp. Thế mà số lượng mấy ả chết đứ đừ vì cái sự lạnh lùng của hắn cứ tăng vù vù lên đấy. Còn Mạnh Khoa, thân thiện và dễ thương như một thiên thần.Xem chừng tụi con gái bu Mạnh Khoa có triển zọng hơn bọn bên Thường Khánh rày! ^^!

Sắp đến giờ khai tiệc....Ở đại sảnh của tầng 3.

Hy Vân tựa vào tường. Lâm Danh ngồi bệch xuống sàn, một chân duỗi thẳng phìa trước, chân kia co lại, tay chống lên đầu gối. Anh chàng lên tiếng trước:

_Zậy là kế hoạch sẽ được tiến hành như thế, hok có gì thay đổi phải hok?

Hy Vân khẽ gật đầu.

_Lần này không được sơ sót gì đấy, không ngờ "kế hoạch Violet" lãng mạn ấy của anh mà cũng không đánh gục được cô ta! Nhưng lần này nhất định phải thành công...Hai người ấy đã tự đẩy mình đi quá xa tầm đối với chúng ta rồi, nếu để cơ hội này vuột mất, tôi sợ rằng sẽ không còn cơ hội nào thuận lợi cho chúng ta như zậy đâu....

_Nhưng cô có chắc..

_Yên tâm đi!- Hy Vân ngắt lời- Tôi và Thường Khánh đã chơi chung với nhau từ nhỏ, tính khí anh ấy thế nào, chẳng lẽ tôi còn chưa rõ hay sao? Bây giờ thì anh xuống dưới trước, tôi sẽ xuống sau....

Lâm Danh đứng dậy, phủi phủi quần áo.

_Zậy tôi xuống trước. Kế hoạch không đổi đấy nhé!

Hy Vân gật đầu, mỉm cười- một nụ cười xảo trá- đáp:

_Tất nhiên!

Chờ Lâm Danh một mình bước xuống đại sảnh.

Hy Vân đúng lại, dựa người vào thành lan can, nhìn xuống, cô ả đưa tay lên sờ cái mặt dây chuyền hình ngôi sao mình đang đeo trên cổ, mân mê nó trong tay rồi nắm chặt bàn tay có cái mặt dây chuyền ấy lại, đôi mắt cô ả sắc lẻm, nói thầm:

_Kế hoạch thì như thế nhưng ai cấm tôi giỡn với baby của anh một chút, đúng không nào....

CHƯƠNG 60

Thùy Anh, nhỏ Lam đang đứng nói chuyện với hội bạn cùng khối, cũng có vài đứa khác, cả mấy nhân của pọn cậu ấm cô chiêu Đà Lạt đến làm quen và nhập hôi, đa số là "cậu ấm". Nói chung, đến làm wen với Thùy Anh là chiếm chủ yếu, bọn này theo chủ nghĩa "Nơi nào có gái đẹp, nơi đó có chúng tôi" đây mà. Thật hết biết!

Thường Khánh và Mạnh Khoa thì vẫn bị bao vây tứ phía, đúng là đến khổ vì đẹp!

Đám Thùy Anh....

_À, mấy pồ có coi Vsub của Episode 2 chưa?

- Một pà 8 lôi chuyện họp fan lần 2 của Jun Ki upa mới lụm được trên net ra làm 'chủ đề tranh luận' tiếp theo.

Tiếng láo nháo lập tức nổi lên như để 'hưởng ứng' đề tài mới.

_À có, jun ki chuẩn hok cần chỉnh nhỉ? Nhất là bộ ảnh trắng muốt oppa đóng thiên thần ây!- Con Lam nhanh miệng nói đầu tiên

_Cái anh đẹp zai đóng trong Iljimae ak? Chưa, bữa nào bồ gửi link ình đi, mình làm biếng lên net kiếm lắm! –Đứa khác nói

Cái zụ này là trúng mánh nó rồi, ai chứ nhắc đến thần tượng đẹp zai của nó thì 888 tới năm sau cũng chưa hết! Nó góp giọng:

_Mình coi rồi naz! Hay phải biêt! Tự dưng nhắc đến thèm coi lại woa'!

Đang định nhìu chiện tiếp thì điện thoại nó đổ chuông, là bài Lies wen thuộc của Big Bang (lại mới đổi chuông)...

_Sorry, mình có điện thoại! Đi chút nhaz!- Nó ngước lên nhe răng cười với đám bạn sau khi móc điên thoại từ cái ví xinh xinh màu trắng mang theo để xem ai gọi đến, số máy lạ, nó chợt có linh cảm chả hay tẹo nào.

Nó chạy đi kếm chỗ nghe điện thoại, với tiếng nhạc hip hop khá to đang xập xình này thì nghe điện thoại được mới là kì tích! Nhưng bây giờ ra ngoài thì nó sợ lạnh, Đà Lạt vốn lạnh sẵn, trời cũng tối rồi, mà nó thì ngán nhất là chỗ hok có ánh sáng, nó sợ ma, mà Đà Lạt lại nổi tiếng với những câu "thách thức dây thần kinh [sợ]".....Chả có chỗ nào tốt hơn là chạy vào....nhà vệ sinh! Nhà vệ sinh cách chỗ nó đứng cũng hok xa lắm.

Nó hok biết rằng, có một bạn gái rất xinh, diện một chiếc váy trắng điểm xuyến những vòng tròn màu vàng nhạt, đang để mắt đến nó nãy h và khi nó bước đi, cô bạn đó cũng bước theo nó!

Nó bấm cái tít và đặt máy lên tai khi còn cách nhà vệ sinh hai ba bước...

_Alo^?- Vừa nói nó vừa mở cửa một phòng vệ sinh.

Lúc này thì nó đang yên vị trong một phòng vệ sinh sạch sẽ, và đang đứng cạnh cánh cửa phòng

_Alo^?- Nó a lô lại lần nữa vì đầu dây bên kia không có tiếng

trả lời.

Vẫn im lặng, nó nhăn mặt châu mày, nghĩ thầm "Lạ thật, sao zậy cà?" Nó định bụng sẽ a lô một lần nữa, nếu bên kia tiếp tục hok trả lời, nó sẽ tắt máy, thì bỗng 'tít' – cuộc gọi kết thúc, tức người gọi cho nó đã dập máy.

Nó đơ một lát vì chả hiểu chuyện gì, ít khi nào nó bị " phá máy" như thế. Đưa điện thoại lên trước mặt, nó nhìn vào cái số lạ hoắc hiện trên màn hình, cái số vừa gọi ình, và vừa "chơi khăm" mình một lúc rồi mới mở cửa bước ra, đinh ninh rằng người ta gọi lầm số và ...bất lịch sự nên hok xin lỗi.

Nó rảo bước ra cửa nhà vệ sinh, sau khi cất điện thoại vào cái ví.

_A...Bạn là Thùy Anh phải không?- Một bạn gái –chính là bạn gái mà nó hok bik rằng đang đi theo nó nãy h- ré lên giọng đầy thú vị khi thấy nó.

_À....Đúng zậy, sao bạn biết mình?- Nó chợt nghĩ mình hỏi cũng bằng thừa, cô bạn này là là bạn của Hy Vân ở Đà Lạt (nó có thấy bạn này đi vào sảnh chung với đám bạn Đà Lạt của Hy Vân), mà bạn của Hy Vân thì ai mà chẳng bik (và ghét) nó. Bảo đảm đã trên 1 lần Hy Vân đem chuyện 'tình địch' của mình – tức là nó- ra kể với đám bạn ...nếu hok thì sao bọn họ bik nó mà bàn ra tán vào khi thấy nó xuất hiên ban nãy....

Nó đang suy nghĩ miên man thì bạn gái kia cười rất tươi, đáp:

_Thì bạn là con gái của chủ tịch tập đoàn SunWEST mà, mình biết bạn lâu ròy!

Cái suy nghĩ "bạn của Hy Vân ai cũng ghét nó" đã tự biến mất khi cô bạn í nở một nụ cười hết sức thân thiện zới nó, nó

iSach.info

cũng cười ‘đáp lễ’:

_Hì hì, thế sao? Zậy bạn tên gì?

_Mình là Huyền Trâm, bạn của Hy Vân! –Bỗng nhiên mắt cô bạn tên Trâm long lanh khi thấy cái ví của nó, Trâm xuýt xoa- Wow, cái ví của bạn dễ thương quá, mình mượn một chút được không, mình muốn nhìn cho kĩ, hiệu Channel hả? (tớ ngu zụ phụ kiện thời trang, chẳng bik hãng nào nổi tiếng nên nói đại là Channel, kaka)

Thấy bạn này cũng có vẻ hòa đồng và dễ thương, nó chẳng chần chừ mà đưa ngay ví mình cho Trâm(hic, cả tin), cười vui vẻ:

_Uh, được thoy^, naz! Qùa sinh nhật của anh hai mình đó!

Trâm đón cái ví từ tay nó, tiếp tục xuýt xoa:

_Anh bạn đúng là có con mắt thẩm mĩ đó nha! Ước gì mình có ông anh ‘tâm lí’ như thế!

Nó lại tiếp tục điệp khúc “khoe răng”:

_Hahaha...Anh hai mình mà nghe bạn nói thế chắc đổ cái ầm xuống đất vì sung sướng đấy, từ đó đến giờ ai cũng nói ổng “dốt như me” về cái khoản thời trang đó!

_Zậy hả?- Nói rồi Trâm một tay cầm ví nó, tay kia sờ soạng và bắt đầu lục tung túi xách cùa mình lên, làm ra vẻ giật mình, Huyền Trâm tiếp- Thôi chết rồi, mình để quên điện thoại trên phòng, lại phải nhắn tin cho pa mình đúng giờ này.....Hay là Thùy Anh ình mượn điện thoại nha!....

CHƯƠNG 61

Nó vốn tốt bụng, lại tin Trâm là người tốt, nên toét miệng cười, nó nhận lời ngay:

_Uh! Trong ví mình ấy, bạn cứ tự nhiên!

Vả lại trong ví nó,ngoài vỏn vẹn mấy thứ:cái điện thoại, khăn giấy, thỏi son nhỏ,thì cũng không còn gì wan trọng, nên chẳng sao! Nó đâu biết mình đạng tự đúc tay zô càng cho cua kẹp!

Trâm tươi cười:

_Bạn tốt wa'!

Nó chưa kịp trả lời thì sau lưng nó lại có tiếng con gái reo lên như Huyền Trâm ré ban nãy:

_Thùy Anh! Nghe tên bồ lâu rùi, bây giờ mới được gặp!

Nó xoay người lại theo quán tính, trước mặt nó là một cô bạn, tuy hok xinh như Huyền Trâm nhưng bạn í làn da nâu bóng rất hiện đại [hok bẩm sinh thì là đi nhuộm].....và ăn mặc rất sành điệu....

Nó chưa kịp nói gì thì cô bạn kia nhoẻn cười, tiếp

_Định lát nữa đến làm wen bồ, hok ngờ lại gặp pồ trong...WC. Hihi. Mình là Ngọc Anh, trùng tên zới bồ đó nha.... hay chúng ta là chị em thất lạc nhỉ!

Nó đoán đây là một cô bạn rất xởi lởi trong ăn nói và rất zui tính nữa.

_Chắc zậy đó, để mình zề hỏi lại ba mình xem!- Nó cũng đùa lại, vốn hòa đồng mà.

_À mà Thùy Anh này, nghe nói bạn là ấy ấy của Thường Khánh phải không? Hai người xứng đôi lắm đó nhaz!- Ngọc Anh tiếp tục huyên thuyên.

Nó cười cười, hjx, nó lun có cảm giác rất là lạ mỗi khi có ai nhắc đến tên máu đóng băng ấy:

_Uh.....Cảm ơn bạn!

_Chắc bồ mệt lắm khi ong ruồi bâu quanh Thường Khánh nhỉ? Lúc ấy bồ có ghen hok?

Nó có cảm giác như đang bị 'phỏng vấn' zậy.

_Ghen gì chứ, thật ra thì mình cũng thấy bình thường!

_Ừ nhỉ, máu lạnh như Thường Khánh thì bồ hok lo là đúng rồi, dễ gì bị "bắt cóc" dễ dàng chứ- Ngọc Anh đùa

Nó cười. Hai đứa đứng nói chuyện zui zẻ cho đến khi Huyền Trâm từ sau lưng vòng lên trước mặt nó, đưa lại cái ví cho nó, nói vui:

_Chắc hum nào mình cũng phải đang bảng "tuyển anh hai" rồi đòi ổng tặng quà quá! À mà cảm ơn zụ tin nhắn nha, yên tâm đi, mình nhắn xong là xóa hết, để mất công lại gây phiền phức cho Thùy Anh!

Nó nói "Không có gì" và hơi bị thắc mắc sao Huyền Trâm nhắn nhanh thế, lúc nói chuyện zới Ngọc Anh, nó chỉ nghe

vài ba tiếng tít tít phát ra từ di động của nó...Còn Ngọc Anh thì nói...như chưa bao h được nói...cứ như là hok cho nó way đi way lại, mà phải nhìn thẳng vào Ngọc Anh để nói chuyện zậy.

Rồi Trâm way sang Ngọc Anh, đưa cái túi xách của mình cho cô bạn:

_Pà giữ dùm tui, tui đi toilet cái!- Nhỏ quay lại Thùy Anh- Hai người nói chuyện vui vẻ nhé, chờ mình ra rồi chúng ta ra sảnh lun, sắp đến giờ khai tiệc rồi!

Nó vừa định xin kíu, đi trước nhưng nghe Huyền Trâm dặn thế, vì nể cô bạn nên nó đứng đó nói chuyện với Ngọc Anh lun, dù gì nócũng hok cần ra đó sớm, vả lại nói chuyện với Ngọc Anh rất vui, cô bạn này rất biết cách đùa, làm người nói chuyện với mình cảm thấy thoải mái.

Nhưng được một lúc thì Ngọc Anh "rút lui " trước:

_À, mình vừa nhớ ra mình có chuyện bận nên phải đi trước, bồ cầm cái túi này giúp pà Trâm nhá!

Nó vui vẻ đồng ý và đưa tay đón cái túi của Huyền Trâm mà Ngọc Anh đưa

Sau đó, Ngọc Anh chào nó và bước ra sảnh, hòa vào đám người đông nghịt đang nhảy nhót nhộn cả lên, vung tay loạn xạ ngoài kia.....

Lát sau, Huyền Trâm đi ra, nó trả lại cái túi cho cô bạn, nói Ngọc Anh đã đi tr", rồi hai đứa cùng nhau bước ra sảnh, nó rủ cô bạn gia nhập vào hội 8 của tụi nó nhưng Huyền Trâm khéo léo từ chối, nói là đã hẹn zới tụi bạn để bàn chuyện thiết kế gì gì đó...

iSach-info

Lúc đi, Huyền Trâm còn quay lại "ban" cho nó một cái nháy mắt rất khó hiểu:

_À, bạn cố giữ Thường Khánh nhaz, hình như càng ngày càng khó giữ rồi đấy!

Xong, cô bạn mới chịu đi hẳn.

Nó có cảm giác rất chi là "bất an" từ ban nãy, nó cũng cảm thấy hơi lạ là tại sao Ngọc Anh và Huyền Trâm là bạn nhưng khi Ngọc Anh đến bắt chuyện với nó thì cô nàng lại đứng sau lưng nó, khiến nó bắt buộc xoay người lại mới nói chuyện được, sao Ngọc Anh hok đứng kế Huyền Trâm, đối diện nó, để ba đứa cùng nói chuyện, và tại sao khi nó và Ngọc Anh nói chuyện, Huyền Trâm lại im thin thít, dù nói zới nó là nhắn tin nhưng nó chỉ nghe tít tít vài ba cái rồi thôi, một lúc lâu sau Huyền Trâm mới vòng ra trước trả ví và DĐ cho nó.....Nó hok hề biết rằng Huyền Trâm đã làm-gì-đó sau lưng nó trong suốt thời gian nó tiếp chuyện zới Ngọc Anh.

Nhưng một con bé có lối suy nghĩ đơn giản và lun tin người vô điều kiện như nó thì tất nhiên chẳng để ý gì nhìu đến mấy chuyện này, thế là nó đã gạt phăng những dấu chấm hỏi ấy của mình khi tiếp tục hòa vào những câu chuyện của hội bạn.....

Nó vừa đứng nói chuyện được một chút thì tiếng nhạc nhảy ngưng hẳn, thay vào đó là tiếng nhạc chào được ban nhạc sống trên sân khấu nổi lên.

Sân khấu hok lớn lắm, cũng chỉ xinh xinh đề vừa đủ với diện tích của đại sảnh và gần 50 đứa có mặt (bao gồm cả lũ bạn ĐL của Hy Vân).

Và đêm party thứ I bắt đầu! show truyền hình thực tế, à quên, show thực tế như hok truyền hình "Những kiểu sống hoang phí" bắt đầu!

Tiếng nhạc lại nổi lên, hết sức chộn rộn và vui tai, toàn mấy bài hits của K-pop, những bài hát gắn nhãn "hàng nhập từ Mỹ", nhạc êm dịu cũng có, rock điên cuồng cũng có.

Nó được mời nhảy quá chời, nhưng đều từ chối, dù biết thế là hơi mất lịch sự, nhưng người cần mời nó lại hok mời, người nó hok cần mời thì lại mời! Hjx, mà đúng rồi, zới cái zụ [ghen] hồi chiều thì "người ta" mặt mũi đâu mà mời nó chớ, mà hok có cái zụ đó, với tính cách lạnh băng kia, hok mời cũng phải.

Nhưng hình như ánh mắt của nó đang dán vào cái đám đang nhảy trước mặt hok chỉ đơn giản là vì xem tụi nó nhảy mà là đang tìm kiếm một ai đó.....

Nó ngồi đấy, lâu lâu lại thò tay bốc thức ăn nhanh để trên mấy cái khay trên bàn, nhìn tụi ban nhảy rần trời ngoài kia, con Lam cũng sung sức lắm, lâu lâu ra nói chiện zới nó và ăn để nạp năng lượng rồi lại zô "hỗn chiến" tiếp.

CHƯƠNG 62

Chợt Manh Khoa từ trong đám đông bước ra, kéo ghế ngồi kế bên nó:

_Sao cô ngồi đây một mình? Chờ cái tên cố chấp đó hả?

_Xì! Ai thèm!- Nó đáp- Còn anh? Nhìn có vẻ mệt zữ....

_Uh thì nhảy nãy giờ mà!

Mạnh Khoa được gắn mác "hot boy mới" của đêm nay, hết em này đến em khác đến lân la làm wen rồi mời nhảy, tụi nó mà biết Mạnh Khoa thick nó chắc phải tức trào máu họng (kaka) vì cả hai hot boy sáng giá là Mạnh Khoa và Thường Khánh đều liu xiu vì nó (thế mới đau!)

Mạnh Khoa mới cầm ly vang trên bàn, chưa kịp uống cho đỡ khát thì ở đâu lại một em xynh tươi khác tiến lại trước mặt:.

_Mạnh Khoa, mình làm quen với bạn được không?

Anh chàng lịch sự mỉm cười:

_Tất nhiên rồi!

_Mình là Mai Giang, bạn khiêu vũ với mình một bài nhé!- Cô bé kia vào thẳng vấn đề chính.- Mình rất thích nhạc khiêu vũ.

Mạnh Khoa đặt ly vang xuống bàn, lại nở một nụ cười thân thiện, thật khó hình dung nổi một con người suốt ngày chỉ

biết cười một cách lịch sự và dễ thương như thế! Đúng là một baby boy đáng mến!

_Được thôi- Anh chàng nói zới cô bé kia và quay wa nhỏ- Tôi đi một lát, sẽ quay lại sau, tôi hok cam lòng nhìn cô ngồi một mình thế này đâu- Hắn nháy mắt, cười (lại cười)

Thế là cô bé kia hok ngần ngại kéo tay Mạnh Khoa hòa vào đám đông đang từng cặp "đung đưa" theo từng giai điệu nhẹ nhàng của bản nhạc khiêu vũ rất chi là trữ tình!

Còn nó thì lại ngồi một mình, ăn rồi xem người ta khiêu vũ....Sao hôm nay nó chẳng có hứng nhảy nhót tí nào

Bỗng có một giọng nói rất wen thuộc vang lên sau lưng nó, giọng nói thấy ghét nhất mà nó từng nghe:

_Ăn vừa thôi, cô chán làm heo đến nỗi muốn tự biến mình thành voi à?

Nó way ngoắt lại. Vừa mừng vừa tức khi chạm mặt cái tên Thường Khánh đáng chết giẫm ngàn lần đó. Nó đâu biết rằng, tuy là người vẫn còn trong trạng thái "lạnh lùng xen lẫn biến nhiệt" nhưng từ hồi chìu tới giờ, trong Thường Khánh lun có một cảm giác rất lạ, cảm giác của một kẻ "tội đồ" vì đã đối xử hok phải với nó.....Đều tại chữ [ghen] mà ra.

_Uh, tui muốn thành voi đấy! Có sao hok?- Nó hét lên đáp lại, may mà tiếng nhạc xập xình ngoài kia đã át đi tiếng la của nó nên nó hok bị nhìu người "mắt tròn mắt dẹt" nhìn đắm đuối như mấy lần khác.

_Zậy thì mặc kệ cô!

Dù người ta rất muốn xin lỗi nhưng...đầu nghĩ một đằng,

chân tay làm một nẻo. Nói xong câu đó Thường Khánh phũ phàng quay đi!

Nó tức càng thêm tức, tức muốn xì khói lỗ tai, hok ngờ tên ấy lại có thề 'vô lương tâm' như thế! Nó hét theo:

_Ê, khoan đã!

Thường Khánh quay lại:

_Chuyện gì nữa đây?

Thật ra nó cũng chẳng hiểu mình kêu tên ấy để làm gì, nó gãi gãi đầu, giọng ỉu xìu:

_À không có gì, thôi anh đi đi, nói chuyện zới anh thì càng lên tăng sông thôi!- Nó xua xua tay rồi thất thểu way mặt lại, hok quên bốc cái bánh bỏ zô miệng.

Thường Khánh phì cười rồi bước lại, kéo ghế ngồi xuống cạnh nó. Nó trợn tròn:

_Ngồi đây làm jie?

Thường Khánh làm giọng kiêu:

_Sợ cô cô đơn wa' rồi nghĩ quẩn thôi!

Nó "Hừ" một phát rồi way mặt sang hướng khác, hok thèm đả động gì đến hắn nữa.

Thật ra nếu nó ráng mở rộng cái đầu để suy nghĩ, thì câu nói ấy sẽ có nghĩa là "Tôi hok yên tâm để cô ngồi một mình đâu", hic, nhưng còn lâu con bé ngang bướng như nó mới chịu hiểu.....Mà cũng lạ thật, ngày mới xuất hiện, Thường Khánh tuy rất lạnh lùng với bọn con gái trong lớp, cũng kiêu lắm,

nhưng mức độ lạnh lùng của Thường Khánh chỉ thấp cỡ 5/10 thôi, hắn hok giao du nhìu với mấy đứa cùng lớp nhưng lại lun chọc tức nó, và chắc chắn là lúc đó, anh chàng không "nghĩ một đàng làm một nẻo" giống bây giờ.....

Nó có quyền năng làm thay đổi một con người băng đá ư? Hay là vì con người đó đã tìm được true love của mình.....

Nhưng chỉ từ khi Hy Vân chuyển trường theo Thường Khánh, mức độ lạnh lùng của anh chàng liền vọt lên 10/10, đó là đối với mấy đứa khác, còn zới nó, vẫn kiêu, vẫn chọc tức, đôi khi lạnh lùng, đôi khi lại lúng túng, thêm cái chứng "suy nghĩ thế này, hành động thế khác", chỉ độc quyền mỗi nó thôi!

CHƯƠNG 63

Chuyện này hum trước con Lam cũng đề cập khi hai đứa đang phụ việc trong Violet Res. rồi.....

Phải nói Thường Khánh y hệt người "đa nhân cách", nhưng hắn hok bị bệnh tâm thần, nên hok gọi là "đa nhân cách" được ^^. Mà từ hồi nó trở thành "hoa đã có chủ", số lượng thư tỏ tình của mấy tên con trai trong trường gửi cho nó giảm hắn. Thế cũng tốt, ít ra nó cũng biết ơn hắn vì điều đó!

Nó đang miên man nghĩ ngợi thì bỗng nghe một tiếng nói lí nhí phát ra từ người đang ngồi bên cạnh đó, tức cái tên" động vật biến nhiệt" kia..

Hình như là "Xin lỗi"

Nó tròn mắt nhìn tên ấy. Xin lỗi chuyện gì đây, chuyện hồi chìu vì đã đối xử hơi bị "tàn nhẫn" zới nó ak? Hắn hok nhìn nó (hoặc là hok DÁM nhìn)

Nhưng nghĩ lại, nó cho rằng mình nghe nhầm, vì nhỏ quá, nó hok tập trung nên cũng chẳng nghe rõ, zới lại một tên mặt lạnh hơn tiền như hắn, biết nói xin lỗi thì chắc nó cũng nguyện cạp đất thay cơm vì hok tin vào tai mình woa'..... À mà wen^ ngày xưa Thường Khánh cũng từng "Xin lỗi" nó rồi, nhưng ngày ấy là hắn có lỗi thật, còn chiện này, nó hok tin một thằng con trai như hắn lại tự nhận lỗi.

Nó đâu biết rằng, người ta đã lấy hết dũng khí để cố nói sorry

zới nó, một anh chàng lạnh lùng, nói xin lỗi đâu phải chuyện dễ, thế mà nói lại bảo là "chắc nghe nhầm", nhẫn tâm, nhẫn tâm!

Nhưng túm lại là nếu muốn biết rõ thì phải hỏi lại hắn, nó khều anh chàng:

_Nói gì nói lại nghe koi!

Thường Khánh nhìn sang nó rồi lại đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

_Tui hok có thói wen nói rồi phải nói lại, hok nghe thì chịu đi, đồ tai thối!- Hắn đành nói thế...chẳng lẽ bây giờ lại nói "Xin lỗi" dõng dạc một lần nữa ak, ng` ta là băng đá mà, sao có thế nói thế chứ!

_Anh đúng là.....hok chọc tức tôi thì hok chịu nổi phãi hok...- Nó định tuôn một tràng phản pháo vì hắn dám gọi nó là "đồ tai thối" thì hắn cắt ngang:

_Tôi đi đây, ở đó từ từ ăn đi nhá, pig!

Nói rồi Thường Khánh bỏ đi một nước, tinh ý là hiểu ngay, anh chàng chỉ kiếm cớ lỉnh đi thôi, ngồi một lát nữa mất công lại bị nó "ém góc" rồi buột miệng khai ra hai chữ đó thì quê chik!^^

Nó đang lừ mắt nhìn hắn bước đi- với cái dáng hống hách pha lẫn lạnh lùng của một đại công tử nhà tiền tỷ thì trên sân khấu mini bỗng có tiếng nói khá lớn.

Nó nhìn lên, ra là Huyền Trâm.

Sao trông mặt cô bạn 'dễ thương' của nó có vẻ tức giận quá nhỉ., hình như có việc gì nghiêm trọng lắm thì phải.

Trâm vừa ra đến giữa sân khấu thì tiếng nhạc cũng dứt lun, rất đột ngột và bất ngờ. Các cặp đang khiêu vũ cũng dừng lại theo tiếng nhạc, ngơ ngác nhìn lên sân khấu, xem chuyện gì xảy ra mà lại tắt nhạc khi chưa hết bài.

_Các bạn!- Trâm (ra vẻ) cố giữ bình tĩnh để hok bị cho là thiếu lễ độ trước gần 50 mạng đang ngây ngô nhìn lên- Xin lỗi vì đã làm cho các bạn mất hứng, nhưng tôi có chuyện thực sự...không nói không được!

Nó linh cảm đây là một chuyện rất đỗi không hay...

Trâm nói tiếp- với vẻ mặt đầy vẻ giận zữ:

_Tôi vừa bị trộm đồ!- Mọi người ở dưới kể cả nó đều tỏ vẻ kinh ngạc- Nếu là một thứ xoàng xỉnh không wan trọng thì chắc chắn tôi sẽ không dám lên đây. Nhưng thứ đó rất quan trọng đối với tôi, về giá trị tiền bạc lẫn giá trị tình cảm.....-Trâm ngừng lại lấy hơi-

Tôi vừa bị trộm một sợi dây chuyền được ghép từ rất nhìu viên ruby, những viên ruby ấy được đẽo ra từ một khối ruby hơn 34 carat, có mặt là một viên kim cương 4 carat,

chắc các bạn cũng biết giá trị của sợi dây ấy không hề nhỏ. Nó lại là món quà sinh nhật từ một người bạn tôi sẽ chẳng bao giờ gặp lại.....

Phía dưới nổi lên tiếng xì xào. Đúng là Huyền Trâm có một người bạn đã mất khá lâu vì chứng bệnh ung thư não. Nó nghe đám ớ dưới to nhỏ như thế.

Tỏ vẻ đồng cảm, nó đang định lát nữa đến nói chuyện để chia sẻ với Trâm sau khi cô bạn bước xuống sân khấu... thì bỗng nhiên....nó thấy Huyền Trâm hình như vừa nhìn nó, nó không

lầm đâu, nhưng ánh mắt Huyền Trâm lạ lắm, rất lạ, nếu không muốn nói là lộ rõ vẻ độc địa và xảo trá, giống hệt ánh mắt Hy Vân, chưa hết, Huyền Trâm còn cười với nó, nhưng hok phải là nụ cười thân thiện như lúc hai đứa nói chuyện ban nãy mà là một nụ cười nhếch mép, rất khó hiểu.

Dù gì thì nụ cười ấy cũng như đang báo cho nó một chuyện chẳng lành sắp xảy ra.....

Nó đang bắt đầu cảm thấy "bấn loạn" thì giọng nói của Huyền Trâm lại "cay đắng"vang lên:

_Tôi thật lòng không muốn...nhưng có vẻ, người bị xếp vào diện tình nghi cao nhất lúc này, là....Tôi rất tiếc, bởi vì cô ấy là bạn tôi, một người bạn mới wen thôi....

CHƯƠNG 64

Ánh mắt của Huyền Trâm lại một lần nửa quét qua nó, lần này là chắc chắn nó không nhìn lầm....Nó chưa hết bàng hoàng thì trên sân khấu vang lên:

_Thùy Anh! Bạn nói thật đi, có phải bạn đã lấy cắp sợi dây đó của tôi không?- Huyền Trâm ngừng lại như để dò xem thái độ của mọi người, rồi tiếp –Bạn đã lấy sợi dây đó của tôi, phải không?

CHƯƠNG 65

Mọi ánh mắt đổ dồn về nó, tiếng xôn xao bắt đầu lớn hơn. Nó giật mình hốt hoảng, hok hiểu mô tê chi hết...Tai nó ù đi....Trời ơi, không lẽ Huyền Trâm, người bạn nó vừa wen, người nó từng cho là thân thiện và dễ thương từ lần đầu gặp mặt...lại đang tâm nói rằng nó lấy đồ của mình như zậy sao...Nó không ngờ....Tại sao? Nó đáng bị đối xử, đáng bị vu oan như thế lắm ư?

Nó có làm gì sai đâu mà nhiều người lại ghét nó như thế?

Nó cố lấy lại bình tĩnh, dù gì nó không làm, thì tại sao phải sợ...Nó lấy lại vẻ mặt bình thường rồi ngước lên, dũng cảm đối mặt với tất cả những ánh mắt sói mói đang hướng về phía nó, chờ đợi một sự giải thích...Nhỏ Lam, Mạnh Khoa, Thường Khánh,...và mấy đứa pạn đã xuất hiện bên nó từ lúc nào.

_Thùy Anh? Bạn nói gì đi...Nếu bạn không giải thích rõ ràng thì chắc đúng là bạn đã lấy....- Huyền Trâm nói, giọng thách thức.....Nhưng chưa được hết câu thì nhỏ Lam la lớn cắt ngang:

_Nói có sách mách có chứng! Dựa vào cái gì mà bạn dám bảo Thùy Anh lấy cái vòng ruby gì gì đó của bạn, hả? Chứng cớ đâu?

Huyền Trâm hok chịu thua, bây giờ cô ta đã lộ rõ "đuôi cáo" của mình, cô ả nói ngay:

_Dựa vào cái gì, chứng cớ nào thì chắc Thùy Anh biết rõ...Vả lại, đây không phải việc của bạn, nếu không muốn tự gắn ình cái mác "lo chuyện bao đồng" thì bạn nên nín liền đi....

Nhó Lam điên tiết, định dội đạn lại...thì nó cản:

_Thôi! Chuyện của mình, mình giải quyết được!-Nói thế thôi chứ nó biết nếu đã rắp tăm hại nó, thì Huyền Trâm sẽ hok từ bất cứ thủ đoạn gì để đưa nó vào lưới, chắc chắn cô ả đã chuẩn bị mọi thứ, nó lờ mờ đoán ra Huyền Trâm –ngoài danh nghĩa bạn bè- thì còn dính dáng gì đó với Hy Vân trong chuyện này....

_Thùy Anh, bạn có cần biện hộ gì trước khi tôi làm sáng tỏ mọi việc ở đây và tuyên bố với mọi người...bạn chính là người đã trộm dây ruby của tôi không?- Huyền Trâm nói, để lộ nụ cười đắc thắng

_Tôi không lấy, chỉ có thế thôi!- Nó đáp

_Vậy thì mới bạn lên đây...Tôi không tin mình sai!- Huyền Trâm liền lên giọng.

Nó còn chần chừ không biết có nên hay không...vì chắc chắn cái lưới nhện giăng sẵn đang chờ nó trên đó. Nhưng không lên thì Huyền Trâm lại bảo nó đã thừa nhận sự thực ác nghiệt kia. Cùng lúc đó, mấy đứa bạn của Hy Vân vốn ganh ghét với nó bắt đầu vặn volume lớn hơn, như để chọc tức và sỉ nhục nó:

_Có lấy thì mới không dám lên!

_Đúng rồi! Cháy nhà mới lòi mặt chuột!

_Thì ra nó đã giả bộ ngây thơ từ đầu, đã giàu còn hám tiền,

chỉ có cái loại đó mới quyết tâm đeo Thường Khánh như đĩa đói thế thôi...

_...

Và tất cả đồng loạt ban cho nó một cái nhìn khinh khỉnh, đầy vẻ nhạo báng.

Thật ra nó đã wen zới chuyện ganh ghét thế này, đỉnh điểm là từ khi nó wen Thường Khánh.

Trong nó, có 2 "con người", một rất yếu đuối, còn một kia thì ngược lại, rất mạnh mẽ. Và may mắn làm sao, nó đã mạnh mẽ ngay lúc này!

Bỏ ngoài tai mấy lời nhục mạ kia, nó "hiên ngang" bước lên sân khấu trước những ánh mắt dò hỏi của mọi người:

_Tôi đã lên đây như bạn yêu cầu, bạn nói tiếp đi! – Nó nói

_Đúng là dũng cảm, rất tiếc là dũng cảm hok đúng lúc rồi – Huyền Trâm mỉm cười – Cho tôi mượn cái ví của bạn.

Lời đề nghị của Huyền Trâm làm nó sực nhớ..... hình ảnh cô ả lúc tình cờ gặp nó ở WC, rồi mượn ví nó, Ngọc Anh xuất hiên, nó đứng nói chuyện trong khi Huyền Trâm làm-gì-đó sau lưng nó,...và một chuỗi sự kiện linh tinh phía sau...Tất cả hiện lên, rồi mờ dần.....Nó mông lung hiểu ra.....

Huyền Trâm lại tiếp tục "khủng bố tinh thần" nó:

_Sao zậy? Sợ bị vạch mặt nên hok dám đưa ak?

Nó hok nói gì

Huyền Trâm típ:

_ Tôi hok chờ được đâu! Đưa đây!- Tiếng "Đưa đây" vang lên cũng là lúc Huyền Trâm đưa tay giật lấy cái ví trên tay nó- một số người bên dưới –toàn là bạn nó- tỏ ra bất bình vì hành động bị xếp vào hàng "lỗ mãng" ấy.

Huyền Trâm cười lớn, vẻ khinh khỉnh khi vừa mở ví nó, rồi từ từ rút từ trong ví ra một sợi dây đeo cổ bằng ruby và kim cương đúng như cô ả miêu tả ban nãy.

Đám đông bên dưới ồ lên thảng thốt, riêng Thườnmg Khánh thì thái độ vẫn tĩnh hơn mặt nước, Mạnh Khoa châu mày khó hiểu, nhỏ Lam và đám bạn biết nó hok thể nào là người như thế nhưng cũng rất ngạc nhiên vì chẳng hiểu sự tình như thế lào....Nó thì đóan ra sự thể từ lúc mới lên đây, nên cũng chẳng lấy gì làm bất ngờ cho lắm, nó chỉ tức, vì cái thói tin người quá đáng của mình đã phản bội lại chính mình, tức vì mình đã bị người mà chính mình từng gọi là "bạn" ình ăn một cú quá đau....

_Sao? Còn gì để nói nữa không? –Huyền Trâm đứa cao sợi ruby lên trước đám đông rồi đưa sang trước mặt nó, dõng dạc tuyên bố- Ban nãy, tôi gặp Thùy Anh trước cửa nhà vệ sinh, vì cái túi xách kỉnh kỉnh, không tiện đem vào, tôi mượn Ngọc Anh- bạn tôi- giữ giùm, Thùy Anh cũng có ở đó nên Ngọc Anh không thể lấy sợi dây của tôi được, khi biết mình mất, tôi hỏi Ngọc Anh thì cô ấy nói có chuyện bận, phải đi, nên mượn Thùy Anh cầm giùm một lát.....Tin rằng Thùy Anh là người tốt nên sau khi trả túi, tôi không kiểm tra, nhưng lúc tiệc bắt đầu được một lúc, tôi định lấy ra đeo thì thấy đồ đạc trong túi rất lộn xộn, sợi ruby cũng.....Không ngờ cô ta đã lục túi tôi mà còn dám lấy luôn sợi dây ấy. Các bạn! Hy vọng các bạn sau này đừng như tôi, để bộ mặt ngây thơ của loại người như cô ta đánh lừa...

Nó định nói ra chuyện lúc nãy để tự "minh oan" ình, nhưng chợt nghĩ bây giờ mình nói, ngoài đám bạn ra, có ai tin không, nó chỉ thân với vài đứa, còn nguyên một đám lớn trong khối và tụi ở Đà Lạt nữa-nó hok wen, mà đa số lại rất ganh ghét với nó...Nói ra rồi biết đâu lại bị dôi đạn...Thế nên nó chỉ biết lắc đầu một cách ghê tởm..

Không ngờ bộ mặt thật của Huyền Trâm lại dày đến thế, hok ngờ cô ta lại trắng trợn đến thế....

_Chuyện này điên thật! –Mạnh Khoa ruột gan sôi như lửa đốt.

Anh chàng thấy cảnh nó bị "hạ nhục" trên kia thì rất chi là nóng lòng lên giải vây cho nó, thủ đoạn này của Huyền Trâm thật ra là cũ rích rồi, chỉ cần có chỉ số IQ ột chút là đoán ra ngay (Mạnh Khoa nghĩ thế), vả lại anh chàng hiểu Thùy Anh là con người hồn nhiên và cả tin nên bị dính cái mánh này là chuyện khó tránh....

Nhưng dường như người wan trọng nhất ở cái đám "cần lo" thì lại không lo lắng tí nào. Hắn vẫn tỏ vẻ bình thường, vẫn lạnh toát, không biết trong lòng ra sao chứ cái bản mặt thì.....

_Này! You thừa bik chuyện gì đang xảy ra trên kia mà. Thông minh như u thì tìm ra lời giải thích hợp lí là việc chẳng khó gì, sao u không___- Mạnh Khoa way sang Thường Khánh, hơi cáu.

_Rắc rối là của cô ta, tại sao tôi phải nhúng tay vô!- Thường Khánh ngắt lời Mạnh Khoa. (để tớ giải thích cho, ý TK là hok mún Thùy Anh cứ phải dựa dẫm vào người khác)

_Thùy Anh là bạn gái của u đấy!- Mạnh Khoa siết chặt bàn

tay lại, ít khi nào anh chàng tỏ vẻ tức giận như thế, củng chỉ vì nó- U thật là.....

Anh chàng bỏ lửng câu nói và định lao lên sân khấu, có làm sáng tỏ được chuyện này hay không thì ít ra, Mạnh Khoa sẽ bảo vệ nó.

CHƯƠNG 66

Nhưng Thường Khánh đã kịp vịn vai Mạnh Khoa lại:

_Cậu muốn đồ ngốc đó suốt đời phải bám vào người khác sao?

Thường Khánh và Mạnh Khoa, ai cũng cảm nắng nó, nhưng Mạnh Khoa thì iu theo cách khác, Thường Khánh lại theo một cách khác.

Một người thì muốn nó phải biết "tự lực cánh sinh", ngày còn nhỏ nó cũng đã từng bị hất ra đường với anh hai và sống những ngày cơ cực, nhưng lúc đó có khổ mấy thì nó vẫn còn anh hai bao bọc và che chở, vả lại lúc đó nó còn bé, biết gì mấy!....nên tính tự lập của nó lúc đó vẫn còn lẹt đẹt ở dưới, rồi được ba nó nhận nuôi, được chìu chuộng đã wen, nên cái chữ "tự lập" càng xa vời hơn....Nếu chỉ biết sống dựa dẫm như thế thì lỡ một lúc nào đó, nó chỉ còn lại một mình trên cõi đời này, thì làm sao nó chống chọi nổi....

Còn một người thì lun ra sức bảo vệ nó trong mọi hoàn cảnh, dù có sóng gió gì xảy ra thì người đó vẫn sẵn sàng chở che cho nó, bất chấp tất cả....bất chấp lun việc...trái tim của nó hok bao h thuộc về mình...(anh ấy thật cao cả!!!!!!!!!!)

Nhưng....Tuy wan niệm khác nhau...Nhưng cả hai đều iu nó bằng cả trái tim và mạng sống.....Đó mới là điều wan trọng nhất.....

Mạnh Khoa chưa kịp phản ứng sau lời nói ấy của Thường Khánh thì phía gần sân khấu, ai đó la lên:

_Khoan đã!

Sau khi tiếng la vang lên, một bóng người chạy vụt lên sân khấu...

Là Lâm Danh.....Anh chàng chạy lại đứng kế bên nó.

_Không sao đâu Thùy Anh!- Lâm Danh nhẹ nhàng trấn an nó rồi quay sáng phía Huyền Trậm, nói thầm, chỉ đủ để nhỏ Trâm nghe- Tôi biết tỏng ai bày ra vụ này rồi! Cô đừng hòng chối!

Huyền Trâm thoáng giật mình, rồi lấy lại bình tĩnh ngay.

Lâm Danh giật sợi ruby trên tay Huyền Trâm, đứa cao nó ọi người phía dưới nhìn, nói:

_Những ai biết thân thế của Thùy Anh, chắc cũng hiểu rắng, gia đình cô ấy thừa sức mua cả trăm sợi này...Việc gì cô ấy phải lấy cắp nó!

Huyền Trâm cãi:

_Nhưng sợi ruby này được làm từ viên ruby 34 carat đấy, viên ruby lớn nhất tính tới năm 2006 chỉ có 38,12 carat thôi, chưa kể mặt kim cương 4 carat nữa...- Trâm nhếch mép cười, nhìn nó bằng đôi mắt rắn rít chẳng thua gì Hy Vân, tiếp- Cô ta là con nuôi, được cho ăn tử tể đến lớn là may lắm rồi, mua một sợi dây này cho cô ta à, đừng đùa!

Máu "sung" trong người nó nổi lên, đụng đến ai chứ dám nhắc đến ba nó bằng cái giọng ấy thì...chắc là hok muốn sống nữa rồi:

_Wê! Cô nói cái gì zậy hả? Ba tôi tuy chỉ là ba nuôi nhưng ông ấy thương tôi như con ruột, cô không biết thì đừng có mà ăn nói lung tung đấy nház! Lần nữa thì tôi không tha cho cô đâu!

Thường Khánh, Mạnh Khoa, nhỏ Lam và đám bạn bật cười....vì cái mặt đang câng câng nhưng dễ thương của nhỏ, còn Huyền Trâm thì đâm ra lung túng, ai đoán trước được nhân vật đang bị "công kích" như nhỏ lại có thể lớn tiếng như thế.

Lâm Danh cũng phì cười, rồi lại tiếp tục vai trò "luật sư bào chữa" của mình:

_Vả lại, các bạn đã wen thân với Thùy Anh chắc cũng biết, Thùy Anh hok phải là người bất lịch sự đến nỗi lục túi rồi ăn cắp của người khác.

Đám bạn bên dưới gật gù, xì xào đồng ý.

Tình thế có vẻ bất lợi, Huyền Trâm "bạo biện" ngay:

_Chuyện này khó nói trước lắm! Lòng người khó lường mà...Ai biết được cô ấy thực sự là người thế nào chứ....

_Cô không biết nhưng bọn tôi thì biết –Lâm Danh nói- Nhưng nếu cô cứ cố chấp không nhận rằng mình đã vu khống cho người khác thì tôi đành ép cô khai ra, tôi hiểu rõ chiêu này của cô mà.....

Nói xong, Lâm Danh quay sang nó

_Ban nãy bạn có đi đâu mà đi một mình không?

Nó thành thật trả lời:

_Có, tui đi nghe điện thoại ở....WC, tui gặp cô ấy (tức Huyền Trâm) ở đó...- Rồi nó kể lại mọi chuyện, thật ngắn gọn cho Lâm Danh nghe

Nghe xong anh chàng nháy mắt rồi nói lớn ọi người phía dưới cùng nghe:

_Ban nãy có người gọi điện cho Thùy Anh....Cô ấy đi nghe điện thoại...Mọi chuyện xảy ra ở đó...Cô ấy gặp Huyền Trâm...-Lâm Danh trình bày tất cà, cứ như một luật sư thứ thiệt, anh chàng nhắc lun cái zụ hok bik Huyền Trâm làm jie sau lưng nó.....

Hok ngờ Huyền Trâm hok bối rối mà còn tỏ vẻ khiêu khích:

_Đừng bịa chuyện, cái jie mà nghe điện thoại rồi bị vu oan chứ, nực cười!

_Chỉ cần kiểm tra điện thoại Thùy Anh là biết ngay!- Lâm Danh đáp

Anh chàng mượn di động của nó, mở nhật kí cuộc gọi, để chứng minh rằng có số điện thoại lạ gọi vào máy nó...nhưng Hic, hok còn một dấu tích gì nữa...Số mới gần đây nhất mà trong đó ghi, là cuộc gọi của papa nó.

Hok nghi ngờ gì nữa, lúc Huyền Trâm mượn máy nó để nhắn tin, thật ra là để xóa hết dấu vết cuộc gọi kia.....

_Sao? Có gì trong đó hok?- Huyền Trâm cười phá lên như muốn mỉa nó.

_Nhưng đúng là có người gọi cho Thùy Anh thật mà!- Lại là giọng nhỏ Lam vang lên trong đám đông- Có mọi người làm chứng, lúc đó Thùy Anh bảo là đi nghe điện thoại, tui còn

nghe cả tiếng chuông nữa!

Huyền Trâm giật thót, vì biết mình đã để lộ sơ hở, nhưng vẫn hok chịu thua:

_Cứ cho là có người gọi đi! Nhưng căn cứ vào đâu mà anh nói nó liên wan đến tôi?

_Zậy thì căn cứ vào đâu mà cô nói Thùy Anh lấy dây ruby của cô? Ai tận mắt thấy và làm chứng chuyện này? Cô nói là tôi bịa chuyện, được thôi, vậy thì tại sao tôi hok thể nói là cô bịa chuyện để vu oan cho người khác?- Lâm Danh nhún vai, nhướn mày mỉm cười

Huyền Trâm cứng họng, chả ú ớ được gì nữa.

Lâm Danh mới quay xuống phía dưới, trình bay một lần nữa chuyện đó, sao cho thật có lí, rồi gút lại:

_Có thể có một số người không muốn tin nhưng không ai thấy Thùy Anh làm chuyện "ăn cắp", ai dám nói Huyền Trâm không bỏ dây ruby vào túi Thùy Anh thừa lúc giả vờ mượn nó, không mượn di động nhắn tin để xóa hết chi tiết về số điện thoại ấy? Nếu không thì cuộc điện thoại đó bị tha đi đâu mất? Và sau khi tổng kết tất cả những chuyện này, tôi đảm bảo với mọi người rằng: THÙY ANH TRONG SẠCH!

Bên dưới, trừ một vài đứa mà sự ganh tỵ với nó đã thấm vào máu, còn lại ai cũng tỏ vẻ tán thành. Không cần nói thì người ta cũng đoán được rằng Huyền Trâm đặt chuyện, sắp xếp mọi thứ để vu khống cho nó....

Dù chuyện này là âm mưu của Hy Vân nhưng Huyền Trâm tuyệt nhiên không hé thêm nửa lời..... không bạo biện,hok thừa nhận nhưng nếu Lâm Danh hay ai đó ép nói ra sự thật,

chắc hẳn cô ả sẽ nhận toàn bộ chuyện này là do mình gây ra.....không nhắc gì đến Hy Vân....

_Xuống thôi!- Lâm Danh quay sang nó

Nó gật đầu. Rồi rất nhanh, hai người bước xuống khỏi sân khấu, để lại Huyền Trâm đứng đó, với những con mắt ái ngại có, mà "căm phẫn" cũng có.

_Đi dạo nhé!- Lâm Danh đề nghị trong khi hai đứa vừa bước xuống.

Nó gật đầu, chẳng lẽ lại từ chối người vừa giải oan, 'cứu danh dự' mình...

Tiếng nhạc êm dịu lại được nổi lên.

Bên ngoài ngôi biệt thự.

Nói là đi dạo nhưng nó và Lâm Danh chỉ đi vòng vòng trong khuôn viên villa và chỗ nào...có ánh sáng thôi. Nó lên tiếng trước:

_Cảm ơn.....

Lâm Danh cười, gãi gãi đầu:

_Hok có chi!

Chẳng biết thần Eros đùa giỡn kiểu gì...mà tên con trai nào lởn vởn gần nó cũng bị mũi tên của Eros cắm phập vào tim....

CHƯƠNG 67

âm Danh- một chàng trai thuộc loại hàng hiếm trong giới đào hoa, bởi zì ít ai có thành tích girl dính lưới nhìu như Lâm Danh- không giàu có, nhưng đẹp trai, học giỏi. Từ trước đến nay, khi anh chàng đã nghía em nào, thì nhìu nhất là 3 tháng, em ấy sẽ phải quỵ ngã dưới chân Lâm Danh ngay. Cua xong rồi bỏ, không biết bao nhiu girl đã muốn 'thắt cổ lìa đời' vì cái "quy luật" tự đặt ra của Lâm Danh. Đúng zậy! Lâm Danh chưa bao giờ thật lòng với ai! (Cái zụ này có zẻ giống Shin)

Thế rồi nó "zinh hạnh" được lọt vào tầm mắt của Lâm Danh....Nó nổi tiếng hok bít iu, nên Lâm Danh lấy chuyện đó ra để càng quyết tâm "lật đổ" nó hơn. Lúc bắt đầu thả lưới, Lâm Danh chỉ nghĩ đơn giản, cua được nó, bộ sưu tập của mình sẽ có giá hơn. Thế thôi! Nhưng định mệnh đã đảo lộn tất cả.

Nó không gục, và sẽ không bao h gục trước Lâm Danh, mà ngược lại, Lâm Danh đã gục dưới chân nó- thực sự....Có lẽ là...kể từ khi anh chàng nhìn thấy nụ cười thiên thần của nó trong căn phòng hoa Violet mà anh chàng đã cất công chuẩn bị.

Phải, Lâm Danh iu nó, thực sự iu nó.....Nhưng khi đã nhúng tay vào việc gì, Lâm Danh sẽ không bao h rút tay mình ra, đơn giản là vì, Lâm Danh iu nó...nhưng với một nô lệ của sự chiếm hữu, iu không, chưa đủ, mà phải là có, có được nó.....

Hai đứa đang bước đi trong im lặng thì chuông điện thoại của Lâm Danh vang lên Chorus của Takin' Back My Love.

"I give it all up, but i'm taking back my love,

I'm taking back my love,

Im taking back my love,

I've giving you too much,

But i'm taking back my love,

Im taking back my love, my love,my love,my love,my love"

Xin lỗi, tôi đi nghe máy một lát, Lâm Danh nói- sau khi nhìn xem ai gọi.

Nó cười, xoa xoa bàn tay phải lên cánh tay trái:

_Uh! Nhưng nhanh nhanh nha, đứng đây một mình, cứ rợn rợn sao í!

Lâm Danh phì cười:

_Tuân lệnh!

Biết nó sợ ma nên Lâm Danh không nỡ chạy ra xa để nghe máy mà chỉ đứng khuất sau một gốc cây khá gần để nghe, người gọi là Hy Vân, nên Lâm Danh nói chuyện rất nhỏ, sợ nó nghe được.

_Cô còn dám gọi nữa ak?!? – Tuy rất tức, nhưng Lâm Danh không dám hét lớn, chỉ la nho nhỏ vào điện thoại.

Giọng bình thường, pha chút chọc tức

_Dù gì cũng xong rồi, nên tôi không nói nữa, nhưng cô gái đó là ai,?- Lâm Danh cố nuốt cục lửa zô lòng.

- Nghe có vẻ bí ẩn lắm lắm. Nhưng Lâm Danh chẳng màng hỏi, chỉ nói:

_Còn cô nữa? Chẳng phải đó là sợi dây chuyền cô đeo lúc nói chuyện với tôi trên ban công sao?

Ra là, cái zụ tụi bạn Hy Vân nói khích nó " Cháy nhà mới lòi mặt chuột...." là để khích nó thôi, mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch....

_Chuyện này không có lần sau đâu đấy! Lỡ lúc đó tôi không giải thích được việc đó thì Thùy Anh làm sao đây? Nhục cả đời đấy!- Lâm Danh vẫn vùn vụt lửa tức.

Hy Vân cười giọng khó lường:

_Thôi được rồi, tôi tin cô, tôi đang đi với Thùy Anh, cúp máy đây!- Lâm Danh nói.

[Pip]

Hy Vân dập máy.

CHƯƠNG 68

Thường Khánh kéo ghế ngồi xuống cái pàn không người gần đó.

Nhỏ Lam cũng chẳng còn tâm trạng để nhảy, con nhỏ tiến lại phía Thường Khánh.

_Sao anh còn ngồi đây?

_Không ngồi đây thì đi đâu? –Hắn hờ hững trả lời.

_Kiếm Thùy Anh! Tuy cậu ấy rất mạnh mẽ và bướng bỉnh, nhưng đây hok phải chuyện nhỏ đâu!- Con Lam đáp.

_Chẳng phải cô ấy có người an ủi rồi sao? Tôi ra đó để trở thành người thừa ah?- Vẫn lạnh lùng

Nhỏ Lam bắt đầu bốc hỏa:

_Anh.....

Chợt phía sau, một bàn tay nhẹ nhàng kéo nhỏ Lam xích qua một bên. Là Mạnh Khoa:

_Cô không cần nói nhiều với hắn, Mỹ Dung muốn gặp cô có chuyện đó, để Thường Khánh lại cho tôi....

_Uh... Mà anh phải ép tên điên đó đi kiếm Thùy Anh cho bằng được đấy nhaz! Tui đi đấy!

Nhỏ Lam nói rồi chạy biến ra chỗ con Dung.

Thường Khánh quay sang phía khác, bình thản như hok có Mạnh Khoa ở đây.

_Đi ra ngoài và kiếm cô ấy đi!- Mạnh Khoa nói ngắn gọn.

Lúc này hoàng tử máu lạnh mới nhìn lên.

_Cậu đang ra lệnh cho tôi đấy à?

_You.... ra ngoài và kiếm cô ấy đi!- Mạnh Khoa lập lại.

_Nếu tôi nói không thì sao? Chẳng phải cô ấy đã có người an ủi ngoài đó rồi ak?

Mạnh Khoa mỉm cười:

_You đang ghen phải không?

Thường Khánh quay đi, không nói gì, chắc sợ Mạnh Khoa đọc được chữ "YES" chình ình trong mắt.

_Anh rãnh thì cứ ra đó! Đừng ở đây lảm nhảm nữa! Rác tai lắm!- Hắn đuổi thẳng thừng.

Nhưng tất nhiên Mạnh Khoa đâu phải là người bị kích một cái là rút êm.:

_Người cô ấy cần là U...Tôi ra đó, chẳng có nghĩa lí gì, cô ấy chỉ coi tôi như một người bạn thôi.

_Bạn bè an ủi nhau....- Thường Khánh lại buông cái giọng vô cảm của mình, nhất quyết hok chịu "khuất phục" Mạnh Khoa, nhưng chưa nói hết câu thì Mạnh Khoa cắt ngang:

_Đi Đi! Nếu u hok muốn người khác nhìn u như nhìn một thằng HÈN!

Từ nhỏ tới h, Thường Khánh ghét nhất là bị ai gọi mình bằng từ 'hèn',hoặc đại loại như zậy, nhưng lần này, anh chàng cố ghim cơn tức zào người, bởi vì tỏ ra giận dữ, đồng nghĩa với "mình đã thua", mà chịu thua có nghĩa là tự thừa nhận..."mình đang ghen"

_Tôi không quan tâm! –Thường Khánh đáp.

_Được thôi, khi đã mất cô ấy thì đừng có hối hận đấy! Đi dạo với Lâm Danh, một anh chàng đẹp trai và thick cô ấy chả thua gì u, lại còn là "ân nhân" nữa, có chuyện gì xảy ra thì đừng trách tôi không páo trước.- Mạnh Khoa nói vu vơ.

Thật ra thì ban nãy khi thấy nó bước ra ngoài với Lâm Danh thì hình như....hắn thấy mình...hơi bị ghen rồi, cảm giác rất chi là nóng lòng, chỉ muốn chạy ra kéo nó lại thôi. Hắn bik Lâm Danh là con người khá nguy hiểm, để nó đi với tên ấy thì chả hay tẹo nào....Thường Khánh như đang ngồi trên đống lửa, Mạnh Khoa lại còn tống thêm vài cục than đạt tiêu chuẩn súp-pờ (super) Iso9001 zô cái lò lửa ấy, bảo sao Thường Khánh hok sôi người chớ.

Đúng...Thường Khánh rất sợ mất nó.

_Anh muốn nói gì thì cứ tự nhiên! Tôi không rãnh ở đây để nghe anh nói nhãm đâu!

Nói rồi Thường Khánh đứng phắt dậy, quay lưng đi mất.

Biết Mạnh Khoa đang nhìn mình nên Thường Khánh chả dám đi nhanh, cứ từ từ, ra vẻ bất cần. Nhưng cái điệu bộ ấy làm sao qua mặt được Mạnh Khoa (Lấy vải thưa mà che mắt thánh)....Thường Khánh đang đi kiếm nó....Chắc chắn là như zậy!

Nó và Lâm Danh vẫn bước bên nhau, ở đây lắp nhìu đèn, nên hok tối thuj như cái đoạn ban nãy

Nó đưa mắt nhìn wanh "Woa.....Khuôn viên biệt thự rộng thật đấy, lại nằm ở vị trí tốt như zậy, chắc tốn cả bộn tiền mới mua được cái mảnh đất nghìn vàng nỳ woa'"- Nó nghĩ thầm....

_À Thùy Anh này.....

Nó chợt giật mình vì tiếng gọi nho nhỏ của Lâm Danh bên cạnh.

_Huh?- Nó đáp

_Thật ra tôi có chuyện muốn nói với bạn....

(Nó nhướn mày thay cho hai chữ "Chuyện gì?")

_Tôi...-Lâm Danh ngập ngừng- Tôi...biết bạn...chưa bao giờ thích tôi...

Anh chàng nhìn nó, tiếp:

_Nhưng, tệ một điều, tôi rất thích bạn.

Nó ngỡ ngàng vì phút 'tự sự" này của Lâm Danh, hok bik hắn nói thiệt hay có mưu đồ gì đây, lạ thật, nó vốn cả tin, nhưng với Lâm Danh, không hiểu sao, cả với tin cũng chả nổi.....

Lâm Danh tiếp tục nhẹ nhàng nói:

_Không biết có bao giờ bạn thấy phiền vì sự có mặt của tôi trong cuộc đời bạn chưa....- Nhìn xa xăm, Lâm Danh thoáng

cười buồn- Nếu có, thì xin chúc mừng bạn....

Nó lung túng hỏi:

_Anh...Anh nói zậy là sao?

_Tức là tôi sẽ không còn ở bên cạnh để suốt ngày làm phiền bạn nữa.....-Không đợi nó hỏi tiếp, Lâm Danh nói lun- Tôi sẽ đi du học, nửa vòng trái đất, có muốn làm phiền bạn cũng khó....

Anh chàng cúi mặt, để lộ cái sự bùn của mình hòa lẫn vào không khí.....Bỗng nó thấy anh chàng tội tội làm sao í, ai đời, cua nó cả gần năm trời, cho đi bao nhiu công sức và hy vọng, và thứ nhận lại từ nó, chỉ là sự thờ ơ, hờ hững, vô tâm.... Nó ác? Không hẳn là zậy, là bởi vì nó lun có một linh cảm rằng Lâm Danh là con người không an toàn, con người sẽ làm mọi thứ để có được nó.....Nó sợ con người như thế....Nhưng tự dưng, khi Lâm Danh bộc lộ tất cả những điều ban nãy zới nó, mọi cảm giác sợ sệt kia, đều rủ nhau bay đi đâu hết, chỉ để lại sự đồng cảm...trong lòng nó.....

_Có lẽ đây sẽ là lần cuối tôi đi dạo và nói chuyện với bạn.....Về tới TP, tôi sẽ đáp chuyến bay đầu tiên để bay sang Mỹ, mọi thứ đã chuẩn bị hết rồi, chỉ đợi tôi thôi-Lâm Danh cố tỏ ra vui vẻ để nó không thấy ngột ngạt- Thôi, chúng ta đừng nói mấy chuyện không vui đó nữa.....Thùy Anh này, bạn thích ăn món gì nhỉ?

Lâm Danh cố tình lái qua chuyện khác, nó hok wan tâm, chỉ chăm chú nhìn vẻ mặt vui vẻ giả tạo, cố che lấp ánh mắt buồn bã kia, nó chẳng còn tâm trạng để nói về chuyện ăn uống nữa.....

_Sao chứ? Chỉ còn 1 năm nữa thôi.....Anh không ở VN được sao?....

_Bạn sao zậy!- Lâm Danh làm ra vẻ "trái đất vẫn bình yên", hỏi nó- Sao tự dưng lại như thế kia? Tôi đã nói là bỏ chuyện đó đi mà.....

_Tôi...làm anh buồn lắm hả....?- Nó không chú ý đến câu nói của Lâm Danh, chỉ lặng lẽ hỏi tiếp

Đến nước này thì anh chàng chẳng còn giả vớ được nữa.

_Buồn vì người mình thích....chuyện nhỏ ấy mà....không đáng nhắc đến nữa đâu....

Nó phải ráng lắm để không rớt nước mắt. Một con bé mạnh mẽ, đã bị sự đồng cảm đối với một tên con trai mà mình chưa bao giờ mảy may để ý...đánh gục. Đặt tay lên vai Lâm Danh, nó nói:

_Nếu tôi có thể làm chuyện gì để anh được vui, dù chỉ một lần cuối, tôi sẽ làm....

Trên tầng thượng, một ví trí khá tốt để quan sát mọi ngóc ngách khuôn viên, và rất tốt để quan sát chỗ nó + Lâm Danh đang đứng. Hy Vân mỉm cười đắc ý:

_Cá đã cắn câu rồi, bây giờ chỉ cần người câu giật dây thôi..... (Hy Vân không nghe câu nói của nó nhưng nhìn cử chỉ và ánh mắt để đoán ra)

Ra là mọi thứ, mọi câu nói buồn chảy nước, cảm động [vật^^] của Lâm Danh nãy h chỉ toàn là sắp đặt.....

iSach.info

.....Và đâu đó trong vườn cây này, hoàng tử lạnh lùng đang đi tìm nó "Đồ đầu đất, cô đang ở đâu?".....

Trở lại câu chuyện của nó.

_Bạn nói thật chứ?- Trong mắt Lâm Danh, những tia hạnh phúc nhỏ xíu vụt wa vụt lại.

Nó mỉm cười hiền lành, gật đầu:

_Uh.....

_Zậy thì....-Lâm Danh đưa bàn tay mình lên, ngừng lại một lúc, rồi nói- Tôi...có thể...ôm bạn được không?

Nó- con bé lon ton lăng tăng trong mọi tình huống- chợt giật mình, rụt rè nhấc bàn tay mình ra khỏi vai Lâm Danh, rồi tỏ ra lóng ngóng cực kì.

Nhưng hình như ánh mắt nó bắt đầu biểu lộ sự đồng ý. Cũng đúng thôi! Chỉ là một cái ôm, bạn bè chia tay làm như thế là chuyện thường, vả lại, đối với một tên con zai đã từng bị nó thẳng thừng công khai "lờ đi"...Đền bù thiệt hại như thế là chuyện nhỏ mà...

Lâm Danh tiến lại gần nó, thật chậm rãi, ánh mắt vẫn ướt át, như là rất đau đớn í, thực ra anh chàng đang cố giấu nụ cười của kẻ chiến thắng.

Rồi đến khi hok thể gần hơn được nữa, Lâm Danh nhẹ nhàng đưa tay lên rồi từ từ siết chặt nó.

Thật khó tưởng tượng nếu có người nhìn thấy cảnh này....Nhưng dẹp tất cả qua một bên.....Nó mỉm cười, bởi vì

có lẽ đây sẽ là việc cuối cùng nó có thể làm để lấp đi cái khoảng trống "tội lỗi" mà nó đã thổi phồng lên trong trái tim Lâm Danh.

Chợt, nó cũng đưa tay lên, nhẹ ôm Lâm Danh, như 2 người bạn sắp phải chia xa

---

Qủa không ngoài dự đoán và toan tính của Hy Vân, Thường Khánh – sau một hồi long nhong trong cái vườn cây khá quang đãng này để tìm nó, thì cũng tìm được, mà đau ở chỗ, hắn tìm được nó lúc nó đang "tình thương mến thương" ôm Lâm Danh.

Khỏi phải nói Thường Khánh sốc đến cỡ nào.

Lạnh Lùng, Ích Kỷ, Kiêu Ngạo và hơi bị Sĩ Diện là những điều làm nên Thường Khánh của ngày hôm nay.

Hy Vân đúng là rất hiểu Thường Khánh, cô ả biết lợi dụng cái tính cách ấy của Thường Khánh để giăng bẫy.

Hy Vân đoán trước được, nó bị như zậy, một anh chàng lun hy sinh hạnh phúc của mình để tìm kiếm hạnh phúc cho cô gái mình iu, tức Mạnh Khoa, tất nhiên là sẽ thúc Thường Khánh đi tìm nó. Mà Thường Khánh thì bị 'dọa' hay khích một cái là "đánh động" ngay.

Và cô ả biết, người như Thường Khánh, khi thấy "cô gái của mình" ôm tên khác,lại là tên đang có tình ý với cô ta, thì bảo sao mà không phát điên cho nổi.

Tất nhiên, một tên máu lạnh "phát điên" theo kiểu đâu giống người thường, là người thường thì đa số phải hét toáng lên và

3 mặt một lời, làm cho ra lẽ rồi, còn Thường Khánh, anh chàng chỉ lặng lẽ bỏ đi, ánh mắt băng giá ngày nào, bây giờ đang trào lửa. Một con người bao năm nay, lun thu mình lại trước những quan tâm, sự nồng nàn từ người khác, đã biết thế nào là iu một người, nhưng giờ đây....Cả thế giới như bỗng chốc sụp đổ...Mọi thứ chỉ còn là một múi hỗ độn linh tinh...Thường Khánh cứ bước, bước mãi, hắn hok bik mình đang đi đâu, không biết bao giờ sẽ dừng lại [có lẽ là khi cảm thấy mỏi chân], chỉ biết bước, hok [dám] nhìn lại phía sau, như trốn tránh một thực tại phũ phàng

Mạnh Khoa bị hết em này đến em khác quấn quít mời nhảy, cả tối đó chỉ có nhảy và nhảy. Biết mình sắp đuối, lợi dụng sơ hở của mấy 'ẻm' khi vừa nhảy xong, anh chàng không nói không rằng, rón rén trốn ra ngoài.

_Ngoài này thích thật! Chả bức bối như trong kia!- Mạnh Khoa dang hai tay ra đón gió, mỉm cười thích thú để gió phả vào mặt.

Lúc này, anh chàng đang đứng trên một ngọn đồi cỏ phía trước biệt thự, gọi là đồi cho "sang" chứ thực ra nó chỉ là một ụ đất được cỏ bao phủ, cao hơn mặt đất khoảng 2 mét.

_Giờ này chắc 2 người đó đang đi với nhau rồi.

Ánh mắt Mạnh Khoa đượm buồn, thoáng quá như cơn gió thôi, nỗi buồn chả bao h lưu lại được lâu trong lòng Mạnh Khoa cả.....Chỉ cần nó hạnh phúc....

Anh chàng mỉm cười:

_Phải!Chỉ cần cô hạnh phúc!

Nói rồi anh chàng thả người xuống bãi cỏ, để gió mơn trớn da

thịt, bỗng phía dưới đồi, 2 cái bong nho nhỏ lù lù xuất hiện.

Mạnh Khoa bật hẳn zậy, và nhận ra rằng, 1 trong 2 là nó. Nhưng cái tên đang thong dong bên nó lúc này không phải là Thường Khánh, mà là Lâm Danh.

Hic, con bé vô tư kia vẫn chưa biết Thường Khánh đang bốc hỏa vì nó.

Mạnh Khoa nghĩ thầm "Nếu Thùy Anh ở đây, zậy cái tên cố chấp ấy biến đâu mất?"

Trực giác báo cho anh chàng biết là có chuyện không hay. Mạnh Khoa nhảy xuống ụ đất, tiến lại phía nó và Lâm Danh.

_Chào!- Anh chàng nghiêng đầu để lộ nụ cười làm tá em chết ngất của mình, rồi way sang Lâm Danh, anh chàng lịch sự nói- Cho tớ mượn Thùy Anh một lát nhá!

Lâm Danh mỉm cười:

_Tất nhiên! Hai người cứ nói chuyện, tôi vào trong đây!

Đợi Lâm Danh đi khỏi. Mạnh Khoa nắm khuyủ tay nó kéo ra một góc khuất.

_Chuyện ban nãy...cô có sao không?

_Đỡ nhiều rồi!-Nó ngắn gọn.

_Hắn đâu?Chẳng phải hắn đi kiếm cô sao?- Mạnh Khoa hỏi tiếp.

_Hắn nào?- Nó ngơ ngác- Ý anh là Thường Khánh hả, hắn đi kiếm tui sao, tui đâu có thấy!- Nó tỉnh bơ trả lời

_Zậy chắc phải có chuyện gì xảy ra....Mà không phải cả tối cô

đi với hắn đấy chứ?- Mạnh Khoa hất mặt về phía đại sánh, tức ám chỉ Lâm Danh.

Nó gật đầu...Ngập ngừng....Nó định kể với Mạnh Khoa chuyện ban nãy...Nhưng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu....

Như đọc được suy nghĩ của nó, Lâm Danh ân cần hỏi:

_Cô muốn nói gì với tôi à?

Câu hỏi ấy như "mở lòng" cho nó, ban đầu là ngập ngừng, ấp úng,...sau đó, nó cứ thế mà tuôn ra mọi chuyện.

Nghe xong, Mạnh Khoa nghĩ một lát, rồi púng tay cái póc:

_Có lẽ hắn đã xuất hiện ngay "giây phút lịch sử" ấy, hiểu lầm, và "Boom"- Mạnh Khoa bung hai tay trước mặt nó như dọa con nít- trái bom của sự ích kỷ và ghen tuông đã nổ tung!

Nó ngồi phịch xuống đất, làu bàu:

_Anh nói cái gì thế!?!

_Sao còn ngồi thừ ra đó....Đi kiếm hắn đi- Mạnh Khoa dịu dàng nói khẽ với nó.

_Tại sao tui phải đi kiếm, hắn chưa tìm hiểu gì cả đã vội dở chứng và đùng đùng bỏ đi..Ai sai?!- Nó nói bướng, nhưng thực ra đang lo cho tên đáng chết kia lắm lắm.....

_Cô đang cố giấu ai zậy hả?- Mạnh Khoa phì cười- Đi thôi!- Mạnh Khoa kéo tay nó lên- Cô đi bên đó-Anh chàng chỉ về hướng phải- tôi kiếm bên này. Nhanh lên đó! Hai người đúng là...

Mạnh Khoa định đi thì nó nắm tay áo anh chàng, kéo lại:

iSach.info

_Khoan!

_Gì nữa?- Anh chàng ngoảnh lại...

Nó e dè nói:

_Tui...tui sợ ma...

Mạnh Khoa nhìn nó trân trối một hồi rồi bỗng bật cười khùng khục.

_Cô đùa ai zậy! Đai đen Karate mà sợ ma sao? Mà cô yên tâm đi, ma mà lỡ trông thấy cô thì cũng vắt giò lên cổ, chạy mất dép thôi!

_Nè! Tui nói thiệt chứ bộ!- Nó đánh Mạnh Khoa cái "chat"- Còn ở đó mà chọc!

Ôm cái tay đau đớn của mình, Mạnh Khoa nhăn nhó:

_Uj za! Tui giỡn thoy mà, thì bởi cô sợ mà tui mới để cô đi kiếm hắn ở chỗ sáng đó! Vả lại đi chung thì bao h mới kiếm thấy hắn, biết đâu hắn thấy, lại ghen lung tung rồi đi biệt lun thì biết! Chừng nào thấy hắn thì nhớ alo^ đó!

Dăn xong,Mạnh Khoa vụt biến vào bóng tối.

Không hiểu sao, Mạnh Khoa lại dành hết tâm sức để giúp cho "tình địch" như thế? Con người cao cả như zậy, trên đời còn mấy ai?.....Không đòi hỏi, không điều kiện, à mà có đấy chứ, điều kiện "chỉ cần nó hạnh phúc". Nhưng như thế không có nghĩa là làm mọi việc một cách mù quáng đâu nhaz.

Mạnh Khoa vẫn lun đợi nó. Nếu tên kia hok làm nó hạnh phúc, hoặc một ngày nào đó, nó hok còn tình cảm với Thường Khánh, thì Mạnh Khoa sẽ "đoạt" lại nó, sẽ là người

iSach-info

trực tiếp tạo ra hạnh phúc cho nó, chứ hok phải người "đứng đằng sau tìm kiếm hạnh phúc cho em" nữa.....

CHƯƠNG 69

"Cái đồ trẻ con này!"- Mạnh Khoa vừa bước, vừa đảo mắt tìm kếm trong bóng tối.

Và ánh mắt anh chàng bỗng chạm phải một tên, đang ngồi trên hòn đá khá to, tay cầm một chai Heneiken hay gì đó, anh chàng hok thấy rõ.

Và cái điệu tức tối, giận dữ, pha lẫn một chút đau đớn mà chỉ có ai "tinh mắt" mới phát hiện đã cho Mạnh Khoa biết, đó là Thường Khánh.

Mạnh Khoa bước lại trước mặt, Thường Khánh đưa mắt liếc nhìn một cái rồi tiếp tục đưa chai bia lên tu ừng ực, chảy cả xuống áo, xem như Mạnh Khoa là "người không khí".

_Cô ấy đang đi kiếm U đấy!- Mạnh Khoa lên tiếng.

_Thì sao?- Thường Khánh đáp, rồi tiếp tục nốc bia cho đến khi chai bia cạn, anh chàng mới vứt nó sang một bên đường (á, tay này góp phần làm ô nhiễm môi trường trầm trọng hơn đây maz`)

_Chuyện đó không như U nghĩ đâu- Tiếng nói ấm áp của Mạnh Khoa lại vang lên.

_Tôi chỉ tin vào nhưng gì mình thấy.- Đáp gọn lỏn.

Mạnh Khoa vẫn kiên nhẫn:

_Tin hay không tùy u...Nhưng nếu thật sự iu cô ấy, u phải là người hiểu cô ấy nhất!

Anh chàng ngừng lại như để xem phản ứng của tên kia. Không có biểu hiện gì. Mạnh Khoa nói tiếp:

_ U không nghĩ rằng mình vô lí quá ư? U không tìm hiểu, đã vội kết tội cô ấy, U iu cô ấy kiểu gì zậy hả? Công khai tuyên chiến với gia đình và dư luận, để bảo vệ tình iu của mình.Vậy mà chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt không biết đầu đuôi, u đã cho rằng cô ấy phản bội mình. Một người ích kỷ và không nghĩ cho người khác như u, thì không có tư cách gì để yêu cô ấy cả!

Mạnh Khoa "hùng hồn", từng câu từng chữ như nhát búa đập vào tim Thường Khánh.

_Suy nghĩ lại đi....Hãy chứng minh ọi người thấy, tình cảm của u dành cho cô ấy, không gì có thể đánh bại...Hãy chứng minh rắng, tôi đã không nhìn lầm người!.

Mạnh Khoa mỉm cười đầy hàm ý, quay lưng, đi được một đoạn, như chợt nhớ ra gì đó, anh chàng dừng chân, không quay mặt lại mà chỉ nói:

_À mà này! Nếu u không làm cô ấy hạnh phúc, thì tôi sẽ "cướp"cô ấy đi đó. Vì vậy, nhớ đừng làm cô ấy buồn thêm nữa. Dẹp cái thói ngông cuồng của mình qua một bên đi!

Nói xong Mạnh Khoa tiếp tục thả bước...Sau lưng, Thường Khánh lặng lẽ nhìn theo, có lẽ hắn đang đặt một dấu chấm hỏi to đùng trong lòng "Mạnh Khoa là kiểu người gì...Sao lại có thể hy sinh mọi thứ ột điều không thuộc về mình?"....

Mạnh Khoa rút điện thoại ra, định gọi cho nó, để thông báo

đã "hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ" và bảo nó trở vè "khu căn cứ". Nhưng lại thôi và đút di động trở lại vào túi "Có lẽ hắn biết mình phải làm jie mà....Không xía vào chuyện của họ nữa!"- Anh chàng nghĩ thầm.

Ngước lên bầu trời không một vì sao, chắc sắp mưa.... bước một mình trong đêm tối, anh chàng đấm ngực, tự đùa với mình:

_Ba mẹ ơi! Sao ba mẹ lại sinh ra một thằng con "cao thượng" như thế này cơ chứ!

Những người bên cạnh Mạnh Khoa thật là may mắn. Người được Mạnh Khoa iu, lại càng may mắn gấp bội....Nó rất may mắn!

"Tôi sẽ tiếp tục iu em...Và sẽ vẫn mãi chờ em".....Câu nói Mạnh Khoa đã nói với nó khi vứt chiếc chìa khóa của cái hộp gỗ xuống sông...giờ đây...một lần nữa...câu nói ấy...được người con trai ấy....tự lập lại với trái tim mình.....

CHƯƠNG 70

Nó chạy men theo vệ đường, ngôi biệt thự của Hy Vân từ đây nhìn lại chỉ là một chấm nhỏ. Vì Thường Khánh, nó đã chạy xa đến cỡ đấy rùi.

Có vẻ nó đã thấm mệt, bằng chứng là những giọt mồ hôi đang trực rớt xuống "Đồ ngốc xít...Anh đang ở đâu? Sao anh có thể hành động nông nổi như thế?...."- Nó dừng lại, gập người thở, tức tối nghĩ thầm "Đáng ghét! Tôi mà tìm được anh thì..."

Đứng thẳng dậy, chân nó tiếp tục thoăn thoắt, từ vệ đường mà nó đã chạy trên trên thảm cỏ ươn ướt sương đêm từ lúc nào...Đêm xuống rồi, hắn ở đâu chứ, hắn có biết nó lo cho hắn đến cỡ nào không, đồ thiếu gia hống hách....

Nó la lên trong đầu "Đừng chơi trò trốn tìm với tui nữa, tui thua anh rồi, ra đây đi mà...." Bước chân nó chậm dần rồi dừng hẳn lại, mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt xinh xắn của nó. Thôi rồi! Nó chả còn sức để mà chạy trong đêm thế này nữa..."Đồ ngốc...Đừng đùa dai zậy chứ....." Mệt mỏi, nó dựa lưng vào một gốc cây.

Chớp.....Sấm đánh một cái "đoàng".... Trời âm u, gió thét gào....Sắp mưa rồi.....

Nó như sắp khóc theo ông Trời....

Nó vốn sợ ma, sợ bóng tôi..thế mà vì hắn, nó đã "từ bỏ" cái

ánh sáng ngọt ngào của ánh đèn ngoài kia để chạy vào bãi đất "tróc vẩy trầy da" này (tức là nơi có cỏ, nơi toàn đất), một nơi tối tăm chỉ nghe tiếng gió rít, dế kêu, để tìm hắn...Chỉ vì nó nghĩ, người như hắn, sẽ không dễ dàng ló đầu ra chỗ sáng cho người ta tìm thấy....

Một giọt...Mưa rơi trên vai nó...Hai giọt....Nước mắt nó rơi theo mưa...Mưa...Nước mắt....Tất cả hòa vào nhau....Khi nó gần như là ngã quỵ xuống thảm cỏ mát rượi sương đêm, thì bỗng có tiếng nói trầm đục phát lên từ phía sau:

_Đang kiếm tôi à?

Phản ứng nhanh hơn bình thường...Nó quay lại phía tiếng kêu...Là hắn, cái tên "chán sống" đã làm tổn hao gần hết "công lực" của nó. Khi chạm mắt hắn, "một nửa linh hồn" của nó chỉ muốn chạy lại.....thụi vài đấm vào cái tên tàn nhẫn, quá đáng ấy.....Nhưng sâu thẳm bên trong, có gì đó như xúi nó chạy lại phía hắn, ôm lấy hắn, hỏi han và quan tâm hắn một cách đúng nghĩa.

Nó way đi, quệt mấy giọt nước mắt còn sót, nó sợ hắn phát hiện nó khóc vì hắn, và cũng để ngăn chặn, vì không chừng 1 trong hai khả năng (ôm hoặc đánh ^^[đai đen karate đấy nhá]) xảy ra thì có mà chết dở. Nó nói cứng:

_Ai tìm anh! Đừng tưởng bở!

Rồi nó cố bước thật nhanh, về phía nào nó cũng hok biết nữa, nó chỉ biết đi, cho khuất mắt tên ấy. Nó hok nhận ra rằng mình đang tiến sâu vào bãi thông tối thuj.

Không biết Thường Khánh đã thấy đôi mắt đỏ hoe của nó chưa.....Bỗng nhiên anh chàng chạy lại phía nó, nắm tay nó

kéo lại.

Kèm theo cái nắm tay ấy không phải là ánh mắt lạnh băng ngày nào mà là ánh mắt rất ấm áp. Hoàng tử lạnh lùng đâu rồi?....Không thèm chú ý đến điều đó, có lẽ vì đang rất tức, nó vội giật tay ra

_Anh làm gì zậy hả?

Nó lườm anh chàng rồi tiếp tục bước. Mưa ngày càng nặng hạt. Thường Khánh không chịu thua, tiếp tục chạy lên kéo nó lại:

_Cô đang tức giận với tôi đấy à?

_Anh hỏi thế là ý gì? Tui chưa thấy ai vô lý như anh! Anh nghĩ mình luôn đúng ư? Anh xem tui là gì zậy hả? Anh biến đi cho tui nhờ!- Nó tuôn một hơi, mà nước mắt cũng trào ra theo, hòa lẫn với nước mưa trên mặt nó.... rồi như hok biết nói gì nữa (hoặc tức đến nỗi nói không ra), nó chỉ trừng mắt nhìn Thường Khánh.

Nó đúng là "trán zồ ngang bướng", ít ra cũng phải nhận vài lỗi về mình át tai người ta.... Nó thừa hiểu người như hắn mà thấy nó "hug" người khác, thì không tức mới gọi là kỳ quái, nhưng với tính cách của một tiểu thư cộng thêm cái chất ngang tàn từ khi mới chào đời, nó hok chấp nhận hắn hành xử thiếu lí lẽ như thế!

Zới lại...là con zai thì cũng phải nhường con gái, vả lại, nó ngây thơ hok bik chuyện này.... nhưng thông minh như Thường Khánh thì phải chịu hiểu là nó đã bị "đưa vào tròng" chứ.

_Đừng khóc!- Hắn tinh mắt thật- Cô đúng là bướng bỉnh

mà....- Hắn định nói thêm gì đó, nhưng có vẻ nói lúc này không hợp hoàn cảnh nên hắn lại nuốt câu nói vào trong....

Bây giờ chỉ còn bốn mắt nhìn nhau, chả ai nhúc nhích trong khi mưa cứ trút xuống một cách vô tội vạ, khiến hai đứa bắt đầu "tiến hóa ngược" thành hai con...chuột lột.

Thắng thua chưa ngã ngủ trong cuộc thi "Ai chớp mắt trước" thì hắn bỗng lên tiếng:

_Xin lỗi...

Ố là la! 2 lần xin lỗi trong cùng một buổi tối, mà lại là lời xin lỗi từ một chàng trai lạnh đến nỗi "băng mà còn phải xấu hổ" [vì hok lạnh bằng]...chứng tỏ rằng...Thường Khánh rất iu nó.

Nó, ban đầu là ngạc nhiên, rồi khi nhìn vào ánh mắt rất thật và tội tội của hắn, mọi tức tối, giận zữ đều chắp cánh bay đi mất, hạnh phúc cập bến..... sau khi lấy lại cái hồn đang lơ lửng vì câu xin lỗi ngọt ngào ấy...nó mỉm cười, thoạt đầu là nụ cười hạnh phúc, chưa được lâu thì nụ cười ấy biến đi, thay vào đó là một nụ cười và vẻ mặt "gian sặc mùi"

_Anh tưởng xin lỗi là xong hả?

Vừa dứt câu, nó "nhẫn tâm" nện một cú trời giáng bằng gót giày của mình vào chân Thường Khánh, phá lên cười tinh ranh và chạy đi.

Thường Khánh chưa kịp mừng vì biết nó đã "xí xóa" mọi chuyện thì đã phải "Oái" lên đầy đau đớn.

Anh chàng nhảy dựng, ôm bàn chân tội nghiệp của mình rồi xù lông nhím, la lên:

_Tôi mà bắt được cô thì...

Nói rồi Thường Khánh đuổi theo nó, dường như chẳng ai wan tâm đến 3 chữ "trời đang mưa" nữa, hai đứa chỉ biết đùa với nhau, mặc ưa như xối nước vào người. Nó hết khóc từ lúc nào, mưa đã dội hết những dấu tích của nước mắt trên mặt nó. May mà bệnh cũ hok tái phát, nó hok lịm đi sau khi "nhè" nữa [chưa chắc à nha]....Nếu hok thì Thường Khánh sẽ lãnh đủ đây...

Hắn bắt được nó sau một hồi rượt nhau y như phim hành động.

_Tóm được cô rồi nház!

Thường Khánh reo lên như con nít, và nắm tay nó giật mạnh làm nó quay phắt lại, và hai cái mặt suýt chạm nhau...Tự dưng...nhìn vào mắt đối phương, hai đứa như bị thôi miên...dần dần nó và hắn áp sát gương mặt đẫm nước vào nhau hơn....4 mắt từ từ nhắm lại và....

Chớp lóe một góc trời, như phủ lên hai đứa làm cả hai giật mình và sực tỉnh (Oách! Thiên Lôi chơi kiểu gì zậy, cách 1 mili nữa thôi mà....). Mặt và hai vành tai của 2 đứa rủ nhau đỏ dần....Nó hok biết làm gì ngoài way đi, chân tay như thừa thãi....

Và mất một lúc sau, cả hai mới nhận ra mình đã tiến sâu vào rừng thông.

_Chúng ta đang ở trong rừng thông đấy, làm sao đây?- Thường Khánh hỏi, vừa là để chữa ngượng, vừa đánh trống lãng.

_Sao tui bik- Nó đáp mà hai má vẫn bật đèn đỏ mãi.

Mưa vẫn không ngớt, cộng với sự trợ giúp của màn đêm đang bao phủ, không gian ngày càng khó nhìn hơn, ở khoảng cách gần thì còn rõ, nhưng phía xa xa thì chỉ thấy một màu trắng xóa. Việc đi đứng càng khó khăn hơn đối với 4 con mắt chưa làm wen được với bong tối. Thậm chí, cả hai còn hok biết khoảng cách giữa mình và ngôi biệt thự của Hy Vân là bao xa nữa.....

Chả lẽ ở đây dầm mưa cho tới khi Thần Mưa "bị zợ gọi zìa ăn cơm" sao? Ở giữa rừng cây thì kiếm đâu ra chỗ trú mưa, khi cây nào cây nấy đều bị suy dinh dưỡng, ốm nhách cả lũ.....Đành phải đi tiếp thôi, tới đâu thì tới, dù gì diện tích rừng thông này cũng hok lớn đến nỗi làm tụi nó bị lạc đâu....

_Đi thôi! Chắc chắn là sẽ thoát khỏi đây!- Thường Khánh xoay wa, nói với sau một hồi suy tính.

Và...chài ơi! Nó ban nãy và nó bây giờ....khác nhau một trời một vực. Ban nãy còn tươi tĩnh, phá phách đạp chân giẫm tay người ta búa lua xua đủ trò. Zậy mà lúc này đây, trông nó cứ như là người đã 3 ngày chưa ngủ zậy.... Mưa làm nó càng thê thảm, rũ rượi hơn. Biết ngay là căn bệnh "nan y" khóc=>ngủ đâu dễ dàng buông tha cho nó như zậy, vấn đề chỉ là ngủ sớm hay muộn thôi...

_Cô sao zậy?- Thường Khánh hỏi- Nãy giờ thì không sao..Lúc kiu đi thì lại....

Nó giãy nãy phân bua mà hai mắt sắp sụp đến nơi:

_Ai biết... Đâu phải tại tui.....Nếu nhớ không lầm thì hình như có lần tui khóc xong mà đâu có ngủ đâu.....

_Cô hay nhỉ....- Hắn trở về với vẻ lạnh băng.

Nó chả còn đủ độ "tỉnh táo" để trả lời...Nó sắp gục rồi. Hehe, chả ai cưỡng lại nổi khi "nàng tiên ngủ" đến mời gọi cả, với nó thì còn đặc biệt hơn, đúng là một căn bệnh "quái dị".

_Leo lên đi! Cô mà khuỵ xuống thì tôi hok đỡ cô lên nổi đâu!

Thường Khánh chống một gối xuống đất, gác 1 tay lên gối con lại, đưa tấm lưng thon dài ướt đẫm nước mưa về phía nó.

Hắn "tình nguyện" cõng nó sao? Nó đơ như trái bơ, chẳng biết làm sao, trong lòng dấn lên một cảm giác là lạ.

_Nhanh lên đi! Cô lúc nào cũng chậm chạp! À mà đưa ví đây, tôi cầm cho, cô cầm thì thế nào cũng rơi mất cho xem!

Nó không còn cách nào khác, đành đưa ví cho hắn rồi ngoan ngoãn và dè dặt leo lên lưng hắn.

_Xong chưa! Tôi đứng lên đấy! Bám chắc vào!- Thường Khánh nói rồi đứng lên và bắt đầu bước đi.

Lưng hắn mềm thật, cứ như là được xả bằng Comfort, hehe...Dù trời vẫn đang mưa...Nhưng được ngự trên lưng hắn, nó chẳng thấy lạnh tí nào, cảm giác hạnh phúc ùa đến, mang theo đầy ắp... Ấm áp.....Bình yên.....Thật là dễ chịu...Cứ như thế, nó chìm vào trong giấc ngủ an lành.....trên bờ vai của hắn....với nụ cười thiên thần trên môi....

Trời vẫn mưa...Mưa vẫn ngả nghiêng theo từng cơn gió....Và gió thì vẫn rít wa từng tán lá....Trong cơn mưa ấy, trong cánh rừng thông ấy...Hắn cõng nó.....Một tên đẹp trai, sự lạnh lùng của mọi khi được thay bằng gương mặt ấm áp hết sức có thể,....cõng nó, một con bé với nét mặt xinh đến mức tuyệt diệu, với chiếc váy đỏ nhưng không "choé".....Tinh khôi...Trông cả hai cứ như là thiên sứ mưa ấy...Mà hình như

iSach-info

cả hai đều đang cười thì phải, nụ cười phớt wa, nhẹ nhàng... Như toả ra một ánh sáng kì diệu.... đẹp lung linh....

CHƯƠNG 71

Sau một hồi "lặn ngụp" trong cơn mưa, cuối cùng Thường Khánh cũng mò ra được lộ chính. Lúc bấy giờ, mưa gần tạnh, chỉ còn vài hạt lún phún rơi, như nói lời tạm biệt. Hai đứa đều ướt nhẹp nước mưa.....Phù! Đúng là hết hơi...Nó vẫn chưa tỉnh. Anh chàng ngoái lại đằng sau, nhìn khuôn mặt thánh thiện đang say giấc của nó, mỉm cười, rồi tiếp tục bước.

Đà Lạt đêm chào đón tui nó bằng những ánh đèn lung linh, sự chộn rộn của mọi vật, từ xe cộ cho đến dòng người đang nườm nượp, vui vẻ nói cười...Mùa của sự náo nhiệt!

Những chiếc xe lướt wa thật êm.

Bên đường, vài bông hoạ dại chưa đi ngủ, như nghiêng đầu để nói "Hello" với khách đi đường.

Gần 11h rồi. Khỏi cần bàn cãi, chắc chiếc Anycall Haptic của Thường Khánh và chiếc iPhone của nó đều ướt sũng hết rồi, có muốn gọi điện kêu người ra đón cũng đành bó tay. Nếu đặt nó xuống một cái băng đá gần đó để đi gọi điện thì có thể làm tỉnh "giấc vàng" của nó.... Mà Thường Khánh thì lại "mù tịt" đường đi nuớc bước để về đến biệt thự của Hy Vân.

Hok việc nào cấp thiết lúc này bằng việc tìm một chỗ an toàn để hai đứa ở cho đến sáng mai, khi liên lạc được với tụi Mạnh Khoa. Đêm rồi, lông nhông mãi cũng hok hay cho lắm. Thường Khánh dáo dác ngó quanh, hai bên đường biết bao nhiêu là khách sạn, nhà nghỉ, nhà trọ....Nhưng bây giờ, vào

nhà nghỉ hay khách sạn hạng sang là có chuyện lớn liền. Chả là ba Thường Khánh sở hữu một mạng lưới khá dày đặc bao trùm các nhà nghỉ, khách sạn 3- 4 sao trở lên trong cả nước, chưa kể những "tai mắt" của gia đình Hy Vân....mà Thường Khánh lại thường xuyên xuất hiện bên ba trên TV, nên mấy ông chủ, quản lí này nọ đều nhẵn mặt anh chàng cả rồi.

Bây giờ mà xuất hiện trước mặt họ- với nó- nhân vật đình đám bất đắc dĩ vì bài báo trước kia- thì...không biết chuyện khủng khiếp gì sẽ xảy ra nữa đây. Thường Khánh thì không sao..nhưng còn nó....

Thường Khánh quẹo zô một con đường khác, ít người wa lại hơn lộ chính. Anh chàng dừng lại. Phía trước có một cái bảng ghi tên đường "Trần Hưng Đạo", được bọn trong lớp "ưu ái" với tên gọi "Đường Ma", đúng là trong con đường này, những ngôi biệt thự có vẻ huyền bí và cổ xưa....một cách lạ lùng

Một khu nhà toạ lạc nơi đầu đường lọt vào mắt Thường Khánh, kế bên là một cái bảng sáng đèn với hàng chữ "Nhà nghỉ bình dân", cánh cửa lớn rộng mở, bên trong đèn sáng, khá nhiều người đi lại. Đúng là nơi cần tìm! Chả là ở lộ chính toàn nhà nghỉ, khách sạn hạng sang, chỉ có nơi "hẻo lánh" này mới có "nhà nghỉ bình dân".

Anh chàng bước vào và đi thẳng đến nơi có treo cái bảng "Reception Area".

Mọi cặp mắt đều nhìn về phía tụi nó. Một, là vì tụi nó quá đẹp đôi ^^[tự tin] Hai, chắc hok nói thì ai cũng hiểu, thường thì khi có một đôi vào nhà nghỉ, người ta sẽ nghĩ gì, hắn thì lại đang cõng nó, mà nó thì đang ngủ >

Đúng lúc đó, một chị tiếp viên khá đểnh đoảng làm rớt nguyên chùm chía khoá to đùng xuống đất. Tiếng leng kenh vang đến chói tai, làm nó sực tỉnh.

Nó khẽ ra hiệu cho Thường Khánh thả nó xuống, rồi nhận lại cái ví từ trong tay anh chàng. Mới ngủ được một chút nhưng tỉnh táo hẳn!

Chị nhân viên tiếp tân bận nghe điện thoại nên hai đứa phải đứng chờ.

Nó hỏi nhỏ:

_Sao lại zô đây?

Hắn lạnh băng đáp:

_ Nếu không zô đây thì đi đâu? Trừ khi cô biết đường về biệt thự của Hy Vân hoặc muốn ngủ ngoài đường!

_Nhưng zô đây tui thấy kì kì sao ak'!- Nó e dè nhìn xung wanh, một số đã way đi, một số vẫn nhìn tụi nó bằng đôi mắt hiếu kì, rồi nó nói tiếp- Nhìn cái cách bọn họ đang nhìn chúng ta thì biết!

_Cô đang nghĩ cái gì thế hả? Cô wan tâm đến suy nghĩ của người khác từ khi nào zậy?- Hắn điềm nhiên

Nó chưa kịp trả treo thì chị nhân ziên tiếp tân thình lình cất giọng:

_Hai em đến mướn phòng ak`?

_Zạ...-Nó trả lời

_Mấy phòng? –Bà này nhìn tụi nó chả khác chi ánh nhìn của

mấy người ở đây.

_Tất nhiên là hai phòng!

Nó và hắn cùng đồng thanh ngay lập tức.

_Phòng đơn?

Nó gật đầu. Bả way lại lấy chìa khoá, lấy sổ viết này nọ, làm thủ tục, đưa hai đứa kí tên rồi nói:

_May cho hai em là vừa có người trả phòng đấy!

Nó gật đầu, cười.

Pả, tay thì làm, miệng tiếp tục nói:

_Thường thường mấy pe' Teen teen như tụi em zô đây toàn mướn 1 phòng.- Ánh mắt bả vẫn đầy nghi ngờ, hừ, sợ tụi nó mướn hai phòng để "che mắt thiên hạ" hay sao ấy!

Nó lại cười lấy lệ.

Nhân ziên tiếp tân mà nhìu chiên của này thì có mà bị đuổi thẳng cổ sớm.

Hai đứa nhận chìa khoá rồi đi lên phòng bằng thang bộ, nhà nghỉ hạng xoàng nên hok có thang máy.

Phòng nó và phòng hắn đều trên lầu hai và nằm kế nhau.

Trước khi vào phòng, nó dặn hắn:

_Nè! Ngày mai tui dậy sớm hok có nổi đâu, nên anh nhớ kiu tui đó!

_Bằng cách nào?- Hắn hỏi

iSach-info

_Thì anh gõ mạnh cửa phòng tui là được rồi.

CHƯƠNG 72

Thường Khánh không nói không rằng, hok gật đầu gật điếc gì cả, bình thản đút chìa khoá vào nắm đấm cửa, vặn nắm, rồi bước zô.

Nó càu nhàu:

_Kiêu ngạo!

Rồi zô phòng mình....Như bao lần khi vừa bước zô một căn phòng mới, nó đứng lại wan sát không gian, cách bố trí của phòng. Phòng nó khá nhỏ, có hẳn một phòng tắm, cũng là phòng vệ sinh. Giữa phòng, có một chiếc giường, đầu giường là một ô cửa sổ khá to, với tấm rèm hoa hai bên, cửa thì đã đóng nhưng chưa kéo rèm. Kế bên giường, có đặt một cái tủ đầu giường nhỏ. Kế bên nữa, là một cái tủ quần áo. Trên tường, có treo một tấm gương và một cái kệ để đồ dung lặt vặt.

Gần cửa nhà vào có hai cái ghế và một cái bàn uống nước mini.

Phòng nó chỉ vỏn vẹn thế thôi! Cũng tam được!

Bây giờ thì phải đi tắm cái đã.

Haizzzzzzz. "Tiến thoái lưỡng nan". Nó chỉ có một bộ đồ, lại là váy mới ác, nhưng nếu không tắm thì chắc nó thành mắm thiu mất. Thế là nó đành chọn giải pháp “hạ sách” nhất.

Nó đem mấy sấy tóc, khăn bông,....tất cả những gì có sẵn của nhà nghỉ và tận dụng được vào phòng tắm.

Tắm rửa, gội đầu xong, nó quấn khăn, rồi ngồi ỳ trong đó. Cái mấy sấy, hết sấy tóc rồi đến sấy quần áo, kiên nhẫn cả tiếng đồng hồ sau, tụi nó cũng chịu khô.

Nó mặc lại "y phục" vào người rồi bước ra khỏi phòng tắm. Rồi nó mở ví ra, ôi thôi tất cả đều ướt nhẹp nước mưa, nhưng may mắn là em iPhone của nó hok ướt lắm, chắc vì được đựng trong ví da.Gỡ sim, thẻ nhớ này kia ra, nó đặt trên bàn để phơi.

Vui vẻ trở lại sau 5' tiếc thương cho em dế của mình

, nó ình lên giường:

_Đi ngủ thôi!

Giường nó trang bị khá đủ "đồ dùng" chống lạnh: chăn dày cả tấc, gối xốp, nệm lò xo.....và một chiếc gối ôm rất xinh nữa.

Trời lành lạnh, nằm trong chăn, ôm gối ôm...Woa...Thật là thoải mái quá đi! "Tên này cũng biết lựa nơi để ngủ đấy chứ! Chỗ này yên tĩnh, hok bị tiếng xe cộ phá bỉnh, chắc chắn là dễ ngủ hơn rùi...." Nó hí hửng nghĩ thầm.

Nghĩ đến cái cảnh, nó biết được khu nhà nghỉ này nằm trên đường Trần Hưng Đạo _"Đường Ma", và nó thì đang hí ha hí hửng ở bên trong, không biết nó sẽ phản ứng sao nhỉ? La toáng lên và nhảy bật khỏi giường, hay đứng chết lặng, không nói được lời nào.....Hehe, nó là **** sợ ma mà!

Nằm ôm cái gối ôm, nó hơi bị khó ngủ vì đang mặc váy, vả lại mới ngủ ban nãy, nên bây giờ nó "tỉnh như sáo". Nghĩ

ngợi lung tung một lúc, nó lại nhớ đến lúc hắn đuổi theo nó, rồi hai đứa rượt nhau,suýt kiss nhau trong rừng... Đầu óc nó lại lâng lâng đến tận thiên đàng, nó mỉm cười...Không biết bây giờ ở bên kia bức tường, hắn đang làm gì?

....Bất chợt, cảm giác khi nó bị Thường Khánh tước đoạt the first kiss lại ùa về, sao ấy nhỉ, mà nó cũng chẳng nhớ được gì nhiều, vì lúc đó, mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, nó chẳng kịp định thần nữa là..... chỉ nhớ cái cảm giác lạ lạ khi hai đôi mội chạm nhau..... "Oách! Mình bị gì mà lại nhớ đến chuyện đó????" Nó sực tỉnh, rúc người vào chăn, tự ru mình vào giấc ngủ, mà cái hồn vẫn còn đang dạo chơi trên mây, tâm trạng bối rối khó diễn đạt bằng lời.....

Không gian tĩnh lặng, chẳng nghe tiếng gì ngoài nhịp thở đều đặn của nó, nhưng thật ra thì nó chưa ngủ hẳn, chỉ mới lim dim thôi...

Bất thình lình, bên ngoài cửa sổ trên đầu giường của nó, một tiếng "Rầm" vang lên, nghe cứ như tiếng một cành cây hay gì đó rớt xuống mái tôn.

Nó giật mình, mở bừng mắt, rồi không phản ứng gì thêm, như chờ xem chuyện gì xảy ra sau đó. Không có gì. Nó mới kéo tấm chăn trùm lên đầu, rồi từ từ ngóc lên, như để "thám thính tình hình", lỡ không phải là một cành cây mà là...trộm thì sao....Thậm chí, có thể là....ma.....Nó lắc đầu nguầy nguậy, nhắm tịt mắt, cố xua đi ý nghĩ khủng khiếp đó...Nhưng ý nghĩ đó vẫn bám theo nó, làm nó bắt đầu run run khi cố hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ....

Nhưng khi nhìn ra rồi, nó chẳng thấy được gì ngoài một đen mịt mù ngoài kia.....Vả lại tấm kiếng cửa sổ cũng đã hạn chế bớt tầm nhìn của nó, chỉ thấy mập mờ một màu đen và hình

ảnh của nó phản chiếu từ tấm kiếng.....Nhưng nói chung là nó chẳng phát hiện điều gì khả nghi cả.

_Có lẽ là một cành cây thật!- Nó thở phào nhẹ nhõm rồi cười hi hi- Bọn bạn mà nghe zụ này chắc tụi nó cười mình thúi mũi quá!- tự trấn an thôi, chứ sự thật là nó vẫn còn sợ, tim vân đập thình thịch.

Đúng lúc nó vừa định nằm lại xuống giường thì chợt thấy một cái bóng đen lao qua cửa số, nó giật thót way wa nhìn lại thì chẳng thấy gì nữa.

Nó như bất động một hồi lâu, gió rít qua khe cửa, nghe như có tiếng ai đó đang cào. Lúc ấy, nó mới bật hét "Á Á Á ÁA....." rồi quăng luôn tấm chăn nệm, nó nhảy khỏi giường, tông cửa chạy thẳng qua phòng kế bên -tức phòng Thường Khánh

Vì hoảng quá nên nó không kịp (và cũng hok nhớ) gõ cửa, cứ thế mà lao như tên bắn vào phòng anh chàng.

Thường Khánh vừa bước ra từ phòng tắm, cởi trần, tay cầm chiếc áo sơ mi màu tro mới khô xong và mặc chiếc quần tây màu kem cũng vừa khô.

Nó từ nào tới giờ, trừ những trường hợp "bất khả kháng" (như tắm biển, xem TV,....) thì có bao giờ phải thấy con zai cởi trần ngoài ông anh hai của nó ra đâu. Nó lại "Á" lên lần nữa, nhưng lần này nhỏ hơn vì nó hết hơi rùi, vội che mắt và quay wa hướng khác.

Hắn cũng thoáng hốt hoảng, mặt cũng hơi đo đỏ, vì nó là người con gái đầu tiên được "chiêm ngưỡng" hắn hok mặc áo mà! Khoác vội chiếc sơ mi vào người, lấy lại phong độ "cực

Bắc trái đất" của mình, hắn lên tiếng trong khi đang cài nút:

_Cô có biết zô phòng người khác mà không gõ cửa là vô duyên lắm không hả?

Biết hắn đã mặc lại áo rùi, nó quay lại, chẳng còn tâm trạng để cãi. Lúc này trong đầu nó chỉ còn "chuyện kinh khủng" vừa xảy ra.

Nó lắp ba lắp bắp, nói không ra tiếng:

_M...m...m

_Tôi chẳng biết cái gì có tên là MMM cả!- Hắn vặn vẹo.

Nó lấy lại bình tĩnh, cố rặn từng chữ:

_Ma...Phòng...phòng tui...có...ma!

_Ma? Cô dầm mưa nhiều quá nên bị sảng rồi hả?- Thường Khánh nhìn nó bằng nửa con mắt.

Nó đã bớt hốt hoảng, có thể "thượng đài" để cãi tay đôi zới hắn được rồi, nhưng vẫn còn run:

_Có anh mới bị sảng đó, hok tin anh cứ qua phòng tôi thử xem!

Nó nói chắc nịch.

CHƯƠNG 73

Thấy giọng và mặt nó có vẻ nghiêm trọng, không giống đùa, Thường Khánh cũng bán tin bán nghi, gật đầu:

_Được rồi. Tôi qua đó xem thử, nếu không có thì cô tính sao?

_Sao cũng được!- Nó khua tay loạn xạ rồi chạy lại, đẩy đẩy hắn ra khỏi phòng mình để qua phòng nó.

Bây giờ thì cả hai đang đứng trước phòng nó, Thường Khánh với tay mở cửa, điềm nhiên như chẳng có gì xảy ra, trong khi mặt nó thì cắt không còn một giọt máu, lấp la lấp ló sau vai anh chàng.

_Con ma mà cô nói ở đâu hả?

Nó chỉ chỉ về phía cửa sổ:

_Ban nãy..tui nghe tiếng động, tiếng cào và một cái bóng đen ở đó....

Hắn xăm xăm tiến vào phòng, bước lại phía cửa sổ, trong khi cố lắm mó cũng chỉ dám rụt rè, cẩn trọng, rón rén từng bước, điệu bộ chả khác chi ăn trộm, để tới chỗ cửa sổ, vừa sợ vừa tò mò, dù gì nó cũng muốn xem "con ma" đó nó ra làm sao.

Thường Khánh đưa tay mở chốt cửa, rồi xô hai cánh cửa kiếng ra, sau đó anh chàng đưa đầu ra ngoài wan sát. Nó cũng "bắt chước" đưa đầu ra ngó.

Một đôi mắt xanh biếc loé lên trong đêm tối "Meo!" Chủ nhân của đôi mắt đó kêu lên rồi chạy đi khi thấy có người mở cửa.

Ra đó chỉ là một con mèo đang ngồi liếm láp trên mái tôn phía dưới, bị Thường Khánh làm cụt hứng và đã phóng đi.

_Thấy chưa? "Ma" của cô đó!- Thường Khánh mỉa nó.

_Ai biết đó chỉ là một con miu chứ!- Nó nhăn nhó, làu bàu rồi đưa mặt lên, trả treo- Mà còn cái bóng đen zới tiếng cào thì sao? Hok lẽ nó là của con mèo?

_Cũng có thể!- Thường Khánh thản nhiên- Hoặc đó là sản phẩm từ trí tưởng tượng của cô. Khi đang hoảng như zậy thì ai mà chẳng "trông gà hoá cuốc" được chứ!- Anh chàng khẽ cốc đầu nó.

Nó chẳng màng đến cái cốc đầu í, bởi vì nó đang phân vân, vẫn chưa tin lắm, đưa mắt nhìn ra cửa số, mắt nó đã wen dần với bóng tối....Chợt, khung cảnh càng thêm rung rợn hơn khi nó phát hiện đối diện với cửa sổ phòng nó, là một chiếc của số khác....rộng hơn, bên trong tối thui, và phía ngoài, hai tấm rèm như hai dải lụa trắng mờ ảo đang phấp phới uốn lượn trong gió đêm, nhìn cứ như cảnh trong những câu chuyện mà Đà Lạt mà nó đọc được trên net.....Nó lạnh cả người, vội giật giật tay Thường Khánh, anh chàng nhìn ra theo hướng mắt nó, và cũng thấy những jie mà nó đang thấy.....Tất nhiên Thường Khánh chỉ tỏ ra bình thường:

_Sao?

Nó rối rít:

_Anh không thấy hả? Đó là biệt thư ma!

Thường Khánh đưa tay rờ trán nó:

_Cô bị cảm lạnh thật rồi..... Đó chỉ là một ngôi nhà bình thường thôi!

Nó định cãi lại, nhưng lại thôi, người như hắn làm sao hiểu được những "lời lẽ cao siêu" của nó, nó chỉ gạt tay Thường Khánh ra, và tiếp tục nghĩ ngợi trong vài giây "Chắc là biệt thự ma rồi... Vậy thì chắc chắn đây phải là 1 trong những "Đường Ma"- Nó giật bắn khi nghĩ đến đó.....Một chuỗi sự việc hiện ra....Biệt Thự của Hy Vân... Đường Trần Phú...gần đường.....Nó lờ mờ đoán ra đây là đường jie, nhưng hok dám chắc, vì biết đâu lúc nó ngủ hắn đã cõng nó đi tít tắp xa xăm, xa cả hai con đường Trần Phú và Trần Hưng Đạo rồi.....

Nhưng biết đâu chuyện ấy hok phải con mèo gây ra, cũng hok phải từ trí tưởng tượng của nó. biết đâu đây chính là con đường ấy..... Nó liền hỏi:

_Đây là ở đâu?

- Đà Lạt chứ đâu....

Nó giãy đành đạch:

_Ý tui hỏi đây là đường nào?

Hắn bình thản trả lời:

_Đường Trần Hưng Đạo....

Nghe xong ba chữ "Trần Hưng Đạo" là nó chẳng còn ú ớ gì được nữa..." Đường Ma", ít xe cộ lưu thông, hèn chi thấy "im ắng" hẳn, zậy mà lúc đầu nó còn tí tởn sung sướng nghĩ rằng sẽ "dễ ngủ hơn" đấy, hjx, thật là đáng sợ!

Nó cứng đờ như cục nước đá ở ngăn đông của tủ lạnh, mặt chuyển sắc, khi biết là một con mèo thì mặt nó còn hồng hào lại được một chút, nhưng bi h thì bắt đầu trắng nhách trở lại....

Thường Khánh có vẻ cũng buồn ngủ rồi, bây giờ cũng phải 12h đêm rồi chứ ít à, nên anh chàng hok để ý đến thái độ của nó.

_Tui zề phòng đấy Cô đóng cửa lại rồi đi ngủ đi!- Hắn "nhẫn tâm" thốt lên.

Nó nghe như "sét đánh ngang tai", vội nắm cánh tay hắn kéo lại:

_Đừng đi!

_Cô phiền thật đấy! Không về phòng thì tui ngủ ở đâu hả?- Hắn nói rồi gỡ tay nó ra, nhưng nó vẫn siết chặt như sợ mất báu zật.

_Anh ngủ ở đây đi!

Chính nó cũng hok ngờ mình zừa nó câu đó. Nhưng biết làm sao được, có đưa dao kề cổ nó, nó cũng hok dám ngủ một mình lúc này, nó rất, rất, rất sợ ma!

Tình huống "bất đắc dĩ" mà.

Hắn kinh ngạc, nhưng hok để lộ điều đó ra ngoài:

_Cô tâm thần rồi hả..... Có đứa con gái nào lại đòi ngủ chung phòng zới con trai chứ!?

Nó bỏ ngoài tai hai chữ "tâm thần" mà Thường Khánh vừa "ban" cho nó:

_Năn nỉ anh đó, anh ngủ trên nệm, tui nằm dưới đất cũng được, miễn là anh đồng ý ngủ ở đây!

Lần đầu nó "hạ thấp mình" với hắn như thế! Gì cũng được, miễn có người ngủ chung, tại cái tật sợ ma mà ra cả!

_Không bao giờ!- Hắn cứng giọng...

_Đi mà...-Nó xuống nước

_Cô hok sợ....lỡ giữa đêm, tui...nổi "thú tính" thì sao?- Chắc chắn là không có chuyện này rồi, Thường Khánh chỉ doạ nó thuj.

Nó thừa biết hắn hù nó, nên nói cứng:

_Thì tui sẽ cho anh nát đòn chứ sao!.....-Rồi nó trở về với vẻ mềm mỏng, chắc vì quá sợ ma nên mắt nó bắt đầu ngấn nước....- Làm ơn đi mà.....

Oải thật! Mật độ những lần nó tỏ ra yếu đuối trước mặt tên này cứ tăng lên vùn vụt.

Thấy nó sắp khóc, Thường Khánh cũng xiu xiu, hắn sợ nước mắt con gái nhất mà, zới lại hắn cũng chả yên tâm khi thấy nó thế này, giữa đêm mộng mị jie đó rồi hét ầm lên thì không chỉ Thường Khánh, mà cả khu này sẽ mất ngủ cả đêm mất!...

_Thôi được rồi..... Để cô khóc nữa thì có mà nhà nghỉ của người ta cũng trôi mất!

Nước mắt nó rút ngược vào trong:

_Thật hả?- Ánh nhìn rạng rỡ.

CHƯƠNG 74

_Uh..Nhưng mà để tôi zề phòng lấy chăn & gối đã.....Cô bỏ tay ra đi- Thường Khánh vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh mặc dù hắn đang rất muốn cười vì cách cư xử cứ như con nít của nó.

_Không được!- Nó vẫn khư khư giữ chặt tay Thường Khánh- Lỡ anh chuồn luôn rồi sao? Tui đi zới anh!

Nó gút lại rồi cùng Thường Khánh qua bên kia phòng lấy thêm chăn gối, nó có chịu bỏ tay ra đâu! Chắc sợ Thường Khánh chạy mất, thế nên đi với Thường Khánh mà chả khác chi nó đang áp giải tù nhân.....

Sau khi hai đứa đã trở về phòng nó.

Vì là phòng đơn của một nhà nghỉ rẻ tiền nên không gian tuy nhỏ nhưng rất trống, chả có cái gì ngoài chiếc giường kia có thể làm nơi để "ngáy" cả. Nó đã khăng khăng nói rằng sẽ nhường giường của mình cho Thường Khánh nếu anh chàng chịu ngủ ở phòng nó..... Nên bây giờ, nó đành phải ngủ dưới sàn thôi....

_Thỏa thuận là thoả thuận! – Nó nói, rồi chỉ tay lên giường- Anh ngủ trên đó, tui lót chăn ngủ dưới đây.

Nó dứt lời là liền chạy lại giường lấy chăn và gối của mình trãi xuống sàn. Lúc đang trãi chăn, thấy Thường Khánh đứng nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, nó cất giọng:

_Anh làm gì zậy? Không muốn ngủ ak? 12h rưỡi hơn rồi đó!

Một hồi sau khi nhìn nó, Thường Khánh mới đáp lại:

_Cô có bị gì không? Thể trạng yếu ớt như cô mà đòi ngủ dưới đất trong cái thời tiết này sao?

_Nhưng tui đã nói.....-Nó tròn mắt trả lời thì bị Thường Khánh cắt ngang.

_Cô ngủ trên nệm đi! Dù gì con trai ngủ dưới sàn vẫn hơn!

Hắn vừa nói xong thì tiến đến phía nó, kéo nó và đống chăn gối của nó lên, tống cái mớ hỗn độn chăn vs gối của nó lên giường, và trãi tấm chăm của mình xuống đất, bên phái giường của nó.

_Tui...tui được ngủ trên nệm thật hả?

Nó vẫn trợn tròn nhìn Thường Khánh...Wow...Hắn ga-lang thế sao? Nhớ lúc mới đến villa, nhìn nó khổ sở xách vali lên lầu 3, hắn vẫn dửng dưng bỏ đi, chẳng có tí jie gọi là nhường nhịn con gái khi cãi nhau cứ như thể oan gia 10 kiếp của nó....Thế mà bây h lại nhường cái giường ấm áp kia cho nó....Cứ tưởng hắn ích kỷ lắm chứ...Thì ra hắn dễ thương thế đấy, thật ra nó bik điều này từ lâu rùi, chỉ là.... đau lòng thay...có một con bé ngang bướng không chịu công nhận điều đó thôi >"<

_Cô làm jie zậy hả? Hok đi ngủ đi!

Hắn phán một câu làm nó giật mình.

_Thì cũng phải từ từ chứ.....

Nó càu nhàu

rùi leo lên giường, đóng cửa sổ lại, gió lùa zô thì lạnh lắm, nó ráng để hok nhìn về phía cửa sổ đối diện, mặc công đêm thấy ác mộng thì khổ!.... Ngập ngừng...nó quay lại nhìn hắn...Mỉm cười:

_Dù sao thì cũng...cảm ơn!

Có Thường Khánh ở đây, tự dưng, nó chẳng thấy sợ ma như ban nãy.

Trời Đà Lạt vốn lạnh, lại mới mưa xong, nên còn lạnh hơn nhiều...Nó nằm trên nệm, rúc dưới lớp chăn, ôm thêm cái gối ôm, thế mà vẫn thấy lạnh...Nó chợt nghĩ....Hắn nằm dưới đất, với một cái gối và tấm chăn chẳng dày là bao.....thì hok bik sẽ ra sao đây nữa.....Cố nhắm mắt lại ngủ, nhưng nó chợt thấy lo cho Thường Khánh, tưởng tượng ra cái cảnh Thường Khánh co ro vì lạnh ở dưới kia mà nó chẳng tài nào yên tâm được [là sao đây?...]

Nó mò lại phía thành giường, nhìn xuống nơi hắn đang ngủ, à quên, chưa ngủ, trời lạnh thế này, nằm dưới đó, ai ngủ cho nổi.....Nhưng.....hắn hok nằm co ro như nó tưởng tượng, chắc rồi, dù lạnh thì cũng đâu thể co ro như con chuột mắc mưa trước mặt nó được, như zậy thì còn đâu "khí phách nam nhi" nữa chớ! [hehe]

_Nè...Ngủ chưa zậy?- Nó hỏi

Thường Khánh trả lời nhưng vẫn nhắm mắt:

_Cô cứ lãi nhãi như thế thì ai ngủ được?

Nó sừng gai:

_Wa' đáng! Tui chỉ hỏi thôi mà.....

Nói rồi nó lăn zô chính giữa nệm, hok thèm hỏi han hắn nữa, người rì đâu maz`... Nó nằm ngửa lên, tém gọn váy, chùm kín chăn, cố ngủ, nhưng..... Chu choa! Lạnh thế nhỉ? Tất nhiên roài, trời càng về đêm càng lạnh, zậy mà Đà Lạt lại vừa mới mưa mới khổ! Nó lại mặc một cái váy chả kín được là bao....có chùm trăn, ôm gối cũng hok bớt lạnh tí nào.

Mà kì lạ thay....Nó càng lạnh bao nhiêu, thì lại càng nghĩ đến Thường Khánh bấy nhiêu...Sàn nhà lót bằng gạch bông, trong cái thời tiết này....Nếu nó thay zô zị trí của Thường Khánh, thì chắc nó sẽ đông đá mất thôi...Nó biết Thường Khánh thừa hiểu nó sẽ chịu hok nổi điều đó, nên mới nhường nệm cho nó, "dũng cảm" "lãnh đạn" thay, tuy thái độ của hắn rất chi là thấy ghét, chẳng giống những jie hắn hành động vì nó, nhưng mà nó hok sao "ghét" nổi... Dẹp "tự ái" và nỗi sợ cái lạnh wa một bên đi! Không thể để hắn chịu rét một mình như zậy được.....

_Ê- Nó thò đầu xuống chỗ Thường Khánh-Có lạnh lắm hok?

_Cô nhìu chiện quá! Hok ngủ thì để người khác ngủ chứ!- Vẫn thái độ đấy.

Nó kìm lửa trong người lại...tự nhủ rằng mục đích của mình lúc này hok phải là để cãi lộn zới hắn.....

Nó giả vờ hok wan tâm đến những lời Thường Khánh vừa nói, tiếp:

_Hay là...Anh lên nệm ngủ đi... Để tui ngủ dưới đó cho.....

Thường Khánh hơi bị "hết hồn", nhưng vẫn hok mở mắt, nói:

_Tôi hok nghe lầm chứ?

Sợ hắn "hiểu nhầm"-hiểu đúng chứ có nhầm đâu ^^- rằng nó "si" hắn quá đỗi nên mới đưa ra một đề nghị "động lòng người" như thế, nó chữa ngượng ngay:

_Nè! Đừng có tưởng bở nhé! Tại zì...-Nó cố kiếm cớ- Tại zì...anh là công tử nhà giàu, từ nhỏ đâu có wen zới cảnh này, còn tui thì khác, tui chịu lạnh giỏi hơn anh (nói thế nhưng hok phải thế)....nên tui ngủ dưới đất vẫn hơn, mắc công anh có "mệnh hệ" jie thì ba anh giết tui mất.....

Nó mô phật mong rằng hắn tin cái cớ đó.....nếu hok thì wê chết mất.....Nhưng thông minh như Thường Khánh, hiểu nó như Thường Khánh, thì còn lâu mới bị wa mặt dễ dàng như thế.

Anh chàng quay wa phía bên kia, cười thầm, nhưng vẫn ra vẻ kênh kiệu:

_Cô đừng lãm nhãm kiểu đó nữa...Ngủ đi!

Một ý nghĩ loé lên trong đầu nó, nó cười tinh quái "Tôi không chịu thua anh đâu! Khi đã quyết định một cái rì, còn lâu tui mới bỏ kuộc!"

_Thôi được!- Nó nói- Nếu anh hok chịu lên đây ngủ...thì tui sẽ xuống dưới đó ngủ giống anh!

Hok đợi Thường Khánh kịp phản ứng, nó ôm gối và tấm chăn xuống dưới đất, bên trái giường rồi tức tốc trãi chăn ra và nằm xuống.

CHƯƠNG 75

Tức là bây giờ, trong một căn phòng nọ,có một chiếc giường nệm gối đàng hòang, ấm áp thì lại trống không. Zậy mà, hai bên thành giường, dưới sàn lạnh lẽo, có hai đứa, zừa khùng zừa ngốc, zừa cố chấp đang nằm....Hai đứa....đã lún quá sâu vào vũng lầy tình iu này ròai.

Nó zừa nằm xuống, đã vờ nhăn nhó, kêu lên:

_Ui chazzzz! Lạnh quá ta! Lạnh hơn cả mình tưởng!

Nó cứ thế mà xúy xuýt xoa xoa....Biết nó chỉ giả vờ, nhưng "ai kia" chả thể nào mà yên lòng cho được. Rốt cuộc, hắn đành phải đứng lên, nghe tiếng bước chân, nó đoán, hình như hắn hơi bực thì phải, đi qua bên nó.

_Cô làm cái cái trò zì zậy hả?- Gịong như nạt nó

Nó nghịch ngợm một cách buớng bỉnh, trả lời:

_Cái trò jie thì anh cũng thấy roài đó!

_Cô.....- Hắn như xì khói, nhưng ráng nói bằng giọng bình tĩnh- Cô muốn tôi ngủ trên giường, để cô ngủ dưới đất, nên cô mới xuống đây nằm....Tôi biết.- Thương Khánh dừng lại một lát, nhìn nó, rồi tự dưng, hok kìm nổi mình, anh chàng quát lớn- Nhưng cô nghĩ rằng tôi sẽ yên tâm ngủ trên giường khi thấy cô phải nằm dưới đây sao?

Ít khi nào được thấy hắn giận "thiệt tình" như thế này, lạnh

lùng như hắn, nên hok mấy khi cái sự tức có cơ hội bộc lộ ra ngòai.....Bỗng nhiên, nó thấy...Hắn giận, mới dễ thương làm sao (?!)

Mắt nó mở to, đứng tròng, nhìn hắn:

_Nhưng dưới sàn lạnh lắm.....

_Không cần phải lo cho tôi!- Hắn nói rồi quay đi.

_Nhưng tui không muốn anh phải chịu lạnh vì tôi! Đồ ngốc ak`!- Nó hét lên.

Thường Khánh xoay người lại, hơi bị ngạc nhiên và....trong lòng còn mỉm cười vì xúc động nữa cơ ^^, nhưng anh chàng chỉ nói đơn giản 1 câu:

_Chứ cô muốn tôi làm làm sao đêy?

Nó đứng lên, không trả lời.

Hai đứa đứng nhìn nhau, cả hai đều cố tỏ ra "hiên ngang", vẫn còn sứ chịu đựng "cơn bùn ngủ", nhưng làm sao mà hiên ngang cho nỗi khi mí mắt cả hai đều sắp sụp đến nơi cả rồi....hiz

Rắc rối thật, có một cái giường, cả hai đều hok muốn đối phương bị lạnh nên nhất quyết nhường giường cho người kia, thế nên nếu 1 trong 2 đòi nằm dưới đất, người kia liền kiên quyết hok cho..... trong khi hai đứa đều bùn ngủ, rất bùn ngủ cả roài.....

Thực ra, lúc đó trong đầu hai đứa cùng có một giải pháp, nhưng cả hai đều không (dám) nói ra và cố quên đi....Vì sao ư? Vì giải pháp đó rất chi là.... kì cục...Có ai đóan ra chưa, là....ngủ-chung đó! Nhưng tại sao, haizzzz, hok quên được,

bời vì đó là giải pháp cuối cùng...Nếu nó hok sợ ma thì đâu ra nông nỗi.....Đúng là "họa vô đơn chí" mà.

Việc gì cũng có giới hạn của nó, lội mưa cả đêm, đứa nào đứa nấy cũng mệt nhoài, phải 1h rưỡi sáng hơn rồi chứ ít à, làm sao mà có thể đứng 4 mắt nhìn nhau mãi thế này được....Phải chi bây h có gương thần kì của Doremon để nhân đôi chiếc giường kia lên nhỉ?

Nó đứng hết nỗi...mệt mỏi ngồi phịch xuống giường, ngập ngừng:

_Thiệt lòng....Tui hok muốn nói ra điều này...-Nó ngừng lại, giương mắt nhìn hắn,-Nhưng nếu hok ngủ thì chắc ngày mai tui nằm liệt một chỗ mất- Nó lại dừng lại, thở dài, tiếp- Chắc là phải.....

Hắn cướp lời nó:

_Tôi hiểu cô muốn nói jie.....

Cả hai tỏ vẻ miễn cưỡng, ái ngại nhìn nhau. Nó khịt mũi, lắc đầu ngao ngán:

_Chỉ còn mỗi cách đó thôi...

Thường Khánh im lặng một lúc...rồi cất tiếng:

_Nếu đã thế...- Hắn đi wa phía bên kia giường, kéo chăn gối của mình từ dưới đất lên, thảy lên giường và....leo lên luôn, anh chàng tiếp- Nửa đêm có chuyện jie xảy ra..-Anh chàng nhìn nó bằng ánh mắt như đe dọa....-Thì đứng có trách đấy nhaz'.

Nó suýt phì cười, nhưng vẫn giữ vẻ mặt...dữ dằn, giơ nắm đấm lên, hù lại, dù jie, nó bik, hắn chỉ dọa nó thôi....Lạnh lùng

như hắn thì hai chữ "thú tính" làm jie có đất để sống.

_Yên tâm đi! Tui có cách làm anh nhập viện ngay khi anh chưa chạm vào được tui mà!

Thường Khánh làu bàu:

_Hừ...Đừng quá tự tin như thế! Nếu chuyện đó mà lỡ xảy ra...lcú đó, cái đai đen karate của cô, cũng chỉ để làm cảnh đượcc thôi.

Nó "Hứ" một phát, "dương dương tự đắc":

_Còn lâu nhaz'.

Nó leo lên nệm, cẩn thận đặt cái gối ôm vào chính giữa hắn với nó, và nằm xuống, cố nằm thật xa cái vạch mức- tức cái gối ôm...càng xa càng tốt, xa đến nỗi...nó đang nằm sát cái mép giường. Hiz, chắc nửa đêm, nó rớt xuống sàn lun wo'...Sao cũng được, miễn là hok phải nằm gần "ai kia"...

Nó nằm đó, ráng nghĩ jie đó nghĩ ngợi lung tung chơi! Để cố quên đi rằng, mình-đang-nằm-trên-cùng-một-chiếc-giường-với-một-thằng-con-trai!!!!!!!

Còn Thường Khánh...anh chàng cũng "thẹn" ra mặt, cũng nằm sát ngay mép bên kia giường chứ hok dám nằm gần cái gối ôm...Sợ mất công..."người ta" ngủ say quá, hok bik trời trăng mây đất jie, lăn qua ôm cái gối ôm...mà ôm hok trúng gối, lại trúng mình....thì chắc là khổ lun ik'

Nhưng....thiệt ra là lúc đó, trong đầu cả hai đang có chung một "toan tính"...Cả hai đều...cố hok ngủ, để chờ người kia ngủ say, mình sẽ "một thân một mình" đem chăn gối xuống đất ngủ....Bởi zì lúc đầu, dù biết ngủ chung thì kì

iNach-info

thật...Nhưng hai đứa hok lường trước được...lúc chính thức nằm cạnh nhau thế này...thì cái sự "kì cục" ik', nó mới phát sinh dữ dội!

Hai đứa này, tâm đầu ý hợp thật í nhaz'...cứ "ý tưởng nhớn" đụng nhau ầm ầm hoài, thế mà sao suốt ngày cãi nhau chứ hok hòa hợp nổi ấy nhỉ?....

Nhưng đúng là "người tính không bằng trời tính", ngay khi những dự định ấy vừa được "sản sinh" ra bởi hai cái đầu, ngay khi cả hai còn đang tính tóan cách đi đứng làm sao để người kia hok tỉnh ngủ...thì chính mình, đột nhiên, lại ngủ lúc nào hok hay bik...Cả hai quá mệt mỏi rồi....hok trách được....hiz

Trời Đà Lạt vẫn lạnh cắt da...và dù năm trên nệm, phủ chăn...thì cái lạnh ấy vẫn vô tư thâm nhập vào người từng đứa...lạnh...hai đứa....bị hơi ấm cơ thế của nhau...vô tình...cuốn hai đứa lại gần nhau...trên một chiếc giường, trong một đêm trời lạnh lẽo.....[Kấm nghĩ pậy khi đọc xong đoạn này đếy nhaz]

CHƯƠNG 76

Sáng. Ánh nắng chiếu xuyên qua ô cửa kính phòng, đang tâm rọi thẳng lên gương mặt đẹp zai ngời ngời của Thường Khánh, làm anh chàng sực tỉnh, mở mắt...Ngay lập tức, ánh sáng chói lòa làm mắt anh chàng lóa cả đi...Phải mất một lúc sau để đôi mắt từng làm bao em đổ dài dài ấy thích nghi với ánh nắng mặt trời...

Anh chàng vươn vai, trước khi ngồi dậy, và khi vừa đưa tay lên...Thường Khánh liền có cảm giác...hình như, cánh tay trái mình đang bị...vật jie đó...kẹp cứng. Dấu chấm hỏi to đùng..Anh chàng nhẹ nhàng xoay đầu qua nhìn...và há hốc, chưa bao giờ chứng kiến Thường Khánh "kinh hãi" đến mức như thế này, cứ như thể anh chàng vừa gặp ma ấy...

Thường Khánh đang..... "tá hỏa tam tinh" khi phát hiện ra...cái vật đang "kẹp" cánh tay mình, chính là....hai bàn tay, và chủ nhân của hai bàn tay ấy, không ai khác chính là....Thùy Anh- là nó, con bé tối qua vừa miễn cưỡng ra mặt khi phải ngủ chung giường với anh chàng, vậy mà giờ đây...

Đã thế, nó lại còn...gục đầu lên vai anh chàng- đoạn bả vai tiếp giáp cánh tay í-----cái bản mặt xinh đẹp trẻ con của nó...kề sát nhíp mặt Thường Khánh, khi anh chàng vừa quay wa....

Thường Khánh bối rối kinh khủng, trống ngực đập thình thịch, chẳng bik phản ứng ra sao...Tội nghiệp...từ bé đến h, có

rơi vào trường hợp "bi đát" thế này bao h đâu....

Cố trấn tĩnh lại mình, anh chàng lục tìm trong trí nhớ, và hét lên trong đầu "Cái quái jie zậy chời? Hôm wa..."- Anh chàng nhớ ra...."Hôm wa còn cái gối ôm chính giữa mà..." Nghĩ thế, Thường Khánh nhẹ bật đầu dậy, quan sát xung quanh trên nệm và....phát hiện ra...cái gối ôm nằm chỏng chơ phía cuối giường, chắc là nửa đêm, cái gối đáng thương ik', bị gót ngọc của "ai kia", trong lúc ngủ say, đá văng xuống dưới lun ròai.....

Thường Khánh đập đầu xuống gối...lòng rối bời nhìn lên trần nhà...làm sao đây làm sao đây, nó mà thức dậy lúc này...chắc là phải hét toáng lên mất....

Anh chàng nghĩ thầm rồi quay wa...khẽ nâng đầu nó dậy, đặt lên gối, gắng làm thật khẽ...để nó hok thức giấc, định gỡ lun hai tay nó ra...nhưng sợ làm nó tỉnh "giấc vàng", nên thôi...

Và tự nhin, khi nhìn vào pản mặt baby dễ sương của nó...trong người Thường Khánh bỗng trào lên một cảm xúc khó tả. Anh chàng trở người, xoay mặt qua, để đối diện với nó...

Thường Khánh chăm chú nhìn vào gương mặt nó. Anh chàng chưa bao h nhìn kĩ ai, như thế này...Thú thật thì, Thường Khánh rất ngại nhìn chằm chằm zào mặt người khác, và cũng chúa ghét ai cứ nhìn vào mặt mình "đắm đuối"...Nhưng...nó đang ngủ, tự dưng, hắn lại thích...nhìn nó ngủ, thôi thì tranh thủ cơ hội....ngắm nó một chút, trở thành "thằng vô duyên" một bữa zậy...

Ánh mắt Thường Khánh lướt qua đôi mắt...đang nhắm nghiền của nó, có một bí mật rất lớn mà anh chàng chưa bao

giờ tiết lộ liên quan đôi mắt của nó...Đôi mắt to tròn, sắc sảo, pha một chút thơ ngây của nó đã làm anh chàng "chết trong lòng một tí" bằng một cảm giác la lùng ngay khi vừa thấy nó...Tất nhiên lúc ấy Thường Khánh chỉ gạt cảm giác mà anh chàng cho là vớ vẩn ấy qua một bên...cho đến khi không thể nào tự dối lòng rằng mình đã thích nó..

Ánh mắt anh chàng tiếp tục lướt đến cái mũi...cái mũi thẳng và cao, chả kém jie một minh tinh điện ảnh, làm gương mặt xinh đẹp của nó càng thanh tú thêm gấp ngàn lần.....

Chợt Thường Khánh phát hiện ra một vết jie đó màu xanh đang dính trên khuôn mặt, chỗ gần khóe mắt nó. Vết rì thế này? Có từ bao giờ thế? Anh chàng tự hỏi rồi đưa mặt mình lên, chăm chú nhìn vào cái vết ấy....Mực hả? Sao lại có thể là mực chớ...?...Hắn tò mò nghĩ thầm...

Anh chàng không nhận ra rằng, mặt mình đang cách mặt nó chỉ chừng....1cm rưỡi nữa thôi....Hix, sao hum nay hắn hành xử lạ lùng thế, chắc chỉ tại zì....Thường Khánh lun trở thành...chính mình- hơi bị nhí nhố + tò mò- khi được ở gần nó...đặc biệt là trường hợp như thế này:nó ngủ...chứ khi nó thức, lắm lúc anh chàng lại tỏ ra lạnh lùng...bệnh nan y mà....lúc thế này, khi thế khác....

Và chính cái chứng...mìn mìn hok bình thường ấy, đã...phản bội lại Thường Khánh

Chưa khám phá ra...cái vết xanh xanh trên mặt nó là rì, thì bất ngờ, ánh mắt anh chàng dừng lại ở....môi của nó (kấm nghĩ pậy!).....Tự dưng xúc cảm nụ hôn đầu tiên dấn lên trong người anh chàng...Cái nụ hôn "bất đắc dĩ" mà anh chàng...đánh liều đặt lên môi nó trước cổng trường, trước bao kon mắt kinh ngạc [và đau đớn] của mọi người.....hiện lên rõ

mồn một như màn hình phẳng TV LCD 32Inch...Bỗng nhiên....Trong người Thường Khánh...sao thế này?....Cảm giác jie thế này?....Sao anh chàng không điều khiển nổi mình...môi nó có sức hút mãnh kiệt hay là bik cách thôi miên người khác thế.....Mơ Hồ....Chậm chậm...Thường Khánh áp sát khuôn mặt mình vào mặt nó...sát hơn một tí nữa...tí nữa thôi....mắt anh chàng từ từ nhắm lại....Không như đêm wa, bị gián đoạn vì Thiên Lôi...lần này....rất nhanh, rất nhẹ...Hai đôi môi như hút lấy nhau...Chỉ là đầu môi này chạm đầu môi kia thôi...nhưng...cảm giác ấy rất thiêng liêng..

Vừa lúc đó..thì...nó cựa quậy, nhăn nhăn mặt và.... cái cảm giác lạ lẫm ở đầu mội làm nó nhanh tỉnh hơn bình thường, nó động đậy hai mí mắt rồi mờ bừng mắt ra...trước khi Thường Khánh kịp phản ứng....Thế là, lúc nó mở mắt ra, một...cảnh tượng kinh hoàng hiện ra trước mắt nó....

Thường Khánh cũng giật mình sực tỉnh nhưng...vẫn để nguyên hiện trạng

Nó...hãi lên....Rì thế này? Sao lại? Kiss....hiz, hắn đang...kiss nó sao, nó hok bị mơ ngủ đấy chứ...

Nếu đôi mắt của hắn đang ko đứng tròng nhìn nó (tỉnh rồi đếy) và cái cảm giác kia không thật đến thế thì chắc nó vẫn đang tin mình đang nằm mơ...

5 giây dài dằng dặc trôi qua trong im lặng...Không gian tĩnh hơn bao giờ hết, chỉ còn lại hai gương mặt đang áp sát vào nhau và hai đôi môi đang...dính chặt..

Sau 5 giây ấy, cả nó và hắn, hok hẹn mà cũng.....thức tỉnh. Nó bình tĩnh để tiếp tục...thất thần nhìn hắn cho đến khi nhận ra điều khủng khiếp tiếp theo: mình đang nằm sát bên hắn

và...tay thì đang ôm lấy cánh tay hắn chẳng khác jie ôm gối ôm!

Hết chịu nỗi những dấu hỏi to đùng dồn nén xoay quanh chiện "What 's going on?",nó bật hét lên, âm thanh chói tai nhất mà Thường Khánh từng bik "Á Á Á Á Á Á!!!!!!!!!!!!!" Đồng thời, tài tình như "Tôn Ngộ Không tái thế", nó nhảy bật khỏi giường, phi xuống đất như mấy chiêu khinh công trong phim **********, mà chính nó cũng hok hiểu sao nó có thể làm được, chắc là "bản năng sinh tồn"....

Thường Khánh đút vội hai ngón trỏ vào lỗ tai, nói lớn:

_Cô thần kinh ak?

Nó rối đến mức chỉ bik la lung tung, lộn tùng phèo cả lên:

_Á! Sao lại như zậy? Anh...tui, làm jie ....Anh làm jie tui...tui thế hả...Sao...Dám...Anh dám...Áaaaaaaaaaaa- Nó tiếp tục là lên như bị uất chế lâu năm và gãi tung tóc.

Và rồi...nó hok bik nói jie nữa, hay đúng hơn, nó hok thể nói được jie, chỉ Á rồi A.....Sao lại như thế....Nằm sát nhau, nó ôm tay hắn, hắn hôn nó...Trời ạ...ai bik được...đêm wa,. Chuyện jie đã xảy ra...Nhưng...dù có say ngủ cỡ nào, nó cũng đâu thế...Ngủ như chết, mà hok bik được chiện jie....

Đầu óc nó lộn ngược.

_Cô đừng hét nữa được hok?- Hắn cất tiếng...bình thản

_Anh...Còn..Da..Dám nói nữa hả? Anh....đã...đã làm jie tui...Đê...Đêm wa

.- Nói đến đó thì nó lại tịt ngòi...Như là rô bốt hết pin...Ít khi nào thấy nó "khủng hoảng" như thế này

Hắn ngồi dậy, thản nhiên vươn vai, rồi kéo chăn qua một bên, cố ý hok nhắc đến cái "kiss", mà chỉ nhắc đến cái "hug":

_Cứ làm như đây là lần đầu tiên cô chủ động ôm tui ấy.....

Nó quay zòng zòng, thét:

_Anh...anh nói zậy là sao hả?

Hắn bước xuống giường, "tự nhiên hết cỡ", nói:

_Đây là lần thứ 2 cô ôm tui và là lần thứ 3 cô ngủ trên vai tui rồi đó....

Nó như điên lên, chộp lấy cái jie đó, mà nó cũng chả quan tâm là cái jie, ở trên bàn, chĩa vào Thường Khánh, nói như thét:

_Anh đang nói khùng nói điên rì đó! Im ngay nếu hok tui sẽ phi thẳng cái này zô mặt anh...

_Không tin thì thôi! Phiền quá đi!

Hắn "zô tình" nói ra câu đó rồi quay lưng, bỏ đi tuốt vào phòng vệ sinh, để nó ở lại một mình, nó như muốn nổ tung...sao quay quanh đầu....như người mất hồn, nó ngồi xuống giường...cố định hình lại đầu óc và sắp xếp lại mọi thứ, hiện đang nhảy lò cò tứ lung tung trong lòng.

CHƯƠNG 77

Nó ngồi bệch xuống thềm nhà nghỉ.....đợi Thường Khánh làm thủ tục trả phòng ở quầy tiếp tân, nó vẫn .....lâng lâng, thơ thơ thẫn thẫn như người mất hồn, chuyện phát hiện mình bị kiss...lén trong tình trạng đang...ôm hắn đã nguôi bớt, nhưng cái zụ "đây là lần thứ 2 cô ôm tui và là lần thứ 3 cô ngủ trên vai tui..." thì vẫn đang tâm đeo bám đầu óc nó, chiện í là sao nhễ? Nãy h nó cứ tính đi tính lại, có một lần hắn ôm nó ở ban công nhà nó, để an ủi lúc nó bị zu oan đánh cắp đề thi í..., nhưng hok thể tính lần đó, vì lúc ấy hắn chủ động ôm nó, tức HẮN-ÔM-NÓ, chứ hok phải NÓ-ÔM-HẮN, nếu thế, tính cả lần ở trong rừng, nó ngủ và hắn cõng nó và cái lần...chết giẫm này, thì nó chỉ mới "ngủ trên zai" hắn 2 lần và ...ôm hắn có 1 lần thoai mà...Zậy còn một lần của mỗi thứ..đi đâu mất, hok thể nào có chiện hắn tính nhầm, cũng hok thể nào là hắn ....phịa chiện...Zậy thì.....

Chài oy! Rắc rối đủ đường! Nó cứ lục tung trí nhớ rồi lẩm nhẩm tính tới tính lui, chẳng khác chi một bà già lẩm cẩm....thế mà vẫn chả đào đâu ra được "lần thứ 3 ngủ trên zai và lần thứ 2 nó chủ động ôm hắn".....

Nó còn đang gãi đầu gãi tai bối rối, thì Thường Khánh từ trong nhà nghỉ bước ra và tiến đến trước mặt nó:

_Làm jie zậy? Đi thôi!

Nó đứng lên và bước theo anh chàng, một cách ngoan ngoãn

[hừ, chỉ vì nó đang để tâm đến cái chiện kia nên mới như thế naj` thôi, chứ còn lâu mới "ngoan ngoãn" zới hắn.]

_À mà khoan!- Thường Khánh bất ngờ dừng lại, làm nó giật mình- Cô nhìn đi!

Anh chàng chỉ tay zìa phía ngôi nhà bên cạnh nhà nghỉ, mà đêm wa, nó đã nghi là "biệt thự ma".

Nó ngu ngơ nhìn theo.

Đêm qua, lúc nhìn thấy cái cửa sổ của ngôi nhà ấy và tấm rèm trắng "ma quái", nó đã rợn cả người và khăng khăng rằng đây là một trong những ngôi biệt thự ma, vì...đường Trần Hưng Đạo mà...., "khả nghi" như thế thì là biệt thự ma chứ còn rì....Nhưng hum naj...trước mắt nó...."ngôi biệt thự đáng sợ" của đêm qua biến đi đâu mất, vì thậm chí lúc này đây, đó chỉ là một ngôi nhà hai tầng bình thường, chứ chả phải một ngôi biệt thự nào cả...nhìn cũng chả có jie là ma quái hay u ám, nó cũng chỉ giống những ngôi nhà bình thường ở phố thị...Từ trong nhà, một người đàn ông dắt chiếc Dream ra, một phụ nữ, chắc là zợ ổng, bế đứa con đang ngủ trên vai, khóa cửa cẩn thận và bước ra theo. Hai zợ chồng nhoẻn cười zới nhau.

Cả ba leo lên xe, nổ máy và chạy xe ra quốc lộ...Nhìn thôi cũng đủ bik...đây là một gia đình hạnh phúc...Và ngôi nhà kia hoàn toàn bình thường...Đêm wa, chắc mắt nó bị nỗi sợ che mờ, nhìn cửa sổ thoai mà đã phán nhà ng` ta là biệt thự ma...Áy náy thật....

Nó ngớ người nhìn theo...cho đến khi Thường Khánh lên tiếng:

_Cô thật là đồ không đâu...- Anh chàng lắc đầu nhìn nó rồi bước đi.

Nó chạy theo, cãi:

_Nè! Ý jie thế hả? Tui chưa tính sổ anh là may cho anh lắm rồi...

_Không cần cái zận may ấy thì tui cũng chẳng chết.....- Vừa nói Thường Khánh ừa bước nhanh, làm nó rượt theo muốn hụt hơi.

Cái chiện ôm-hun kia vẫn lởn vởn trong đầu...nó sẽ mãi nghĩ đến chiện rắc rối này...cho đến lúc nó biết được câu trả lời. Nó chạy lên giang hai tay, chắn trước mặt Thường Khánh:

_Khoan đã!

Thường Khánh tỏ ra hok wan tâm và định luồn wa nó, đi thẳng, nhưng, anh chàng xê dịch đến đâu thì nó cũng "dịch chiển" theo đến đó, xích wa trái,nó xích theo, xích qua phải, nó cũng xích theo, hok cho Thường Khánh chuồn wa.

Anh chàng đành đứng im, hỏi gọn:

_Jie?

_Cái chiện anh nói hồi nãy ấy...-Nó gãi gãi đầu, thật ngại hết biết khi nhắc đến chiện ấy zới hắn...-Anh bảo đó là...là lần thứ 2 tui ôm anh, và...là...là lần thứ 3 tui ngủ trên zai anh...tại sao zậy?

_Muốn bik thì tự đi mà tìm hiểu- Nó đang hok đề phòng nên Thường Khánh dễ dàng luồn wa nó, bước đi, sau khi đánh một câu phũ phàng.

Nó bắt đầu...phát tức khi hắn "dứt áo ra đi", nó đã khốn khổ zì chiện nài lắm roài, chỉ một câu giải thích ngắn ngọn mà hắn cũng không chịu trả lời.

Đồ ác độc! Zô lương tâm! Đã thế còn đi nhanh như gió để nó chạy theo muốn ná thở,

[Thường Khánh bỏ xa nó cả 2 mét].(nhìn cảnh nì giống Viên Tương Cầm đuổi theo Giang Trực Thụ trên đường đi học trong Thơ Ngây Part 1 ghia ^^). Nó theo sau mà cứ trừng trừng nhìn hắn, rủa thầm.....Axxx tức quá...Hắn là đồ khỉ chết! Đồ thằn lằn khô! Đồ gián hôi! ...Đồ...đồ jie đó, nói chung là đồ đáng chết!

Đang đùng đùng bước đi, mặt đằng đằng sát khí thì bỗng nhiên nó nghe....mấy tiếng con zai nheo nhéo bên đường. Nó đứng lại và nhìn wa, có 2 thằng con trai ngồi trên thành bồn hoa dài trên vỉa hè đang nhìn nó bằng ánh mắt....35 cực.

Hình như hai thèng này hok bik nó đi cùng với Thường Khánh (người đi trước đi sau cách nhau cả hơn 2 mét thế thì ai biết)

_Hê...Em ơi đi đâu thế?- Một thằng mặt đểu cáng, bắt đầu "thả dê"

Nó chưa kịp đáp thì một thằng khác chêm thêm:

_Em ơi...Đi chơi zới bọn anh nè em....- Thằng này nhìn mặt muốn đập không kém thằng kia.

Tính nó chúa ghét cái loại này, nhưng dù jie cũng là "con nhà gia giáo", nên nó chỉ làm ngơ rồi đi tiếp...Không ngờ hai thằng mặt dày zừa ngu zừa láo này cả gan...đuổi theo nó.

_Đi đâu mà đi zội thế hả em....

_Cho bọn anh theo zới...

Hai thằng này đúng là chán sống rồi mà, nhìn mặt cũng đủ bik nó đang bực mình, zậy mà còn dũng cảm đưa đầu zô.

_Biến!- Nó ngắn gọn

Một thằng bất chấp thái độ của nó, tiếp tục ba lăm

_Sao nặng lời zới bọn anh như zậy...hả kưng?....

Thường Khánh nghe lùm xùm ở đằng sau, liền tiến lại.....

Thấy hai thằng khìn kia đang giở trò zí nó, anh chàng liền nắm tay nó, kéo nó nép vào người mình.

_Xin lỗi 2 anh...Nhưng cô ấy là bạn gái của tôi.....

_Bạn gái của mày thì sao? Bạn gái của mày thì tụi tao hok được kua chắc?- Một trong hai ba trợn buông lời.

Thường Khánh trừng mắt nhìn 2 tên í, nói, giọng đục hơn bình thường:

_Xéo ngay nếu không thì đừng có trách! [Nói giống Hán Thư iu vấu thế^^]

Ánh mắt anh chàng toát lên một vẻ đáng sợ, không bik là thật hay chỉ để hù bọn í, nhưng chắc là thật vì...hai thằng láo lếu kia dám đụng đến cả nó, thì bảo sao anh chàng hok pực mình cho đặng.....

Bọn 35 có zẻ hỉu Thường Khánh nói thật, nên bèn xếp re, vội vàng lảng ra xa....

Còn nó.... nãy h nó đang bực mình zụ Thường Khánh, mà bọn này lại dám cả gan làm phiền... nên cứ như bị đổ thêm dầu vào lửa, nó tức càng thêm tức.....mà thường thì, khi quá tức, kìm hết nỗi, người ta sẽ....burnin' up, sẽ bùng phát, sẽ nổ tung.....nó cũng không tránh khỏi trường hợp đó.

Vừa đi được vài bước, bỗng nhiên nó cảm thấy....muốn bụp tụi kia wo'....Cái loại người jie mà thấy gái là tươm tướp tươm tướp....Phải dạy bọn này một bại học, coi như cũng là xả...tức, vận động chân tay một chút....Cho chừa cái tật, dẹp mịe cái thói "dê cụ" ấy đi...Dù là "con nhà lành" nhưng khi tức lên rồi thì ai mà lành cho nỗi...đồng ý không?

Nó hầm hầm quay lưng, bước zìa phía hai tên pa lăm đang đi- ngược với hướng đi của nó, Thường Khánh chưa kịp trở tay trước hành động đáng nghi của nó thì đã thấy nó đến chỗ hai thằng xấu số zới gương mặt hí hửng, hok phải hí hửng zì zui, mà zì zừa sắp được zận động tay chân và dạy cho bọn "dê" biết thế nào là lễ phải.

Nó tươi cười, khẽ lấy ngón trỏ khều vai một trong hai. Hai thằng í giật mình xoay lại, thấy nó đang mỉm cười dễ thương, mà lại hok có Thường Khánh bên cạnh, bọn này liền hớn hở ra mặt:

_Sao em....Đá tên đó để theo bọn anh hả....

Một tên buông lời ze zãn và toan đưa tay khoác wa vai nó thì..."Rắc"..."Vút..."Rầm". Nó nắm cánh tay của tên ý, vặn wa "Rắc!", thật nhanh gọn, nó luồn wa bên kia của hắn, một tay vẫn nắm cánh tay hắn, một tay nắm vào áo gần bả vai của hắn, hơi cúi người, và dùng hết sức vật thật mạnh, làm hắn lộn vòng wa cả thân người bé nhỏ [nhưng có zõ] của nó, bay lên không trung."Vút".... và tiếp đất một cái "Rầm" đầy đau

đớn.

Đáng thương....

Đây không phải là thế võ của Karate, mà là của Judo...nó biết được thế zõ này, là bởi vì lúc học Karate, nó thường zô sớm để luyện tập, mà zô sớm, có nghĩa là zô lúc lớp võ Judo đang còn học....Nó khá thích Judo, sau Karate, nhất là cái thế vật nhau này....nên quyết định...học lóm...

Chắc chắn hai tên này chỉ là hạng "zẹo gái" bình thường và chỉ câng câng cái mặt hù thiên hạ thế thôi, chớ hok thuộc zới zang hồ thứ thiệt, vì thật ra, lá gan của tụi nó cũng chẳng lớn là bao, bằng chứng: tên này vừa bị vật nằm ra đó thì tên kia đã khiếp đảm và "hãi" trông thấy, đã có dấu hiệu sắp "bỏ...người chạy lấy...mạng"

Nhưng...đâu lẹ thế em...Nó nhanh như cắt, túm cổ áo tên ấy lại và...tiện tay bụp 3 cú vào má trái hắn, 3 cú đấm của một con bé đang....hừng hực lửa chiến đủ làm tên ý văng wa một bên, suýt ọc nước trắng T.T...Chưa hết, nó tiến lên vài bước để gần mục tiu hơn, rồi ném người lên không trung và tung chân đá một cú trời giáng vào ngay cần cổ hắn....Tên ấy gục hẳn.

Tuy mặc váy nhưng cú đá của nó vẫn rất...tự nhiên và sống động, không thấy chút "ngại" hay gò bò nào...Đang điên lên thì ai nghỉ đến chiện ấy!

Hai tên kia lê lết zưới vỉa hè...nhục nhã làm sao khi zừa sáng sớm mà bị con gái đánh giữa đường.

Khách đi đường dừng lại xem mỗi lúc một đông, những người chứng liến toàn bộ đầu đuôi từ lúc 2 tên ba lăm giở trò

“thả dê” zới nó, lịch sự thì bụm miệng cười...còn hok thì cứ thế mà ôm bụng cười khùng khục, cười sặc sụa.....Chắc họ đang nghĩ thầm “Một cô bé dữ dội và thú vị...”

Còn những ai tưởng nhầm nó “đánh người zô có” thì chỉ lắc đầu rồi bỏ đi, nghĩ thầm“Con gái thời nay sao zữ wá xá...”

Một số khác trợn trắng, há hốc nhìn nó...

Thường Khánh bất động, đứng như cây cột trời trồng nãy h...Anh chàng sửng sốt vô cùng, dù biết cái “đai đen karate” của nó rất...cao cấp...nhưng không ngờ cả Judo mà nó vẫn giỏi và có thể xử ngon ơ thế này.....Phục sát đất mất thôi....”Cô nàng bé bỏng của tui...đẳng cấp pro...thế sao...” ^^

Zậy mà nó vẫn chưa tha....nó tiến đến cái “thây” khốn khổ của thằng bị Judo của nó vật lăn....và đạp lấy đạp để xuống lưng hắn, ai bảo tên này dám cả gan “ze” nó đầu tiên

“Cho mày chết! Cho mày chừa! Dám chọc tức pà ak? Chết nè! Chết nè! Chết nè!”

Vì đã nguôi giận sau khi xử đẹp được bọn này, nên nó không dùng hết sức như ban nãy....nhưng nó mang guốc mà [kiểu guốc đế thấp, nên gọi là giày búp bê cho dễ thương ^^]...đạp có nhẹ đến mấy thì cũng chả có tấm lưng nào chịu nổi mấy cú dọng của đế guốc này cả...Thằng ý sắp phải nằm liệt ở nhà đắp lá thuốc roài....

Nhưng ngay lúc đó...từ xa, những người đứng xem dạt ra hai bên, một băng **** giang hồ thứ thiệt đang hùng hổ, xăm xăm tiến tới phía nó, mặt ai nấy đều dữ tợn và rất bặm trợn....Thôi chết nó rùi...

Hai thằng này tuy hok hải giang hồ...Nhưng...có dính líu một

cách thân thiết đến cái băng **** này.... có lẽ một đứa nào đó là bạn của hai thèng nì, thấy bạn mình bị nó đánh hok thương tiếc, nên đã alo^ cho băng **** này đến để giúp đỡ, tức là tính sổ nó.....

Thường Khánh thôi không "đứng hình" nữa khi nhận ra một đám đông côn đồ với gậy gộc giáo mác đang chạy tới...Anh chàng thừa hiểu chuyện jie xảy ra, còn nó thì không bik, vẫn hăng say...đạp và đạp.

Thường Khánh chạy như bay đến chỗ nó, nắm tay nó và kéo nó phóng đi:

_Chuồn thôi!

Nó chả hiểu chiện jie, zừa chạy cho kịp bước sải chân của Thường Khánh zừa hỏi:

_Chiện jie zậy? Sao bắt tui chạy...

_Nhìn ra đằng sau thì biết! -Hắn đáp.

Nó ngoái nhìn theo lời hắn, và khi thấy một đám người đang điên cuồng rượt theo mình, còn mấy người ban nãy vừa cười khùng khục lúc nó xử bọn kia, khi nó way lại nhìn thì liền ra hiệu thúc giục..."Chạy đi! Chạy nhanh lên cô bé!"...thì nó đã hỉu....hic...xui ớn lun...hành động zì lẽ phải mà cũng có kết cục như thế này sao?...Thoai...Không si nghĩ nhìu...Chạy đi rồi tính!

CHƯƠNG 78

TÓM TẮT PHẦN TRƯỚC: Sau khi ra khỏi nhà nghỉ, đang đi trên đường cùng với Thường Khánh thì nó bị hai thằng cà chớn...thả dê. Sôi máu, nó giở Karate + Judo ra với 2 thằng đó. Kết quả: hai thằng 35 bị nó knock-out tại chỗ. Tưởng thế là xong chiện, ai dè, hai thèng này là bạn của một nhóm du côn Đà Lạt...Thế là nó và Thường Khánh bị bọn du côn đó truy đuổi. Hai bên rượt nhau như phim hành động trên đường phố Đà Lạt. Liệu nó và Thường Khánh có bị bọn du côn bắt hok? Chiện nài sẽ đi đến đâu đây? Các bạn đọc tiếp nhaz'!

Đường phố Đà Lạt một ngày nắng đẹp.

Thường Khánh nắm tay nó, chạy. Tiếng chân của nó, tiếng chân của Thường Khánh, tiếng chân của bọn côn đồ cùng nện thình thịch xuống đường. Ánh nắng ban mai trong vắt xuyên qua từng tán lá, nhảy nhót trên mặt đường. Và trên những vòm cây, mấy chú chim đang thi nhau ca hót. Tất cả hào quyện vào nhau, tạo nên một bức tranh tuyệt hảo [I think!]

Có điều hai nhân vật chính bất đắc zĩ của bức tranh này chẳng có vẻ jie là dễ chịu cả. Hai đứa vừa chạy vừa thở. Trong khi bọn côn đồ vẫn đuổi theo đằng sau, không lộ một vẻ jie gọi là mệt mỏi.....

Nó lại mang giày nữa, chạy nãy h, đau thấu 9 ông trời....mà chẳng dám kêu ca tiếng nào. Nhưng ít ra, chẳng hiểu sao nó thấy rất yên tâm khi biết Thường Khánh vẫn đang nắm chặt

tay nó.....

Thường Khánh đỡ hơn được một chút. Con trai mà, sức chịu đựng phải khá hơn chứ. Nhưng hình như anh chàng cũng "xìu" lắm rùi....Mà phải công nhận, hoàng tử băng giá của chúng ta...rất chi là.....quyến rũ trong mọi hoàn cảnh. Như ngay lúc này, đang muốn ná thở, thế nhưng gương mặt cực kì hoàn hảo không chút tì vết, điểm xuyến thêm vài giọt mồ hôi bên phía thái dương của anh chàng, vẫn rất cuốn hút ánh nhìn của người đi đường, nhất là từ đám con gái.

Lát sau. Bọn côn đồ ngày càng sát nhíp hai đứa. Nó nhắm chừng mình chạy hết nỗi, còn Thường Khánh thì vẫn còn khả năng thoát thân....Thế nên, nó cố nén đau, vừa thở hồng hộc, nó vừa nói:

_Thường Khánh, anh....buông tay tôi ra đi.....Buông ra...Anh chạy một mình đi...Tui chạy hết nỗi rồi..Tui sẽ không sao đâu...Chắc là...Bọn chúng....sẽ không làm jie con gái đâu...- Nó nói đứt quãng vì mệt, nhưng vẫn cố cười để Thường Khánh an tâm.

Nhưng anh chàng đâu dễ bị dụ.

_Cô điên à...Giang hồ, đến con nít cũng hok tha nói jie đến cô!

_Nhưng....

_Đừng nói nữa ...Có chết tôi cũng không để cô rơi vào tay tụi nó đâu! [woa woa] – Nói rùi Thường Khánh siết chặt tay nó hơn...

Tự dưng nó cảm thấy ấm áp đến lạ lùng.

Mà cũng trớ trêu thật. Để đánh lạc hướng bọn du côn,

Thường Khánh đã kéo nó, rẽ zô ngõ này đến quẹo vào lối kia, hết đường vòng đến đường tắt....Vậy mà bọn giang hồ vẫn đuổi kịp...Chả hỉu tụi nó ăn jie mà dai sức thấy sợ.

Khi tưởng chừng hi vọng sắp tắt, chợt trước mặt hai đứa....hiện ra một con phố rất đông người, toàn là khách du lịch. Nó nhìn lướt cái tên đường trên bảng...Đường Hoa 3/4...hèn jie, đường hoa mà, đông người là phải. Từ lòng đường cho đến vỉa hè, chỗ nào cũng chật ních người.

Thường Khánh và nó nhìn wanh....Kế bên đường hoa có một con đường khác, hơi bị vắng người, xe cộ cũng ít.

Nó nhủ thầm, khỏi nghĩ cũng bik, Thường Khánh sẽ kéo nó chạy vào con đường vắng người. Chứ cái đường hoa chật ních, không bik có đủ không khí để thở không, chứ nói jie đến chỗ để chạy.

_Nhanh lên bây... Tụi nó kia rồi! –Một tiếng la đằng sau lưng. Tiếng chân bọn du côn vang lên lớn hơn.

Nó hốt hoảng ngoái lại nhìn. Oách! Bọn nó gần lắm rùi. Ngay lập tức, không phân vân suy nghĩ. Thường Khánh kéo tay nó chạy vào đường hoa.

_Jie zậy?- Sao lại.....?- Nó ngước lên hỏi....

_Nhìu chiện, để dành sức mà chạy đi.- Thường Khánh phán 1 câu, nó cụt hứng, nín lun.

Cố hết sức chen chúc trong dòng người như kiến cỏ, [tất nhiên là Thường Khánh chen, mở đường cho nó chạy....chứ nó còn sức lết là may lắm ùi...], được một lúc, tự nhiên, nó không thấy hơi hướm của bọn du côn đằng sau nữa...Nó càng lo zữ, người ta nói trước giông bão, mặt biển bao h cũng

phẳng lặng mà...Nơm nớp lo sợ, nó không dám quay lại đằng sau nhìn.....

Thêm một lúc nữa, ngoài tiếng càm ràm của mấy người đi đường vì bị hai đứa "bon chen", nó hoàn toàn không thấy jie khả nghi nữa. Đến lúc này, gom góp hết chút can đảm còn sót trong người, nó ngoái lại nhìn....Và...cảnh tượng í làm nó nghĩ là mình đang nằm mơ: Hoàn toàn không thấy dáng dấp của một tên du côn nào nữa. Tất cả những jie hiện lên trong mắt nó bi h là dòng người đông đúc với những khuôn mặt xa lạ, tây có, ta có, nhưng chả thấy 1 thằng ma nào của bọn du côn....

Thoát dễ zậy sao, cứ tưởng nếu chạy vào nơi đông ng` thế này sẽ dễ túm chứ. Vì sức trâu của bọn du côn, rẽ dòng người ra, để đuổi theo tụi nó, chắc hẳn hok phải là một việc khó....Nó đâu bik rằng, bọn du côn bi h như những con kiến lạc vào mê cung không bik lối ra và đang gào lên những tiếng gào bất lực "Đâu rồi? Tụi nó đâu rồi hả pây>????" hoho

Đang mông lung suy nghĩ thì Thường Khánh vừa kéo nó ra được đường lớn. Thoát nạn, thoát lun con đường "ác mộng đông người" kia. Anh chàng gập người, chống tay lên một thân cây...thở như chưa bao h được thở. Còn nó thì vẫn hok hỉu chuyện sao bọn du côn lại để xổng hai đứa dễ dàng zậy.

_Nè...-Thường Khánh nhìn nó- Làm jie mà mặt đờ ra thế?

_Hở?- Nó giật mình khi nghe gọi, rùi giải thick – Tui không hiểu....Ban nãy lúc anh kéo tui chạy zào đường hoa, tui tưởng chết tới nơi rùi chứ....

Không để nó nói tiếp, Thường Khánh cắt ngang:

_Cô đúng là đồ đầu đất...Thử tưởng tượng xem, bị lạc giữa biển người đông như thế, chẳng khác jie như lạc vào ma trận, đông tây nam bắc còn khó phân biệt, nói chi đến việc tìm người. Cô ngốc thật đấy... Vả lại....May cho cô là người mặc đồ đỏ khá nhìu, nên chúng khó nhận ra, nếu hok thì....- Anh chàng bỏ lửng, rùi tiếp- Mai mốt nhớ rút kinh nghiệm,đi với tui đừng có mà mặc đồ chói như thế nữa nház! Không khéo lại lien luỵ đến tui như hum nai đấy!

Nó gân cổ dội lại ngay:

_Kệ tui, anh còn nói nữa, có ai muợn anh cứu tui đâu, ban nãy còn nói sẽ hok bao h để tui rơi vào tay tụi nó...zậy mà, mà tui thick mặc đồ chói cũng đâu liên wan...- Nhưng nó chưa dứt câu thì bỗng có một tiếng động lạ phát ra....từ bụng nó. Thường Khánh nhìn nó một hồi lâu.Hic, quê chết đượ.-Er

~- Nó ngượng chín người, vội cười phớ lớ chữa cháy- Có jie lạ đâu...Từ tối wa đến h tui chả ăn được jie cả, nên....

Thường Khánh nhịn lắm mới không bật cười, lúc bối rối, nhìn nó đáng iu thật đấy!~

Tại một nhà hàng.

Hai đứa ngồi ở cái bàn kế cửa kính nhìn ra đường. Chị tiếp viên đứng kế bên. Nó cầm tấm menu. Mắt sáng như sao. Không phải là nó ham ăn đâu, mà tại zì nó đói quá rùi....

_Em ăn món này, món này, món này nữa...-Nó di di tay lên tấm menu –Phiền chị nhaz!- rùi nó nhoẻn cười, trả lại menu cho chị tiếp viên.

Thường Khánh thì chỉ đơn giản:

_Chị cho em một mì xào HQ.

Chị tiếp viên gật đầu chào rồi quay lại quầy. Nó ngồi đó, háo hức háo hức chờ đồ ăn đem ra. Bây h nó mới biết là mình đang đói điên cuồng, ban nãy vì lo chiện bọn du côn nên wên đói.....Lúc này nó mới nhận ra...mình iêu food đến mức nào....Nhìn nó cứ như con nít sắp được ăn kẹo, Thường Khánh không khỏi ngứa mắt:

_Nè! Cô có cái tính như zậy từ lúc nào zậy hả?

_Tính jie cơ?- Nó ngơ ngác.

_Tính thấy đồ ăn là sáng mắt.- Thường Khánh đáp

_Tại tui đang đói chứ bụ...-Nó phân bua.

Liền đó, chị nhân viên mang đồ ăn đã kêu ra.....1 tiếng sau. Nó gác đũa, lấy khăn lau miệng. Hehe, cảm giác no nê mới sáng khoái làm sao. Nó không để ý rằng, nãy h Thường Khánh ăn thì ít, mà ngồi nhìn nó ăn thì nhiều.

_Xong rùi để tui thanh toán rùi đi, còn phải tìm đường về nhà Hy Vân nữa.- Nói rồi anh chàng kéo ghế đứng zậy, định móc bóp ra, nó ngăn:

_Thuj để tui cho! Anh bao tui nhìu lần ùi, h đến lượt tui.

Thường Khánh chưa kịp trả lời thì nó đã mở ví ra. Đúng lúc đó, nó mới sực nhớ rằng lúc đang bỏ đồ zô ví để xuống đại sảnh biệt thự, nó đâu có bỏ money zô. Ban đầu cũng định bỏ, nhưng lại thấy không cần thiết nên thôi. Nó đờ người.

_Jie nữa zậy?- Thấy điệu bộ bất thường của nó, Thường Khánh lên tiếng hỏi.

_Hix...- Nó nói như mếu- Tui wên đem xiền rùi...

Thường Khánh thở hắt ra, lạnh lùng:

_Thế mà cứ lanh chanh....

Nói rùi anh chàng cho tay vào túi, móc bóp ra....Đột nhiện, mặt anh chàng...biến sắc. Nó chưa kịp hỏi chuyện jie thì Thường Khánh ngoắc ngoắc nó đứa tai sát lại. Anh chàng nhìn wa nhìn lại, rùi thì thầm vào tai nó:

_Tôi để quên bóp ở nhà nghỉ rồi.

_Hả?- Nó hét lớn. Mọi người đổ dồn cặp mắt zô chỗ tụi nó, mặc kệ, nó tiếp- Anh....anh nói thật đó hả?

_Ai lại giỡn chuyện này....

_Hix...làm sao đây, tui không muốn ở lại đây rửa chén đâu nhaz....- Nó thẫn thờ...bỗng một ý tưởng loé lên, nó nháy mắt tinh ranh- Hay là thế này.....[Nói nho nhỏ vào tai Thường Khánh]

Cửa ra vào có 1 anh bảo zệ đứng gác. Quầy làm đồ ăn thì khuất sau một bức tường, túm lại, bi h, chỗ tụi nó ngồi ăn chỉ có hai đứa nó, mấy người khách khác với 1 ông bảo zệ ngoài cửa.

Một cặp tình nhân nắm tay nhau vào nhà hàng, vừa đi tới chỗ bảo zệ thì nó chạy ra, cố tình tông phải hai người. Nó ôm cánh tay mình, nhăn mặt rùi lớn tiếng:

_Hai người có mắt không hả? Đi đứng kiểu jie thế?

Cô gái bị nó đụng phải nổi sung lên, tất nhiên òy, vì lỗi là ở nó, thế mà nó còn dám....

_Nè, con nhóc kia, mày nói cái jie vậy. Rõ ràng mày tông trúng tụi tao trước, còn ở đó mà ăn vạ hả?

Đã diễn thì phải cho giống thật. Nó đánh liều, đẩy vai cô gái kia, vênh mặt:

_Ừ đấy, tôi ăn vạ thì đã có sao?

Anh chàng bạn trai của cô gái nóng mặt vì người iêu của mình bị nó đẩy, liền cầm cánh tay nó, giật mạnh ra. Anh bảo zệ thấy cuộc cãi vã có dấu hiệu sắp xảy ra xô xát, liền chạy đến ngăn anh chàng kia lại. ....[hoho, trúng kế]..Thường Khánh nhân cơ hội đó, lẻn ra ngoài, trốn đằng sau một thân cây.

Ngay lúc đó, nó làm vẻ mặt hoảng hốt, tay chỉ vào một toà cao ốc ngoài lộ, hét lên:

_Á....Coi kìa, có người nhảy lầu tự tử!

Tính hiếu kì trỗi dậy, cả ba nhân zật còn lại đồng loạt ngước mắt về phía tay nó. Chộp lấy sơ hở, nó liền ba chân bốn cẳng vù lại phía Thường Khánh, kéo tay anh chàng, dông tuốt.

Tên bảo zệ sau 1 giây định thần và phát hiện nó đã đánh bài chuồn, liền quýnh quáng hô vang lên.

_Quịt tiền! Bớ người ta, có người ăn quịt, bắt chúng nó lại jùm tôi với!!!!!!!!!

_Hehehehe...-Nó đang cười sung sướng vì tưởng đã thoát thân dễ dàng thì bỗng nhiên, trước mặt tụi nó xuất hiện hai anh cảnh sát, chặn đường tụi nó lại T.T

Chời ạ, ai bảo quịt tiền một nhà hàng nằm gần đồn cảnh sát cơ chứ?????

_Cũng tai cô, ai bảo bày ra cái trò ăn quịt này làm jie, bi h mới thấy cái cảnh! Nếu thành thật thì có lẽ đã không thảm như bây h- Thường Khánh, giọng trách móc, lừ mắt nhìn nó.

_Lúc này thì nói hay lắm, zậy mà khi tui đưa ra kế hoạch tẩu thoát, anh gật đầu cái rụp- Nó dội đạn.

_Thôi thôi, đừng cãi nhau nữa, lo rửa chén đi- 1 giọng nói vang lên sau lưng nó và anh chàng...Chính là chị phụ pếp- Nhanh lên, hai đứa pây còn phải lau nhà và xếp ghế sau khi khách về hết và rửa chén một lần nữa thì mới hết tội!

Nó và hắn liếc nhau lần nữa rùi hậm hực, cúi mặt xuống với đống bát đĩa cao hơn núi đang chờ tụi nó....Hai đứa đang ở trong nhà pếp của nhà hàng, kế bên một đống chén dĩa dơ dáy và cao ngất. Sau lưng là chị phụ pếp với 1 cây gậy trên tay....Toàn cảnh 'happy ending' của cuộc tẩu thoát bất thành của hai đứa..T^T

Khu biệt thự nhà Hy Vân.

Cả đám đang đổ xô đi kiếm nó và hắn. Mạnh Khoa, con Lam, con Dung và mấy đứa nữa làm nhóm 1. Hy Vân, Lâm Danh và mấy đứa khác làm nhóm 2.

_Thật sao? Chính là Mạnh Khoa thúc Thuỳ Anh đi tìm Thường Khánh sao? Sao cô biết?- Lâm Danh sốt sắng.

iSach.info

_Bạn tôi nghe được cuộc nói chuyện giữa Mạnh Khoa và Kiều Lam sau khi Thường Khánh và con bé Thuỳ Anh mất tích, chính Mạnh Khoa đã thừa nhận....-Hy Vân đáp, ánh mắt giận zữ- Mời tên ấy đi, định cho hắn làm bánh xe dự phòng nếu như kế hoạch lần này bất thành...không ngờ, hắn lại trở thành một vật cản to lớn, cái tên ngu ấy....cả đời hy sinh vì ng` khác thì được jie chứ????.

Lâm Danh không nói jie. Anh chàng đang vừa tức lo. Tức vì kế hoạch đã có thể thành công mĩ mãn nếu Mạnh Khoa không xía zô. Này nhé, nếu lúc đó Thuỳ Anh không đi tìm THường Khánh mà là Hy Vân đi tìm....Thường Khánh đang buồn, Hy Vân xuất hiện....[chiện jie xảy đến? Khó nói tr" lắm...] Sau đó, Lâm Danh tình cờ đưa nó tới...Hiểu lầm nổ ra...Vết rạn to lớn trong tình cảm giữa nó và Thường khánh sẽ xuất hiện, khi hai đứa cố chấp này hiểu lầm lẫn nhau....Nhưng tiếc rằng, thiên thần tốt bụng Mạnh Khoa đã tham ja vào chiện này và làm kế hoạch đang trên đà thắng lợi bị chệch hướng sang một lối khác...Còn lo là lo cho nó, đúng hơn là lo cho kế hoạch tình cảm của mình, hic, nghĩ thử xem, "cô nam quả nữ" ở bên nhau suốt một đêm [kấm nghĩ pậy], dù hok có chiện tày trời kia xảy ra thì tình cảm giữa họ cũng sẽ lớn lên rất nhiều....Con đường chinh phục trái tim nó của Lâm Danh đã chông gai, sau chuyện này, sẽ còn chông gai hơn nhiều.

1 tiếng sau cuộc đi tìm hai đứa nó...Cả đám [tức hai nhóm] tập trung lại điểm xuất phát, chính là biệt thự của Hy Vân. Đứa nào đứa nấy...chân mỏi rã rời....

Bỗng phía đầu con lộ dẫn vào nhà Hy Vân, có tiếng con gái la lớn:

_Ê, mọi người!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Chính là nó và Thường

Khánh....Nó thì như vớ được vàng, tức tốc chạy lại phía bọn bạn. Riêng Thường Khánh thì vẫn hờ hững thả bộ như bt. Con Lam, Mạnh Khoa và Lâm Danh cũng chạy về phía nó.

Nó vừa đến nơi, Lâm Danh lao lại ôm chầm lấy nó, rối rít:

_Bạn đi đâu cả đêm vậy? Tui lo lắm biết không, có jie cũng phải gọi điện về báo chứ....

Nó nhẹ nhàng đẩy Lâm Danh ra, gượng cười:

_Xin lỗi vì đã để mọi người lo lắng...Hum wa trời mưa, điện thoại tui vô nước nên....

_Không sao, về là được rùi....-Con Lam chen ngang, rùi huých vào tay nó- Mà bồ đó...biết hum wa Mạnh Khoa dầm mưa đi kiếm bồ cả đêm không?

_Thật hả?- Nó trợn ngược nhìn nhỏ Lam....rùi hướng đôi mắt của kẻ tội đồ về phía Mạnh Khoa, nó lí nhí- Xin lỗi nhaz.....Đúng ra tui phải phone cho anh lúc tìm dc Thường Khánh như đã hứa...nhưng lại wên mất....- rùi nó lại to tiếng, trở về với thái độ ngang như thường lệ- Mà anh nữa...Ngốc wá cơ, ai mượn dầm mưa đi kiếm tui, lỡ anh bệnh thì sao hả?

Mạnh Khoa cười [nụ cười thiên thần], nhìn nó, đáp

_Thì tui sẽ đòi cô chăm sóc tui, như hồi tui bị tai nạn í...

_Nói xui!- Nó đấm vào vai anh chàng.

CHƯƠNG 79

Thường Khánh vừa đến, nhìn Mạnh Khoa...định nói jie đó, nhưng lại thôi....Khó hiểu tên này thật.

Vì sự cố này nên tụi nó không vui chơi được nhiều. Thế là Hy Vân quyết định kéo dài pary thêm một ngày nữa. Tất cả đều đồng ý và gọi điện về páo cho gia đình cả rùi. Nó cũng thế, gọi điện về cho ông anh, buột miệng kể lun zụ "mất tích". Thế là dc ổng "rửa lỗ tai" một trận tơi bời. T^T

Nó tắm ra, định ném người lên nệm ngủ một giấc thì con Lam từ bên giường bên kia phi người wa giường nó, con nhỏ cười ranh ma:

_Hehehe, hum wa chàng và nàng bên nhau suốt đêm, có chuyện jie xảy ra không đây?

Nó đánh con pạn cái đét, đáp:

_Bồ đừng có suy đoán lung tung à nhaz, làm jie có ....

_Thiệt hok đó, pồ làm mình nghi lắm.....-Con nhỏ nhìn nó dò xét.

Nó đành tự thú:

_Thì cũng có chuyện....nhưng hok như pồ nghĩ đâu...-Rùi nó kể một lèo cho con pạn nghe.

Nghe xong, con Lam nói như hót:

_WU-AHHHHH!!!!!!!!!Ngủ chung, rùi hắn còn hun bồ nữa!!!!Chuyện lớn!!!!!!!!!

Nó vội đưa tay bịt miệng nhỏ pạn lại:

_Điên à????? Lỡ ai nghe thấy thì sao?- Nó lo lắng.

Con Lam tỏ vẻ hối lỗi:

_Sorry.....Mà phòng này là phòng cách âm, pồ yên tâm...

Chợt nhớ ra zụ Thường Khánh "buộc tội" nó là ngủ trên vai anh chàng 3 lần và ôm anh chàng 2 lần...nó liền kể zới con Lam, rùi gút lại 1 câu:

_Bồ thấy có kì hok? Mình ngủ trên vai hắn có 2 lần và ôm hắn 1 lần chứ nhiu...Ấy là mình chỉ ôm cánh tay thuj đó...

Con Lam trầm ngâm, ra điều suy nghĩ một lúc. Chợt mắt con nhỏ sáng lên:

_A! Đúng rùi!- Và con nhỏ nhìn sang nó với ánh mắt của kẻ sắp ra đầu thú, nhìn tội gớm- Thuỳ Anh nè.....Xin lỗi vì chưa kịp nói zí bồ.

Nó hiểu ngay là con Lam biết dc manh mối jie đó, liền chộp lấy cánh tay nhỏ pạn:

_Jie jie? Chưa kịp nói thì bi giờ bồ nói ik!!!!- Nó thúc.

_Ừ thì....lúc ngồi trên xe đi Đà Lạt á...-Con Lam kể đứt wãng, như mún kéo dài thời gian- Bồ á...Bị ngủ gật á...Lúc đầu là bồ tựa đầu zô cửa kính, nhưng rùi cái...Tự nhiên á....Bồ quay sang, gục đầu zô zai hắn á...Đã zậy á...bồ còn ôm cánh tay

hắn...Như ôm gối ôm nữa á....

Nó nghe xong thì sắc mặt từ màu hồng chuyển xang màu xanh, rùi màu đỏ...rùi trắng bệch...Sau đó thì

_Á Á Á Á Á Á Á Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Nó định thần và hét lên như là chưa bao h được hét.

Nhỏ Lam để mặc cho nó hét, không thèm lấy tay bịt miệng nó lại, vì đôi tai rất là wan trọng, con nhỏ phải lấy tay bịt đôi tai iêu zấu của mình lại, để mất công bị tiếng thét siêu âm của nó làm thủng màng nhĩ nữa....

Nó hét dc 5 jây thì phải ngừng vì...đuối. Rùi thì nó nắm hai vai con Lam lắc lắc:

_Chời ơi là chời! Sao lúc đó pồ không đánh thức mình....

Nhỏ Lam phân trần ngay:

_Mình cũng định thế? Nhưng Thuỵ Hồng không cho....Nó cản mình bằng được...Mà..hehehe- Tự nhiên con nhỏ bật cười nham nhở, nó chưa hỏi thì con nhỏ tiếp lun – Lúc đó nhìn mặt Thường Khánh tếu ơi là tếu...đỏ như gấc chín ấy....Bọn bạn còn lôi máy ảnh ra nháy lia lịa nữa cơ...

Nó đẩy nhỏ bạn:

_Bồ đúng là đáng ghét...Sao không cản tụi nó...

_Cản thế nào được!...Nhưng mà.....-Nhỏ Lam ngưng cười- Tội cho Mạnh Khoa....Lúc í hắn chỉ nhìn ra ngoài cửa số, nhìn tội lắm, nhưng mình chả bik an ủi thế nào...

Chiều. Lại sắp đến h Party. Phòng Thường Khánh và Mạnh Khoa.

Thường Khánh hiện đang trong phòng tắm. Mạnh Khoa thì ngồi nghe nhạc ngoài ban công. Là pài Dropping The Tears của K.Will. Mắt anh chàng hướng về một khoảng không vô định... Cửa phòng tắm bật mở. Thường Khánh bước ra với mái tóc ướt nhẹp và cái khăn bông quấn quanh cổ.

_Mạnh Khoa...-Anh chàng bước ra ban công chỗ Mạnh Khoa ngồi, hình như là có jie đó muốn nói.

Không nghe tiếng Thường Khánh vì đang đeo headphone nhưng linh tính mách bảo, Mạnh Khoa ngước mặt lên, tháo headphone ra rùi nhoẻn cười khi thấy Thường Khánh:

_Xong rùi hả? Zậy tới lượt tui!- Nói rùi anh chàng bật đứng dậy.

Bất ngờ, Thường Khánh vịn vai Mạnh Khoa lại:

_Mạnh Khoa. Tui có chiện muốn nói...

_Thì u nói đi, tui đang nghe nè!

_À....-Thường Khánh à một cái rùi lặng thinh. 2 phút trôi wa. Mạnh Khoa bắt đầu giục:

_Nhanh lên, tui còn phải đi tắm nữa!

_Tui muốn nói là..-Thường Khánh lên tiếng - Thật ra...tui....À...- Lại à thêm phát rùi tự dưng, hoàng tử băng giá nói sảng.- Nhà tắm gần hết dầu gội đầu rùi!

Mạnh Khoa thừa hiểu Thường Khánh định nói cái jie đó có vẻ rất khó khăn để nói nên mới tự dưng bẻ sang chuyện dầu gội.

Anh chàng pật cười.

_Dầu gội đầu á...Hình như u không định nói chiện này phải không?

Thường Khánh im lặng. Mạnh Khoa tiếp:

_Thuj tui không dám ép u nói đâu, tui đi tắm đây!

Nói rồi Mạnh Khoa chộp lấy đống quần áo để sẵn trên giường rồi bước vào nhà tắm.

Ngay sau khi Mạnh Khoa vừa đóng của nhà tắm, thì Thường Khánh chợt lên tiếng:

_Thật ra....Mạnh Khoa...- Thêm một khoảng lặng nữa, rùi giọng nói ấy mới khẽ mới khẽ vang lên đằng sau cánh cửa phòng tắm- Mạnh Khoa, cảm ơn anh!

CHƯƠNG 80

Một ngày sau đó. Tức là khi nó đã đi "du ngoạn" Đà Lạt về đến nhà.

Chiếc minibus chở nó dừng lại trước cổng ngôi biệt thự xinh xắn của nó. Nó bước xuống, khệ nệ ôm theo vali và giỏ xách. Mạnh Khoa và Lâm Danh – 2 'con ong' chắc chắn sẽ xách độ jùm nó, đều đã ai về nhà nấy hết rùi. Xe dừng trc" cửa nhà ng` nào trc" thì ng` í dc zìa nhà trc" mà. Cả con Lam và Thường Khánh của đã pipi nó trc"...

Đang chuyển cái vali xuống đất, nó mất thăng bằng, suýt đánh rơi cái vali. Bất ngờ, từ trong nhà nó, Shin chạy ra, đỡ cái vali hộ nó.

_Hậu đậu vẫn hoàn hậu đậu- Shin phán.

Nó cười hì hì rùi đáp:

_Nếu không hậu đậu thì đâu phải em!

Sau đó, Shin kéo cái vali của nó vào nhà. Nó chỉ việc xách cái túi rất chi là gọn nhẹ, hehehe. Ông anh hai iu vấu đang ngồi trong phòng khách. Ba nó chắc đang ở công ty mất rùi.Nó bước vào, hớn hở la lớn:

_Anh hai, em về rùi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ông anh nó quay đầu ra nhìn, càu nhàu:

_Có cần lớn họng zậy ko? Mà mày có mua quà cho tao không đó?

_Tất nhiên là có rùi!- Nói rồi nó ôm cái vali lại chỗ bàn uống nước.

Kéo dây kéo ra, nó bắt đầu moi ra cả đống linh tinh, chủ yếu là đồ ăn – Đây nè!- Nó đưa cho anh nó một bọc dâu tây với chai nước cốt hoa hồng, cười gian manh, nó tiếp- nhớ ăn dâu tây zới xài nước hoa hồng...da mặt đẹp, mới quyến rũ dc con gái ...Chứ để từ hồi anh Shin về trường, 1 nửa fan của anh xé lẻ theo anh Shin, anh bận tâm nhiều quá riết da mặt nhăn nheo hết trơn rùi....

Anh nó nóng máu, cốc iu lên đầu nó:

_Nói nhãm zì zậy con kia?

Nó và Shin phá lên cười, lúc nào nó cũng khoái chọc giận ông anh nó. Xong, nó lôi tiếp hai chang rượu vang ra, đưa choc ho Shin, tươi cười:

_Bà chủ tiệm nói 2 loại này ngon nhất Đà Lạt, em không biết chọn loại nào nên lấy cả hai...

Shin bật cười:

_Cảm ơn nhóc nhiều nhaz!

Anh nó liền lên tiếng phân bì:

_Ê, con kia! Mày phân biệt đối xử zừa zừa thuj nhaz. Sao mày mua vang cho nó, còn tao thì phải hứng.....đồ con gái thế này- Anh nó mếu máo nói rùi đưa bịch dâu tây và chai nước hoa hồng ra trước mặt

Nó nhịn cười, tỏ vẻ nghiêm túc:

_Qùa em gái tặng mà chê, vả lại em cũng muốn tốt cho anh thuj.....Biết thế em không mua, anh không lấy thì trả lại đây!- Nó đưa tay ra, mặt phụng phịu.

Anh nó đành xuống nước, gãi đầu gãi tai, nói:

_Thuj mà, tao xin lỗi, tao nhận là dc chứ jie.

Nó quay mặt, giấu đi nụ cười đắc chí. Shin cũng phải lấy tay bịt miệng mình lại,

_À mà chuyện mày bị vu khống....thế là thế nào...Mày hok bị sốc sau vụ đó đấy chứ?- Anh nó đột ngột lên tiếng.

Nó lắc đầu, cười:

_Hok sao! Em gái anh là ai chứ hả?...Mà thuj, em lên phòng nghỉ đây...Đúng là chẳng có ở đâu bằng ở nhà....

Nói rùi nó kéo cái vali, ngúng nguẩy bước đi. Shin vội đứng dậy, đi theo:

_Để anh xách vali lên lầu cho!

Một người phụ nữ bước ra khỏi sân bay. Nhìn bà có vẻ rất sang trọng, với cái áo khoác và cặp kính mát nhìn sơ qua cũng đủ biết giá trị tính bằng dollar của chúng. Tay bà xách một cái túi mắc tiền của Yves Saint Laurent, ngón áp út tay trái đeo một chiếc nhẫn cưới có mặt là một viên kim cương to khủng lấp la lấp lánh, tóc bà uốn lọn xoã dài ẩn hiện dưới vành nón rộng, gương mặt dù đã có tuổi vẫn không thể làm phai mờ vẻ đẹp kiêu sa của một nữ hoàng điện ảnh Hàn

Quốc đẳng cấp TG. Đằng sau bà là hai vệ sĩ đứng nghiêm chỉnh, tay xách vali. Đây chính là bà Lee, mẹ của Dương. Diễn viên nổi tiếng có khác, tuy đã ngoài 40, và đã có 2 con, thế nhưng thân hình của bà vẫn rất chuẩn.

[Bắt đầu đoạn nào có pà này nói là = tiếng Hàn hết nhá]

_Lâu ngày không trở lại đây....VN....- Bà tháo kiếng mát ra, mỉm cười nhìn quanh.

Một vệ sĩ ghé vào tai bà, nói:

_Thưa phu nhân, một nguồn tin đã bik được lần đến VN bí mật này của phu nhân...Tôi sợ ở đây có paparazzi, chúng ta nên đi thôi ạ.

Bà khẽ gật đầu, đeo kiếng mát vào, kéo cái khăn len choàng cổ lên che kín mặt rùi bước lên chiếc limousine sang trọng đang chờ sẵn bên đường.

Tại biệt thự xinh xắn nho nhỏ của Shin.

"Kính koooong". Shin đang nằm vắt chân lên ghế xem TV thì có tiếng reng của chuông cửa. Anh chàng lật đật chạy ra, mở cửa.

Cánh cửa vừa bật mở, một gương mặt xinh đẹp quen thuộc với nụ cười trên môi hiện ra:

_Chào con trai!

Khỏi nói anh chàng "tá hoả tam tinh" thế nào khi thấy mẹ mình. Trời ạ, tuần trước mới gọi điện, mẹ có bảo là sẽ đến VN đâu....Sao lại....Anh chàng kinh ngạc:

_Mẹ.....Sao mẹ đến mà không nói con? Để con ra sân bay đón.

iSach.info

_Mẹ muốn dành bất ngờ cho con trai cưng của mẹ..Thôi, xích ra ẹ vào coi ông tướng....

CHƯƠNG 81

Trong nhà.

_Mẹ....mẹ đến VN làm gì thế? Chẳng phải mẹ đang bận đóng phim ở Hollywood sao?

_Phim đó hoàn thành trước dự kiến -Bà nhăn mặt, tỏ ý không vui, tiếp- Mà mẹ đến thăm con không được sao, thắc mắc nhiều thế...hay con không thích hả?

Shin ôm cổ bà, phụng phịu như con nít:

_Con đâu có...Mẹ toàn nghĩ xấu cho con.

Bà Lee mỉm cười.

_Thôi, đừng giận, mẹ xin lỗi....Thật ra, lần này đến VN, lí do chính đó là mẹ muốn xem mặt con dâu tương lai....

Shin ngu ngờ tròn mắt:

_Ai cơ ạ....

Lớp học hè tăng cường. Giờ ra chơi. Nó kéo nhỏ Lam xuống căn-tin. Hai đứa vừa gọi món rùi ngồi xuống bàn, chưa t8m dc cái jie thì bỗng từ đám đông, có một anh chàng tiến lại chỗ hai đứa, chính xác hơn là tiến lại chỗ con Lam.

Anh chàng này không quá đẹp zai như Thường Khánh và

Mạnh Khoa nhưng nhìn có vẻ hiền lành, mọt sách, khá kute với cặp mắt kính trước mũi và có chiều cao hơi bị khủng....cỡ 1m88-90 jie đó.

_Bạn...bạn là Kiều Lam 11T4 ....phải không?- Anh chàng ấp úng, mặt hơi đo đỏ khi nhìn nhỏ Lam, hỏi.

_Uhm...tui là Lam.Có jie không?- Con nhỏ nhoẻn cười.

_Mình.....mình là...Vĩnh Trường...11T2...Mình có thể làm quen với bạn được không?

Ố ồ...nó vừa nghe đến đây là bik anh chàng sắp tỏ tình với con bạn 3 kiếp của mình [nó là kẻ dày dạn kinh nghiệm mà ^^]. Ở lại đây chứng kiến không tiện, mắc công lại làm cho Vĩnh Trường mất tự nhiên, nên nó kiếm cớ lỉnh đi. Nó khều nhỏ Lam:

_Bồ ở lại nhaz, mình khát quá, đi mua nước đây!- Nói rùi nó bấm nút biến ngay lập tức, mắc công con Lam túm nó lại nữa....

_Ê...- Con Lam vội chụp tay nó nhưng hụt...Nó đã lũi vào dòng người đông nghịt, hok thấy tăm hơi đâu nữa.

Tại một bàn ăn dãy bên kia.

_Thuỳ Anh!!!!!!

Đang cầm ly nước cam và tô bún lượn qua lượn lại kiếm bàn trống để ngồi ăn thì có ai réo nó. Nó quay lại. Ra là Mạnh Khoa, anh chàng đang đưa tay vẫy vẫy nó. Nó hí hửng chạy lại, tưởng phải ngồi ăn một mình thì chán chết.

_Kiều Lam đâu mà cô để cô bơ vơ lạc lõng thế này? –Mạnh Khoa hỏi trêu.

_Đang được tỏ tình nên bỏ bạn bỏ bè rùi –Nó đáp, rồi ngồi xuống, cười, tiếp- Giơn đấy, tại có người đang tỏ tình với nó, ở lại thì zu ziên lắm nên tui lỉnh đi.

_À...-Mạnh Khoa bật cười- Quên nữa, sắp đến SN cô thì phải?

Nó trợn ngược:

_Sao anh biết?

_Bí mật!- Anh chàng đáp gọn.

Nó bĩu mội:

_Không nói thì thôi, chả cần- Rùi nó cầm ly nước cam lên uống

Mạnh Khoa vẫn để nguyên nụ cười trên môi:

_Thích jie tôi tặng?

_Tặng quà SN mà lại hỏi....Thế thì còn jie thú vị...Chẳng có 1 chút thành ý! - Nó vặn vẹo.

_Tại tôi sợ tặng phải đồ cô không thích- Anh chàng tỏ ra lung túng, nhìn tếu kinh.

Nó phá lên cười:

_Thuj bỏ đi! Tui chỉ giỡn thôi mà! Cái jie tui cũng thích hết, miễn là anh có lòng là dc rùi...Tui chả quan trọng chiện quà cáp đâu.

Mạnh Khoa nhẹ nhõm hẳn.

_Thế mà tui cứ tưởng....

_Hehehe....Anh dễ dụ thật! Đúng là người cả tin!

Mạnh Khoa lừ mắt nhìn nó, rùi tiếp:

_À mà này, cô có biết chuyện...

Anh chàng chưa nó hết câu thì trời đất trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại, Mạnh Khoa cảm thấy chóng mặt dữ dội. Anh chàng nhăn mặt, đau đau như búa bổ. Hình ảnh của nó trước mắt Mạnh Khoa mờ dần mờ dần. Anh chàng ôm đầu nghiêng qua một bên.

Ly nước cam trên tay nó rơi xuống. Nó hốt hoảng:

_Anh có sao không?- rồi nó đứng bật dậy chạy lại qua bên chỗ anh chàng ngồi.

Mạnh Khoa im lặng. Anh chàng đau lắm, trả lời không được.

Nó đã hoảng giờ còn hoảng hơn:

_Nhanh lên, đứng dậy đi, tôi đưa anh lên y tế!- Vừa nói nó vừa dìu Mạnh Khoa đứng dậy. Anh chàng đưa tay ra ngăn:

_Không...không sao- Tiếng Mạnh Khoa thở gấp gáp, nhưng anh chàng đã càm thấy đỡ hơn lúc nãy rùi.

_Còn nói là không sao...Mặt anh trắng bệch rồi kìa.....-Nó tiếp tục xốc anh chàng dậy.

_Không sao thật mà...-Mạnh Khoa nói, gắng nở nụ cười để trấn an nó- Tui đỡ nhiều rồi, chỉ là cơn chóng mặt nhỏ thôi mà....

Nó kéo ghế ngồi bên cạnh anh chàng, không nói jie, chỉ đưa mắt lo lắng quan sát. Cơn chóng mặt của Mạnh Khoa dần tan

biến, để lại trong người anh chàng một cảm giác khó chịu kì quặc. Thấy vẻ mặt Mạnh Khoa đã hồng hào trở lại, nó lên tiếng:

_Thật là anh không sao đó chứ? Tui chưa bao h thấy anh bị thế này cả!

_Cô đúng là khéo lo...dạo này chắc học bài nhiều nên đâm ra thế- Anh chàng đáp

_Tui không tin- Nó bướng bỉnh- Ai mà chẳng biết, anh học giỏi bẩm sinh, bài vở liếc qua thôi đã thuộc làu làu....Làm jie có chuyện đau đầu vì học nhiều chứ!

Mạnh Khoa im lặng, không nói jie. Nó tiếp:

_Hai tiết cuối anh về nghỉ đi, tui nói Anh Quân [lớp trưởng] giùm cho....

_Không cần đâu...

Nó ngắt lời, quắc mắc nhìn anh chàng:

_Cái jie mà không cần...Lỡ có sao thì mệt nữa!

Mạnh Khoa đành phì cười, pó tay trước sự cố chấp cứng đầu của "princess bé bỏng",dù sao cũng chỉ vì người ta lo lắng cho anh chàng thuj mà...Thấy Mạnh Khoa không có dấu hiệu phản kháng, nó mới mỉm cười:

_Về nhà nhớ đi khám đó!

CHƯƠNG 82

Túm tắt chap trước: Sau khi thoát khỏi bọn du côn, trải qua nhiều chuyện dở khóc dở cười trên đường đi [ex: ăn nhà hàng mà hok có tiền trả, bị rửa chén, dọn đồ bù] cuối cùng 2 đứa cũng về được tới căn biệt thự của Hy Vân. Về đến nơi, Lâm Danh lao ra ôm nó và con Lam nói với nó rằng Mạnh Khoa đã dầm mưa cả đêm để đi tìm nó. Nó kể với con Lam zụ nó với Thường Khánh...bất đắc dĩ "...". Nhỏ Lam tiết lộ cho nó lần nó ngủ gục trên vai và ôm Thường Khánh trên xe. Sau đó, tại phòng của Thường Khánh và Mạnh Khoa, hoàng tử máu lạnh đã...bất ngờ, nói "Cảm ơn" với Mạnh Khoa- 'tình địch' của mình.

Một ngày sau đó. Tức là khi nó đã đi "du ngoạn" Đà Lạt về đến nhà.

Chiếc minibus chở nó dừng lại trước cổng ngôi biệt thự xinh xắn của nó. Nó bước xuống, khệ nệ ôm theo vali và giỏ xách. Mạnh Khoa và Lâm Danh – 2 'con ong' chắc chắn sẽ xách độ jùm nó, đều đã ai về nhà nấy hết rùi. Xe dừng trc" cửa nhà ng` nào trc" thì ng` í dc zìa nhà trc" mà. Cả con Lam và Thường Khánh của đã pipi nó trc"...

Đang chuyển cái vali xuống đất, nó mất thăng bằng, suýt đánh rơi cái vali. Bất ngờ, từ trong nhà nó, Shin chạy ra, đỡ cái vali hộ nó.

_Hậu đậu vẫn hoàn hậu đậu- Shin phán.

Nó cười hì hì rùi đáp:

_Nếu không hậu đậu thì đâu phải em!

Sau đó, Shin kéo cái vali của nó vào nhà. Nó chỉ việc xách cái túi rất chi là gọn nhẹ, hehehe. Ông anh hai iu vấu đang ngồi trong phòng khách. Ba nó chắc đang ở công ty mất rùi.Nó bước vào, hớn hở la lớn:

_Anh hai, em về rùi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ông anh nó quay đầu ra nhìn, càu nhàu:

_Có cần lớn họng zậy ko? Mà mày có mua quà cho tao không đó?

_Tất nhiên là có rùi!- Nói rồi nó ôm cái vali lại chỗ bàn uống nước.

Kéo dây kéo ra, nó bắt đầu moi ra cả đống linh tinh, chủ yếu là đồ ăn – Đây nè!- Nó đưa cho anh nó một bọc dâu tây với chai nước cốt hoa hồng, cười gian manh, nó tiếp- nhớ ăn dâu tây zới xài nước hoa hồng...da mặt đẹp, mới quyến rũ dc con gái ...Chứ để từ hồi anh Shin về trường, 1 nửa fan của anh xé lẻ theo anh Shin, anh bận tâm nhiều quá riết da mặt nhăn nheo hết trơn rùi....

Anh nó nóng máu, cốc iu lên đầu nó:

_Nói nhãm zì zậy con kia?

Nó và Shin phá lên cười, lúc nào nó cũng khoái chọc giận ông anh nó. Xong, nó lôi tiếp hai chang rượu vang ra, đưa choc ho Shin, tươi cười:

_Bà chủ tiệm nói 2 loại này ngon nhất Đà Lạt, em không biết

iSach.info

chọn loại nào nên lấy cả hai...

Shin bật cười:

_Cảm ơn nhóc nhiều nhaz!

Anh nó liền lên tiếng phân bì:

_Ê, con kia! Mày phân biệt đối xử zừa zừa thuj nhaz. Sao mày mua vang cho nó, còn tao thì phải hứng.....đồ con gái thế này- Anh nó mếu máo nói rùi đưa bịch dâu tây và chai nước hoa hồng ra trước mặt

Nó nhịn cười, tỏ vẻ nghiêm túc:

_Qùa em gái tặng mà chê, vả lại em cũng muốn tốt cho anh thuj.....Biết thế em không mua, anh không lấy thì trả lại đây!- Nó đưa tay ra, mặt phụng phịu.

Anh nó đành xuống nước, gãi đầu gãi tai, nói:

_Thuj mà, tao xin lỗi, tao nhận là dc chứ jie.

Nó quay mặt, giấu đi nụ cười đắc chí. Shin cũng phải lấy tay bịt miệng mình lại,

_À mà chuyện mày bị vu khống....thế là thế nào...Mày hok bị sốc sau vụ đó đấy chứ?- Anh nó đột ngột lên tiếng.

Nó lắc đầu, cười:

_Hok sao! Em gái anh là ai chứ hả?...Mà thuj, em lên phòng nghỉ đây...Đúng là chẳng có ở đâu bằng ở nhà....

Nói rùi nó kéo cái vali, ngúng nguẩy bước đi. Shin vội đứng dậy, đi theo:

_Để anh xách vali lên lầu cho!

Một người phụ nữ bước ra khỏi sân bay. Nhìn bà có vẻ rất sang trọng, với cái áo khoác và cặp kính mát nhìn sơ qua cũng đủ biết giá trị tính bằng dollar của chúng. Tay bà xách một cái túi mắc tiền của Yves Saint Laurent, ngón áp út tay trái đeo một chiếc nhẫn cưới có mặt là một viên kim cương to khủng lấp la lấp lánh, tóc bà uốn lọn xoã dài ẩn hiện dưới vành nón rộng, gương mặt dù đã có tuổi vẫn không thể làm phai mờ vẻ đẹp kiêu sa của một nữ hoàng điện ảnh Hàn Quốc đẳng cấp TG. Đằng sau bà là hai vệ sĩ đứng nghiêm chỉnh, tay xách vali. Đây chính là bà Lee, mẹ của Dương. Diễn viên nổi tiếng có khác, tuy đã ngoài 40, và đã có 2 con, thế nhưng thân hình của bà vẫn rất chuẩn.

[Bắt đầu đoạn nào có pà này nói là = tiếng Hàn hết nhá]

_Lâu ngày không trở lại đây....VN....- Bà tháo kiếng mát ra, mỉm cười nhìn quanh.

Một vệ sĩ ghé vào tai bà, nói:

_Thưa phu nhân, một nguồn tin đã bik được lần đến VN bí mật này của phu nhân...Tôi sợ ở đây có paparazzi, chúng ta nên đi thôi ạ.

Bà khẽ gật đầu, đeo kiếng mát vào, kéo cái khăn len choàng cổ lên che kín mặt rùi bước lên chiếc limousine sang trọng đang chờ sẵn bên đường.

Tại biệt thự xinh xắn nho nhỏ của Shin.

"Kính koooong". Shin đang nằm vắt chân lên ghế xem TV thì

có tiếng reng của chuông cửa. Anh chàng lật đật chạy ra, mở cửa.

Cánh cửa vừa bật mở, một gương mặt xinh đẹp quen thuộc với nụ cười trên môi hiện ra:

_Chào con trai!

Khỏi nói anh chàng "tá hoả tam tinh" thế nào khi thấy mẹ mình. Trời ạ, tuần trước mới gọi điện, mẹ có bảo là sẽ đến VN đâu....Sao lại....Anh chàng kinh ngạc:

_Mẹ.....Sao mẹ đến mà không nói con? Để con ra sân bay đón.

_Mẹ muốn dành bất ngờ cho con trai cưng của mẹ..Thôi, xích ra ẹ vào coi ông tướng....

Trong nhà.

_Mẹ....mẹ đến VN làm gì thế? Chẳng phải mẹ đang bận đóng phim ở Hollywood sao?

_Phim đó hoàn thành trước dự kiến -Bà nhăn mặt, tỏ ý không vui, tiếp- Mà mẹ đến thăm con không được sao, thắc mắc nhiều thế...hay con không thích hả?

Shin ôm cổ bà, phụng phịu như con nít:

_Con đâu có...Mẹ toàn nghĩ xấu cho con.

Bà Lee mỉm cười.

_Thôi, đừng giận, mẹ xin lỗi....Thật ra, lần này đến VN, lí do chính đó là mẹ muốn xem mặt con dâu tương lai....

Shin ngu ngờ tròn mắt:

iSach-info

_Ai cơ ạ....

thấy bên 2T có nên tớ post cho các bạn đó

CHƯƠNG 83

ủa tớ pót lộn sorry nghen

Tóm tắt chap trước:Nó và cả đám đã về nhà sau chuyến du ngoạn Đà Lạt "để đời" ấy. Mẹ Shin cũng đã đáp xuống VN sau khi trờ về từ trường quay Hollywood. Lần này, bà đến thăm VN với lí do "xem mặt con dâu tương lai" và mọi chuyện được giấu rất kĩ, mất công paparazzi biết thì toi! Con Lam được một anh chàng mọt sách khá kute tên Vĩnh Trường tỏ tình.Trong một buổi nói chuyện zí nó, Mạnh Khoa chợt chóng mặt zữ zội mà hok bik nguyên nhân. Một căn bệnh được phát hiện [...trong chap này.]

Một buổi sáng chủ nhật bình thường như bao ngày chủ nhật khác.

Như thường lệ, nó đang ngồi nghe nhạc trên phòng. Lúc nghe nhạc, nhất là nhạc của Big Bang~,nó luôn đóng cửa và mở volum lớn hết mức, nghe thế mới đã.

Bỗng có tiếng gọi của anh hai nó ngoài cửa.

_Thùy Anh!

Ông Quân này, chắc lại bắt nó đi mua gì cho ổng nữa đây...Nghĩ thế, nó liền vặn volum to hơn, cố tình để tiếng nhạc của bài Follow Me át đi tiếng ông anh nó.

_Thùy Anh! Tao không giỡn đâu nhá! Ra đây tao bảo!- Theo sau là tiếng đập cửa rầm rầm.

Cười khúc khích, nó đáp:

_Em đang nghe nhạc nên không nghe được tiếng anh đâu!

Nó đang hí hửng vì chắc mẩm lần này anh nó sẽ phải bó gối thì....tiếng bật cửa vang lên, anh nó hầm hầm bước zô.

_Tao mất kiên nhẫn rồi đó!

Đúng là chết dở.....Đầu óc kiểu gì mà lại quên khóa trong cửa cơ chứ.....

Quay lại thấy bộ mặt đỏ gay giận dữ của ông anh, nó bèn mở miệng cười cầu hòa:

_Hì hì, làm gì ghê zậy, lâu lâu giỡn zới anh chút!

Mặt lão Quân vẫn đằng đằng sát khí, lão đưa tay cốc đầu nó một cái đau điếng, la:

_Cho mày chừa cái tật thích chọc giận người khác! Xuống dưới nhà ăn sáng, mau!

_Ui za!!!!- Nó ôm cái đầu khốn khổ, mếu mào nhìn ông anh, hét- Anh là đồ ác độc, vô lương tâm, anh sẽ bị thiên lôi, quỷ sứ dòm ngó!!!!!!!!!!

Nói rùi nó bật chạy như bay ra khỏi phòng, vì biết thế nào lão Quân cũng khùng lên sau khi nghe nó nói. Không ngoài dự đoán, lão nổi điên, rượt theo nó:

_Đồ quỷ nhỏ! Dám trù ẻo tao nữa hả!? Tốt nhất là đừng có để tao bắt được mày!!!!!

iSach.info

_Thách anh đó! –Nó quay lại bĩu môi chọc tức ông anh- Hehehe

Ba đang ở dưới nhà, nó chạy xuống dưới, đố ông Quân dám làm gì nó trước mặt ba.....hehe, có ngon thì thử đụng zô con gái cưng của ba đi rùi sẽ biết cái cảnh!

Nó cười tinh quái.

Đúng như dự tính, ba nó đang ngồi ở bàn ăn, đợi hai anh em nó.

Nó vừa chạy tới phòng ăn thì anh nó cũng vừa nhảy xuống từ cầu thang....Lão Quân thét:

_Con bé kia! Đứng lại!!!!!!

Nó cắm đầu chạy tới chỗ "cứu tinh". Ba nó đang tranh thủ đọc báo trong lúc chờ anh nó lên kêu nó. Nó la lớn, mắt sáng rực:

_Ba!!!!!!!!!!!!!!

Rồi nó chạy lại nấp sau lưng papa, ông Nghĩa lên tiếng:

_Gì vậy con?

_Anh hai bắt nạt con!- Nó phụng phịu như con nít.

Nhìn cảnh này, nó nhớ ngày xưa quá. Hồi còn nhỏ, mỗi lần hai anh em nó "thương tàn lẫn nhau" như thế này, nó luôn vịn vào ba để giành phần thắng....Cứ chọc tức lão xong rùi đến núp sau lưng ba.....thế là êm chuyện....

Anh hai nó vừa chạy tới nơi, ba nó nhìn lão:

_Con làm gì em con zậy?

_Nó chọc tức con đó ba!

Ba nó quay đầu lại nhìn nó như đợi một câu giải thích. Nó bèn phân bua:

_Đâu có đâu pa....Tại ảnh cú đầu con trước....

Lão Quân nóng mặt:

_Còn dám nói nữa hả? Là đứa nào gây chuyện trước?!

Nó phồng mang trợn mắt trêu ông anh, làm ổng càng tức nhưng hok làm được jie. Thấy thế, ba nó mỉm cười đôn hậu, lên tiếng can ngăn:

_Thôi được rồi! Hai anh em nhường nhau một tiếng cũng đâu có sao...Hai đứa đi dọn cơm đi, cơm canh nguội hết rồi ăn không ngon đâu!hen

CHƯƠNG 84

Thường Khánh đang hộ tống nó về nhà. Trên đường, nó đòi anh chàng tạt vào một tiệm kem.

Từ tiệm kem, cầm trên tay cây kem Chocolate Lamintons với hai trái cherry trên đỉnh, nó tung tăng bước ra. Hai đứa tiếp tục bước đều bên nhau. Nó hồn nhiên lụm trái cherry bỏ vào miệng. Thấy Thường Khánh bước đi mà mặt lạnh hơn tiền, nó lụm trái còn lại, đưa cho anh chàng:

_Ăn hok?

_Tôi ghét trái cây màu đỏ.- Anh chàng hững hờ đáp gọn.

Nó bĩu môi:

_Không ăn thì tui ăn! Làm giá!

Tự nhiên thấy chán cái cảnh hoàng tử băng giá này quá. Lâu rồi nó không được thấy Thường Khánh cười. Một ý nghĩ "điên rồ" hiện lên. Nó khều anh chàng.

Thường Khánh quay qua. Bất thình lình, nó ịnh nguyên cây kem lên mũi mình [hắc hắc]. Một thoáng sững sờ, nhưng Thường Khánh nhanh nhẹn phục hồi nguyên trạng- lạnh lùng.

_Cô thích làm mấy cái trò con nít đó lắm à? Mau kiếm cái jie lau đi, trông khiếp chết được!

Hic, nó vừa hy sinh cây kem iêu quý để được thấy người ta cười.....Zậy mà, công cốc lại còn bị bảo là khiếp. Nó tức đến nỗi muốn xé hắn ra.

Nhưng trớ trêu thay, phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí:....Về đến trước cổng nhà nó. Đang đùng đùng giáng từng "bước ngọc" thì.....nó đạp trúng một cái zỏ chuối ai ăn rùi vứt bậy xuống đường. [Con gái gì mà chả biết ý tứ....]

Nó trượt chân lên cái vỏ chuối đáng nguyền rủa ấy và tiếp đất một cái "Rầm!" Ê hết bàn tọa.

Đau phát khóc lên được, xuýt xoa xong, nó cầm cái vỏ chuối lên, tức tối liệng một cái vèo. Cái vỏ bay ra xa.

_Đáng ghét! Đang bực mà ông trời cũng không tha!!!!!!!- Nó hét lên.

Thấy điệu bộ của nó, Thường Khánh không giấu nổi nụ cười. Anh chàng đưa tay ra trước mặt nó.

_Đứng lên nào. Đừng la ầm lên thế, người ta cười cho đấy!

Nó định gân cổ cãi lại, nhưng vừa ngước mặt lên, nó đụng ngay nụ cười tỏa nắng của hắn. Phải công nhận khi cười, hắn đẹp trai hơn ngàn lần bình thường. Nụ cười ấy còn toả sáng và ấm áp hơn cả các tia nắng Mặt Trời nữa.....

Nó đưa tay cho hắn kéo lên trong vô thức. Tự nhiên mọi bực dọc nãy giờ tan biến hết. Nó định thần lại, hí hửng như trẻ con, huých vai hắn:

_Cuối cùng anh cũng cười rồi nhé! Thỉnh thoảng anh cũng nên cười như thế, zậy sẽ đẹp trai hơn đó!

Thường Khánh không nói gì, nó đâu biết anh chàng đang "e

thẹn" vì câu nói của nó. Nó tiếp tục hồn nhiên:

_Thôi tui zô nhà đây, cảm ơn về buổi đi chơi nhá!

Nói rùi nó vẫy tay chào hắn và nhí nha nhí nhảnh chạy vào nhà. Chợt, trong lòng Thường Khánh dâng lên một xúc cảm lạ kì.

Trên chiếc limousin màu trắng quý phái và sang trọng đang chở nữ hoàng điện ảnh Hàn Quốc Lee Son Jin.

Bà nhìn chiếc đồng hồ nạm ngọc đang đeo ở tay rồi lấy di động từ trong giỏ xách ra, gọi cho Shin.

_Con đang ở đâu vậy?

- Shin đáp.

_Con quên là mẹ đã dặn con gì sao?

Shin ngơ ngác:

Bà Lee lắc đầu thở dài:

_Cái thằng bé này, dặn trước quên sau! Con về liền đi nhé! Hôm nay ta đi ăn tối với bạn mẹ tại Grace mà.

Shin vỗ trán mình cái chát:

-Anh chàn ngập ngừng-

_Con có tật hỏi nhiều từ khi nào vậy hả? Đến đó ngay đi, mẹ đang trên đường, sắp đến nơi rồi.....Lúc đó mà không thấy con là con tiêu với mẹ!

- Shin đành gật đầu ngoan ngoãn

Grace- một nhà hàng danh tiếng.

Dù thời tiết ở Việt Nam rất nực nội, oi bức, thế nhưng, để trốn paparazzi, bà Lee phải kéo khăn quàng cổ trùm kín mặt, đeo cặp kiếng mặt to xụ, cho đến khi vào tới phòng V.I.P.

Thật ra, bà Lee và ông Nghĩa hẹn hai bên ăn tối lúc 6h. Nhưng sợ thông tin mật này lọt đến tai bọn nhà báo, bà phải đến trước giờ hẹn gần cả tiếng.

Bước chân vào phòng đã thấy con trai cưng ngồi chờ sẵn, bà mỉm cười:

_Đến rồi sao?! Tưởng con lại giở thói trễ nãi như mọi hôm

_Con đâu muốn bị "tiêu" với mẹ- Shin nhe răng cười, đáp.

Hai mẹ con ngồi một lát, Shin lại bắt chuyện:

_Sao mẹ qua VN mà không cho Eun Ji đi theo? Hôm qua con mới gọi điện về cho nó, con nhỏ có vẻ mệt mỏi lắm.

Eun Ji chính là em gái Shin.

_Mẹ đã bảo là tiện đường từ Hollywood bay về nên ghé qua đây thăm con...Vả lại, con bé Eun Ji vừa học vừa đóng phim, thời gian nghỉ ngơi còn không có thì lấy đâu ra thời gian đi đó đi đây!

Shin khịt mũi:

_Thì mẹ đừng bắt nó đóng phim nữa, để nó tập trung học, con thấy em gái con suy nhược lắm rồi.

Bà Lee liền châu mày:

_Danh tiếng thì phải gây dựng từ bây giờ, sau này sự nghiệp mới vững bền được. Mẹ làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho nó....Cậu cả đừng có mà lên giọng với mẹ- Bà nhéo iêu Shin một cái.

Shin xoa xoa mặt mình:

_Con đâu dám, nhưng nhìn cái thời khóa biểu của nó là con đã choáng rồi, con trai như con chưa chắc chịu nỗi, huống chi nó.

Kể ra Shin cũng may. Thời anh chàng còn ở Hàn Quốc, mẹ thì bận lưu diễn suốt, ba thì tối tăm mặt mũi với tập đoàn, chẳng ai trông chừng Shin, nên anh chàng muốn lộng hành thế nào cũng được. Zậy mới có chuyện Shin là đại ca của trường suốt mấy năm cấp III. Đến thời Eun Ji, mẹ đã rãnh rỗi hơn nên luôn để tâm và quản giáo con bé rất nghiêm khắc, từ chuyện học đến chuyện ăn chuyện uống, rồi còn sắp xếp cho con bé cả đống hợp đồng quáng cáo, đóng phim.....

_Con đừng lo chuyện con bò trắng răng đó nữa.....Mẹ đã dặn bà quản gia chú ý chăm sóc tẩm bổ cho nó rồi...Không đổ bệnh được đâu mà sợ...

Shin đành gật đầu cho qua chuyện, rồi nói:

_Mẹ ở đây nhé, con đi "giải quyết" một chút!

Bà Lee gật, dặn thêm:

_Nhanh lên! Bạn mẹ sắp tới rồi đó.

.....

Từ toilet trở ra. Vừa đặt chân bước vào phòng thì Shin nhận ra, người đang ngồi đối diện với bà Lee- mẹ mình, hiện đã đeo kiếng mát vào- chính là thằng bạn chí cốt của anh chàng- lão Quân.

Shin ngạc nhiên nhìn sang thì thấy nó- trong bộ trang phục lộng lẫy với gương mặt xinh đẹp rạng ngời và bác Nghĩa- tức ba nó. Gia đình nó cũng vừa tới, mới chào hỏi người đàn bà quý phái mà nó không biết là ai rồi ngồi xuống gì thì Shin bước zô.

Anh chàng tròn mắt, cuối đầu chào ông Nghĩa, nháy mắt chào lão Quân và cười tươi nhìn nó. Nó và lão hai cũng trong trạng thái giống Shin- mắt chữ A mồm chứ O. Chỉ có ba nó là cười cười đầy ẩn ý. Xong, Shin ngồi xuống ghế. Một đống dấu chấm hỏi quay mòng mòng quanh đầu anh chàng. Shin quay sang hỏi nhỏ mẹ:

_Bác trai là...bạn mẹ sao?

Bà Lee nháy mắt:

_Gọi là sui gia tương lai thì đúng hơn.

Shin đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, nhưng chưa kịp hỏi thì cánh cửa phòng bật mở, Dì Tư của Shin bước vào. Dì ấy ghé vào tai bà Lee thì thầm gì đó, bà Lee gật đầu.

Khỏi cần bàn cãi Shin cũng biết, Dì Tư đến đây trong vai trò Thông Dịch Viên là cái chắc. Dì ấy ngồi xuống, tươi cười nhìn nó và lão Quân

_Giới thiệu với 2 cháu, đây là mẹ của Shin!

Lúc này, bà Lee mới từ từ tháo kiếng mát ra. Người đầu tiên

iSach.info

hoảng hốt trợn ngược lên, chính là nó. Qúa bất ngờ, nó reo như hét:

_Đại minh tinh Lee Son Jin!!!!!!!!!!!!

Trời ơi, không thể tin nổi. Nãy giờ nó đang ngồi kế bên nữ hoàng điện ảnh Hàn Quốc sao? Chóang thật. Nó mê xem phim của bà từ khi 15 tuổi. Gặp được bà, đến trong mơ nó còn không dám mơ đến, huống chi là ngoài đời. Vậy mà, bây giờ, đùng một cái, bà ấy là mẹ Shin....Nó đang hí hửng, định lát nữa ăn xong sẽ xin chữ kí của bà. Nó đâu biết rằng, lát nữa đây, nó đứng còn hok vững, huống chi là lon ta lon ton xin chữ kí.

Lão Quân cũng kinh ngạc không kém gì nó. Lão quay sang Shin:

_Sao cậu không nói chuyện này từ trước?

Shin gãi đầu:

_Thì tớ đã nói mẹ tớ cũng là diễn viên còn gì!

_Nhưng cậu không nói mẹ cậu là đại minh tinh Lee Son Jin.

Thấy mọi người có vẻ kích động, dù không hiểu mọi người nói gì nhưng nghe thấy tên mình được nhắc đi nhắc lại, bà Lee mỉm cười, đặt ngón trỏ lên môi, nói bằng tiếng Hàn một câu gì đó. Dì Tư của Shin liền "phiên dịch" lại:

_Chị ấy nhắc mọi người nên im lặng, vì đây là một nhà hàng nổi tiếng, có thể bọn phóng viên đang rình rập xung quanh, nên....

Sau đó, dì tư quay sang nói với bà Lee gì đó rồi lại nhìn mọi người, mỉm cười:

_Chị Son Jin không thông thạo tiếng Việt, nên hôm nay tôi sẽ là người thay thế chị ấy trình bày một việc quan trọng.

Ánh mắt của ông Nghĩa thóang ánh lên niềm vui. Dì tư hướng mắt sang anh nó:

_Theo dì biết thì thằng Shin nhà dì là bạn thân của cháu phải không Quân?

Anh nó gật đầu:

_Dạ...

Dì tư nhìn sang nó:

_Cháu và Shin cũng quen nhau từ trước rồi chứ?

_Dạ- Nó ngây ngô gật, rồi giải thích thêm- Cháu quen anh í trước khi cháu biết anh ấy là bạn của anh hai nữa ạ!

_Vậy thì quá tốt rồi!

Thấy lạ, Shin chõ họng zô:

_Tốt jie cơ ạ?

Dì tư không trả lời Shin, chỉ nhẹ nhàng nói với ba nó:

_Thằng Shin nhà tôi cũng hay qua nhà anh chơi chứ ạ?

_Tất nhiên rồi! Thằng con nhà tôi là bạn thân của cháu Shin mà, cả con bé Thùy Anh cũng thân với cháu Shin nữa

CHƯƠNG 85

Dì tư tươi cười nhìn mọi người:

_Hôm nay chị Son Jin đến đây, mục đích chính là xem xem tình cảm của hai đứa nhỏ -tức thằng Shin và cháu Thùy Anh- tiến triển đến đâu rồi. Và như tôi thấy, thì bọn nhỏ đã rất gắn bó với nhau. Vậy là chị tôi có thể yên tâm bay về Hàn Quốc, sắp xếp ngày làm lễ đính hôn cho hai đứa được rồi.

Sét đánh ngang tai, anh nó, nó và Shin đờ người ra. Có nghe lộn không đây trời? Nó và Shin sắp....đính hôn sao? Hai đứa chưa kịp phản ứng sau màn tuyên bố "gây sốc" ấy thì đột nhiên, dì tư nắm tay nó và tay Shin đặt lên nhau:

_Hai đứa cũng chuẩn bị đi là vừa!

Ông Nghĩa nảy giờ im lặng không nói gì, nhưng ánh mắt ông luôn ánh lên vẻ hài lòng. Nó đâu biết rằng, ba nó và bà Lee đã cùng nhau sắp xếp chuyện này từ lâu...

Rồi hầu bàn dọn đồ ăn ra, mọi người bắt đầu ăn tối. Nó đang sốc, nên không ăn được gì cả, bị ba nó nhắc nhở mấy lần nhưng....nó vẫn cứ như đang nồi trên mây. Ăn xong, dì Tư cười, nói:

_Xin phép mọi người Chị Son Jin sắp phải bay về Hàn nên phải về nhà xếp đồ đạc....Nên mong mọi người thứ lỗi....Chúng tôi phải vê trước!

Ba nó đứng dậy, gật đầu, hạ giọng:

_Vâng....Cô và chị yên tâm, chuyện hai đứa nhỏ để tôi lo.

Dì tư và bà Lee kéo túi xách đứng lên, bà Lee ghé vào lỗ tai của Shin, nói:

_Con dâu của mẹ xinh quá!

Theo phép tắc, nó, Shin và anh nó phải đứng lên theo ba nó, tiễn Dì tư và bà Lee ra cửa. Bà Lee nói với nó gì đó, dì tư liền dịch lại:

_Chị ấy bảo cuối tháng này, chị ấy sẽ cho người rước Shin và cháu qua Hàn để chuẩn bị cho lễ đính hôn, và, chị ấy gọi cháu là...con dâu!

Shin trố mắt nhìn mẹ mình. Nó thì bàng hoànng đứng không vững. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nó chưa định thần lại được.

Sau khi dì tư và mẹ Shin ra về, nó ngồi thụp xuống ghế....hoang mang.

Shin nhìn nó đầy tội lỗi, cho dù anh chàng không có lỗi.....Shin thầm trách mẹ, rằng anh chàng đã bảo mình có thể tự lo liệu chuyện tình cảm riêng, rằng không cần bà can thiệp....nhưng sao mẹ vẫn nhúng tay vào.....

LỚP HỌC HÈ TĂNG CƯỜNG.

Nó bước vào lớp với bản mặt không thể nào buồn hơn. Phát khóc lên được ấy chứ. Nó biết phải làm sao? Làm thế nào để đối diện với Thường Khánh và kể cho anh chàng nghe

chuyện này đây. Nó không đủ can đảm.

Cả buổi học, nó cố tỏ ra bình thường, vui vẻ, thỉnh thoảng vẩn cãi nhau vì mấy chuyện zớ zẩn zới Thường Khánh. Anh chàng cũng đang zui, nên chả để ý lắm. Nhưng....thái độ vui vẻ thái quá của nó không qua khỏi cặp mắt Nhị Lan Thần của Mạnh Khoa. Anh chàng cũng đang giả vờ bình thường để giấu đi bệnh tình của mình, thế nên anh chàng hiểu tâm trạng và sắc thái hiện giờ của nó.

Ra chơi.

Nó đang hí hoáy chép nốt mấy đề lí trên bảng thì Mạnh Khoa đi ngang qua bàn nó, đặt một tờ giấy nhỏ được gấp làm 4 trước mặt nó. Nó ngẩng lên, anh chàng nháy mắt mỉm cười rồi khuất dạng đằng sau mấy lớp áo trắng trong lớp.

Nó giở tờ giấy ra, vỏn vẹn mấy chữ: "Gặp nhau ở sân sau nhé! "

CHƯƠNG 86

Đặt chân xuống bãi cỏ sân sau, nó ngó quanh và nhận ra Mạnh Khoa đang đứng dựa lưng vào một cái cây. Mặt anh chàng phảng phất một nỗi buồn. Nó chạy tới.

_Mạnh Khoa! –Nó cất tiếng.

Anh chàng quay lại:

_Đến rồi à?

_Có chuyện gì hả?- Nó cố cười.

Mạnh Khoa đáp:

_Tui phải hỏi cô câu đó mới đúng! Cô làm sao vậy?Cả ngày này tui thấy cô khác khác.

_Đâu có sao...-Nó gượng gạo.

Mạnh Khoa nhìn thẳng vào mắt nó:

_Đừng nói dối.....Đến Thường Khánh cũng chẳng hiểu cô bằng tui nữa là...Có gì thì nói đi, tui luôn sẵn sàng lắn nghe cô mà...

Tự nhiên khi nhìn vào ánh mắt chân thành của Mạnh Khoa, bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn rối bời từ hôm qua đến giờ bỗng chực trào ra hết. Đúng là nó chẳng thể giấu Mạnh Khoa cái gì.....

_Tui....ba tui và...-Giọng nó lạc dần- Ba tui và mẹ anh Shin...đã quyết định làm lễ đính hôn cho hai đứa rồi.

Mạnh Khoa sững sờ:

_Cái gì?

Không kìm nỗi mình dc nữa, nó òa khóc.

_Anh Shin có đồng ý không?- Mạnh Khoa hỏi

_Anh ấy...-Nó trả lời trong tiếng nấc- Anh ấy cũng bất ngờ giống tui...vẫn....chưa nói gì về chuyện này...

Mạnh Khoa đặt tay lên trán, thở hắt ra.

_Sao lại có chuyện này được chứ?

Nước mắt nó vẫn tuôn như suối. Từ ngày nó và Thường Khánh công khai "iêu" nhau, nó đã linh cảm rằng chuyện tình của hai đứa sẽ gặp rất nhiều chông gai....Tuy zậy, nó vẫn luôn vững tin, rằng sức mạnh của true love sẽ dẫn dắt hai đứa thoát khỏi những bế tắc đó....Nhưng, không ngờ lại có quá nhiều rắc rối nảy sinh...Hy Vân, rồi Lâm Danh, bây giờ lại đến má của Shin và ba nó, chưa kể cả ba Thường Khánh cũng không cho phép....Càng nghĩ nó càng khóc dữ dội hơn.

Mạnh Khoa bắt đầu lúng túng. Không biết nên làm gì, anh chàng bèn ...ôm đầu nó, để nó gục lên vai mình, dỗ dành:

_Thôi không sao đâu! Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Tui không tin rằng một nha đầu bướng bỉnh như cô và một tên tiểu tử lì lợm như hắn, lại hok thể thoát khỏi zụ này....Vả lại, anh Shin cũng là người tốt, anh ấy chắc chắn hok đồng ý sự sắp đặt đó.

Nó vẫn nức nở không dứt. Mạnh Khoa tiếp tục ỉ ôi

iSach.info

_Làm ơn đi....Đừng khóc nữa. Đây là cái áo đẹp nhất tui có đó, cô mà làm bẩn nó thì...cô phải đền cho tui 20 cây kem đấy nhá

Nó bật cười trong làn nước mắt, đấm vào ngực Mạnh Khoa:

_Lớn già đầu còn đòi ăn kem!

Mạnh Khoa thở phào:

_Chịu cười rồi đấy à....Kem đâu chỉ dành cho con nít, sao tui hok ăn được! Mà nè, cô còn cái tật ngủ sau khi khóc không đó...

_Dạo này cố kiềm chế bớt rùi...-Nó nhe răng.

_Zậy thì được!

_À mà....Zụ tui kêu anh đi khám...Đến đâu rồi?- Nó quệt nước mắt.

_À...- Mạnh Khoa trả lời mà không nhìn thẳng vào nó- Bác sĩ bảo thần kinh hơi bị suy nhược thôi, không sao....

Vốn tính tình hời hợt, nó tin lời Mạnh Khoa ngay:

_Tốt rùi, tui cứ sợ anh bị bệnh gì...

Vừa lúc đó, trống đánh báo giờ ra chơi kết thúc. Hai đứa zội kéo nhau zề lớp, nó không quên dặn thêm với ánh mắt đe dọa:

_Chuyện tui kể zới anh, tuyệt đối không được để Thường Khánh biết đó. Nếu không, anh chết zới tui!

_Biết rồi!- Mạnh Khoa cười.

iSach-info

_Hứa đi!- Nó nằng nặc

_Uh, hứa!- Mạnh Khoa đành chiều ý nó.

CHƯƠNG 87

Tóm tắt chap trước: Giữa lúc tình cảm giữa nó và Thường Khánh đang phát triển tốt đẹp, thì sóng gió một lần nữa ập tới. Mẹ Shin đến VN và thong báo rằng cuối tháng sẽ đưa nó qua HQ chuẩn bị đính hôn với Shin. Nó và Shin ngơ ngác. Không ai ngờ mẹ Shin và ba nó đã lên kế hoạch này từ lâu. Nó suy sụp, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười và làm ra vẻ không có jie trước mặt Thường Khánh.

Như thường lệ, người mà nó tin tưởng và tâm sự chuyện này không ai khác chính là nhỏ Lam và Mạnh Khoa. Tuy luôn tỏ ra mạnh mẽ để làm 'chỗ dựa tinh thần' cho nó, nhưng thật ra, chính Mạnh Khoa cũng đang phải một mình đối mặt với căn bệnh có thể làm anh bị mù. Anh chàng không nói chuyện này với ai vì sợ mn lo lắng ình.

Chiều. Đi học zìa, nó dắt xe zô nhà thì Shin zắt con SH từ nhà nó đi ra. Anh chàng nhìn nó như muốn nói jie đó, nhưng lại thôi, chỉ cười, chào nó rồi đi. Ra là con Nouvo của lão Quân mới dắt ra đến cổng trường thì đạp máy hok nổ, nên lão phải gửi zào tiệm rùi kiu Shin chờ zìa zùm.

.....

Tối hôm đó. Học bài xong, không có chuyện gì làm, nó bèn online để giết thời gian. Vào chơi game cũng đỡ chán....Nó mở yahoo lên, để chế độ ẩn [thói wen của nó], thì thấy có tin nhắn của Shin. Mới gởi tức thì. Nhìn xuống, Avatar của anh

chàng đang sáng đèn: Shin online.

Nó mở tin nhắn ra đọc "Thùy Anh..Anh xin lỗi"- Chỉ có một dòng duy nhất.

Phân vân một lát, rồi nó "Buzz" Shin

Nó hok nói jie.

Nó chưa kịp nói jie thì

Devil is now offline. Hix, làm jie mà Shin phải tự sỉ vả mình như thế, đào hoa thì có nhưng zô tích sự thì hok hề, Shin tốt nghiệp đại học SKĐA, lại đang học kinh tế và luôn là học viên xuất sắc nhất nhì lớp chứ chả chơi!

Trường nó. Ra zìa.

Nó thong dong đạp xe ngon trớn trên con đường thênh thang đầy là vàng. Cảnh vật rất thơ mộng. Đang thả hồn theo gió thì Thường Khánh với con ngựa ô [nó gọi chiếc martin đen của anh chàng thế T.T] xuất hiện, anh chàng thắng cái két làm vỡ tan giấc mộng, chặn ngang đường đi của nó.

_Đi ăn zới tui!- Mời ăn mà làm như ra lệnh

_Hok!- Nó phùng mang trợn mắt đáp, rùi toan đạp tiếp, lách qua cái con ngựa ô đáng ghét thì Thường Khánh tiếp tục lia xe qua chắn đường nó.

_Hok đi thì tui hok cho cô zìa!

Nó nổi cáu:

_Anh điên à?

_Uh- Hắn đáp.

Pó tay zới tên này thật rùi~! Nó cô len qua con ngựa ô nhưng Thường Khánh một mực chặn ngang nó. Thế là nó phải đi zới anh chàng~

Ăn xong, Thường Khánh đưa nó zìa tới tận cổng. Ngoài cái zụ chặn đầu xe của nó, hôm nay Thường Khánh bỗng dễ thương đáng ngờ.

Nó zui lắm, coi như cũng được an ủi phần nào, cho dù sau này hai đứa có hok dc ở bên nhau đi chăng nữa....Nghĩ đến đó, nó bất giác lắc đầu nguầy nguậy, chùi ui, nó vừa nghĩ jie zậy, mọi chuyện vẫn chưa tới nỗi nào, sao nó có thể tự trù ẻo mình như thế....hix, lạ thật....

_Tới nhà rùi, tui zô nhà đây- Nó cười, vẫy tay chào Thường Khánh.

Anh chàng gật đầu. Ánh mắt anh chàng ánh lên sự hạnh phúc. Mỗi khi nhìn thấy nụ cười hoa hướng dương ấy, lòng Thường Khánh lại cảm thấy ấm áp....anh chàng lại thầm hứa rằng, dù bất cứ chuyện gì xảy ra, anh chàng vẫn sẽ luôn bảo vệ nó, mãi mãi ở bên nó, mãi mãi giữ cho nụ cười của nó luôn tươi tắn như thế, mãi mãi.....

Ba nó đứng trong nhà nhìn ra và đã thấy hết mọi chuyện. Khi nhìn vào ánh mắt hai đứa, ông hiểu rằng bọn nhỏ hok thick nhau đơn thuần theo kiểu "tình học trò" nữa, mà tụi nó đã quá yêu nhau mất rồi.

Ông lắc đầu thở dài. Tuy rất thương con, cái gì cũng chiều nó

được nhưng riêng chuyện này thì ông không thể.

Mối thù zới ông Duy- ba Thường Khánh, có chết ông cũng không quên. Đúng! Ba Thường Khánh đã cướp của ông quá nhiều thứ. Ông không thể để con gái của ông ở bên con trai của ông Duy, ông không thể để con trai ông Duy hạnh phúc, vì ông ấy đã hạnh phúc nhiều rồi, nên con trai ông ấy phải trả giá thay cho ba nó...Dù biết làm như thế, ông cũng sẽ chính tay cướp đoạt luôn hạnh phúc của con gái mình...Nhưng chỉ trong một thời gian nhất định thôi! Vì.....ông biết Shin là một thằng bé tốt, nó sẽ biết cách làm con gái ông hạnh phúc trở lại và quên đi Thường Khánh....Ông tin chắc như thế!

Thế nên.....Ông sẽ làm bất cứ chuyện gì, để tách hai đứa ra khỏi nhau.....

Thường Khánh về tới cổng nhà. Anh chàng có vẻ rất zui. Đây là một trong số rất ít lần Thường Khánh tỏ ra hí hửng như thế. Khỏi nói lí do nhỉ, các bạn cũng biết vì sao rồi mà.

Vừa vào đến nhà, anh chàng đã khựng lại khi nhận ra sự có mặt của Hy Vân trong phòng khách, cô nàng đang ngồi đối diện với ông Duy trên chiếc sofa sang trọng.

Thường Khách bước vào, cúi đầu chào ông Duy:

_Thưa ba!

Rồi cô tình lãng đi như không để tâm đến sự xuất hiện của Hy Vân. Ông Duy cau mày:

_Con làm gì vậy hả? Không thấy Hy Vân đang ngồi đó sao, đến phép lịch sự tối thiểu mà con cũng không biết à?

Miễn cưỡng, Thường Khánh đứng lại, quay đầu nhìn Hy

iSach-info

Vân:

_Chào!

Nói rồi anh chàng toan bước lên cầu thang, nhưng ông Duy đã kịp cản lại:

_Ngồi xuống đây! Ba có chuyện cần nói!

Thường Khánh đành bước lại, ngồi xuốnh chiếc sofa còn lại. Ông Duy liền nói:

_Không phải ở đây! Qua đó ngồi zới Hy Vân!- Ông chỉ tay vào chiếc sofa dài mà Hy Vân đang ngồi.

Ngồi ở đâu mà chả là ngồi. Như một con rô-bốt, Thường Khánh bước qua chỗ Hy Vân, ngồi xuống, cô nàng đưa ánh mắt gian xảo nhìn Thường Khánh, anh chàng hững hờ quay đi. Hy Vân cười thầm "Anh không còn cứng đầu được lâu nữa đâu, baby à...."

Vừa lúc đó, bà Yến- mẹ Thường Khánh từ trên lầu đi xuống. Trông bà có vẻ mệt mỏi. Thường Khánh và Hy Vân đứng dậy. Thường Khánh gật đầu chào "Mẹ...". Hy Vân đon đả:

_Bác gái...bác không khỏe ạ?

_Không! Bác chỉ hơi nhức đầu thôi....Hai đứa ngồi xúông đi!- Nói rồi bà bước đến ngồi vào chiếc sofa cạnh ông Duy.

_Sẵn đang có mẹ con ở đây! Ba nói luôn...-Ông Duy chậm rãi - Hôm qua ba có nói chuyện với ông Luân, ba và ông ấy đả quyết định hai đứa nên đính hôn ngay trong hè này. Cuối tháng là hợp nhất, thế nên hai đứa chuẩn bị tinh thần đi là vừa!- Nói rồi ông đưa tách trà lên, nhấp một ngụm...

Hy Vân biết trước là ông Duy sẽ nói chuyện này, vì ngày hôm qua, chính cô nàng đã gọi cho ba mình- tức ông Luân- để đốc thúc lễ đính hôn của mình và Thường Khánh. Cô ả giả vờ bất ngờ, vui mừng nói:

_Thật thế ạ?~ Cháu cảm ơn bác! Thế mà ba cháu chẳng nói gì với cháu, chắc đây là món quà bất ngờ ông ấy dành cho cháu....[Cáo già quá ik]

Bà Yến mỉm cười nhân hậu:

_Hè này cũng tốt...Hôm nào để mẹ đưa hai đứa đi chọn lễ phục, còn thiệp mời và đặt nhà hàng nữa, để mẹ phụ với hai đứa.

Hy Vân cúi đầu lễ phép:

_Cháu cảm ơn bác!

_Đừng gọi là bác nữa –Bà Yến siết tay Hy Vân, nói- Con tập gọi là mẹ dần cho quen!

_Bà ấy nói đúng đấy!- Ông Duy đặt tách trà xuống bàn.

Hy Vân mừng húm. Nếu không có ai ở đây thì cô ả có thể nhảy cẫng lên được ấy chớ. Nhưng có mặt ba mẹ chồng tương lai, Hy Vân phải giữ ý giữ tứ, dù gì cô nàng cũng là một đại tiểu thư mà, dẫu có hơi giả tạo.

_Con cảm ơn ba mẹ!

Thường Khánh nãy giờ ngồi im như một tên câm, liền đứng bật dậy:

_Không bao giờ con đính hôn với cô ta.

Ông Duy nổi nóng, gắt lớn:

_Con ăn nói kiểu gì vậy hả?

_Con không yêu con rắn độc này! Con không bao giờ yêu được thứ con gái giả dối và hiểm độc như cô ta!- Thường Khánh cũng gắt lên.

_Mày nói gì?- Ông Duy gằn từng chữ, mặt đỏ gay, cơn giận đã lên đến đỉnh đầu.

Thường Khánh chả thèm để tâm đến thái độ bừng bừng lửa của ba. Anh chàng cứng rắn đáp:

_Con không yêu Hy Vân! Con chỉ yêu Thùy Anh, chỉ yêu một mình cô ấy thôi!

"BỐP!". Một cái tát thật mạnh từ ông Duy giáng xuống mặt Thường Khánh. Bà Yến và Hy Vân bật dậy. Bà Yến ôm chồng lại:

_Đừng mà ông!

Ông Duy đẩy vợ ra, chỉ tay vào mặt bà, thét:

_Bà im đi! Tất cả cũng tại bà cưng chiều nó quá, thế nên nó mới chẳng coi ai ra gì như ngày hôm nay.

Thường Khánh dù vừa bị tát, nhưng thái độ của anh chàng vẫn lạnh như băng, chả tỏ ra tức hay đau gì cả.

_Tất cả những gì cần nói con đã nói rồi! Xin phép, con lên lầu đây!- Nói rồi anh chàng quay đi.

_Mày đứng lại cho tao!- Ông Duy nạt lớn.

Như không nghe thấy gì, Thường Khánh tiếp tục bước về

iSach-info

phía cầu thang, bỏ lại đằng sau người mà anh chàng vẫn hay gọi là "ba", với cơn đau tim đang tái phát và sắc mặt xám dần vì giận dữ.

Bất thình lình, ông Duy cầm cái lọ hoa thủy tinh đặt trên bàn lên rồi ném xuống đất. Vỡ tan tành, mấy bông hoa còn tươi văng *** khắp nơi. Ông ngồi thụp xuống

_Thằng bất hiếu!

CHƯƠNG 88

1.Hôm nay là ngày nó phải đi phụ ở Violet.Res. Nó đang muốn gặp con Lam lắm lắm. Bạn thân cần nhau nhất là vào lúc hoạn nạn hay buồn bã mà!

Thay đồng phục đi làm, nó bước xuống nhà. Ba nó đang ngồi trên salon:

_Con đi đâu đấy?

Nó nhoẻn cười, chỉ zô chữ Violet.Res. in trên cái nón đang cầm ở tay:

_Con đi phụ việc cho nhà hàng của mẹ nhỏ Lam!

_Ở nhà đi!- Ông ngắn gọn.

Nó ngây ngô:

_Sao zậy ba?

_Ba đã nói với con bé Lam là con bắt đầu nghỉ việc ở nhà hàng từ hôm nay...Con không cần đi làm nữa...

Nó nghe như sét đánh ngang tai:

_Nhưng tại sao ạ?

Ông Nghĩa không trả lời câu hỏi của nó, chỉ nghiêm giọng:

_Từ hôm nay trở đi, đi đâu, đi với ai, con cũng đều phải báo

cho ba, ba sẽ cho vệ sĩ đi theo. Ba cũng đã thuê người giúp việc rồi, muốn mua gì cứ bảo chị ấy đi mua...Con tuyệt đối không được phép ra khỏi nhà khi chưa có sự cho phép của ba.

_Ba...ba làm vậy là sao?

_Không sao trăng gì cả. Và trong lớp, con hok được tỏ ra thân thiết với bất cứ ai, nhất là thằng bé đó! [có tên đàng hoàng mà cứ bị gọi là "thằng bé đó" mới đau!]

_Ba....

_Còn nữa, phải ngoan ngoãn tuân theo sự sắp đặt của ba, không được cãi lời...Nghe rõ rồi chứ? Còn bây giờ thì lên phòng đi!- Ba nó nói như ra lệnh.

Vụ đính hôn chưa đủ làm nó nhức đầu hay sao mà ba nó còn tống cho nó thêm zụ này....Nó điên mất thôi! Lê bước lên lầu mà lòng nó quặn lại...tại sao ba nó nhất quyết không chấp nhận Thường Khánh chứ?!!!

Lên phòng, nó mới chợt nhớ là hồi nãy mình hok có bỏ chiếc iPhone bé bỏng vào túi. Nó chồm tới cái tủ đầu giường nhưng....hok thấy cái di động của nó đâu. Nó hoảng hồn, xới tung cả căn phòng lên, vẫn không thấy.

_Ba ơi ba!- Nó chạy xuống nhà, tiếng chân nện thình thịch trên cầu thang.

Ba nó xoay người lại:

_Có chuyện gì à?

_Ba có thấy cái iPhone của con đâu không?- Nó thở hỗn hển

_À...ba quên mất! Còn một điều nữa, từ nay con không được sử dụng di động, muốn liên lạc với ai thì nói với ba, nếu ba cho phép thì con mới được gọi, và mọi cuộc gọi của con đều được ba theo dõi bỡi một thiết bị tự động, vả lại ba cũng cho người cắt mạng rồi, con không liên lạc bằng đường đó được đâu!

_Ba! Ba nhẫn tâm tước mất tự do của con như zậy sao?- Nó la lớn đầy bất bình

Ba nó không trả lời.

_Để ngăn cách con và Thường Khánh, ba đã làm tất cả những việc này ư?

_Con đừng suy nghĩ nhiều...Cuối tháng này con sẽ trở thành cô dâu của thằng Dương, tất nhiên là con không được nghĩ đến bất cứ ai ngoài nó rồi!

_Ba!- Nó hét lên- Ba thừa biết là con không yêu anh Shin mà!

_Vợ chồng sống với nhau dần dần cũng hạnh phúc, cũng yêu nhau thôi!- Ba nó tiếp tục hạ giọng

_Không!Không bao giờ ba à - Nó lắc đầu- Con chỉ yêu Thường Khánh, chỉ yêu một mình Thường Khánh thôi!- Nó khẳng định chắc nịch.

_Con....-Ông Nghĩa bật đứng dậy, trừng mắt nhìn nó. Nhưng ông cố ghìm cơn giận vào lòng, điềm tĩnh ngồi lại xuống salon- Tùy con, nhưng một khi ba đã không cho phép, thì con và nó sẽ không bao giờ tới với nhau được đâu!

Nó cố gắng mạnh mẽ để không khóc, rồi chạy lên lầu.

Thế nhưng vừa lên tới phòng là nó đã oà lên tức tưởi.

Tiếng xe máy chạy vào.Dưới nhà, Shin và anh nó đi học về. Biết nó đang buồn, Shin xin phép ba nó lên phòng nó.

Trước cửa phòng.

_Thùy Anh! Em có ở trong đó không?- Chất giọng ấm áp của Shin vọng lên đằng sau cánh cửa. Nhưng nó đang khóc, không kìm lại được, thế nên nó hok trả lời.

Shin nghe tiếng "hức hức" vọng ra từ trong phòng thì đủ hiểu~

Anh chàng đẩy của bước zô.

_Thùy Anh...-Hiện Shin đang đứng trước mặt nó.

Ghét ghê! Thêm một tên con trai nữa được chứng kiến nó khóc. Nó rất ghét mình yếu đuối. Trước kia nó luôn tỏ ra cứng rắn, nhưng từ khi gặp tên Thường Khánh chết bầm đó, bao nhiêu rắc rối xảy ra, nó không thể giấu được bản chất bên trong của mình nữa.....

_Anh đi đi!- Nó nói trong tiếng nấc.

_Nếu em nín anh sẽ đi!- Shin ngồi xuống.

Nó nhìn anh chàng bằng đôi mắt ngấn nước đỏ hoe, hét lên:

_Đi đi! Em không cần anh quan tâm! Em ghét anh! Em hận anh!- Nó cũng chả hiểu sao mình có thể thốt lên những câu tàn nhẫn như vậy. Nó biết rằng Shin không có lỗi trong chuyện này.

Shin bối rối:

iSach.info

_Anh xin lỗi....Tất cả chỉ vì anh....

_Anh đừng nói nữa....Em không có ý trách anh đâu...Em chỉ...- Nó ngắt lời Shin nhưng không nói được hết câu thì tiếp tục khóc.

_Anh....-Shin ngập ngừng

Vừa lúc đó, anh hai nó bước vào phòng, lão nhẹ nhàng tiến lại phía nó và Shin.

_Nè...- Lão Quân ngồi xuống cạnh Shin, rồi đưa mắt nhìn nó- Nín đi, mày định khóc đến lúc nào nữa đây....

Một khoảng lặng, chỉ còn tiếng khóc nghẹn ngào của nó khẽ khàng vang lên trong không khí. Shin lén trút tiếng thở dài, cúi đầu nhìn xuống. Lão Quân thì tiếp tục an ủi nó:

_Mày khóc cũng chẳng giải quyết được gì đâu.....Đừng khóc nữa, sẽ có cách mà...

Nó ngẩng mặt lên nhìn ông anh mình...Lão Quân mỉm cười, ân cần tém mấy lọn tóc phất phơ trước mặt nó qua một bên, rồi áp tay lên má nó:

_Mọi chuyện sẽ đâu vào đấy mà nhóc!

Bất ngờ, nó lao người đến ôm chầm lấy lão Quân, thổn thức:

_Anh hai ơi! Tại sao ba lại làm zậy? Tại sao ba lại quyết ngăn cản tụi em? Tại sao vậy anh???

Nó úp bộ mặt nhòe nhoẹt nước mắt của mình vào ngực lão Quân và tiếp tục khóc. Lão Quân xoa đầu nó, dịu dàng:

_Ba là người cố chấp, em biết mà...Đừng khóc nữa, anh sẽ cố

iSach-info

thuyết phục ba....Nín đi, con bé ngốc nghếch này...

Shin lặng lẽ ngồi phía sau lão Quân, ngậm ngùi nhìn nó. Tính tình Shin vốn ích kỷ từ nhỏ, nhưng đột nhiên hôm nay, nhìn thấy nó như thế này, cái bản tính chỉ biết lo ình kia biến đâu mất tiêu. Lúc đó, Shin chi còn biết rằng, anh chàng không thể vì hạnh phúc riêng, mà để mẹ mình tàn nhẫn chia cắt nó và Thường Khánh. Dù hình như, Shin iêu nó thật....nhưng có thế đi chăng nữa, thì anh chàng cũng sẽ cạnh tranh công bằng, chứ hok bao h dùng cái cách nhơ nhớp này để có được nó...

Bất giác, Shin mỉm cười.

CHƯƠNG 89

Tóm tắt chap trước:Dù đã khẳng định là chỉ yêu mỗi nhau mà thôi, nhưng Thường Khánh và Thùy Anh vẫn không nhận được sữ đồng ý từ gia đình, ngược lại, mọi chuyện còn rối bời hơn, khi ba nó quyết định áp đặt lệnh cấm vận điện thoại, internet,... đối với nó. Nó mất tự do hoàn toàn. Chưa hết, cứ mỗi lần ra khỏi nhà là có vệ sĩ đi theo giám sát hành động của nó. Vào lớp, nó chỉ dám nhìn chứ không dám nói chuyện với hắn....Trong khi đó, tình hình Thường Khánh cũng không khá hơn hi ông Duy đã quyết định tổ chức lễ đính hôn cho anh chàng và Hy Vân hè này. Về phần Shin, anh chàng luôn tự trách mình vì nghĩ rằng mình chính là nguyên nhân làm nó đau. Thế là, Shin âm thầm vạch ra một kế hoạch....

Chiều thứ bảy.

Ba Thường Khánh bay sang Đài có chút chuyện, chỉ còn mình mẹ anh chàng ở nhà cùng mấy người giúp việc.

Hôm nay anh chàng vừa cãi nhau với nó, cũng chỉ mấy chiện lặt vặt, kiểu như là

>> Bắt đầu điệp khúc.

Thế nhưng...cãi nhau thế mà vui....

Tuy cả hai đứa đều giấu tit cái chuyện bị cấm đóan kia đi và

cố tỏ ra bình thường, nhưng dường như, cả hai đều đã nhận ra sự khác lạ trong cách cư xử của nhau.

Thường Khánh đang đọc sách trong phòng thì có người mở cửa.

_Thường Khánh!...Mẹ vào nhé -Bà Yến, mẹ anh chàng nói rồi đẩy cửa vào.

Ngày xưa, bà Yến là một tiểu thư của một tập đòan đá quý. Bà mang một vẻ đẹp dịu dàng, sắc sảo, có chút jie đó khắc khổ, dù từ nhỏ tới lớn bà luôn là "lá ngọc cành vàng", và đôi mắt đen láy thì luôn phảng phát một nỗi buồn khó tả. Bà vốn là người đàn bà sống khép kín, ít xuất hiện trước đám đông hay các buổi họp báo, chỉ lặng lẽ làm một cái bóng sau lưng chồng, không một chút đòi hỏi, thở than, dù cho ba Thường Khánh luôn đối xử lạnh lùng ....

_Mẹ....

Bà Yến tươi cười, trên tay là một cốc nước cam. Bà đặt cốc nước lên bàn, nói:

_Mẹ pha cho con đó, uống cho hết, mẹ thấy dạo này con ốm đi nhiều rồi!

_Dạ....

Rồi bà nhìn Thường Khánh, đứa con duy nhất của mình- một cái nhìn khó hiểu và tội lỗi. Xong, bà bước ra khỏi phòng

Thường khánh cũng biết rằng mẹ mình có gì đó không ổn, nhưng anh chàng không lấy làm lạ, vì trước giờ, bà luôn có những hành động lạ lùng như thế.

iSach-info

CHƯƠNG 90

Nhà Mạnh Khoa.

Anh chàng đang làm bài tập trên phòng riêng. Điện thoại chợt reo. Tất cả các điện thoại nhà Mạnh Khoa đều chung một đường dây, cái dưới nhà reo thì cái trên phòng anh chàng cũng reo. Nghĩ không phải việc của mình, Mạnh Khoa hok bắt máy.

Một lát sau, có tiếng người giúp việc dưới nhà gọi lớn.

_Cậu chủ ơi! Có điện thoại từ BV gọi đấy ạ!

Mạnh Khoa giật thót, trả lời:

_Tôi biết rồi

Rồi Mạnh Khoa bắt máy lên. Anh chàng đâu biết rằng, mẹ anh chàng đang ngồi xem báo phòng bên, nghe thấy có điện thoại từ BV gọi cho con trai mình, bà cũng âm thầm nhấc máy....

_Alo^, bác sĩ Lương ạ?- Mạnh Khoa lễ phép.

_Cháu làm phiền bác sĩ quá....

Mạnh Khoa mừng rỡ:

_Thật ạ bác sĩ. Nếu được như vậy bác sĩ cứ đăng kí cho cháu, cháu sẽ tìm cách sắp xếp để bay qua đó!

_Dạ vâng ạ. Cảm ơn bác sĩ. Cháu sẽ đến ạ.

Píp.

Gác máy lên. Nhịp tim Mạnh Khoa vẫn còn đập nhanh. Không có tính từ nào đủ chuẩn để diễn tả hạnh phúc của anh chàng lúc này. Mấy hôm nay, Mạnh Khoa luôn sống trong khắc khoải với cái suy nghĩ mình sẽ trở thành một thằng mù. Cho đến ngày hôm nay...

Anh chàng ngả người lên giường, môi nở một nụ cười....Chuyện tàu xe qua đó thì anh chàng có thể viện cớ với ba mẹ được. Tiền cũng hok thiếu....Có lẽ mọi việc sẽ trót lọt....Nếu phẫu thuật thành công mà ba mẹ Mạnh Khoa vẫn chưa biết gì về chuyện này thì....anh chàng định bụng là sẽ giấu nhẹm nó đến cuối đời...Đang suy nghĩ vẩn vơ thì....

_Tại sao con lại giấu mẹ?- Cánh cửa phòng Mạnh Khoa mở toang và mẹ anh chàng cũng đang đứng đó từ lúc nào...

Anh chàng chưa kịp phản ứng thì bà Lan- mẹ Mạnh Khoa đã bước đến bên giường anh chàng, tức giận:

_Chuyện lớn thế này mà con không chịu nói...Lỡ có chuyện gì thì ba mẹ biết làm sao??? Con định khi người ta không có giác mạc để hiến cho con, rồi con mù, mới nói cho ba mẹ biết hay sao?????

Mạnh Khoa cúi đầu:

_Con xin lỗi..Con sợ ba mẹ lo nên

CHƯƠNG 91

_Con....lớn rồi mà còn dại lắm!- Bà Lan dí tay vào đầu Mạnh Khoa- Con là đứa con duy nhất của ba mẹ, con có chuyện gì thì làm sao ba mẹ sống nỗi...- Vừa nói, nước mắt bà vừa trào ra.

Mạnh Khoa ôm lấy mẹ:

_Con biết lỗi con rồi. Mẹ đừng khóc.

Bà Lan vuốt tóc anh chàng, mỉm cười trong làn nước mắt:

_Ơn trời, cũng còn may....Không bao giờ được giấu ba mẹ chuyện lớn như thế này nữa nghe chưa~

Một ngày âm u.

Thường Khánh vừa về tới nhà, chưa kịp tháo giày. Một người giúp việc hớt hải chạy ra.

_Cậu chủ ơi! Có chuyện rồi. Bà chủ lên cơn đau tim, phải nhập viện rồi ạ!

Mặt Thường Khánh chuyển sắc:

_Chị nói cái gì? Mẹ tôi.....-Mất vài giây để láy lại bình tĩnh, Thường khánh tiếp- Bà đang ở BV nào?

_Dr.Paolo ạ!

Đưa cặp cho người giúp việc mang lên phòng rồi Thường Khánh chạy như bay ra garage lấy xe, vọt đến BV.

Bệnh viên tư Dr.Paolo, một bệnh viện nổi tiếng.

Phòng cấp cứu. Một cấp dưới của ba Thường khánh và một người giúp việc đang đứng chờ ngoài cửa. Anh chàng chạy đến, vừa nói vừa thở:

_Mẹ tôi....mẹ tôi sao rồi?

_Dạ...đang cấp cứu, chưa có kết quả ạ- Người giúp việc trả lời.

Thường Khánh đấm tay vào tường rồi quỵ xuống băng ghế trước cửa phòng cấp cứu, anh chàng đưa tay lên vuốt mặt "Mẹ...Không thể có chuyện gì xảy ra với mẹ được...."

9h đêm.

Thường Khánh vẫn ngồi đó như một bức tượng làm bằng đá, ánh mắt sắc lạnh, nhìn chằm chằm xuống sàn BV. Anh cấp dưới của ông Duy và chị giúp việc thay nhau đi mua đồ cho anh chàng rồi bảo ăn bảo uống thế nào Thường Khánh cũng chỉ lắc đầu "Tôi chưa đói"

Ông Duy cũng hết thuốc chữa...vợ đang cấp cứu trong BV, mà không vào thăm lấy được 5 phút, cả một cuộc điện thoại hỏi thăm cũng không. Dù cho có bận bịu như thế nào thì như thế cũng thật quá đáng, Vợ chồng sống với nhau cả mấy chục năm, không có tình thì cũng còn nghĩa....Vậy mà đằng này.....

Chợt, cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Một vị bác sĩ trong trang phục xanh quen thuộc bước ra.

Thường Khánh lao đến ổng, nôn nóng hỏi dồn:

_Bác sĩ, mẹ tôi có làm sao không? Không có chuyện gì với bà ấy chứ?

Ông bác sĩ tháo cái khẩu trang ra, tươi cười:

_Bệnh đau tim của mẹ cậu tái phát, may mà bà ấy được đưa vào BV sớm, nếu không thì...-Ông bác sĩ chợt im lặng rồi tiếp -Dù sao, bây giờ bà ấy cũng qua cơn nguy kịch rồi, nhưng mọi người phải đảm bào rằng đừng bao giờ để bệnh nhân bị xúc động quá, hậu quả sẽ khó lường lắm đấy!

_Cảm ơn bác sĩ....

_Trách nhiệm của chúng tôi mà- Ông bác sĩ cười, tiếp- BV sẽ theo dõi bà ấy qua đêm, nếu đến ngày mai, không có dấu hiệu gì khả nghi thì người nhà có thể vào thăm bệnh nhân....Còn bây giờ, cậu đi theo tôi làm thủ tục.

_Dạ...

Thường Khánh gật đầu với ông bác sĩ rồi quay ra nói với người giúp việc của nhà và anh chàng cấp dưới:

_Hai người về được rồi...Tôi sẽ ở đây với mẹ tôi...

_Nhưng cậu chủ....- Chị giúp việc có vẻ khó xử.

_Cứ nói với ba tôi như vậy. Chị về đi, đừng lo cho tôi.

_Dạ....-Chị người làm xếp re.

Thật ra trong cái gia đình không giống một gia đình này, mẹ là người duy nhất mà Thường Khánh yêu thương. Chỉ có điều, anh chàng luôn lạnh lùng và không biết thể hiện tình

iSach-info

cảm đó như thế nào.

CHƯƠNG 92

1.Một buổi sáng đẹp trời. Tại ngôi biệt thự nhỏ xinh của gia đình nó.

Lão Quân sau khi chuẩn bị bữa sáng, hiện đang ngồi đọc báo trên bộ salon. Vừa nhấp một ngụm 7up, lão vừa lật sang trang 2, một cái tít to đùng đập vào mắt lão "Nữ Hoàng Điện Ảnh Lee Son Jin sắp trở thành mẹ chồng". Lão hai mém phun hết hụm nước. Lão vội dán mắt vào đọc từng chữ trên trang báo.

"Gần đây, tin đồn về việc Lee Son Jin chuẩn bị có con dâu đã được lan truyền với tốc độ chóng mặt trên một số mặt báo điện tử và các trang web tại Hàn Quốc. Và để xác minh chuyện này, ngày hôm qua, tờ KoreaToday đã có một cuộc phỏng vấn nhanh với nữ hoàng điện ảnh Hàn Quốc Lee Son Jin"...."Nữ hoàng đã trả lời rất thẳng thắn rằng con trai bà đang yêu một người con gái Việt Nam"...."Và thật bất ngờ, cô gái đó lại chính là con gái cưng của Chủ tịch Tập đoàn địa ốc SunWEST- một tập đoàn khá danh tiếng và có thế lực trên thương trường TG"....

Vừa lúc đó, nó bước từ trên lầu xuống. Mới ngủ dậy nên mặt còn ngái ngủ thấy rõ.

_Anh hai, ba đâu?- Nó gãi đầu.

Lão Quân vội nhét tờ báo sau lưng, không thể để nó thấy, nó sẽ sốc mất.

_À...Ba đi làm sớm rồi....

Thấy ông anh hai đang giấu giấu giếm giếm cái gì đó sau lưng, nó buột miệng:

_Cái gì sau lưng anh zậy?

_Đâu có gì!- Lão Quân chối.

_Rõ ràng là có!...-Nó khăng khăng- Nếu không thì sao bản mặt anh lại lấm la lấm lét như ăn trộm thế kia?

_Mắt mày bị jie zậy? Mặt tao vẫn bình thường mà....-Lão hai kiên quyết gạt phăng.

Nó chống nạnh một bên, cười ranh ma:

_Nhẹ nhàng không chịu, muốn dùng vũ lực phải hok? Rượu mời hok uống mà đòi uống rượu phạt.....

Nói rồi nó lao vào....cái lưng anh nó, cố giật lấy giật để cái vật từ trên tay anh nó mà nó vẫn chưa biết là cái jie. Nhưng sức anh nó cũng trâu lắm, lão quyết "kháng cự" cho tới cùng, không để nó có cơ hồi chạm vào tờ báo.

Thấy tình hình không ổn, nó bèn giở chiêu khác. Đột nhiên, nó dừng lại sau một hồi tranh tài quyết liệt và nhìn ra cổng, reo lớn, mặt hớn hở:

_Chị Tuyết! Sao lâu quá chị hok tới chơi?

Lão Quân nghe đến tên "Tuyết" là y rằng, lão nhổm người lên, ngó ra ngoài, giọng phấn khích:

_Tuyết, em đến sao không.....

Nó thừa cơ hội anh nó không để ý, liền nhảy bổ zô vồ lấy cái vật mà anh nó quyết "ém" cho bằng được. Ra là một tờ báo.

Lão Quân vừa kịp định thần sau khi bị con em tinh quái đánh bại.

_Mày.....

Nó xoay tờ báo lại cho đúng chiều, khịt mũi:

_Để xem, có tin tức jie động trời mà anh lại....

Nó nín bặt bất thình lình. Vì mắt nó vừa lia qua dòng chữ tiêu đề bài báo quái ác ấy. Trạng thái của nó bây giờ giống hệt anh nó hồi nãy.

Mất thêm vài giây để mắt nó lướt qua mấy ý chính của tờ báo. Rồi nó ngồi sụp xuống ghế, tờ báo rơi xuống.

Sốc. Nó sốc đến mức chẳng nói được gì. Tai nó ù đi, đầu ong ong. Vậy là mẹ Shin đã chính thức thừa nhận nó cùng vị trí "con dâu" với giới truyền thông. Mà nhân vật chính là nó thì chả biết gì cho tới khi đọc tờ báo này. Còn ba nó thì chắc chắn đã biết chuyện này từ trước.

Đầu óc trống rỗng. Không hiểu được....tại sao mẹ Shin lại làm như vậy? Tại sao ba nó lại nhẫn tâm đến thế?

Nghe thấy tiếng lạo Quân gọi nó nhưng nó chả màng đáp lại....nó hok muốn làm jie bây giờ cả.

Bệnh viên, nơi mẹ Thường Khánh đang nằm.

Hôm nay là ngày nghỉ, rốt cuộc thì một doanh nhân tài ba,

một Chủ tịch Hội Đồng Quản Trị bận bịu cũng trích ra được một ít thời gia từ quỹ thời gian vàng ngọc của mình để đến thăm vợ.

Căn phòng bà Yến đang nằm dưỡng bệnh là một phòng cao cấp của BV với đầy đủ tiện nghi như ở khách sạn.

Trong phòng,bà Yến đang nằm trên giường, mặt trắng bệch, môi khô rang, ánh mắt luôn nhìn về phía xa xăm. Tay trái bà được truyền nuóc biển.

Thường Khánh đang ngồi túc trực cạnh mẹ.

Ông Duy ngồi phía cuối giường. Dửng dưng.

_Thường Khánh...- Bà Yến bỗng cất giọng yếu ớt, với lấy tay anh chàng.

Anh chàng vội nắm lấy bàn tay lạnh giá của mẹ. Bà Yến cười, nụ cười khô khan, tiếp:

_Mấy hôm nằm dưỡng bệnh ở đây, mẹ đã suy nghĩ về bệnh tình của mình....-Ngừng một lát, khóe mắt bà bắt đầu cay cay-Mẹ biết mình không còn được sống bao lâu nữa...

CHƯƠNG 93

_Mẹ...-Thường Khánh lên tiếng, định ngăn lời nói của bà.

_Để ẹ nói hết...-Bà Yến ngắt lời anh chàng- Mẹ biết...ai mắc bệnh này mà bị tái phát thì đều khó sống nổi....Nhưng mẹ không muốn ra đi như thế này...mẹ còn quá nhiều điều chưa thực hiện được.....Nhất là chuyện của con....-Bà siết chặt lấy tay Thường Khánh, tiếp- Trước khi chết, mẹ muốn được tận mắt chứng kiến lễ thành hôn của con và Hy Vân...có được không?

Thường Khánh nghe như sét đánh ngang tai.

Trời ạ, phải làm sao đây? Thường Khánh không hề yêu Hy Vân, nhưng từ lâu bà Yến đã thầm xem Hy Vân là con dâu rồi...Bây giờ, bệnh tình của mẹ anh chàng như thế này, nếu anh chàng quyết tâm không đồng ý hôn ước đó, chăng khác nào....anh chàng đang tâm để mẹ mình chết mà không nhắm mắt.

Đầu óc Thường Khánh đang rối bời vì không biết tính làm sao thì bà Yến tiếp tục lập lại câu hỏi:

_Có được không con?

Là con, Thường Khánh không thể bất hiếu cãi lời mẹ vào lúc này. Bất đắc dĩ, anh chàng gật đầu, mỉm cười nhưng trong lòng buốt nhói:

_Dạ được, con sẽ kết hôn với Hy Vân...Mẹ yên tâm...

_Cảm ơn con-Bà Yến cười mãn nguyện, rồi tiếp- Thật ra, hồi còn khỏe, mẹ và một người bạn có đi coi ngày cho con rồi...Ngày 2 tháng sau là hợp nhất cho hai đứa đính hôn đó...Con bảo nó rồi hai đưa chuẩn bị đi...

Phía sau, ông Duy cũng đang khấp khởi mừng thầm. Điều khiển Thường Khánh được lần này, thì chắc chắn sẽ còn có được những lần sau. "Rốt cuộc"- Ông nghĩ thầm "Điểm yếu của thằng bé ương bướng này chính là mẹ nó..."

Mấy hôm nay. Nó như một con câm, không nói không rằng. Một con bé vốn năng động, hoạt bát như nó, vậy mà bây giờ, mặt lúc nào cũng như cái bánh bao, hết ăn rồi ngủ, hết nằm rồi lại đi ra vườn... Cứ luẩn quẩn wanh nhà thế cho đến hết ngày....

Ba nó tuy xót con lắm, nhưng vì chuyện "đại sự", ông đành tạm thời hy sinh hạnh phúc của nó.

Kể từ hôm nó bị cấm vận nào là điện thoại, rồi internet,....Cứ lần nào ra khỏi nhà, đi mua đồ hay đi học thêm, nó cũng được đưa bằng xe hơi, có vệ sĩ theo sau. Riết rồi nó chẳng muốn đi đâu. Vì đi đâu, người ta cũng hiếu kì đổ con mắt nhìn theo nó, với hai ông vệ sĩ lù lù đi sau. Hòan toàn mất tự do. Vào lớp, cứ nói chuyện với mấy thằng con trai là 2 ông vệ sĩ lại nhìn nó chặm chặp, khó chịu lắm cơ. Nhưng nó chả làm gì được. Chỗ học thêm mà nó học chung với Thường Khánh, ba nó cũng đã cho nó nghỉ và đăng kí chỗ học khác. Nói chung là cách li toàn tập với anh chàng.

Suýt nữa là ba nó mướn gia sư về nhà kèm riêng rồi, nó năn nỉ dữ lắm mới được đi học thêm như bình thường.

Nếu không học lớp hè tăng cường, thì chắc cả tháng nay nó cũng không được gặp Thường Khánh....

Một buổi tối. Nó ngồi một mình trên sân thượng. Trời đêm nay nhiều sao quá. Lâu rồi nó không lên đây ngắm sao...

Gió thổi nhè nhẹ, mơn trớn da thịt nó. Nó khẽ rùng mình. Lòng nó đang rối bời vì không biết tính sao....Hôm nay là ngày 17 rồi, cuối tháng này, nó phải bay qua Hàn để chuẩn bị đính hôn với Shin. Chết mất!

Mà không biết giờ này hắn đang làm gì nữa....Nó đâu biết rằng, hắn cũng đang vướng phải một đống chuyện rối nùi như mới bòng bong, không có lối thoát...

CHƯƠNG 94

_Thùy Anh....-Giọng ba nó phía sau lưng

Nó giật mình quay lại.

_Ba...

Ông Nghĩa bước lại, ngồi xuống bên cạnh nó, lên tiếng:

_Cả tuần rồi, con không nói một lời nào, ba lo lắm....

Nó cười chua chát:

_Con không sao đâu ba, con sẽ cố gắng mạnh khỏe cho đến khi lễ đính hôn diễn ra. Con không để ba thất vọng về con đâu....

Ông Nghĩa nhìn nó, đôi mắt đượm buồn:

_Ba xin lỗi...Nhưng vì hạnh phúc lâu dài của con, ba đành phải làm như thế....

_Hạnh phúc của con ư?- Nó ngắt lời ba mình- Nếu vậy thì, thật là lạ vì con không hề cảm thấy hạnh phúc.

Nó ráng cầm nước mắt khi nói đến đó.

_Đó là bây giờ thôi...-Giọng ba nó lại vang lên, đều đều- Sau này, khi con quen rồi, mọi chuyện sẽ khác....

Nó cố cười, nụ cười không đúng nghĩa:

_Con cũng hy vọng là vậy, vì dù jie bây giờ, con cũng không còn đường thoát. Chỉ là....- Nó ngước lên nhìn bầu trời đầy sao- Chỉ là, con cảm thấy có lỗi vì đã không thể mãi mãi ở bên tên ngốc ấy như đã hứa...

_Con đang nói về thằng bé Thường Khánh đó sao?- Ba nó chợt hỏi- Nó không xứng đáng để con nhắc đến như thế nữa đâu....

Nó nhìn ba nó khó hiểu.

_Chờ ba một chút!- Ba nó nói rồi đi nhanh vào nhà.

Một lát sau, ba nó trở lại với một tấm thiệp màu vàng nâu trên tay.

_Thằng nhóc đó sẽ đính hôn với con gái chủ tịch tập đoàn T.O.P vào ngày 2 tháng tới. Con chưa biết sao?

Nói rồi ba nó đưa tấm thiếp cho nó. Nó nhìn ba nó trân trân, nó vừa nghe lầm chăng....Không lẽ nào, Thường Khánh lại khuất phục nhanh đến thế?

Không thể nào....Hắn còn ương ngạnh và kiên trì hơn cả nó, hắn không đời nào quỵ ngã dễ dàng như vậy....

Nó run run mở tấm thiếp. Dòng chữ dát kim tuyến màu vàng đậm đập vào mắt nó. "Âu Thường Khánh~đính hôn cùng~Giang Hy Vân"

Nó cắn môi. Một tay vịn chặt vào thành ban công. Tuy rất sốc, nhưng nó không còn nước mắt để khóc nữa rồi....

Cả đêm hôm đó, nó không ngủ được. Suốt đêm, nó giương mắt nhìn lên trần nhà. Chuyện giữa hai đứa kết thúc thật rồi sao????? Nó không muốn tin...Quãng thời gian hai đứa từng

có. Quãng đường hai đứa từng đi. Bao nhiêu thăng trầm sóng gió xảy ra, hai đứa vẫn nắm tay nhau...Vậy mà, đùng một cái....Tất cả vụt tan. Như một giấc mơ.

Bấy lâu nay, nó có thể dũng cảm đấu tranh như vậy, là vì có hắn tiếp sức, Tuy đã bị dồn đến bước đường cùng. Nó vẫn chưa thấy thật sự tuyệt vọng, vì nó biết, bên cạnh nó vẫn còn có hắn....Vậy mà.....

Mắt nó long lanh....

Bất chợt, những kỉ niệm ngày xưa ùa về. Lần đầu hai đứa gặp nhau. Những lần hai đứa đi chơi với nhau, những câu chuyện dở khóc dở cười....Tất cả hiện lên trong tâm trí nó...

Nó nhắm mắt như để xua đuổi những kí ức đó, nó không muốn mình mãi chìm đắm trong chuyện này nữa...Nó biết rằng, mọi chuyện đã kết thúc thật rồi....Ngày Thường Khánh đính hôn với Hy Vân có lẽ cũng là ngày nó trở thành vị hôn thê chính thức của Shin....Mọi chuyện đã thật sự kết thúc.....

Một giọt nước mắt lăn dài trên má nó...Nóng hổi.

CHƯƠNG 95

Violet Res.

Nhỏ Lam đang phụ mấy anh chị nhân viên dọn dẹp bàn ghế sau khi khách đã về hết. Từ hồi nó nghỉ làm đến giờ, việc càng chồng thêm việc. Lại không có ai dể nói chuyện => hơi bị buồn.

Con nhỏ vừa ngơi tay thì chuông điện thoại reo. Nó bắt máy mà không nhìn xem ai gọi:

_Alo^

_A...Mạnh Khoa hả?

_Được thôi.

_Okie- Con nhỏ nhí nhắng đáp.

Con nhỏ vừa cúp máy, vừa tiếp tục bắt tay vào công việc thì điện thoại lại đổ chuông. Lần này là số điện thoại bàn nhà con bạn thân nhất của nhỏ- là nó chứ ai.

_Alo^

Nhỏ Lam trợn tròn, vội hỏi lại:

_Cái jie? Sân bay? Bồ đang nói gì vậy?

- Nó hạ giọng-

iSach.info

_Ừ...-Nhỏ Lam vội đáp, mà trong lòng chẳng hiểu mô tê chi.

_....

Cái jie vậy trời. Nhỏ Lam nhét điện thoại vào túi. Mấy hôm nay đi học, nó chẳng nói chẳng rằng, chẳng kể chuyện gì. Đùng một cái. Ngày mai gặp nhau ở sân bay. Bó tay thật!

Ban đầu, nhỏ Lam hơi giận nó, vì bạn bè mà nó lại giấu nhỏ chuyện thế này. Nhưng nhớ lại mấy tên vệ sĩ hay kè kè theo nó, con Lam lờ mờ hiểu ra...

CHƯƠNG 96

Một ngày thu lạnh lẽo tháng 8.

Buổi sáng.

Sân bay chộn rộn người qua kẻ lại. Người thì bịn rịn đưa tiễn, người thì hạnh phúc

mừng đón thân nhân. Nước mắt có, nụ cười có.

Nó mặc một chiếc váy trắng, khoác ngoài là chiếc áo da hàng hiệu, tóc để xõa tự nhiên, gương mặt vô cảm, bước vào sân bay. Kế bên là ba nó,lão Quân và nhỏ Lam. Có cả một người thân tín của mẹ Shin, do mẹ Shin sai qua đây để đón nó qua bển. Không có sự xuất hiện của Shin, anh chàng đã về nước trước hai ngày rồi

Theo sau là mấy người vệ sĩ xách vali cho nó.

Nó liếc nhìn đồng hồ. 8.30

9h máy bay sẽ cất cánh.

Đến nơi chiếc máy bay đang tọa lạc. Dòng người lũ lượt bước lên máy bay.

Chỉ còn nó và một số ít người nữa chưa lên.

_Thùy Anh!- Ba nó siết chặt tay nó- Con qua bên đó, phải tự biết chăm sóc ình đấy!

Ba nó sợ một cô tiểu thư được cưng được nâng như trứng, hứng như hoa như nó sẽ hok tự lập được.

_Con biết mà.....- Nó cười nhạt

Người đàn ông thân tín của bà Lee, mà ba nó hay gọi ông Park, lên tiếng, tiếng Việt hẳn hoi:

_Ông Trần cứ yên tâm. Chúng tôi sẽ chăm sóc cho tiểu thư chu đáo.

Ba nó gật đầu, cười.

Kế đến là anh hai nó, lão bước lên, xoa đầu nó:

_Thùy Anh.....-Lão nhìn nó bằng đôi mắt thông cảm, mà không biết nói jie.

Nó gắng cười, để ông anh yên tâm.

_Em không sao đâu mà.

Ông Park nhìn đồng hồ rồi nói:

_Tới giờ rồi. Chúng tôi nên lên máy bay thôi, thưa tiểu thư.

Nó gật đầu. Con Lam bước đến bên nó, mắt con nhỏ long lanh như sắp khóc:

_Thùy Anh, mình không ngờ bồ lại bị như thế này....

Nó mỉm cười, trấn an con bạn:

_Mình còn cười được thì bồ không dc khóc.

_À....-Nhỏ Lam chợt nói- Thật ra, còn một chuyện, nhưng mà....đợi zụ này lắng xuống, mình sẽ cho bồ biết....

Nó nhìn nhỏ bạn, khó hiểu.

Ông Park bỗng cất tiếng sau khi sai mấy người vệ sĩ xách mấy cái vali lên máy bay:

_Chúng ta đi thôi tiểu thư!

Nó ôm nhỏ Lam như một hành động khi chia tay, nói nhỏ:

_Ba mình ình xài lại di động rồi, có jie gọi ình nhaz.

Không đợi nhỏ Lam trả lời, nó buông con nhỏ ra, bước lại anh nó và ba nó rồi ôm hai người. Ba nó nhìn nó, trìu mến:

_Mấy hôm nữa, ba và anh hai sẽ qua sau....

_Dạ....

Nó đáp rồi cùng ông Park bước lên máy bay, không quên vẫy tay chào mọi người.

Chiếc máy bay có nó ngồi ở trong bắt đầu chuyển động, nhanh dần, nhanh dần rồi lao vút đi trên đường băng....bỏ lại phía sau cảnh vật và hai hàng cây cứ thế trôi tuột dần....

Cũng như nó.

Bỏ lại phía sau những kí ức đang trôi tuột dần vào quá khứ.....

Bỏ lại phía sau:..Hắn....

CHƯƠNG 97

Hôm nay là ngày mẹ Thường Khánh xuất viện. Tuy vẫn còn khá yếu và mệt mỏi, nhưng "thần sắc" của bà có vẻ đã khá hơn nhiều.

Trong số những người đón bà Yến xuất viện, có cả Hy Vân- trên danh nghĩa là con dâu tương lai, chứ không còn là con gái của một người bạn nữa.

Chiều nay, ba Thường Khánh sẽ tổ chức họp báo công bố dự án mới của Tập đoàn, và cũng là để chính thức công nhận Hy Vân sẽ là con dâu.

Tất nhiên là Thường Khánh và Hy Vân sẽ đến dự. Có cả ông Luân, ba cuả cô ả, mới bay từ Đài Loan về nữa.

Vì bà Yến, Thường Khánh đã không còn phản kháng nữa.... Bây giờ anh chàng như con cá nằm trên thớt rồi. Nên ông Duy muốn làm jie mà chả được....

Seoul. Tại ngôi biệt thự khủng của gia đình Shin.

Nó vừa tới nơi thì đã thấy Shin, dì Tư và mẹ anh chàng đang đứng chờ nó.

Nó bước xuống xe, nét mặt có phần mệt mỏi sau một chuyến bay dài mấy tiếng đồng hồ, nhưng vẫn mỉm cười, cúi đầu 90 độ, chào mẹ Shin và dì Tư.

Mẹ Shin nắm tay nó, ánh mắt lấp lánh, nói gì đó.

Dì Tư dịch lại:

_Chị ấy báo rằng cháu đến là tốt rồi, dù jie chị ấy và cháu cũng sắp trở thành mẹ con, nên không cần phải lễ nghĩa như thế....

Nó gật đầu lễ phép:

_Dạ....

Dì Tư nói:

_Thôi, chắc cháu cũng mệt rồi.- Rồi Dì quay lại bảo Shin-Shin, đưa Thùy Anh lên phòng nghỉ đi...

_Dạ.- Shin giật cái thót, vì nãy giờ anh chàng đang mãi suy nghĩ một chuyện, nên giật mình khi bị kêu.

Shin xách vali cho nó. Hai đứa bước lên cầu thang. Nó có vẻ xanh xao hơn hồi trước nhiều. Shin nhìn nó đầy lo lắng....

Nhưng nó cố "bơ" ánh mắt của Shin, vờ vui vẻ như không có chuyện jie. Nó cũng không hiểu tại sao mình phải làm như zậy, chắc là... tại nó không muốn người khác lo lắng vì nó nữa.

_Anh Shin nè- Nó bắt chuyên- Em gái anh đâu?

_À, nó đi học bale, cũng gần về rồi....- Shin đáp.

Nó đảo mắt nhìn xung quanh, lí lắc nói:

_Whoa.....Nhà anh đẹp thật đấy....

Vừa nói xong thì hai đứa lên tới phòng nó. Shin mở cửa phòng, xách đồ đạc của nó zô. Nó bước vào theo.

Phòng nó ở đây rộng gấp đôi phòng của nó ở nhà. Dù phòng nó ở nhà cũng phải nói là rộng lắm rồi....Tất nhiên, trong phòng có đầy đủ tiện nghi: salon, máy lạnh, quạt, lò sưởi, tủ lạnh, TV,.....

Và cái giường của nó ở đây thì....cứ như một cái giường công chúa vậy. Rất sang trọng, với một màu trắng ngà trang nhã....

Bình thường thì chắc nó đã chóang ngợp đến mức đờ người ra rồi. Nhưng trong hoàn cảnh này, nó chẳng màng quan tâm tới chuyện cái giường này đẹp cỡ nào, cái phòng này tiện nghi cỡ nào.....

Thế nhưng, trước mặt Shin, nó vẫn cố tỏ ra là một con nhóc vui vẻ, hồn nhiên của ngày xưa. Nó tía lia:

_Woaaaaaa Phòng em đẹp thật đó, Nhìn cái cửa này coi [Nó chạy đến vịn vào cánh của phòng]...Đảm bảo là gỗ quý, phải hok anh Shin?...Còn cái giường này nữa [Nó lại chạy lại chỗ cái giường, thả phịch người xuống] Chắc phải trên dưới trăm triệu tiền Việt Nam....Với lại cái lò sưởi....

Nó cố làm ra vẻ thích thú, chạy lại cái lò sưởi thì Shin chợt kéo tay nó lại....Anh chàng nhìn thẳng vào mắt nó, giọng ấm áp:

_Đừng cố tỏ ra mình vẫn bình thường nữa...Em không giỏi đóng kịch đâu- Ngừng một lát, Shin tiếp -Anh biết em đang rất đau...Xin lỗi vì anh chính là nguyên nhân.....

Nó giật tay ra khỏi Shin, lảng tránh ánh nhìn của anh chàng. Nó nghĩ jie vậy chứ. Shin là diễn viên, còn nó thì lại múa rìu

qua mắt thợ....

_Em nghỉ đi! Anh ra ngoài đây- Shin lên tiếng phá tan sự im lặng.

Anh chàng nhanh chóng bước ra ngoài, với dáng vẻ như là....anh chàng đang tự trách mình vì đã đem lại đau khổ cho nó....

Thật sự lúc đó, nó chỉ muốn gọi Shin lại và nói rằng....nó không trách Shin.....Nhưng cổ họng nó cứng đờ i, đầu óc nó trống rỗng...Nó không làm được.

Shin đóng cửa phòng lại. Nó ngồi phịch xuống nệm, mệt mỏi....

CHƯƠNG 98

Tóm tắt chap trước:Thường Khánh vì chữ hiếu đành chấp nhận đính hôn với Hy Vân. Nó cũng bay sang Hàn Quốc để chuẩn bị cho lễ đính hôn của nó và Shin. Cả hai đều vô cùng đau đớn không có lối thoát như nhau. Trong khi đó, mẹ Mạnh Khoa đã phát hiện ra căn bệnh mắt của con trai mình. Nhưng may mắn thay, một BV ở Hàn thông báo rằng đã có người hiến giác mạc. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?

ENJOY!

Tối hôm đó, tại nhà Shin.

Nó vừa tắm xong, đang ngồi trong phòng xem mấy cuốn sách dạy tiếng Hàn thì có tiếng gõ cửa.

"Thùy Anh. Anh đây!"

Nó vứt cuốn sách lên giường rồi chạy ra mở cửa. Shin mỉm cười gượng gạo với nó rồi bước vào.

Thấy quyển sách, Shin bật cười cầm lên:

_Em cũng học tiếng Hàn nữa hả?

_Hồi đó, vì tình iêu đối với Jun Ki oppa, em cũng có đi học vài lớp, sau này vì bận quá nên thôi...-Nó cười- Nhưng nếu ôn lại chắc em sẽ nhớ...

_Jun Ki hyung???- Shin trợn mắt.

_Zạ...-Nó cũng tròn mắt nhìn Shin, làm jie mà anh chàng ngạc nhiên zữ zậy.

_Haha, tưởng ai. Em thích lão già đó à?

Nó sáng mắt, nghe giọng điệu Shin, hổng lẽ, Shin quen Jun Ki???:

_Bộ anh....

Biết nó định hỏi gì, Shin nói ngay:

_Hơi bị thân đấy nhá, Hyung là hậu bối của mẹ anh....Vì ngoại hình và tính cách giống nhau nên bọn anh dễ kết thân...

_Ngoại hình giống á????- Nó phì cười.

_Em không thấy thế sao?

Nó lắc đầu lia lịa như pha trò.

_Uh nhỉ?- Shin bỗng nhìn sâu vào mắt nó- Nếu anh giống hyung thì em đã thích anh từ lâu rồi....

Nó nhìn Shin một hồi lâu rồi xoay mặt đi.

Shin cũng quay ra chỗ khác, giọng đượm buồn:

_Xin lỗi. Anh cũng không biết tại sao mình lại nói vậy...

Nó không đáp. Shin lên tiếng tiếp

_Anh xuống nhà dưới đây....Lát nữa em xuống dưới ăn cơm nhé!

Nói rồi Shin mở cửa phòng, đi ra ngoài.

iSach-info

Thường Khánh ngồi như một pho tượng trước ban công. 9h tối.

Anh chàng đang nghĩ về nó. Mấy bữa nay, nó không đi học lớp tăng cường hè. Bặt vô âm tính....Bất chợt, anh chàng móc di động ra.

- Giọng nhỏ Lam vang lên bên kia đầu dây.

_Xin lỗi vì đạ làm phiền cô vào giờ này.

- Nhỏ Lam cười.

Im lặng một chút. Thường Khánh tiếp:

_Cô có biết Thùy Anh hiện ra sao rồi không?

-Con Lam có vẻ khó xử. Trước khi bay qua Hàn Quốc, nó đã dặn con nhỏ là đừng để cho Thường Khánh biết. Thế nhưng, nghe giọng của Thường Khánh, nó biết chàng khờ này đang rất lo lắng cho con bạn thân của mình.

Một khoảng lặng. Con nhỏ chợt nói:

Đêm đầu tiên ở nhà Shin. Lạ chỗ ngủ, nên nó thao thức mãi đến gần 2h sáng. Thế nên sáng ra, nó phải ngáp lên ngáp xuống, vươn vai mấy lần mới đặt chân xuống khỏi giường.

Phòng ăn.

Dì tư và Shin đang ngồi ăn sáng. Anh chàng lảng tránh ánh nhìn của nó. Nó gật đầu chào dì Tư. Dì í cười:

_Ừ, con ngồi xuống đi!- Rồi bà quay lại gọi cô người làm [=tiếng Hàn]- Chị Kim lấy cho tôi thêm một cái chén và đôi đũa nữa nhé.

Nhà Shin giàu thật. Một bữa ăn ở nhà Shin chắc chi phí gấp mười lần một bữa ở nhà nó. Dù nhà nó đã là giàu nhất nhì TP rùi. Đến cả ăn sáng ở đây cũng toàn sơn hào hải vị...

Nó đang ăn, bỗng dưng dì Tư chợt nhớ ra điều gì đó và quay ra nói với Shin:

_À...Mẹ con dặn lát nữa hai đứa đi xem lễ phục đó. Đây nè- Dì Tư lôi trong túi ra một tấm danh thiếp- Chỗ wen của mẹ con thì phải...

Shin cầm lấy tấm thiếp. Hai đứa sững sờ nhìn nhau.

Dì Tư cười:

_Có jie mà ngạc nhiên zữ vậy. Còn 3 ngày nữa là lễ đính hôn diễn ra rồi...Hai đứa ăn tiếp đi!

Nó cúi đầu xuống, miếng cá trong miệng nó chợt thấy đắng chát....

Một chiếc limousin màu trắng đục chở Shin và nó đến cửa hàng lễ phục thuộc hàng top của Seoul. Chủ cửa hàng là bạn của mẹ Shin. Người Tài xế chạy ra mở cửa xe cho hai đứa.

Nó miễn cưỡng bước vào, khép nép bên Shin.

Mẹ Shin đã chọn sẵn cho nó một chiếc hanbok phần trên màu vàng nhạt có hoa văn, phần phùng ra màu hồng đậm, tay áo đủ màu, và cái ruy băng to bản màu tím, trông rất trang nhã

và sang trọng.

Nó chẳng màng quan tâm mình sẽ mặc gì trong lễ đính hôn nữa.....Thể nên, mẹ Shin chọn gì thì nó sẽ mặc lấy vậy...

Bức rèm được kéo ra. Nó xuất hiện như một nàng công chúa trong bộ hanbok quý phái.Chỉ cần gương mặt của nó đừng ủ dôt như thể nữa thì sẽ hoàn hảo.

Chị nhân viên quay qua Shin

_Qúy khách thấy thế nào ạ?

Shin đờ người trước vẻ đẹp thánh thiện của nó trong trang phục truyền thống của quê nhà. Anh chàng giật mình khi chị nhân viên hỏi.

_À...Đẹp lắm...

Nó quay lại nói với chị nhân viên bằng tiếng Hàn:

_Vậy em lấy bộ này.

15' sau. Đến lượt Shin thử đồ cưới. Tính anh chàng cũng chẳng kén chọn mấy. Thấy cái nào vừa ý là anh chàng gật đầu liền.

Hai đứa đang ngồi uống nước trong khi chờ nhân viên xếp đồ bỏ vào vali.

Không ai nói gì. Tuy nó không thể ép con tim yêu Shin được và vẫn chỉ xem Shin là anh trai, giống lão Quân thôi nhưng.... Thật ra, đêm qua nó đã suy nghĩ kĩ rồi. Suy cho cùng, Shin không có lỗi trong chuyện này. Nó cũng đâu có trách Shin. Tại sao cứ phải làm tội anh chàng như vậy?

_Anh Shin à...- Nó lên tiếng- Xin lỗi vì đã làm anh căng thẳng mấy bữa nay.

_Không sao đâu nhóc- Anh chàng mỉm cười.

Nó thở hắt ra, nói:

_Thật khó để thực hiện nhưng.....Em sẽ ngoan ngoãn làm cô dâu của anh!

Shin trợn trắng:

_Em không đấu tranh nữa sao?

_Làm được gì nữa đâu chứ!- Nó cố cười.

Shin nhìn nó, ngậm ngùi, thấy nó như thế này, anh chàng còn đau hơn nó.

Bất chợt, Shin nói:

_Này, tại sao em lại thích thằng bé ấy đến vậy?

_Em không biết- Nó xoay xoay ly nước lọc trong tay- Đáng lẽ...Đáng lẽ em rất ghét hắn. Người gì mà lạnh lùng, lúc nào cũng khô khốc như khúc củi, lại còn hay ghẹo em, chẳng coi em ra gì- Nó tuôn ra một hơi như đang kể tội Thường Khánh. Chợt, sống mũi nó cay cay từ lúc nào- Tuy nhiên, mặc dù hắn không nói ra và lúc nào cũng tỏ ra tự kiêu, nhưng bên trong...hắn rất cần ai đó quan tâm....Hắn lạnh lùng để mọi người biết hắn đang cô đơn...Hắn tự kiêu để mọi người chú ý đến hắn- Nó mỉm cười khi nhớ đến hình ảnh ấy, tiếp- Đằng sau cái vỏ bọc mạnh mẽ ấy, là một tâm hồn cô độc và cần được chở che....

Một giọt nước mắt lăn dài trên má nó. Nó vội quệt đi. Shin

lặng người nhìn nó. Nó yêu và hiểu Thường Khánh như thế. Thế nên, chắc chắn nó đau lắm, khi hai đứa bị chia cắt như thế này.

Bất gíac, Shin mỉm cười. Không thể để lễ đính hôn diễn ra. Vì đó là cách duy nhất để anh chàng có thể mãi mãi giữ nụ cười ấy trên môi nó....

Bệnh viện Seoul.

Tuy công việc làm ăn rất bận bịu, thế nhưng bà Lan- mẹ Mạnh Khoa vẫn một mực dẹp sang một bên tất cả, để có thể đưa con trai sang Hàn phẫu thuật.

Mạnh Khoa đang ở cố định trong bệnh viện để chờ đến ngày phẫu thuật.

. Bà Lan đang ngồi trên giường của Mạnh Khoa. Mặc áo bệnh nhân, nhưng anh chàng vẫn "tỏa nắng" như thường. Bà Lan hỏi:

_Con có thấy khó chịu hay nhức đầu gì nữa không?

_Dạ bớt rồi mẹ- Anh chàng cười- Chắc nhờ đổi không khí, nên con thấy thoải mái hơn nhiều.

Bà Lan mỉm cười:

_Vậy thì mẹ yên tâm rồi.

_Mẹ...-Mạnh Khoa nắm lấy bàn tay của mẹ mình- Chỉ có mỗi chuyện ăn với học, vậy mà con cũng không làm xong, bệnh lên bệnh xuống...Con làm mẹ khổ vì con nhiều quá....

Bà Lan cười hiền, dí ngón tay vào đầu anh chàng:

_Ngốc quá! Bệnh tật có ai muốn đâu! Con tự trách mình như thế nữa là mẹ giận đó!

Mỉm cười, Mạnh Khoa ôm chặt lấy mẹ mình, nũng nịu như một đứa con nít, Bỗng nhiên, mặt mày anh chàng say sầm. Mắt lại mờ đi, mọi thứ trước mắt anh chàng như đang bị bao phủ bởi một màng sương dày.

Bà Lan lo lắng:

_Con làm sao vậy? Bệnh lại tái phát nữa phải không? Để mẹ kêu bác sĩ.

_Mẹ!- Mạnh Khoa kéo tay bà Lan lại- Con đỡ rồi.....Với lại, bây giờ mới sáng sớm. Chắc họ chưa đến đâu!

Bà Lan ôm anh chàng vào lòng:

_Thấy con cố chịu đựng như vậy. Mẹ sót lắm.....

_Con chịu được mà- Anh chàng trấn an mẹ mình- Dù sao cũng chỉ còn một tuần thôi là con được phẫu thuật rồi.

Tại một nhà hàng-khách sạn lớn.

Dù là đính hôn thôi, thế nhưng vì ba mẹ Shin quen biết rộng rãi, thế nên khách đến dự cũng phải hơn một ngàn người, chưa kể đến gia đình dòng họ hai bên. Ba nó, anh hai nó và nhỏ Lam vừa bay tới Seoul đêm hôm qua.

Nhỏ Lam dẫn nó từ trong phòng chuẩn bị ra trước cửa để đứng đón khách cùng với Shin và mọi người.

Nó bận chiếc hanbok mà mẹ Shin đã chọn, đầu cài vương miện, búi theo phong cách hiện đại. Mẹ Shin mỉm cười, nói:

_Con đẹp lắm!

Ba Shin cũng gật đầu hài lòng. Đây là lần đầu nó gặp ba Shin, mấy hôm nay ông sang Mỹ lo cho công ty, hôm nay mới về dự đám đính hôn của con trai. Nó cúi đầu 90 độ chào ông í:

_Cháu chào bác!

_Nên gọi ta là ba thì đúng hơn- Ông ý nói tiếng Việt rạch ròi.

Nó nhìn sang Shin, rồi miễn cưỡng chào lại:

_Con chào ba!

_Uhm....

Em gái Shin tiến lại, cúi đầu chào nó. Mặc dù ở chung nhà, nhưng nó chưa được gặp con bé. Tội nghiệp, con nhỏ phải học và đóng phim này kia loạn cả lên. Thời khóa biểu chật kín, có đêm còn không về nhà mà phải ngủ luôn ở phim trường.

_Chào chị! Em là Eun Ji.- Con bé lễ phép.

Nó nhìn con bé. Wow, xinh đáo để. Con gái của "Nữ hoàng" có khác, rất ra dáng công chúa, có điều, con bé nhìn khá xanh xao.

Khách vô mỗi lúc một đông.

CHƯƠNG 99

Vì mẹ Shin là diễn viên gạo cội trong làng giải trí và được nhiều người ngưỡng mộ. Thế nên, khách mời nổi tiếng cũng khá nhiều và đều đến đông đủ. Điều lạ là tuy bà làm diễn viên, nhưng số khách mời là ca sĩ còn đông hơn số khách là đồng nghiệp trong nghề của bà.

[Đoạn này nó hơi trên trời tí, thôi, mơ được thì cứ mơ nhỉ?!!]: Khai pháo là Lee Hyori trong trang phục sexy và quý phái bước vào đầu tiên. Sau đó là vợ chồng Jang Dong Gun, và Song Hy Kyo - Hyun Bin; Bi Rain với nụ cười mắt hí dễ thương và gà cưng MBLAQ, Kwon Sang Woo, Han Hyo Joo, Kim Dong Wook, Lee Dae Hee, Han Ji Min, Lee Dong Gun, dàn cast của IRIS cùng nhiều diễn viên nổi tiếng khác. Rồi đến nhà YG gồm Se7en, Gummy, Big Bang và 2NE1. SM cũng góp mặt với 2 thành viên của DBSK, đông đủ 13 mem của Super Junior cùng SHINee, cả Sulli đến đại diện cho f(x). Rồi Wonder girls, 2PM cùng với bố Park. Sau đó là các đàn em của mẹ Shin như Jang Geun Suk, Lee Min Ho, Park Shin Hye, Go Hye Sun, Kim Joon, Kim Bum. Nhóm trưởng Kim Hyun Joong cũng đến cùng SS501. Jung Yong Hwa đến cùng CN Blue. "Ki béo" Lee Hong Ki đưa cả F.T Island đến dự. Sau nữa là Kara, 4minute, After School, T-ara, BEAST.

Cuối cùng là sự xuất hiện của Lee Jun Ki, vừa mới xuất ngũ nên quả đầu vẫn tròn vo, 3 thành viên còn lại của DBSK, vì phải bay về từ Nhật nên đến hơi trễ tí và Park Jae Bum- vừa bay về từ Mỹ.

(Hehe, quà tặng cho bạn đọc là Fan K-biz và K-pop, đặc biệt là V.I.P, E.L.F, Cass, Wonderful, Black Jack, Triple S, Hottest, Beauty...và các FC khác)

Sau khi khách đã đến đông đủ. Họ hàng hai bên cũng đã an tọa, thì tiếng nhạc kèn trịnh trọng bắt đầu được nổi lên.

Nó khoác tay ba nó tiến về phía lễ đài nơi Shin đang đứng. Đến nơi, ba nó nhìn nó trìu mến rồi đặt tay nó lên tay Shin.

Tim nó đập như chưa bao giờ được đập, chỉ vài phút nữa, nó sẽ chính thức hứa hôn với Shin.

"Cha sứ" nâng cặp mắt kiếng lên, nhìn vào quyển sách đặt trên bục, và bắt đầu "tụng" một chuỗi dài miên man. Sau cùng, "cha" nhìn xuống phía dưới:

_Có ai phản đối lễ đính hôn này không?

Một phút im lặng trôi qua. Không thấy cánh tay nào giơ lên, cha tiếp tục.

_Han Min Kyung [tên tiếng Hàn của nó]. Con có đồng ý chấp nhận trở thành vị hôn thê chính thức của Jang Dong Shin không?

Nó nhìn Shin, cổ họng nó như đông lại, ráng lắm, nó mới bật ra được thành tiếng:

_Con đồng ý.

Cha sứ nhìn sang Shin:

_Jang Dong Shin. Con có đồng ý chấp nhận trở thành vị hôn phu chính thức của Han Min Kyung không?

60 giây dài dằng dặc. Nó có thể nghe thấy nhịp tim Shin còn dữ dội hơn nó. Hai họ ở dưới đều đã chuẩn bị sẵn một nụ cười thật tươi và tràng pháo tay sấm nổ sau khi Shin trả lời. Anh chàng nhìn sang nó, ánh nhìn hạnh phúc, thốt lên:

_Con KHÔNG đồng ý!

5 giây cả khán phòng yên lặng vì bận định hình câu Shin vừa nói.

5 giây sau, cả khán phòng vỡ òa. Mọi người nhìn nhau đầy thắc mắc. Những câu hỏi được đặt ra. Tiếng xì xầm mỗi lúc một lớn. Cánh nhà báo túc trực ở đó lập tức liên tục "flash" chá cả mắt.

Nó thảng thốt nhìn Shin.

Gia đình nhà nó cũng sững sờ. Kẻ kiên quyết đấu tranh từ đầu- chính là nó- cũng đã nói đồng ý. Vậy mà người rất yêu nó, cũng chính là nguyên nhân của lễ đính hôn này thì lại nói KHÔNG.

Mẹ Shin tức giận đứng lên:

_Con làm gì vậy Shin?

Anh chàng nhìn xuống, ra hiệu cho đám đông im lặng, rồi bắt đầu nói:

_Mẹ, con xin lỗi. Nhưng thực sự con không thể lấy người mà trái tim không thuộc về con.

Anh chàng quay qua nó, rút từ trong túi ra một cái vé máy bay và một tờ giấy, rồi dúi vào tay nó:

_Em về Việt Nam, ngăn cản lễ đính hôn của thằng bé đó đi!

Anh đã đặt chuyến bay sớm nhất có thể cho em. Tờ giấy có ghi địa chỉ nơi tổ chức lễ đính hôn của thằng bé đó Nhanh lên, 9h VN nó sẽ đính hôn và chưa đầy một tiếng nữa là máy bay cất cánh đó!

Mắt nó ngân ngấn nước. Shin đã âm thầm làm tất cả những điều này vì nó sao?

Shin giục:

_Đứng đó làm gì nữa. Chạy ngay về nhà thu dọn đồ đi. Anh sẽ sai người phụ em...Đừng chần chừ nếu không muốn đánh mất thằng bé í.

_Cảm ơn anh...-Nó nói, giọng nghẹn ngào.

_Uh!- Shin xoa đầu nó.

Nó cầm chặt tấm vé, xách cái tà phùng to của chiếc hanbok, nó phóng như bay ra khỏi nhà hàng, trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người có mặt. Shin hét theo:

_Nhưng hãy nhớ rằng anh vẫn yêu em và sẽ cạnh tranh công bằng với thằng bé đó!

Nó bất giác mỉm cười.

Sau đó, Shin bước xuống, cúi đầu tạ lỗi với gia đình nó:

_Cháu xin lỗi.

Không ai nói gì. Lão Quân đặt tay lên vai Shin, mỉm cười.

Còn mẹ Shin xem chừng vẫn rất giận.

_Sau tất cả những gì mẹ làm cho con, thì đây là cách con trả ơn đấy ư?- Bà giận dữ nhìn Shin.

Eun Ji và ba Shin đứng lên, vừa định lên tiếng can ngăn thì đột nhiên, Eun Ji gục xuống. Shin vội vàng đỡ lấy đứa em gái, thét lớn:

_Eun Ji!!!!- Anh chàng lay lay con bé- Em làm sao vậy? Tỉnh lại đi Eun Ji!

Con bé toát mồ hôi như tắm, vẻ mặt nhăn nhó đầy đau đớn.

Ba mẹ Shin hoảng hốt, vội nhấn số gọi cấp cứu. Shin xốc con bé lên, chạy ra khỏi nhà hàng.

Hơn một ngàn vị khách lại có thêm một phen hoảng vía.

8h sáng. Việt Nam.

Vẫn bận nguyên bộ đồ truyền thống của Hàn Quốc trên người. Nó đi taxi ra đường Nguyễn Trãi, và bắt đầu chạy bộ đi tìm địa chỉ trên tờ giấy: Tầng 5. HazelEyes. 217 Nguyễn Trãi, Phường 3 Quận I. TP HCM.

Nó xách chiếc hanbok, vừa chạy vừa trông trước ngó sau. Người qua đường nhìn nó cứ như nhìn sinh vật lạ. Nó chẳng màng. Còn một tiếng nữa thôi thì mọi chuyện giữa hai đứa sẽ thật sự kết thúc.

Shin còn tốt bụng "trả lại công bằng" cho nó, chứ Hy Vân thì đừng hòng để mà cô ả "tha" cho Thường Khánh.

Lâu lâu rảnh rỗi, blood hay ngồi tưởng tượng ra mấy đoạn nhạc của mấy bài hát nổi tiếng để lồng vào mấy đoạn trong

ALSOT và truyện của blood viết cho bọn trong lớp.....Chọt thấy

Đoạn Thùy Anh mặc hanbok chạy đi kiếm Thường Khánh mà lồng điệp khúc của bài Need You Now của Lady Antebellum zô thì sẽ hay tuyệt cú mèo! ^^

Khúc đính hôn của Shin và TA là do blood tự chế, nên chắc hok đúng với phong tục HQ đâu^^

CHƯƠNG 100

Thường Khánh ngồi lặng im trong phòng chuẩn bị của nhà hàng.

Mấy tuần không gặp, anh chàng nhớ nụ cười của nó đến quay quắt. Cả đêm hôm wa, Thường Khánh không chợp mắt được. Một bên là người mẹ đang mạng bệnh nặng, một bên là tình yêu thực sự.....Nhiều khi, anh chàng như một con thú đi lạc không biết đường ra.....

Đưa tay lên vuốt mặt, anh chàng quơ cái áo vest rồi khóac vào, đẩy cửa bước ra ngoài. Nên kiếm chuyện gì đó để làm, nếu không anh chàng lại nghĩ vớ vẩn nữa à xem....Thường Khánh sợ rằng vì nó mà anh chàng sẽ phản bội lời hứa đối với mẹ mình.

Đi ngang qua một căn phòng chuẩn bị khác, Thường Khánh nghe loáng thóang tiếng người nói chuyện. Nghe kĩ thì đó là ba mẹ anh chàng. Vốn không định nghe lén, nhưng có cái jie đó thôi thúc anh chàng nán lại.

_Ông à...Tôi thấy có lỗi với nó quá!- Gịong bà Yến.

_Bà cứ coi như là vì tương lai của nó đi!- Gịong ông Duy đáp lời.

Nghe đến đây thì Thường Khánh đã sinh nghi.

_Nhưng....-Bà Yến có vẻ lo lắng- Sớm muộn gì nó cũng biết.

Lúc đó, nó sẽ hận chúng ta lắm....Có mẹ nào mà đi lừa con rằng mình bị bệnh để ép con đính hôn với người mà nó không yêu không?

Thường Khánh kinh ngạc, không tin những gì mình vừa nghe.

Ông Duy bắt đầu cáu:

_Bà lo xa quá rồi đó. Tôi đã bảo là chỉ vì tương lai nó thôi...-Ông í tiếp- Thôi, ra đi! Chắc khách khứa cũng đến đông đủ rồi đó!

Thường Khánh sững sờ, đứng im không nhúc nhích sau khi nghe xong cuộc đối thoại của ba mẹ mình. Cánh cửa bật mở. Ông Duy và bà Yến thảng thốt:

_Thường Khánh? Con đứng đây từ bao giờ vậy?- Bà Yến lên tiếng.

Nhưng Thường Khánh không đáp, anh chàng nhìn hai người với đôi mắt thất vọng:

_Vì tương lai của con....hay vì tương lai tập đòan của hai người?

Nói rồi, Thường Khánh bỏ đi một nước, tiến về phía đại sảnh, nơi tổ chức lễ đính hôn.

Anh chàng đứng trong "cánh gà" nhìn ra, quan khách, nhà báo,....đều đã đến đông đủ. Không cần cân nhắc việc mình sắp làm, Thường Khánh hiên ngang bước ra sân khấu, mặc cho bà Yến đang vừa chạy đến vừa gào:

_Đừng mà con!!!!!!!!

Bước tới cái bục đọc diễn văn dành cho cha sứ, anh chàng chỉnh lại micro cho vừa tầm rồi cất tiếng:

_Xin lỗi vì điều tôi sắp nói ra có thể làm cho các bạn kinh ngạc....-Thường Khánh quay lại nhìn bà Yến và ông Duy đang ở trong cánh gà. Bà Yến lắc đầu, nước mắt chảy dài. Ông Duy quay đi. Vừa lúc đó, Hy Vân với vẻ mặt hân hoan cũng vừa bước đến. Không đắn đo, anh chàng tiếp- Lễ đính hôn này không thể được diễn ra! Xin lỗi vì mọi người đã đến đây vô ích. Nhà hàng sẽ phục vụ thức ăn, nên mọi người hãy cứ ở lại.

Quan khách bắt đầu xôn xao. Thường Khánh bước ra khỏi bục, cúi đầu tạ lỗi với những vị khách ngồi phía dưới, rồi "dứt áo ra đi". Đến trước mặt Hy Vân, anh chàng dừng lại, nói:

_Xin lỗi nếu tôi làm tổn thương cô. Nhưng cô thừa biết rằng từ đầu tôi đã không chấp nhận chuyện này!

Nói rồi anh chàng bỏ đi một nước. Hy Vân thẫn thờ, đứng yên như trời trồng nhìn theo anh chàng. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, khiến cô ả không biết phản ứng ra sao.

Hy Vân gần như là bị sốc. Cô nàng không thèm thay lễ phục ra, mà cứ để như thế và alô cho vệ sĩ đến, hộ tống mình về nhà, ngay khi Thường Khánh đi khỏi.

Kẹt xe.Trong xe. Cô nàng thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Thường Khánh bỏ đi cứ như đùa, làm cả hai gia đình mất mặt trước bao nhiêu người. Cục sĩ diện của ông Luân- ba Hy Vân rất to. Khỏi phải nói ổng sốc cỡ nào khi "rể quý" dứt tình với

cô con gái cưng của mình trước mặt cả ngàn người.

Hy Vân là người bị "quê" hơn ai hết! Đường đường là một đại tiểu thư xinh đẹp, học giỏi, lại giàu có, chưa bao giờ thua kém bất kì ai. Vậy mà lại bị "vị hôn phu" đá một cách công khai và phũ phàng như thế.

Ánh mắt cô nàng sắc lại dần khi nghĩ đến điều đó. Hy Vân khẽ nói:

"Thường Khánh, anh sẽ phải trả giá. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để anh đau khổ"

Vừa lúc đó, ánh mắt Hy Vân chạm phải một người đang mặc hanbok và chạy như bay trên vỉa hè. Ban đầu, Hy Vân chăm chú nhìn vì thấy lạ, nhưng một lúc sau, khi người đó quay mặt lại, Hy Vân liền nhận ra đó là ai...Gương mặt cô ả ghét đến tận xương tủy, làm sao mà quên được chứ!

Một ý nghĩ lóe lên, Hy Vân búng tay cái póc, gọi vệ sĩ, môi nở một nụ cười nham hiểm.

Thường Khánh vừa về đến nhà.

Anh chàng thả người lên nệm....Gánh nặng như được trút bớt...Dù anh chàng cảm thấy rất thương và tội ẹ mình. Nhưng mà, rõ ràng việc bà í giả bệnh để lừa anh chàng như thế thật không dễ chấp nhận....

Đang suy nghĩ miên man thì điện thoại anh chàng đổ chuông.

_Alo^

- Nhỏ Lam líu lo.

Con nhỏ cứ đinh ninh rằng lễ đính hôn bị hủy do con bạn mình "ra tay" phá đám.

_Sao cô biết?

_Thùy Anh chẳng phải đang ở Hàn Quốc sao?- Giọng Thường Khánh ngạc nhiên, chẳng hiểu con Lam nói gì.

Nhỏ Lam chưng hửng một lát, rồi nói:

_Không....

- Nhỏ hỏi mà không cần nghe Thường Khánh trả lời, rồi tiếp tục rối rít

Thường Khánh lờ mờ đoán ra câu chuyện nó về nước để thực hiện "phi vụ của trái tim".

Anh chàng trấn an con Lam:

_Tôi sẽ đi tìm cô ấy...Cô yên tâm!

Nói rồi Thường Khánh dập máy, lòng vừa mừng vừa lo, mừng vì nó đã thoát khỏi vụ hôn ước sắp đặt với Shin, lo là vì anh chàng không biết bây giờ nó đang ở đâu và ra sao....

Quơ vội chìa khóa chiếc Mer và cái áo khóac trên bàn, anh chàng vừa địnhbước ra khỏi phòng để đi tìm nó thì điện thoại lại nổi nhạc- bài Tell Me Goodbye của BigBang.

Đang vội nên anh chàng không nhìn xem ai gọi.

_Alo^

Nghe thôi đã biết ai.

_Có chuyện gì không?- Anh chàng lạnh lùng.

- Giọng thâm độc của Hy Vân vang lên đều đều trong điện thoại.

_Nếu cô gọi điện để trách móc, thì xin lỗi, tôi không có thời gian!- Nói rồi Thường Khánh định cúp máy thì cô ả ngăn lại.

Nghe Hy Vân nhắc đến nó, Thường Khánh liền linh cảm rằng đã có chuyện không lành.

_Cô đã làm gì cô ấy?- Giọng nóng lòng pha chút tức giận.

Hy Vân cười hiểm độc, chậm rãi tiếp:

_Ý cô là sao? Cô ấy ở đang ở đâu hả?- Thường Khánh giận dữ.

-Hy Vân khiêu khích Thường Khánh-

Thường Khánh bỏ ngoài tai những lời khép tội của Hy Vân, vì bây giờ, trong đầu anh chàng chỉ có mình hình ảnh nhỏ bé của nó- không biết nó đang bị Hy Vân giam ở nơi đâu, có làm sao không...

Hy Vân tiếp:

- Giọng cô ả đắc thắng, rồi dập máy cái cụp.

Thường Khánh ngồi phịch xuống ghế. Thật không tin được một lúc lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy....Lòng anh chàng quặn lại khi nghĩ đến cảnh nó đang bị Hy Vân giam giữ.

Hơn ai hết, Thường Khánh hiểu, nó tuy tỏ ra mạnh mẽ nhưng lại rất yếu đuối và mau nước mắt. Những năm tháng gian truân khi phải kiếm ăn nơi lề đường đã tạo ra cho nó một cái vỏ bọc sắt đá. Thế nhưng, sâu thẳm trong tâm hồn, nó chỉ là

iSach-info

một cô bé hay khóc và dễ tổn thương. Khi nhìn thấy nó cười, Thường Khánh đã tự hứa rằng mình sẽ không bao giờ để nó đau khổ và quỵ ngã....

Không bao giờ.....

Ánh mắt Thường Khánh chợt sắc lại, anh chàng đứng bật dậy và chạy ra khỏi nhà.

CHƯƠNG 101

Tóm tắt chap trước:Thùy Anh đồng ý làm cô dâu của Shin, nhưng trong lễ đính hôn, Shin bất ngờ nói từ chối làm "chú rể" và đưa cho Thùy Anh vé máy bay mà anh chàng đã đặt trước để nó bay về VN ngăn can lễ đính hôn giữa Thường Khánh và Hy Vân. Eun Ji- em gái Shin ngất xỉu. Trong khi đó, ở VN, Thường Khánh phát hiện ra âm mưu của ba mẹ và anh chàng đã khước từ lễ đính hôn trước mặt quan khách. Hy Vân bị sốc, trên đường về, cô ả thấy Thùy Anh. Máu thủ đoạn nổi lên, cô ả đã cho người bắt cóc nó.

ENJOY!~

Hy Vân mệt mỏi ném di động lên bàn sau khi gọi cho Thường Khánh "Tất cả là do anh chuốc lấy mà thôi...."

Sân bay.

Một tên vệ sĩ chạy ra mở cửa xe cho Hy Vân. Cô nàng bước xuống, tay xách một chiếc túi hàng khủng và đi đôi giày cao gót cả tấc, bước vào sân bay. Ba tên vệ sĩ lật đật mở cabin xe lấy vali này kia ra rồi chạy theo Hy Vân.

Cô ả quay lại nói nhỏ với tên lớn tuổi nhất, giọng có vẻ mệt mỏi:

_Khi nào máy bay cất cánh thì cho thuyền nhổ neo...

_Dạ.

Còn đến hơn 30 phút nữa mới đến giờ lên máy bay. Hy Vân đang định ngồi xuống dãy ghế dành cho hành khách đang đợi khởi hành, thì chợt có ai đó kêu:

_Hy Vân!

Cô ả quay lại, thì ra là Lâm Danh. Anh chàng chạy đến:

_Cô đi đâu đây?- Hy Vân chưa kịp trả lời, anh chàng tiếp- Mà thôi, chúng ta kiếm chỗ nào ngồi nói chuyện cái đã.

Kể từ sau vụ ở Đà Lạt, nó và đám bạn đã biết rằng Lâm Danh thực chất chỉ lừa nó chuyện đi du học, để hợp tác với Hy Vân, làm cho Thường Khánh ghen...Lâm Danh biết được điều đó. Hiểu rằng mọi hy vọng của mình đã bị dập tắt, anh chàng đành từ bỏ nó và thật lòng chúc phúc cho hai đứa rồi theo ông chú ra nước ngoài du lịch để đỡ buồn, và đỡ....quê, đến hôm nay mới về.

Một cafe' nhỏ ở tầng 2 của sân bay.

_Cô sẽ sang Pháp sao?- Lâm Danh ngạc nhiên- Tại sao cô lại sang đó?

Hy Vân bật cười:

_Anh mới ở nước ngoài về nên không biết gì cũng phải...- Cô ả ngừng lại một chút rồi tiếp- Lễ đính hôn giữa tôi và Thường Khánh đã bị hủy rồi...

Anh chàng không hỏi lí do, vì thừa biết lễ đính hôn mà "chú rể" nhất định không chịu ấy sẽ không đi tới đâu, anh chàng chỉ im lặng tỏ vẻ đồng cảm. Đến một lát sau, Lâm Danh mới ngập ngừng:

_Không lẽ cô...dễ dàng để anh ta thoát vậy sao?

Hy Vân khuấy khuấy ly nước cam:

_Tôi có trò khác hay hơn là việc cứ mãi theo đuổi điều mà mình không bao giờ có được.

Không ai ngờ, nãy giờ Thường Khánh đang nép mình sau một cây cột gần đó. Hy Vân chưa đi, vậy là nó vẫn còn ở VN....Anh chàng đứng im suy tính một hồi rồi chạy đi, phải tìm cho ra tên vệ sĩ của Hy Vân. Chắc chắn hắn biết nó đang ở đâu.

Hai tên vệ sĩ đag xếp đồ lên xe đẩy cho Hy Vân.Một tên lớn tuổi nhất đang ngồi gần đó, có vẻ là thủ lĩnh. Thường Khánh âm thầm bước lại gần:

_Thùy Anh đang ở đâu?

Tên ấy giật mình nhìn lên, định phản ứng thì anh chàng liền rút một xấp dollar trong túi ra. [đúng là công tử, đi đâu tiền cũng đầy túi]

_Chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi, toàn bộ chỗ này sẽ thuộc về anh!

Tên vệ sĩ đắn đo một hồi....Nhưng dù gì thì, đâu ai cưỡng lại nổi sức mạnh của đồng tiền, phải không?!

Sau câu thú thật của Hy Vân. Lâm Danh lặng im một lúc, rồi tiếp, giọng lo lắng:

_Có phải là Thùy Anh không?

Hy Vân cười- nụ cười như đang CỐ tỏ ra mình nham hiểm:

_Anh đoán hay lắm....-Không đợi Lâm Danh hỏi tiếp, Hy Vân bỗng nhiên nói ra hết kế hoạch- Tôi đã sai người nhốt nó trong phòng mật của một chiếc du thuyền cũ của nhà tôi.....3Ophút nữa, khi chiếc máy bay chở tôi cất cánh thì chiếc thuyền ấy cũng sẽ được nhổ neo....Chúng tôi sẽ có cùng lộ trình tới Thổ Nhĩ Kì, nhưng sau đó, tôi tiếp tục đi thẳng đến Pháp, còn thuyền sẽ cập bến ở Thổ Nhĩ Kì.....- Hy Vân ngưng bặt, cầm ly nước cam lên uống.

Không ai nói thêm gì nữa. Lâm Danh nhìn Hy Vân với một ánh mắt khó hiểu. Bất ngờ, cô nàng đứng dậy.

_Thôi! Tôi phải đi đây! Tạm biệt!- Nói rồi Hy Vân quay đi.

Nhưng Lâm Danh đã kịp kéo tay cô ả lại:

_Cô tiết lộ toàn bộ kế hoạch với tôi, chỉ vì muốn có người ngăn cản cô lại, phải không?

Hy Vân giật tay ra, nhìn đi chỗ khác:

_Anh nói cái gì vậy?

Anh chàng chậm rãi:

_Làm việc với cô một thời gian đủ để tôi hiểu tính của cô...Cố chấp và bướng bỉnh! Nói thật đi, thật sự thì cô cũng không muốn làm việc này phải không?

_.....- Cô ả không đáp.

_Hy Vân à...!- Lâm Danh nhẹ nhàng đặt tay lên vai Hy Vân thì cô ả liền hất ra:

_Không muốn làm thì sao chứ??!!Những gì tôi không có được thì không ai có thể có!- Hy Vân thét lớn- Chỉ vì cô ấy mà Thường Khánh từ chối tôi...Tôi không thể tha cho hai người đó được!- Giọng cô ả hằn học, nhưng ánh mắt thì rất đáng thương.

Lâm Danh bất ngờ đưa tay vén mấy sợi tóc đang bay bay trước mặt Hy Vân lên, dịu dàng:

_Cô có nhất thiết phải như vậy không?

_Nhưng mà.....- Cô ả cố đào ra lời lẽ để chống chọi, nhưng bất lực. Đúng! Hy Vân cũng chẳng vui vẻ gì khi làm việc này....Lúc nhìn thấy nó, và nói chuyện điện thoại với Thường Khánh thì căm giận trào lên, chỉ muốn làm cho hai người đó phải đau khổ suốt đời, thế nhưng khi suy nghĩ về việc ấy, chợt Hy Vân thấy khó chịu về chính bản thân mình.

_Nếu thật sự muốn làm, thì cô đã không cho tôi biết. Cô thừa hiểu rằng tôi sẽ ngăn cản mà. Cô đang cần ai đó kéo mình ra khỏi cái hố này phải không?- Lâm Danh tiếp tục đánh động vào tâm lí cô ả.

_.....

_Cho tôi biết đi, cô ấy hiện đang ở đâu?

Hy Vân đã chấp nhận từ bỏ chuyện này, nhưng đúng là....trời không chiều lòng người. Khi cô nàng gọi điện cho bọn đàn em, bảo bọn ấy thả nó ra thì điện thoại đột nhiên mất tín hiệu.

Không còn cách nào khác, Hy Vân và Lâm Danh phải thân chinh chạy ngay đến chỗ đó.

Bến cảng.

Thường Khánh chạy như điên, tìm kiếm chiếc du thuyền trắng như tên vệ sĩ của Hy Vân tiết lộ. Lúc đó chỉ còn chưa đầy 10phút thì thuyền sẽ nhổ neo.

Chợt thấy một chiếc tàu giống hệt mô tả của tên vệ sĩ. Thường Khánh dừng lại và quan sát thì thấy ba tên vệ sĩ áo đen rất quen mặt đang đi trên boong tàu. Đúng là du thuyền của Hy Vân.

Anh chàng không suy nghĩ mà lập tức liều mình nhảy lên boong.

_Thả cô ấy ra!- Thường Khánh gằn giọng.

_Chẳng phải cậu Thường Khánh đây sao?- Một tên nói.

Thường Khánh không màng đáp, chỉ lập lại câu nói của mình:

_Tôi nói....thả cô ấy ra!

Ba tên vệ sĩ nhìn nhau khó xử, một tên lên tiếng:

_Cô chủ dặn chúng tôi không để bất cứ ai cứu cô bé ấy...Nếu cậu cứ một mực, chúng tôi sẽ không khách sáo đâu!

_Cứ tự nhiên!- Thương Khánh nói rồi thụt lại thủ thế.

Ba tên vệ sĩ bẻ tay răng rắc, rồi hùa nhau lao lên anh chàng. Thương Khánh né đòn nhanh như chớp rồi "trả lễ" lại bằng một cú đã lái giò vào mặt một tên. Tên ý bật ra xa, đầu đập vào boong, bất tỉnh. Một tên khác đấm vào bụng anh chàng, Thường Khánh hụp người xuống, gạt chân hắn. Tên nọ bay vòng vòng rồi đáp người xuống mặt nước. Nước bắn tung tóe. Tên cuối cùng nhảy đến, Thường Khánh đạp chân vào

boong để lấy lực bay lên rồi sút một phát vào lưng hắn. Thế là tên ý cũng lao người xuống nước như "bạn hiền".

Kết thúc cuộc hỗn chiến với ba tên vệ sĩ, Thương Khánh liền chạy xuống dưới boong ngay lập tức. Anh chàng lần tới cánh cửa của 1 căn phòng được giấu sau một chậu cây lớn. Đẩy chậu cây ra, anh chàng tông mạnh người vào cửa. Chiếc cửa bật mở. Thương Khánh chạy vào.

Nó đang ngồi trên giường với một tay cột vào thành giường và hai chân bị trói, miệng thì bị nhét giẻ.

Từ lúc bị nhốt ở đây, nó luôn cố tự trấn an mình để nước mắt không chảy ra. Nhưng tự dưng khi thấy hắn, nó òa khóc, nước mắt ràn rụa trên gương mặt.

Thương Khánh lao lại gỡ trói cho nó. Nó ôm chầm lấy anh chàng, chỉ biết khóc chứ không nói được câu nào.....(tưởng tượng cảnh này, hix *chùi chùi nước mắt* ^^)

Thương Khánh thì thầm:

_Không sao rồi.....Tôi sẽ không để cô như thế này lần nữa đâu...-Anh chàng nhẹ nhàng siết chặt lấy nó.

Sau đó, Thương Khánh đưa nó ra đến boong. Anh chàng dìu nó xuống cái cầu dẫn lên bến. Nó vẫn có vẻ khá sợ sệt...Thương Khánh bèn nở một nụ cười để trấn an nó. Nó cũng bất giác mỉm cười....Hoàng tử băng giá lại một lần nữa làm cho nó cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết.....

Bỗng nhiên.

_Thùy Anh! -Thương Khánh chợt kêu lên hãi hùng rồi kéo nó xuống.

"XOẸT!!!!"- Một âm thanh đanh gọn vang lên. Một tên áo đen người ướt sũng cầm cây mã tấu dài đứng đằng sau nó từ bao giờ. Hắn định chém nó, nhưng Thường Khánh đã cứu nó và hứng trọn một nhát dao ngay ngực...Dùng hết sức lực còn lại, anh chàng đạp vào ngực tên đó, khiến hắn té ngửa ra và đập đầu xuống sàn.

Nó chưa kịp định thần thì Thường Khánh chợt quỵ xuống, gục trên người nó.

Nụ cười của nó tắt lịm trên môi.

Sững sờ. Hoang mang. Cái cảm giác đầu óc quay quay khi chứng kiến người mình yêu thương quỵ ngã trước mặt mình thật là đáng sợ làm sao. Cứ như là cả trái đất cũng sụp đổ theo người ấy.....Nước mắt nó lại trào ra.

Nó vội quỳ xuống nắm lấy tay Thường Khánh, nhưng không thốt lên được lời nào.

Anh chàng mỉm cười, siết chặt lấy tay nó, thì thầm:

_Chỉ...chỉ cần...cô...không sao....-Rồi lịm đi.

CHƯƠNG 102

Tóm tắt chap trước:Sau khi gọi điện đe dọa Thường Khánh về tính mạng Thùy Anh, Hy Vân ra sân bay và tình cờ gặp Lâm Danh. Cô nàng đã bị Lâm Danh phát hiện ra "đốm sáng trong tâm hồn" và cô ả đã đồng ý thả nó. Vì không thể gọi điện cho người đang bắt giữ nó nên Lâm Danh và Hy Vân phải trực tiếp ra chỗ nó bị bắt. Lúc í, Thường Khánh đã vừa chiến đấu sinh tử với người của Hy Vân để cứu nó. Khi anh chàng đưa nó ra đến boong thì bất ngờ, một cây mã tấu vụt đến nó. Anh chàng kéo nó xuống và hứng trọn một nhát ngay ngực rồi quỵ ngã.....

Vừa lúc đó, Lâm Danh và Hy Vân chạy đến nơi. Hy Vân như đứng hình khi thấy cảnh tượng Thường Khánh đổ gục xuống....

Cô ả quỳ sụp xuống đất, bàng hoàng....."Tất cả, tất cả là do mình mà ra....."-Hy Vân như muốn điên lên với ý nghĩ đó –"Mình đã làm gì thế này???"

Bệnh viện.

Nó ngồi ở băng ghế trước phòng cấp cứu, nhắm mắt, hai tay đan vào nhau, đặt lên miệng như đang thầm cầu nguyện. Mặt nó vẫn chưa khô nước mắt. Chiếc áo hanbok máu me bê bết....Nó vốn không sợ máu, nhưng khi nhìn những giọt máu của hắn cứ nối nhau rơi ra, thấm đầy áo nó....Nó hoảng lắm,

nước mắt cứ thế tuôn giống máu.

Hy Vân ngồi ở dãy ghế đối diện, im lặng, lâu lâu lại nhìn qua nó, ánh mắt đầy ắp sự hối lỗi. Thường Khánh mà có làm sao thì Hy Vân sẽ không bao giờ rửa được hết tội của mình....Chỉ vì bản tính hiếu thắng và ích kỉ đến ngu ngốc ấy.

Lâm Danh lặng nhìn hai nàng...

Đêm đợi hắn ngoài phòng mổ có lẽ là đêm dài dài nhất đời nó.

Sáng hôm sau.

Nó ngồi như tượng cả đêm, vẫn chắp tay, nhắm mắt, không nhúc nhích, chắc là nó đang cầu nguyện thật. Nó vốn rất mau buồn ngủ, vậy mà vì hắn mà nó lại có thể thức và ngồi cả đêm thế này.

Đúng là sức mạnh tình yêu có khác!

Ba mẹ Thường Khánh đột nhiên từ thang máy chạy đến, chắc là Lâm Danh báo, đúng lúc một bác sĩ đi ra. Nó, Hy Vân và mẹ Thường Khánh đồng loạt nhảy đến ông bác sĩ.

Ổng gỡ khẩu trang ra, nói:

_Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, nhưng đang thiếu máu trầm trọng. Ai là người nhà bệnh nhân, xin mời qua phòng xét nghiệm nhóm máu.

Nó và Hy Vân xin được thử máu luôn. Cuối cùng, người hợp nhóm máu zới anh chàng chỉ có mình nó. Thế là nó được dẫn vào phòng để lấy máu.

Điều lạ lùng là cả ba mẹ Thường Khánh không ai có cùng

nhóm máu zới anh chàng...Nhưng vì đang gặp chuyện rối ren nên không ai để ý đến chi tiết này....

Nhà Shin.

Ba nó, lão Quân, nhỏ Lam và Shin cứ thay phiên nhau gọi điện cho nó, đến cả trăm cú mà chỉ nghe bản nhạc của In The Club - 2NE1 vang lên chứ không có người bắt máy.

Nhỏ Lam gọi điện cho Thường Khánh thì máy báo không liên lac được.

Nghi ngờ đã có chuyện xảy ra với nó, ông Nghĩa, lão hai và nhỏ bạn nó bèn "xin kíu" sớm với bà Lee, rồi ngay lập tức bay về Việt Nam.....

Sức khỏe nó vốn dĩ đã yếu, bây giờ còn bị kiệt sức, sốc tâm lí và mất máu do truyền máu cho hắn nữa....Thế nên nó cũng đổ bệnh, mê man bất tỉnh. Lâm Danh và Hy Vân hôm nào cũng phải vào ra BV, để chăm nó và Thường Khánh. Hy Vân đã thực sự hối hận và chỉ mong được thấy nó khỏe lại, để cô nàng có thể nói xin lỗi.....Sau khi mọi chuyện ổn thỏa, Hy Vân sẽ bay sang Pháp như dự tính.

Ba và anh hai nó về tới nhà thì thấy cổng nhà đã khóa và có một bức thư được vắt ngay cổng.

Tưởng là thư nó đi đâu rùi để lại vì sợ ba và anh mình zìa, lão Quân liền hớn hở lấy ra đọc. Đọc xong, lão sửng sốt đánh rơi cả bức thư.

_Ba ơi! Con bé Thùy Anh đang ở trong bệnh viện!

_Cái gì?- Ông Nghĩa thảng thốt.

iSach-info

Bệnh viện. Phòng nó nằm.

Hy Vân và Lâm Danh đều phải đi học nên bây giờ trong phòng chỉ có mình nó. Nó còn mê man, một tay nó truyền nước biển, một tay đặt lên bụng, mắt nhắp nghiền.

Ông Nghĩa và lão Quân từ ngòai cửa lao đến bên giường nó.

_Thùy Anh!!! Thùy Anh!!!!- Gịong ông Nghĩa lo lắng- Thùy Anh!!!! Tỉnh lại đi con!

Nó vẫn không tỉnh. Lão Quân đặt tay lên vai ba mình:

_Ba....Chắc nó vẫn còn yếu lắm, nên chưa tỉnh được đâu...

Chợt nhỏ Lam đẩy cửa chạy vào. Lão Quân quay lại nhìn:

_Ủa...Em không đi học à?

_Em xin nghỉ đến hết ngày mai lận!- Con nhỏ đáp rồi bước lại phía lão, chào ba nó.

_Sao em biết mà tới đây!?- Lão Quân hỏi.

_Lâm Danh gọi điện cho em...

Chợt ông Nghĩa quay sang nhìn con nhỏ:

_Vậy cháu có biết tại sao con bé Thùy Anh lại ra nông nỗi này không?

Con Lam nhìn xuống đất, gãi đầu, chần chừ một lát, rồi nói:

_Dạ....Chuyện là thế này.....

Thứ hai. Anh hai nó, nhỏ Lam, Lâm Danh và Hy Vân đều đi học. Còn ba nó thì đi làm, thế nên bây giờ trong phòng chỉ còn mình nó.

.....Sáng quá

.....Sáng đến chói mắt.....

Nó không thể nhìn thấy gì qua lớp ánh sáng chói lòa này....

Bỗng một gương mặt hiện ra...

Là Thường Khánh....Hắn mỉm cười với nó....

Nó vừa định nhoẻn cười lại thì đột nhiên, mọi thứ trở nên đỏ như máu....Gương mặt hắn mờ dần, mờ dần, chìm khuất trong màu đó ấy.

Hắn bỏ đi....

Nó toan chạy theo níu hắn lại, nhưng không được, nó không cử động được, tòan thân tê liệt như bị chích thuốc tê...mất hết cảm giác. Nó định cất tiếng kêu hắn, nhưng bất lực, miệng nó động đậy nhưng không có âm thanh phát ra....

Nó vô vọng nhìn hắn khuất sau màn sương đỏ ngầu.....

Thường Khánh!!!!!!- Nó bật hét rồi ngồi xổm dậy.

Mồ hôi chảy đầm đìa trên gương mặt xinh xắn. Nó thở hổn hển. Chưa bao giờ nó mơ thấy điều gì quái lạ như thế. Mất 5 giây để nó định thần và nhận ra mình đang ở trong bệnh viện.

Nhưng nó không suy nghĩ được gì. Vì trong đầu nó lúc đó chỉ

có một thứ duy nhất. Nó lẩm bẩm "Thường Khánh..." rồi toan nhảy xuống giường. Cái gì đó bị vướng, kéo nó lại. Nó quay đầu nhìn, thì ra là cái dây truyền nước biển đang nối với cổ tay phải của nó.

Bất chấp tất cả, nó giật phăng sợi dây. Cổ tay nó nhói lên vì cây kim ở đó bị rút ra đột ngột.

Nó chả mảy may để ý, vội tông cửa chạy ra ngoài.....Gặp một y tá giữa đường, nó vội níu lại, hỏi, giọng yếu ớt:

_Chị ơi.... Bệnh nhân..... tên Thường Khánh.... nằm ở phòng nào.... vậy chị?

_075- Cô y tá đáp gọn, rồi dặn thêm- Nhưng đừng làm phiền cậu ấy quá lâu, khoảng 5 ngày nữa thì cậu ấy mới tỉnh lại được!

Nó gật đầu cảm ơn rồi chạy đi.

Phòng 075. Nó xô cửa chạy vào, thở dốc. Phòng không có ai ngoài Thường Khánh – đang nằm trên giường, mắt nhắm nghiền. Hắn mặc một chiếc áo trắng không cài nút. Phần ngực được băng một lớp băng dày, vậy mà máu vẫn thấm đến lớp ngoài cùng, đỏ rực.

Nó buớc lại quỳ xuống bên giường hắn, nước mắt đang chực trào ra.

Môi nó mấp máy, nhưng nó không nói được gì, chỉ lặng nhìn hắn.....Nó nâng bàn tay lạnh buốt của hắn lên rồi dịu dàng ủ ấm nó trong lòng bàn tay, đặt lên miệng mình, như đang cầu khẩn cho hắn tỉnh lại....Nước mắt nó rơi xuống, ướt đẫm tay hắn...

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng lúc hắn kéo nó xuống để lãnh trọn nhát dao nghiệt ngã ấy, là nước mắt nó lại ràn rụa. Nó gục đầu lên nệm....thút thít khóc....

.....Đồ ngốc.....Làm ơn tỉnh lại đi mà.....

Và.....Điều kì diệu đã xảy ra....Hai bờ mi hắn động đậy...rồi mở ra hẳn.

Lạ thật...Bác sĩ đã khẳng định rằng ít nhất 5 ngày nữa anh chàng mới tỉnh lại...Vậy mà....

Có lẽ vì dù cho ở trong trạng thái vô thức, nhưng con tim anh chàng vẫn cảm nhận được những lo lắng, những giọt nước mắt của nó rơi vì mình chăng?

Có thể, sức khỏe không cho phép nhưng trái tim thì lại bắt buộc anh chàng tỉnh dậy...

Thấy nó đang gục xuống nệm với đôi bờ vai khẽ run vì khóc, Thường Khánh cố hết sức nhấc bàn tay còn lại lên. Vết thương ở ngực nhói đau. Anh chàng cắn răng, đưa tay qua, đặt lên vai nó.

Nó giật mình ngồi dậy.

_Thường Khánh! Anh tỉnh rồi sao?

Hắn nhìn nó, bờ môi trắng bệch khẽ nở một nụ cười để trấn an "ai kia".

Nó mừng rỡ, hai dòng nước mắt chảy dài, tiếp:

_Để tui đi gọi bác sĩ!- Nó toan buôn tay anh chàng để chạy ra ngoài thì hắn giữ lại, khẽ lắc đầu. Rồi hắn nắm chặt lấy bàn tay nó.

iSach-info

CHƯƠNG 103

Nó xuất viện sớm hơn Thường Khánh. Thế là ngày nào cô nàng cũng phải vào BV chăm sóc cho anh chàng.

Rồi thì Thường Khánh cũng xuất viện. Tuy vết thương chưa lành hẳn, nhưng vì ghét cái không khí ở BV nên anh chàng nhất định đòi về.

Hai ngày sau đó, tụi nó bắt đầu bước vào năm học mới.

.....:::Ngày đầu của lớp 12:::.....

Cảnh cũ năm trước.

Nó lại hì hục zận nội công đạp xe đến trường. Lí do cũng của năm trước: thức khuya online sáng dậy trễ!>

Sắp đến trường, nhớ lại mấy ngày đầu năm trước, nó mỉm cười nghĩ thầm "Không biết năm nay lại có hot boy cold boy nào nữa không (?!?)".

Lòng nó đang phơi phới vì sắp được gặp lại bọn tiểu quỷ của vương quốc nó. Gặp lại Mạnh Khoa, thằng Long, con Luyến, con Dung,....

Năm nay lớp nó chả có ma nào mới cả. Nó bước vào lớp. Hắn đang ngồi đó với bọn con gái vây quanh hỏi đủ thứ chuyện:

_Bạn nghỉ hè zui không Thương Khánh?

_Bạn học hè ở đâu zậy, mình đi kiếm quá chời mà không thấy?!!!

_Chời ơi, bạn vẫn chẳng khác jie, thậm chí còn đẹp trai hơn năm trước nữa đó! Híhíhíhí!

Nó nhìn bọn í với ánh mắt "không thèm chấp" rồi ngó quanh xem Mạnh Khoa đâu, từ hôm đi Đà Lạt, nó chưa được gặp anh chàng.

Chợt có tiếng nhỏ Lam gọi nó:

_Thùy Anh!- Con nhỏ chạy lại từ hướng canteen, trên tay cầm ly nước và vai vẫn đeo túi xách.

_Bồ đi canteen mà đeo túi theo chi zậy?- Nó tò mò.

_Mình gửi xe ở bãi dưới, sẵn đi mua nước luôn.- Nhỏ Lam giải thích.

Nó gật gù rồi sực nhớ cái gì đó:

_À mà nè! Bồ có thấy Mạnh Khoa zô hok? Sắp zô học rùi mà sao hắn chưa tới?!

Nhỏ Lam vỗ cái chat lên trán:

_Chết! Hắn nhờ mình cái này mà mình quên mất!

Nó chưa kịp hỏi coi chuyện gì thì nhỏ bạn thân của nó liền kéo nó ra một góc. Con nhỏ nhìn qua nhìn lại xem có ai không rồi móc một phong thư màu xanh ra, đưa cho nó.

_Của Mạnh Khoa gửi bồ đó!

Nó cầm bức thư, linh tính cho nó biết anh chàng đã gặp chuyện không hay, nó vội hỏi con Lam:

_Hắn đâu? Sao lại nhờ bồ gửi thư ình?

_Hắn....-Nhỏ Lam vừa lên tiếng đáp thì ba tiến trống trường báo hiệu giờ vô học cũng vang lên. Con nhỏ kéo tay nó:

_Thuj, chắc trong thư hắn có nói. Mình zô học đi!

Sáng hôm sau - Chủ Nhật.

Thật zui sướng biết bao khi ba nó đã trả lại tự do cho nó: tiếp tục online, tiếp tục xài di động, tiếp tục đi làm thêm,....Từ hồi biết chuyện Thường Khánh vì cứu nó mà suýt mất mạng, ba nó dường như đã không còn cấm cản chuyện hai đứa nữa thì phải....

Nó mở túi xách lấy bút viết ra làm bài tập, chợt cái phong thư màu xanh rơi ra. Hic, hôm qua đi học về mắc nấu cơm + học bài nên quên xem.

Nó vội xé bao thư, rút ra từ bên trong một đôi giấy màu vàng nhạt. Nét chữ nghiêng nghiêng rất "nghệ sỹ" của Mạnh Khoa hằn lên trang giấy.

"Chào đồ ngốc!

Có lẽ lúc cô đọc được những dòng này thì tôi đang ở Hàn Quốc mất rồi.Xin lỗi vì đã nói dối. Đó là.....tôi không thực sự "không sao" như đã nói. Sự thật là tôi bị viêm giác mạc giai đoạn cuối." Nó đứng hình khi đọc đến dòng này. "Hai tháng sau kể từ lúc tôi viết lá thư này, mắt tôi sẽ không thấy gì nữa." Tờ giấy trên tay nó suýt rơi xuống, nó phải ngồi xuống

iSach.info

nệm để bình tĩnh đọc tiếp. "Nhưng may mắn là bên Hàn có người hiến giác mạc cho tôi. Nên tôi phải sang Hàn.

Thấy chuyện cô và hắn đã đủ làm cho cô đau đầu nên tôi đành nói dối cô, để cô khỏi lo nghĩ. Hehe, dù biết mình chả là cái đinh gỉ gì trong lòng cô, nhưng mà Thùy Anh tốt bụng, dễ thương, luôn quan tâm đến mọi người thì chắc chắn sẽ buồn lắm khi biết tôi bị như thế, phải không?" Đến nước này còn giỡn được đấy! "Khi nào phẫu thuật xong tôi sẽ về. Đừng lo lắng cho tôi!

Nếu cô giận vì tôi đã nói dối thì khi nào về thì tôi sẽ đền cho, nhé!"

Nó lặng người khi đọc xong lá thư....Thêm một lần, cái tính "tin người" đã phản bội nó. Nó nhớ lại lúc nó hỏi Mạnh Khoa kết quả đi khám. Đúng rồi! Anh chàng trả lời "Không sao!" mà không (dám) nhìn vào mắt nó...Vậy mà nó cũng gật đầu tin ngay! Còn nhỏ Lam nữa, sao không cho nó biết sớm hơn!? Nghĩ thế chứ nó biết con nhỏ cũng sợ nó đang stress vì chuyện tình cảm....

.....

Thả người xuống nệm, nó nghĩ thầm: Không biết giờ này anh chàng đang làm gì bên đó, đã phẫu thuật hay chưa, có khi nào đang trên đường về VN???? Bao nhiêu câu hỏi bay bay quanh đầu nó. Chợt có tiếng gõ cửa:

_Thùy Anh! Xuống ăn sáng!- Giọng lão Quân.

Nó giật mình ngồi bật dậy.

_A...Dạ!!!!!!

Đang lật đật bỏ bức thư vào bao thì nó phát hiện, mặt phía sau trang giấy còn một dòng chữ. Nó lật lại xem.

"P/s: biết đâu quãng thời gian ngắn ngủi ở Hàn có thể đủ để tôi quen được em nào đó xinh đẹp hơn cô, dễ thương hơn cô ấy chứ nhỉ!?!!"

Nó mỉm cười "Hy vọng là vậy!"

Hàn Quốc. Hành lan bệnh viện.

Mạnh Khoa đang lang thang thơ thẩn dọc hành lan. Từ sáng đến chiều cứ ru rú trong phòng, chán kinh khủng. Thế nên lâu lâu anh chàng cũng hay được mẹ đưa ra ngoài để đi dạo....Nhưng hôm nay mẹ đi mua đồ ăn chưa về nên anh chàng phải đi dạo một mình.

Đáng lẽ Mạnh Khoa đã được phẫu thuật từ thứ 5 tuần trước. Nhưng vì bệnh viện gặp một số trục trặc ngoài dự kiến, nên cuộc phẫu thuật được dời đến thứ 2 tuần sau.

Đang thong dong ngắm nhìn cỏ cây hoa lá, đột nhiên anh chàng lại sa sầm mặt mày. Mọi thứ lại mờ mờ ảo ảo, hệt với những lần trước khi triệu chứng tái phát. Gần đây, tần suất xuất hiện của các triệu chứng này ngày càng dày đặc và nặng hơn. Cũng đúng thôi, tính ra thì chỉ còn chưa đầy một tháng, anh chàng sẽ chính thức "say goodbye" với ánh sáng, nếu không được phẫu thuật.

Cơn chóng mặt tăng cao, Mạnh Khoa bước lảo đảo, phải vịn tay vào thành lan can.

Xui xẻo là lúc đó chẳng có y tá nào đi ngang. Chợt một cô gái

cũng trong trang phục bệnh viện chạy lại, đỡ lấy anh chàng, lo lắng:

_Anh jie ơi? Anh có sao không?

Chết thật! Mạnh Khoa lại không hiểu tiếng Hàn, anh chàng nén cơn chóng mặt, nói bằng tiếng Anh (jie chứ môn này anh chàng no.1):

_Xin lỗi....Nhưng tôi không hiểu tiếng Hàn. Cô có thể nói được tiếng Anh không?

Anh chàng khá ngần ngại khi nói vì sợ cô gái í không hiểu mình nói gì. Không ngờ, cô nàng lại đáp lại Mạnh Khoa một cách rành rọt bằng tiếng Anh:

_Uhm được. Mà anh có sao không? Phòng anh ở đâu? Tôi đưa anh về....

_407!- Anh chàng đáp như được lập trình sẵn.

Tới cửa phòng, cơn chóng mặt của Mạnh Khoa mới tan biến. Mọi vật trước mắt anh chàng hiện ra rõ dần....Quay sang người con gái đang dìu mình, Mạnh Khoa hơi đơ một chút khi thấy đó là một cô gái mang vẻ đẹp rất dịu dàng và thánh thiện.

_Cảm ơn cô nhiều lắm!- Mạnh Khoa nói khi hai người dừng lại trước cửa phòng.

_Không có chi! Thôi anh nghỉ đi, tôi về phòng đây!

_Khoan!- Có cái gì đó thôi thúc anh chàng, khiến anh chàng giữ tay cô gái lại- Hay là cô vào phòng tôi uống nước cái đã rồi về.

Cô gái vui vẻ:

_Uhm! Được thôi!

Trong phòng. Mạnh Khoa và cô gái lạ mặt xinh đẹp đang ngồi trên giường.

_Cô tên gì? – Anh chàng bắt chuyện trước.

Cô gái xoay xoay ly nước trong tay, đáp:

_Jang Eun Ji [*chú thích: em gái Shin* t/g: có ai đóan trước được điều này hem?!!]. Còn anh?

_À....- Mạnh Khoa gãi đầu – Hùynh Mạnh Khoa.

Eun Ji ngạc nhiên nhìn sang:

_Anh là người Việt Nam à?

_Uh

_Trùng hợp quá! Ba tôi cũng là người Việt Nam! À mà anh bị bệnh gì mà phải sang tận đây để chữa trị?

Anh chàng nhẹ nhàng đáp:

_Viêm giác mạc. Thứ hai này tôi sẽ phẫu thuật!

Eun Ji ré lên:

_Lại trùng hợp! Thứ hai này tôi cũng sẽ phẫu thuật!

_Cô bị bệnh gì?- Đến lượt Mạnh Khoa ngạc nhiên.

_Suy thận....Tôi phải ghép thận nếu muốn sống sót....- Chợt cô nàng đứng dậy, đặt ly nuớc lên bàn, nói – Chắc giờ này anh hai tôi đến rồi! Tạm biệt anh nhaz! Chúc ca mổ của anh

iSach-info

thành công!

Mạnh Khoa cười:

_Cảm ơn! Của cô cũng zậy nhaz!

Nói rồi anh chàng đứng dậy tiễn Eun Ji ra hành lan. Nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của Eun Ji khúât dần mà trong lòng Mạnh Khoa dấn lên một cảm giác lạ lùng....

CHƯƠNG 104

Phòng nó. 8h sáng chủ nhật.

Thay đồ đồng phục nhân viên của Violet.Res xong, nhét cái điện thoại vào túi, nó thủng thăng bước xuống lầu. Hôm nay là ngày đầu tiên nó đi làm lại kể từ khi ba nó bắt nó nghỉ. Chợt cái iPod bé bỏng reo - Bonamana của Suju iu vấu. Số máy của Thường Khánh

_Alo^

- Hỏi chuyện kiểu ấy thì ai thèm trả lời hok biết.

_Bộ tui có nhiệm vụ phải báo cáo với anh là tôi đang làm gì à? – Nó đốp lại.

Cái cặp đôi khó hiểu này, dù trải qua bao nhiêu sóng gió "tình trường" rày mà vẫn cứ như "thuở ban đầu", nói chuyện được vài câu là lập lại điệp khúc cãi....Chả hiểu ra làm sao?!!!

- Hắn ngang nhiên gọi nó như thế, tiếp-

_Nè nè – Nó chịu hết nỗi – Anh tưởng anh là ai mà dám ra lệnh cho tui?!!! Hả? Cái đồ.....- Nó chưa nói ra "đồ jie" thì bên kia đầu dây đã vang lên một tiếng "BÍP" dứt khóat.

Nó tức trào máu, rõ ràng tên này đang chọc điên nó đây mà!!!!!!!!!!

Violet.Res. 11h trưa.

Nó đang phụ mấy anh chị dọn bàn ghế.

_Sao cả hè không thấy em đến, Thùy Anh?- Chị Hòa lên tiếng.

_Em bận ziệc!- Nó nhỏen cười đáp.

Anh Đông liền đùa:

_Ai ở đây cũng nhớ em hết á, nhất là anh đó!

Cả đám phá lên cười. Nhỏ Lam huých vào tay anh chàng.

_Thôi đi! Người ta có bạn trai rùi mà ghẹo hòai!

Nó tuy cười mỉm chi cọp trong lòng nhưng cũng không quên liếc xéo con Lam một cài rõ dài.

Bỗng cánh cửa nhà hàng bật mở. Thường Khánh bước zô. Nhỏ Lam phản ứng đầu tiên:

_Aigooooo. Phải chi nhắc tiền nhắc bạc mà nó cũng tới liền zầy thì đỡ quá!

Mọi người cười khúc khích, nhìn lên. Chị Hòa đẩy nhẹ nó:

_Bạch mã hoàng tử đến rước em kìa!

_Chị...

Thường Khánh bước đến chỗ nó. Nó chống nạnh:

_Đến đây làm gì?

_Thích thì đến! Bộ tôi phải hỏi ý kiến của cô trước khi đến

sao?- Anh chàng dội đạn.

Nó phừng phừng lửa, định bỏ vào trong bếp thì Thường Khánh kéo lại:

_Đi đây với tôi!

_Hông!- Nó phùng mang trợn mắt đáp.

_Có đi không hả? –Thường Khánh hạ giọng.

_Hông!!!!! – Nó một mực tỏ ra cứng đầu.

Nhưng 'đầu' chưa kịp 'cứng' thì chàng ta đã nắm tay kéo nó đi ra khỏi nhà hàng, mặc cho nó í ới "Nè! Đồ ba trợn, buông tui raaaaaaaa"

Trên một chiếc cầu nho nhỏ bắc qua cái hồ tí nị tại một công viên be bé.

Hai đứa đứng thẫn thẫn thơ thơ mà không nói gì. Hắn đút tay vào túi quần, nhìn xuống mắt nước. Nó quay quay ngắm thiên nhiên cây cảnh một hồi, thấy cái tên kia lôi mình ra đây mà không nói gì, nó lên tiếng:

_Nè! Muốn nói gì thì nói đi chứ! Sao chết đứng như thế kia?

Hắn ngước lên nhìn nó, giọng lạnh ngắt:

_Cô có im đi không hả?

Thật ra, anh chàng chẳng tài nào thốt ra được điều mình muốn nói- điều đã khiến mình hẹn nó ra đây....Chỉ là một điều nhỏ nhặt thôi...Nhưng...

Cơn tức lại trào lên, nó liền "động chân động tay", đấm lên ngực Thường Khánh.

Hix hà, ngay vết thương chưa lành của anh chàng. Nó không cố ý, chỉ vì quen tay rùi T.T.Thường Khánh rạp người xuống, nhăn nhó đau đớn.

_Xì! Hù ai chớ đừng hù tui! Mà anh có đau thật thì cũng đáng! – Nó quay chỗ khác, buông một câu vô tư đến mức vô tâm.

Không nghe Thường Khánh "trả đũa", nó liền hoảng và quay lại nhìn thì thấy anh chàng đang ôm ngực. Vẻ mặt co lại vì đau của hắn khiến nó biết hắn không giả vờ.

Nó vội vàng đỡ lấy tay Thường Khánh:

_Nè...Anh có sao không vậy?

Anh chàng vẫn không trả lời, hình như đau lắm. Nó bắt đầu rối lên:

_Tui...tui xin lỗi. Tui tưởng anh giỡn. Anh đau lắm hả? Anh chờ nhaz, tui đi kêu người...

Nó toan chạy đi, thì Thường Khánh kéo nó lại. Nó tròn mắt nhìn. Anh chàng đứng thẳng người dậy và bắt đầu....cười. Hắn cười như chế giễu nó í.

_Phải chi cô thấy được gương mặt hoảng hốt ban nãy của mình!

Anh chàng vẫn tiếp tục cười mà không để ý nó đang đỏ mặt lên, vì "quê" và ví giận. Nó thụi vào vai anh chàng (chứ hem dám thụi zô ngực nữa):

_Thì ra là anh gia vờ à?

_Lúc đầu là thật, lúc sau thấy cô hãi lên, nhìn vui vui nên giả vờ đau tiếp!- Hắn đáp, nụ cười vẫn trên môi.

Tuy bực lém vì bị hắn mang ra làm trò cười, thế nhưng không hiểu sao nó hết giận khi nhìn thấy nụ cười của hắn. Hắn có biết là hắn cười đẹp lắm không? Cả thế giới quanh nó như bừng sáng lên khi hắn cười....

.....Có một người đang thẫn thờ nhìn một thiên thần cười....

_Này! Cô làm sao vậy?- Hắn huơ huơ tay trước mặt nó.

Nó giật mình:

_À....Đâu có sao - Rồi nó liền đôi để tài – À mà mục đích anh kéo tui ra đây là gì? Trưa ròy, tui còn zìa ăn cơm nữa!

Thường Khánh im lặng một lát rồi nói:

_Cô không biết thật hả?

Mắt nó tròn xoe nhìn anh chàng, nó lắc đầu:

_Không....

Hắn nhìn sang chỗ khác:

_Hôm nay là....- Đột nhiên anh chàng dừng lại - Mà thôi, chuyện cũng chẳng to tát lắm! Quên đi! – Hắn phẩy tay - Để tui đưa cô về!

_Nhưng mà...- Nó vừa lên tiếng hỏi xem chuyện gì thì Thường Khánh quay lưng đi một nước.

Trên đường. Nó đi sau lưng hắn, trong đầu cứ thắc mắc "Rốt cuộc là chuyện gì mà hắn không chịu nói?!!!" Nó vừa định hỏi thì một đám con gái, tay xách cơ man nào là quà cáp từ

bên đường chạy đến bên Thường Khánh. Nó dễ dàng nhận ra đám này học trường nó. Chưa kịp hiểu chuyện gì thì cả đám bắt đầu nháo nhào lên, đứa thì tặng quà, đứa thì nói:

_Chúc mừng sinh nhật bạn!

_Chúc bạn ngày càng học giỏi, đẹp trai!

_.....

v/v và v/v. Còn rất nhiều lời chúc khác.

Xong, cả đám quay sang nó:

_Thùy Anh tặng Thường Khánh cái gì thế? Chắc phải là một món quà to lắm nhỉ?

Một đứa phụ họa:

_Chớ còn jie nữa! Người ta là "gà bông" của nhau mà!

Nó đơ người, không trả lời. Hôm nay là SN hắn ư?????

Không phải nó quên, mà là nó không biết. Nó chưa bao giờ xem giấy tờ gì của Thường Khánh, cũng chưa bao giờ hỏi anh chàng, thì làm sao mà nó biết được chứ....

(Bọn kia xem Thường Khánh như thần tượng, nên bọn họ biết SN của anh chàng cũng phải. Giống như nó thuộc làu làu ngày sinh của Jun Ki, Geun Suk, Hong Ki và Big Bang đó thôi.)

Con người ta thường lại chẳng nhớ đến những điều tưởng như nhỏ nhặt mà quan trọng chung quanh mình...Nhưng dù jie, nó cũng cảm thấy "tội lỗi". Có cô gái nào mà lại hững hờ trước SN cua "bạn zai" mình đâu....

Cái đám loi choi kia đã kéo nhau đi mà nó vẫn chưa hết thời kì "đứng hình". Hắn lên tiếng:

_Có cần cô phải sốc như zậy không?

Nó giật mình, lí nhí nói:

_Xin lỗi....Thật sự là tui không biết....

Thường Khánh không nói gì, chỉ lặng lẽ bước tiếp.

Cả ngày hôm đó, cảm giác của kẻ "tội đồ" cứ bám theo nó. Nó làm gì, đi đâu cũng nghĩ đến việc mình đã không biết SN Thường Khánh.

Trong phòng. Nó đang nằm tung lên tung xuống con thỏ bông.

"Không được!"- Nó nghĩ thầm – "Không thể để hắn nghĩ rằng hắn không quan trọng đối với mình....Phải làm gì đó thôi!"

Nó ngồi bật dậy, anh mắt tràn trề quyết tâm.

Lão Quân đi học zìa, cất con nouvo vào garage rồi bước zô nhà, tay xoay xoay cái chìa khóa xe. Nó chạy ra, gương mặt tươi roi rói.

_Anh mới về hả?

Nói rồi nó chạy lại bình nước lạnh để rên bàn, rót nước ra ly rồi cung kính dâng cho lão Quân:

_Chắc anh mệt lắm! Uống nước đi át!

iSach-info

Lão Quân nhìn nó, cười cười:

_Lại có ý đồ gì nữa đây!? Nói đại đi, đừng rào trước đón sau chi ệt.

Nó cười hề hề, nhìn lão hai bằng đôi mắt cún con, đáp:

_Anh chỉ em cách làm bánh gatô đi!

_Bánh gatô?- Lão Quân ngạc nhiên - Chi zậy?

_Thì anh đồng ý đi rồi em kể! Đi mà.... – Nó lắc lắc tay lão, năn nỉ.

Ai chứ anh hai nó thì làm bánh gatô ngon phải biết! Lão khéo tay lắm, ai như nó...Con gái gì mà.....Đụng cái gì là hư cái đó!

.....

CHƯƠNG 105

Tóm tắt chap trước: Sau khi cứu nó, Thường Khánh phải nhập viện. Nó thức trắng cả đêm hôm Thường Khánh nằm trên giường mổ. Vì Thường Khánh mất quá nhiều máu, mà nó lại là người duy nhất hôm đó trùng nhóm máu với anh chàng nên nó đã tình nguyện hiến máu. Thế nhưng, sau đó, nó cũng đổ bệnh vì kiệt sức. Mạnh Khoa sang Hàn thì gặp Eun Ji – em gái Shin và đã kết bạn với cô nhỏ. Hy Vân thì từ bỏ Thường Khánh và bay sang Pháp. Một ngày cũng như mọi ngày, Thường Khánh có vẻ thất vọng vì nó không nhớ SN anh chàng.....

Enjoy!

6h tối. Nhà bếp. Nó ôm cái tô sành trên tay, tay kia cầm đồ đánh trứng hì hục đánh lấy đánh để. Mặt nó lấm lem bột. Lão Quân đứng kế bên. Trên bàn, cơ man nào là trứng, vỏ trứng, bột làm bánh, kem, rồi nào là dâu, nho và nhiều trái cây khác để trang trí bánh đang nằm lăn lóc.

Nhiều nhất là vỏ trứng gà. Phải đến hơn chục cái.

Số là nó rất vụng về trong việc tách lòng đỏ và lòng trắng trứng ra, "thành quả" là hơn chục cái trứng "vô tội" đã bị nó "hủy diệt" và đang nằm sếp sòng trong chảo. Hix, chắc lát nữa hai anh em nó ăn món hột gà ốp-la trừ cơm luôn quá.

May mà cuối cùng cũng đánh xong. Nó đặt cái tô lòng trắng trứng lên bàn, nhỏen cười:

_Anh hai! Xong rồi! Anh chỉ tiếp đi!

Lão hai lắc đầu ngán ngẩm:

_Có mỗi việc tách và đánh trứng mà mày ngốn hết của tao mấy tiếng! Lúc mày hoàn thành cái bánh chắc tóc tao cũng ngã màu muối tiêu mất rồi ~

Nó phụng phịu:

_Tại anh giành hết sự khéo tay của em chứ bộ! Chưa gì mà đã bắn liên thanh!

Lão Quân lườm nó:

_Chỉ giỏi cãi trả! Nè! – Lão đưa cái tô khác cho nó, bảo – Bỏ đường kính với bơ vào, đánh cho bông lên rồi bỏ lòng đỏ zô đánh tiếp!

Nó cầm lấy cái tô, ngoan ngõan:

_Zạ sư phụ!

Cứ thế, hai anh em quần thảo cái nhà bếp đến tối mà quên luôn việc ăn cơm. Lâu lâu trong bếp lại phát ra tiếng lạch cạch lộc cộc do nó làm rớt đồ và tiếng lão Quân nhặng xị cả lên, như:

_Á Á! Bỏ từng ít một thôi! Hư cái bánh bây giờ!

Chút nữa lại là tiếng nó:

_Anh ơi... Bột đặc quá đánh hết nỗi rồi!

_Mày là em tao mà sao ngốc thế! Lấy máy đánh trứng mà đánh!

Rồi thì:

_Tao đã bảo phải bật lò trước 10 phút mà! Mày lề mề như thằng hề ấy!

Hay là:

_Sao mày láng bột nhìn nham nhở thế! Ai mà dám ăn!

v/v và v/v....

8h30 tối. Tác phẩm hoàn thành! Nó mở cửa lò, lấy bánh ra, đặt lên bàn.

Hic, nhìn không được bắt mắt cho lắm. Nhưng nếu trét kem lên thì chắc hem đến nỗi nào. Nó lấy tô kem trét lên bánh như chú thợ hồ trét vữa, mất thêm 30 phút nữa. Vừa hớn hở vì cuối cùng bánh cũng đã làm xong chưa được bao lâu thì nó lại ỉu xìu vì trông cái bánh chả khá khẩm hơn mấy:

_Sao kì zậy nè! Nó hết ra hình cái bánh rồi ~

_Ai bảo! Đã nói là để tao phụ à không nghe!

_Có lí do mà ~ - Nó nhìn ông anh – Vì đây là cái bánh đặc biệt nên chỉ mình em được làm thôi!

Lão Quân cười mỉa:

_Ừ~ Cái bánh đặc biệt nhất trên đời đấy! Từ lúc cha sanh mẹ đẻ đến giờ, tao chưa thấy cái bánh nào "xinh đẹp" một cách đặc biệt đến thế!

Nó lừ mắt nhìn anh hai:

_Thôi đủ rồi nhaz!

Lão Quân xoa xoa đầu nó:

_Ừ, không chọc mày nữa, thôi lấy trái cây trang trí lên đi! Nhìn sẽ đỡ hơn đó!

Hơn 9h.

Nó bỏ cái bánh zô hộp, tháo tạp dề ra rồi phóng như bay lên nhà trên. Lão Quân đang dọn chén đũa ăn cơm ở phòng ăn, ngước lên hỏi:

_Đi đâu zậy?

_Đi giao bánh! – Nó đáp cụt ngủn.

_Ở nhà ăn cơm đã!

Nó xỏ dép vào, đáp:

_Anh ăn trước đi! Em chờ ba zề ăn luôn! Bây giờ em phải đi giao bánh cái đã! Gần khuya rồi!

Lão Quân chạy ra:

_Ê mà khoan! Cái mặt mày như kon mèo kìa! Rửa đi rồi hẵng đi!

_Suýt quên! – Nó tí ta tí tởn chạy lại vòi nước.

Nhà Thường Khánh. Nó đặt hộp bánh kem trước cổng, móc điện thoại ra nhắn tin cho anh chàng "Có quà trước cổng! Không ra sẽ tiếc suốt đời". Rồi nó chạy biến.

Lát sau, Thường Khánh vừa tắm xong [có thói quen tắm khuya], cổ còn vắt cái khăn tắm và tóc tai thì ướt nhẹp, bước

ra cổng trong cái quần ống rộng và cái áo thun ba lỗ [mà hem có lỗ] màu trắng.

Nhìn qua nhìn lại mà không thấy nó đâu, anh chàng lầm bầm "Đồ ngốc này đang định giở trò gì nữa đây?! ". Chưa thắc mắc được lâu thì mắt anh chàng đập phải vật gì đó nằm dưới đất. Thường Khánh cầm lên và phát hiện trên đó có đính một tờ giấy:

"Chúc sinh nhật vui vẻ! Xin lỗi vì hem biết bữa nay là SN anh! Đây là quà sinh nhật và cũng là quà xin lỗi, do chính tui làm nên chắc ăn sẽ hơi bị "ẹ" đó! Thông cảm nha ~ Tui hem có khiếu nấu ăn.

P/s: Đừng nghĩ là tui hem coi anh là người quan trọng nhaz! Thực ra, anh rất quan trọng đối zới [sau đó là chữ gì đó bị nó xóa mất rồi và ghi đè lên ba chữ:] nhiều người đó!"

Anh chàng bật cười:

_Định ghi "quan trọng đối với tui" chứ gì! Đồ ngốc này thật là....

Thường Khánh xách hộp bánh vô nhà, tuy nét mặt không biểu lộ nhưng lòng thì đang phơi phới niềm vui và hạnh phúc....vì một món quà nho nhỏ từ một "đồ ngốc" đã khiến trái tim anh chàng loạn nhịp....

Hàn Quốc.

Shin đang ở trong bệnh viện cùng Eun Ji. Cô nàng mới phẫu thuật xong nên còn khá yếu. Đến giờ ăn cơm, Shin đứng dậy bảo:

_Anh đi mua cơm nhé! Đợi ở đây! Đừng đi đâu đấy!

Eun Ji kéo áo Shin lại:

_Anh hai thức cả đêm trông em rồi! Anh ngồi nghỉ đi, để em đi mua cho! – Cô nàng lên tiếng rồi giở cái chăn đang đắp ngang người ra, toan bước xuống. Shin vội ngăn:

_Không được! Em yếu như ốc sên ý! Không tự đi được đâu...

Eun Ji quả quyết:

_Em biết em ra sao mà. Yên tâm đi! Vết mổ hết đau rồi... Em tự đi được.

_Nhưng...

_Anh hai! – Eun Ji cắt ngang câu nói của Shin. – Em đâu phải con nít đâu mà để anh chăm sóc từng li từng tí.

Anh chàng đành gật đầu trước con em bướng bỉnh:

_Thôi được rồi! Đi đứng cẩn thận đấy!

CANTEEN Bệnh Viện.

Eun Ji cầm cái cà-mên, đang ung dung bước đi thì chợt nghe nhói chỗ vết mổ. Cô nàng đứng sựng lại, định đợi cho hết đau thì đi tiếp nhưng cơn đau vẫn không thuyên giảm. Cái cà-mên trên tay Eun Ji suýt rớt xuống thì chợt có người lao đến đỡ. Cô nàng ngước lên:

_Mạnh Khoa?!

CHƯƠNG 106

Một bàn ăn ở canteen. Mạnh Khoa và Eun Ji đang ngồi đối diện nhau. Anh chàng bắt chuyện trước:

_Ca mổ thành công chứ?!

Eun Ji bật cười:

_Nếu không thành công thì tôi đâu có ngồi đây để nói chuyện với anh như thế này!

Anh chàng gãi đầu. Ngớ ngẩn thật. Chính Mạnh Khoa cũng không hiểu tại sao mình lại hỏi câu hỏi ngớ ngẩn ấy.

_Anh tháo băng mắt ra rồi à? – Eun Ji nói tiếp.

_Ừ...hôm qua!

_Bây giờ anh thấy mọi thứ rõ hơn rồi chứ?

_Rõ như ban ngày í!

Eun Ji lại cười:

_Thì đang là ban ngày mà.

Mạnh Khoa lại phải cười đỡ lời, gãi đầu. Kì lạ thật, anh chàng cứ ăn nói và cư xử như một thằng ngốc khi ở bên Eun Ji....

Sau buổi nói chuyện đó, Mạnh Khoa mới biết rằng Eun Ji là một diễn viên và cô nàng kém anh chàng một tuổi.

iSach-info

12T4. Chưa vào học. Lớp nó hỗn loạn như một một cái chợ vỡ. Mấy thằng con trai quậy phá rượt nhau phóng cả lên bàn. Đầy đủ âm thanh như hát hò, **** lộn,....

Nó đang ngồi t8m với bạn Lam iêu quý. Sực nhớ đến anh chàng Vĩnh Trường hồi hè mới tỏ tình với con bạn mình, nó huých con bạn, cười cười.

_Nè! Bạn í sao rồi!?

Nhỏ Lam tròn mắt:

_Bạn nào?! Bồ hỏi thế thì ai hiểu!

_Thì bạn Vĩnh Trường chứ bạn nào! Hai người sao rồi!?

Mặt nhỏ Lam đỏ dần, con nhỏ đáp:

_Thì bình thường....

Nó phá lên cười, chọc nhỏ bạn:

_Bình thường thì nói là bình thường. Làm gì mà bồ phải bẽn lẽn như con gái vừa về nhà chồng thế!?

Nhỏ Lam vừa "thẹn" vừa tức, liền đè nó ra đánh. Chẳng biết con nhỏ cố tình hay cố ý mà lại đẩy nó ngả vào người Thường Khánh, hiện đang ngồi đọc sách.

Anh chàng nhìn sang hai đứa. Nhỏ Lam cố tình cười thật lớn, miệng thì nói:

_HOHOHO, Xin lỗi bồ nhaz. Mình hem cố ý.

Nó nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống con bạn, rồi quay sang

Thường Khánh. Anh chàng lia đôi mắt lạnh hơn đá qua nó. Nó vừa định quay mặt đi thì Thường Khánh lên tiếng:

_Cái bánh hôm qua....

Chẳng hiểu sao nó lại hồi hộp khi nghe anh chàng nói. Còn Thường Khánh, tuy đầu thì hem nghĩ như zậy nhưng miệng lại thốt lên:

_Cô có biết làm bánh không thế?! Cả trang trí nhìn cũng không giống ai!

Nó thoáng im lặng rồi bật đứng phắt dậy, lừ mắt nhìn anh chàng, tuôn một hơi vì uất:

_Có cần phải nói quá đáng zậy hok? Anh có biết là tui đã mất bao nhiêu thời gian để làm cái bánh đó không? Ừ, xấu chứ gì! Ừ, dở chứ gì?! Anh là đồ tồi, đồ không biết tôn trọng thành quả lao động của người khác.

_Tui...- Thường Khánh định nói gì đó, nó chặn họng.

_Anh định nói là anh đã vứt cái bánh đó vào thùng rác chứ gì? Là từ nay tui đừng làm mấy cái bánh gớm ghiếc đó cho anh ăn nữa chứ gì?! Tui biết mà! Anh là cái đồ...

Nó tức đến mức không biết nói thêm gì nữa sau khi xối một tràng zô mặt hắn. Càng nghĩ càng thấy bực, nó đã tốn hết cả buổi chiều và cả buổi tối để làm bánh cho hắn ăn, còn hy sinh cả bữa cơm để mang bánh qua cho hắn, thế mà....

Nó ném cho anh chàng cái nhìn đầy lửa rồi định lôi con Lam đi quay đi thì Thường Khánh kéo lại:

_Tui ăn hết cái bánh đó rồi.

iSach.info

Nó trợn trắng nhìn anh chàng:

_Dở như zậy mà anh cũng ăn sao?!!!

Thường Khánh lôi nó ngồi xuống, chậm rãi:

_Tuy không ngon nhưng cũng không đến nỗi nào.... – Anh chàng nhìn nó - Cảm ơn nhaz! Đây là lần đầu tiên có người làm bánh SN cho tui đó!

Rồi anh chàng mỉm cười zới nó và quay qua đọc sách tiếp. Tên này đúng là nóng lạnh thất thường mà. Mới ban nãy còn....

Nó đơ người, hơi bị xúc động đậy tí xíu. Nhỏ Lam giật giật tay nó:

_Cái gì nhập zô hắn zậy? Hồi nãy thì kiêu như ông tướng, sao bây giờ lại....

Nó nhún vai:

_Ai biết đâu!

_Nói thế thôi chứ ai mà chẳng biết - Nhỏ Lam lại giở giọng chọc – Vì "ai đó" mà "hoàng tử băng giá" phải tan băng ấy nhỉ?!

Nó lườm lườm, thục cùi chỏ vào tay nhỏ bạn, nhưng không thể không nở nụ cười "e thẹn":

_Dẹp bồ đi!

Chợt nhỏ Lam thở dài, chống tay lên bàn:

_Nhìn hai bồ thấy zui thiệt nhưng nghĩ lại thì mình thấy tội tội cho Mạnh Khoa thế nào ấy....

Nó lặng lẽ cúi đầu, không nói gì. Đúng vậy! Nó cũng thấy có lỗi với Mạnh Khoa lắm...Anh chàng đã làm rất nhiều việc cho nó, vậy mà nó chẳng bao giò có cơ hội đáp lại mà chỉ toàn làm anh chàng đau thôi...

_Mà trước khi đi... - Nhỏ Lam tiếp tục nói - Trước khi đi hắn còn nói là...Sau khi ca phẫu thuật thành công, người đầu tiên hắn muốn nhìn thấy sau khi tháo băng ra...là bồ đó....

Câu nói của nhỏ Lam càng khiến không gian chùn xuống thấy rõ...Nó biết làm gì để anh chàng có thể quên nó đây??!!!

Hàn Quốc.

Vài ngày nữa là Mạnh Khoa sẽ trở về Việt Nam để nhập học.

Dạo này anh chàng suy nghĩ về Eun Ji hơi bị nhiều. Không biết từ lúc nào, anh chàng đã thôi ít nhớ về nó...mà thay vào đó, hình ảnh cô gái với nét mặt dịu dàng đáng yêu Jang Eun Ji ngày càng xuất hiện nhiều hơn trong đầu anh chàng.

Mạnh Khoa cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì nữa....

Ngày Mạnh Khoa lên máy bay trở về nước.

Phòng Eun Ji. Cô nàng đang sắp xếp đồ đạc bỏ vào vali, và không còn mặc áo bệnh nhân nữa...Có lẽ Eun Ji cũng xuất viện vào hôm nay.

Mạnh Khoa đứng trước cửa phòng của cô nàng từ lúc nào.

_Eun Ji à... – Anh chàng lên tiếng gọi khẽ.

Cô nàng quay ra:

_Là anh sao? Em đang định sắp xếp xong đồ sẽ qua chào anh....

_Hôm nay em ra viện à?

_Dạ. – Eun Ji mỉm cười.

_Anh cũng thế, hôm nay anh sẽ bay về Việt Nam – [Eun Ji thoáng bất ngờ rồi có vẻ cô nàng không vui khi nghe Mạnh Khoa nói] Anh chàng tiến vào phòng - Để anh sắp xếp đồ phụ em.

Eun Ji gật đầu. Trong lúc Mạnh Khoa đang bỏ đồ vào vali thì một chiếc hộp trong đó văng ra. Một chiếc chìa khóa rơi ra từ trong hộp. Anh chàng nhặt chiếc chìa khóa lên và phát hiện ra nó hơi bị quen quen.

Mạnh Khoa ngồi xuống giường, ngắm nghía chiếc chìa khóa. Anh chàng lục tìm trong trí nhớ một hồi rồi kinh ngạc nắm chặt chiếc chìa khóa. Đây là chiếc chìa khóa để mở chiếc hộp của nó tặng trong dịp SN anh chàng. Và...anh chàng đã vứt xuống sông rồi còn gì. Sao Eun Ji lại có....

Không thể nhầm lẫn được. Vì cái hộp gỗ đó là do bác nó làm chủ xưởng mộc tự tay làm tặng. Cả chiếc chìa khóa cũng được đúc riêng, nên mang vẻ đẹp rất khác biệt. Nói chung là trên đời chỉ có một....Nên anh chàng không thể nhầm lẫn!

_Em có cái này từ đâu thế? - Mạnh Khoa đưa chiếc chìa khóa lên hỏi Eun Ji.

Cô nàng ngồi xuống cạnh Mạnh Khoa, chậm rãi nói:

_Có lần em đi đóng phim ở Busan, đang dợt ở ngoài biển thì thấy chiếc chìa khóa này dạt vào...Thấy dễ thương nên em

quyết định giữ nó. Sao vậy?

Mạnh Khoa như không tin vào tai mình.

Ông trời định chơi trò gì đây?! Mạnh Khoa vứt chiếc chìa khóa đó đi là để làm nó hiểu rằng, dù thế nào đi nữa thì anh chàng vẫn yêu nó, là để gián tiếp nói rằng, anh chàng sẽ không bao giờ mở chiếc hộp có lá thư "xin lỗi vì tôi không yêu anh" của nó ra.

Vậy mà, chiếc chìa khóa ấy lại có thể "vượt trùng dương" và rơi vào tay của Eun Ji.

Cái gọi là "số phận" có thật sao????!!!!!

* * *

CHƯƠNG 107

Sau khi Eun Ji ra viện thì Shin cũng bay sang Việt Nam.

Phòng nó. "Lạ thật!" – Nó vừa lẩm bẩm vừa lục tung cái tủ quần áo lên – "Cái lược của mình đâu mất rồi?! Cả cuốn sổ tay cũng mất tiêu!"

Nó ngồi xuống giường, cố nhớ xem lần cuối mình để cái lược và cuốn sổ ở chỗ nào. Cây lược đó rất quan trọng đối với nó. Đó là cái lược bán nguyệt bằng gỗ do ba nó mua tặng nó khi đi công tác bên Trung Quốc, lúc nó 10 tuổi. Nó quý cây lược ý lắm. Còn cuốn sổ tay thật ra là nhật kí của nó, ai mà đọc được chắc chết. Hôm qua ngồi nghĩ vu vơ, sực nhớ ra chúng, đi kiếm mà chẳng thấy đâu.

Nó đã xới tung cả cái nhà lên rồi còn gì....

Đang ngồi suy nghĩ xem mình có thể để chúng ở đâu được thì tiếng lão Quân gọi:

_Thùy Anh! Xuống dọn cơm!!!!!

_Dạ!! – Nó la lớn rồi lật đật chạy xuống.

Nó đang dọn cơm tối. Hôm nay lại chỉ có lão Quân và nó ăn tối với nhau thôi. Lão hai vừa đi ra ngoài nghe điện thoại xong, trở vào nói với nó:

_Dọn thêm một cái chén zí đôi đũa nữa!

_Ai ăn nữa ạ? – Nó nhướn mày, sẵn tiện buông lời chọc ông anh - Chị Tuyết hả?!

Lão Quân đưa tay kí lên đầu nó mấy cái liên tiếp:

_Cái giá phải trả cho ziệc dám chọc tao!

Nó ôm đầu, nhăn nhó:

_Anh trai mà sao tàn nhẫn với em gái thế hả?!!!!!

Đúng lúc đó thì có một giọng nói ấm áp vang lên bên tai nó:

_Tên kia, bắt nạt em gái là không hay đâu nhé!

Theo sau đó là một bóng người lao vút vào và....kẹp cổ lão Quân. Người ấy quay mặt lại và nó nhe răng cười với nó. Hơi bị bất ngờ khi người đó là Shin.

_Này này, buông tớ ra! Hết thở được rồi! – Lão Quân cố giật tay Shin ra khỏi cổ.

Shin cười gian rồi buông cái cổ đáng thương của lão Quân ra. Lão ho mấy cái rồi nhìn Shin bằng con mắt hình viên đạn:

_Chưa gì mà đã bênh nó chằm chặp rồi....Mà nè, sao đến nhanh thế hả?

_Lúc gọi điện cho cậu thì tớ đã tới ngã ba rồi! Gọi lấy lệ thôi! Hehe

Nó chen ngang zô hai ông.

_Anh Shin về Việt Nam hồi nào vậy?

_Hồi nãy – Shin hồn nhiên đáp – Con bé Eun Ji vừa ra viện thì anh bay zìa liền. Zề đến nhà làm biếng nấu cơm nên qua

iSach.info

đây ăn ké!

Shin lại cười, nụ cười vô tư như con nít. Nhớ ra zụ hôm đính hôn, nó cúi mặt xuống, nói lí nhí:

_Chắc vì em mà anh bị la zữ lắm hả?

_Đâu có! – Shin cười - Tại con bé Eun Ji phải nhập viện nên ba mẹ anh chẳng còn thì giờ quan tâm đến chuyện đó nữa.

Nó định hỏi tiếp nhưng chợt thấy ngại ngại.....Hix, nó mắc nợ nhiều người quá. Shin, Mạnh Khoa và cả Thường Khánh nữa, họ đều hy sinh cho nó quá nhiều. Thường Khánh thì nó còn "đáp trả" được, chứ Shin và Mạnh Khoa....

Chợt Shin sực nhớ ra chuyện gì đó, anh chàng cho tay vào túi và móc ra một cây lược, đưa cho nó:

_ À! Cái này của em phải không?

Đúng là cây lược hình bán nguyệt của ba nó tặng. Nó mừng rỡ chộp lấy cây lược trong tay Shin:

_A! Vậy ra em để quên ở nhà anh! Vậy mà em tìm muốn chết!

_Ừ. Hôm em đi anh sang phòng em, thấy chúng ở trên bàn....À – Shin cho tay vào túi quần bên kia - Cả cái này nữa!

Anh chàng móc một cuốn sổ tay ra. Nó nhận ra đấy là sổ của mình ngay lập tức. Shin đưa cho nó. Nó nhìn anh chàng, nghi hoặc. Shin vội thanh minh:

_Yên tâm đi! Anh chưa đọc đâu!

Thấy bản mặt "gian sặc mùi" của anh chàng, nó tiếp tục đăm đăm nhìn như dò xét. Shin đành gãi đầu thừa nhận:

_ Ừa thì có, nhưng chỉ trang cuối thôi, vì anh hem biết là sổ gì nên lật ra xem thử, tình cờ nó đập vào mắt nên....

Thấy Shin gãi đầu gãi tai, hok dám nhìn nó, cứ như "con nít làm bể bình bông sắp bị ăn đòn" ấy...Vừa tội, vừa tếu. Nó bật cười:

_Hok sao đâu! Cũng may là anh, chứ ai khác thì...

Chợt lão Quân tiến đến vỗ bồm bộp vào vai hai đứa

_Để lúc khác mà hàn huyên. Tao đói lắm rồi. Zô ăn cơm zùm cái đi!

Biệt thự nhà Thường Khánh.

Ngồi trong nhà đọc sách hoài cũng nhàm, thế là anh chàng quyết định ra vườn dạo chơi. Đi ngang qua nhà kho, thấy cánh cửa mở toang, Thường Khánh nhìn vào và thấy ông Tư - người tài xế kiêm dọn kho lâu năm của gia đình anh chàng đang lúi cúi dọn dẹp bên trong.

Vốn tính lạnh lùng, anh chàng chẳng nói chẳng rằng, quay ra đi tiếp. Chợt nghe có tiếng ngã, Thường Khánh giật mình chạy lại thì thấy ông Tư đang nằm dưới sàn, kế bên là một thùng đồ đang vương ***. Anh chàng vội lao đến.

_Bác Tư? Bác có sao không? - Thường Khánh vừa đỡ ông ấy dậy, vừa hỏi.

_Tôi không sao. Cảm ơn cậu chủ.

Anh chàng dìu ông ấy lại một cái ghế gỗ gần đó. Ông Tư nắn nắn chân mình, cười hiền:

_Có lẽ tuổi tôi đã quá cao để làm công việc này rồi...Hai năm nay tôi lại bị bệnh phong thấp nên... - Ông ý chỉ lắc đầu chứ không nói tiếp.

Thường Khánh nhìn mấy thùng đồ, hỏi:

_Bác đang dọn cái gì đấy ạ?

_À...Chỉ sắp xếp lại và quét cho đỡ bụi thôi.

_Vậy thì bác cứ nghỉ đi! Để cháu làm tiếp cho – Anh chàng nói rồi tiến lại, cầm cây chổi lên.

Ông Tư liền ngăn:

_Không được đâu cậu chủ. Đây là việc của tôi.

_Không sao đâu ạ! Cháu đang rãnh mà!

Nói rồi Thường Khánh bắt đầu bắt tay vào công việc. Anh chàng dở lên dở xuống, quét bụi và sắp xếp lại từng thùng đồ cho ngay ngắn.

Chợt một cuốn sổ màu nâu bám đầy bụi trong một thùng đồ đập vào mắt anh

chàng. Vốn không có tính tò mò, nhưng không hiểu sao Thường Khánh vẫn cầm cuốn sổ đó lên và lật ra.

Dòng chữ "Võ Diệp Yến" và chữ kí của mẹ Thường Khánh – bà Yến đập vào mắt anh chàng. Thường Khánh lật sang trang bên thì thấy dòng chữ "ngày....tháng....năm"

Biết đó là nhật kí của mẹ mình, anh chàng quét bụi rồi định cho vào chỗ cũ. Chợt có cái gì thôi thúc anh chàng giữ và đọc nó.

Thường Khánh đứng lặng một hồi rồi để cuốn sổ lên chiếc ghế kế bên và tiếp tục dọn dẹp.

Chuyến bay từ Seoul ◎ TP.HCM.

Bà Lan - mẹ Mạnh Khoa thúc anh chàng ngủ một giấc cho khỏe. Nhưng anh chàng không tài nào ngủ được.

Mạnh Khoa đặt tay lên phía trái tim mình. "Mình sao vậy?". Cảm giác của anh chàng đối với Eun Ji thật lạ lùng. Khi ở bên Eun Ji, anh chàng cảm thấy rất quen thuộc và gần gũi. Cứ như anh chàng có thể tâm sự tất cả với cô bé vậy. Hình như anh chàng đã....

Thế là anh chàng vô tình thổ lộ chuyện về nó với Eun Ji. Cuộc nói chuyện giữa hai người lại hiện lên trong đầu Mạnh Khoa:

Mạnh Khoa mỉm cười. Hình như, anh chàng đã thích Eun Ji mất rồi.... Ngày trước, anh chàng luôn nghĩ về nó 24/7 nhưng từ buổi nói chuyện với Eun Ji, có vẻ, cảm giác của anh chàng đối với nó đã nhạt nhòa dần.

Và....lúc sắp tháo băng mắt, người đầu tiên anh chàng muốn thấy không còn là nó nữa...

Mạnh Khoa nói thầm:

_Có lẽ mình phải cho phép trái tim đón nhận một sự khởi đầu mới thôi....

Anh chàng rút mẫu giấy nhỏ trong túi ra. Dòng mực ghi số điện thoại di động của Eun Ji như đang ánh lên niềm vui...

iSach-info

CHƯƠNG 108

Lớp 12T4. Nhỏ đang ngồi giỡn với nhỏ Lam và mấy đứa bạn thì chợt nghe tụi con gái bàn đầu thét lên.

Cả đám nhỏ quay ra. Mạnh Khoa – chàng hoàng tử Mặt Trời – đang đứng ở cửa và tươi cười rạng rỡ.

Bọn con gái chạy đến vây lấy Mạnh Khoa, mỗi đứa góp mỗi câu:

_Mạnh Khoa!!! Sao mấy ngày nay bạn nghỉ học???

_Sao mình không liên lạc với bạn được vậy????

_Bạn biết tụi mình lo cỡ nào không????

_ v/v....

Thiệt tình! Đám con gái lớp nhỏ ngày càng đi quá xa! = =”

Thế nhưng, chẳng những không khó chịu, Mạnh Khoa còn vui vẻ giải đáp từng thắc mắc với nụ cười nguyên vẹn trên môi – khác xa với hoàng tử băng giá đang ngồi cạnh nhỏ. Bọn con gái ngất ngây con gà tây, như muốn đổ rạp xuống sàn hết cả lũ.

Mạnh Khoa tiến đến chỗ nhỏ:

_Cô ra đây một chút được không?

Sân sau - chỗ hẹn quen thuộc của nhỏ và Mạnh Khoa.

_Anh về Việt Nam hồi nào vậy? - Nhỏ bắt chuyện trước.

_Hôm qua. - Mạnh Khoa đáp, rồi tiếp – Tối qua tui có gọi điện cho cô nhưng không được...Tui nghe tụi thằng Long kể chuyện của cô và Thường Khánh rồi.

Nhỏ gãi gãi đầu, không biết nói gì.

_Thật ra, tui gọi cô ra đây là vì... - Anh chàng móc ra trong túi một vật gì đó rồi đưa lên cho nhỏ xem – Cô còn nhớ cái này chứ?

Nhỏ ngạc nhiên tột cùng khi thấy trong tay Mạnh Khoa là chiếc chìa khóa mà anh chàng đã vứt xuống sông ngày nào. Nhỏ tròn mắt, nói:

_Chẳng phải anh đã vứt cái này xuống sông rồi sao? Chính mắt tui thấy nó bay đi và rớt xuống lòng sông mà.... Chẳng lẽ - Nhỏ nhìn anh chàng đầy nghi ngờ - Anh có mánh gì giấu tui sao?

Mạnh Khoa phì cười:

_Cô bé ngây thơ cả tin ngày xưa bây giờ lại mắc thói hay nghi ngờ từ bao giờ vậy?

_Bị lừa riết cũng quen chứ! - Nhỏ nói rồi đấm lên vai anh chàng - Vụ anh lừa tui về bệnh tình của mình tui còn chưa xử anh đó! - Rồi nhỏ phẩy tay – Mà thôi! Cho qua đi! Còn chuyện cái chìa khóa này là sao?

Mạnh Khoa mỉm cười, hướng mắt về phía xa xăm:

_Chắc cô không tin nổi đâu.... – Nói rồi Mạnh Khoa bắt đầu kể chuyện một cô gái người Hàn nhặt được chiếc chìa khóa rồi anh chàng gặp cô ấy như thế nào và gút lại – Cô bé ấy tên là Eun Ji!

"Eun Ji" - Nhỏ lẩm bẩm – "Cái tên này quen quen.....Đúng rồi!" - Một ý nghĩ lóe lên. Nhỏ lắp bắp hỏi Mạnh Khoa:

_Eun...Eun Ji??? Có...có phải là Jang Eun Ji, nhập viện vì suy thận không?

Mạnh Khoa cũng ngạc nhiên không kém:

_Đúng rồi! Sao cô biết???

_Cô bé ấy là em gái Shin đấy! - Nhỏ ré lên.

Mạnh Khoa lặng người một chút rồi bật cười:

_Đúng là Qủa đất tròn mà!

Nhỏ cũng cười. Thật là không ngờ đó! Chợt Mạnh Khoa lên tiếng:

_Nhưng....lí do tui gọi cô ra đây là....- Anh chàng bỗng ấp úng – Cô còn nhớ...dòng tái bút tui viết trong bức thư để lại cho cô không?

Nhỏ đăm chiêu như để nhớ lại xem dòng p/s ấy viết gì, rồi gật đầu:

_À...Nhớ! Sao?

Chợt một suy nghĩ bay cái xẹt qua đầu nhỏ....Chẳng lẽ...Mạnh Khoa và cô bé Eun Ji – em gái Shin. Nhỏ đưa ngón trỏ lên, trợn trắng:

_Không lẽ...Anh và Eun Ji....- Nhỏ nuốt nước bọt lấy lại bình tĩnh – Anh thích con bé ấy rồi sao?

Mạnh Khoa gật đầu ngay lập tức:

_Ừ..... Đó chính là chuyện tui muốn nói với cô. Nhưng không biết cô ấy có thích tui không....

Nhỏ đơ như cây cột cờ. Đã sốc – nay còn sốc hơn! Mạnh Khoa thấy nhỏ đông cứng lại, anh chàng mới lay nhỏ:

_Này! Cô không sao đấy chứ!?

_À...Không! - Nhỏ giật mình – Nói vậy là.....Anh không còn.... - Nhỏ chỉ chỉ vào mình như để Mạnh Khoa tự hiểu.

Anh chàng lại tươi roi rói:

_Ừ....Cô...không giận tui đấy chứ?

Nhỏ phá lên cười, vỗ lên vai anh chàng:

_Anh hỏi gì lạ vậy? Tui vui cho anh còn không hết nữa kìa...Nói thật - Nhỏ bèn "tự sự" với Mạnh Khoa những suy nghĩ của mình bấy lâu nay- Anh thích tui và làm mọi chuyện cho tui...Vậy mà tui không làm được gì cho anh. Thật sự tui áy náy lắm....Và, tui sẽ càng áy náy hơn nếu anh tiếp tục thích tui...Cho nên....

Chợt nhỏ không nói tiếp được nữa. Mà cần gì phải nói, Mạnh Khoa hiểu mà....

_Vậy thì... – Anh chàng đưa tay ra – Chúng ta sẽ làm bạn tốt của nhau chứ!

Sự thật là từ đó đến nay, nhỏ luôn coi Mạnh Khoa là bạn tốt

chứ bộ...Nhưng, bắt đầu từ bây giờ sẽ là chính thức như thế vậy!

Nhỏ cũng đưa tay ra bắt lấy tay Mạnh Khoa, cười:

_Tất nhiên rồi! À mà....Vì Eun Ji là em gái anh Shin nên chắc tui có thể giúp được anh, có gì nhớ nói tui!

_Cảm ơn cô!

_Uầy! Khách sáo quá. Chúng ta là bạn tốt mà!

Hai đứa vẫn bắt tay, và mỉm cười nhìn nhau. Gió nhẹ khua làm mấy cây cúc dại run rinh trong nắng sớm. Trong khung cảnh yên bình ấy, nó cũng cảm thấy nhẹ nhõm và yên lòng phần nào....Vì từ giờ, thời kì yêu đơn phương nó của Mạnh Khoa đã chấm dứt....Nó sẽ không còn cảm thấy có lỗi khi đối diện với anh chàng nữa....

Phòng Thường Khánh.

Anh chàng đang chọn sách để đọc thì chợt thấy cuốn nhật kí của mẹ mình để trên giá sách. Từ bữa dọn kho và đem cuốn sổ này lên phòng, anh chàng vẫn chưa chạm đến nó.

Lưỡng lự một hồi, Thường Khánh cũng quyết định lấy cuốn nhật kí xuống và bước lên giường, lật ra, xem.

"Ngày....Tháng...Năm....

Con à! Mẹ mang thai con được 3 tuần rồi nhỉ. Từ lúc biết mình có mang, mẹ hồi hộp và dễ xúc động một cách lạ lùng. Ba mẹ đã quyết định đặt tên con là Thường Khánh, dù con là con trai hay con gái đi nữa....Con có biết vì sao không? Vì

iSach.info

ngày làm quen mẹ, ba con đã tặng ẹ một chiếc chuông nhỏ, trông rất là bình thường và có phần không được đẹp lắm, vì ba con tự làm mà, nhưng đối với mẹ, đó là cả một món quà đặc biệt nhất mà mẹ từng được tặng. Nhưng nếu đặt tên con là "Đặc Khánh" hay "Biệt Khánh" thì nghe buồn cười lắm! Nên ba mẹ thống nhất sẽ đặt chữ lót của con theo hình dáng bên ngoài của chiếc chuông...."

Anh lật sang trang kế bên. Ra đây là nhật kí mẹ Thường Khánh viết khi mang thai anh chàng. Thế nhưng....

"Một con người sắt đá và khô khốc như ba mà cũng lãng mạn đến mức biết tặng quà cho người yêu sao?" – Anh chàng nghĩ thầm.

Lát sau. Thường Khánh đã đọc lướt qua hết nửa cuốn. Trong đó, mẹ Thường Khánh chỉ nói về cảm giác khi mang thai và sự chăm sóc của ba anh chàng đối với bà, hoàn toàn không có gì đặc biệt cho đến khi.....

"Ngày...Tháng....Năm....

Mẹ biết làm sao đây? Ông ngoại con đã phát hiện ra chuyện mẹ có mang với ba con. Ông ngoại đã đuổi ba con đi và bắt mẹ phá bỏ cái thai.....Nhưng mẹ thà chết chứ cũng không thể bỏ con được! Bây giờ không có ba con bên cạnh. Mẹ hoang mang lắm. Ngày nào ông Ngoại cũng gây sức ép lên mẹ. Mẹ sợ lắm....."

Thường Khánh bàng hoàng đánh rơi cuốn sổ. Cái gì vậy? Gì mà "đuổi ba con đi", gì mà "bắt mẹ phá bỏ cái thai"....Thế này là thế nào????? Tại sao lại.....

Anh chàng cầm ly nước kế bên, uống cạn để lấy lại bình tĩnh.

iSach-info

Từ đầu, theo mô tả về ba anh chàng mà bà Yến viết trong đây, Thường Khánh đã sinh nghi vì thấy nó hoàn toàn khác so với tính khí của ông Duy bây giờ.

....Chẳng lẽ, ông Duy không phải là ba ruột của anh chàng sao??????

CHƯƠNG 109

óm tắt chap trước:Để tạ lỗi vì không biết hôm ấy là SN Thường Khánh, nó đã bỏ ra các buổi chiều và tối để làm bánh kem tặng anh chàng. Tất nhiên tuy không nói nhưng TK nhà ta rất hạnh phúc. Sau đó, Mạnh Khoa về nước và thừa nhận với nó rằng mình thích Eun Ji. Nó rất vui cho anh chàng. Ít lâu sau, Thường Khánh tình cờ phát hiện ra cuốn nhật kí thời con gái của mẹ mình và cũng tình cờ biết rằng...hình như, anh chàng không phải con ruột của ông Duy.

Newest Chaps are at pages 59 -60

Enjoy!

12T4.

Tiết Văn. Thường Khánh ngồi bất động, không nghe giảng, cũng không ghi chép gì cả. Những dòng nhật kí của bà Yến vẫn còn lởn vởn trong đầu anh chàng như một bóng ma, khiến anh chàng không thể nghĩ về điều gì khác được nữa.

Nó có vẻ lo lắng, chốc chốc lại nhìn qua anh chàng. Đã lâu rồi nó chưa thấy Thường Khánh như vậy. Cả tiết, hắn lạnh lùng nhìn đi chỗ khác, hồn để trên mây.

Ra chơi. Nó buông cây viết xuống rồi quay qua anh chàng.

_Nè! Anh làm sao vậy?

Thường Khánh vẫn im lặng, không đáp. Nó lay lay anh

iSach.info

chàng:

_Nè!

Đến lúc này, Thường Khánh mới giật mình nhìn sang:

_Huh? Cô gọi tôi hả? Chuyện gì?

Nó thở hắt ra:

_Hôm nay anh sao vậy? Cứ như người cõi trên í! - Rồi nó chồm qua anh chàng - Có chuyện gì vậy, kể tui nghe đi!

_Không có gì đâu – Hắn lạnh lùng đáp.

_Nhỏ mọn vừa thôi! Nói ra đi, sẽ nhẹ lòng hơn đó!

_Đã bảo là không có gì mà! – Anh chàng bất ngờ quát lên làm nó giật thót.

Nó đờ người ra lặng nhìn Thường Khánh. Sao tự dưng hắn nổi nóng vô cớ với nó? Quan tâm đến hắn cũng là sai sao? Thường Khánh mà nó biết là người thích quát tháo người khác thế này à?....

Nó thất vọng đứng dậy, quay đi. Nhỏ Lam trừng mắt nhìn Thường Khánh, rồi bật dậy chạy theo nó.

* * *

Bãi cỏ trống sau canteen. Nó và nhỏ Lam đang đứng hóng gió. Nó chả nói gì, làm nhỏ Lam cũng không dám bắt chuyện. Nó vẫn sốc vì chuyện ban nãy.

Cùng lúc đó, trên lớp. Thấy Thường Khánh ngồi im mà không chạy theo nó, Mạnh Khoa định bước lại phía hắn, "thuyết giáo" cho hắn một chập nữa thì Thường Khánh chợt

đứng bật dậy.

Nhìn điệu bộ này thì chắc chắn anh chàng đang đi tìm nó. Mạnh Khoa mỉm cười "Không cần người ngoài tác động nữa sao?!! Có tiến bộ đấy! Tinh thần tự giác cao hơn được tí rồi! ".

Nó và nhỏ Lam đang đứng thì chợt nghe có tiếng chân người. Nhỏ Lam quay lại nhìn. Nó biết ai rồi nên không thèm quay lại. Thường Khánh đứng đó với hai lon nước trên tay.

Nhỏ Lam liền quay qua "phịa" với nó:

_Mình chưa chuẩn bị xong bài thực hành lý, lên trước nhaz!

Chưa đợi nó nói "ừ", con nhỏ liền bấm nút biến. Đi ngang qua Thường Khánh, nhỏ Lam không quên nháy mắt đe dọa "Ông mà làm nó giận nữa là coi chừng tui!"

Thường Khánh bước lại phía nó, mở nắp lon nước, đưa cho nó. Nó quay đi. Anh chàng đành lên tiếng:

_Tôi xin lỗi vì đã nổi nóng vô cớ.

Nó vẫn không thèm đếm xỉa đến anh chàng. Thường Khánh đành xuống nước:

_Xin lỗi mà! Tôi không cố ý làm cô giận đâu..... - [Khó tin rằng có một ngày, Thường Khánh lại "xuống thang" nói những lời này với một cô gái] – Nè, uống đi cho hạ hỏa.

Nó quay lại, ném cho anh chàng cái nhìn dỗi hờn rồi giật lấy lon nước.

Thường Khánh bật cười, nhìn nó "dỗi" thế này, dễ thương hết sức. Nó quay sang:

_Còn cười được nữa hả? Hừ! Tưởng anh thành tâm hối lỗi, ai dè!

Nó vùng vằng bỏ lên lớp. Anh chàng bèn nắm tay nó kéo lại:

_Cô thật là.....Hở một chút là giận hờn!

_Tui vậy đó! Anh bất mãn à?

Nó gân cổ lên cãi và giật tay ra nhưng anh chàng càng siết chặt hơn:

_...Vậy mà không hiểu sao tôi vẫn thích cô đến thế!

Hix, hắn vừa nói gì vậy? Mặt nó đỏ dần, phần vì câu nói đó, phần vì cảm giác ấm áp khi tay nó nằm gọn trong lòng bàn tay của hắn.

Nó nói trong ngập ngừng, không dám ngước lên, sợ hắn thấy khuôn mặt đỏ như gấc chín của nó:

_Đừng....đừng có tưởng... nói.....nói như thế là tui tha cho anh!

_Chứ cô muốn tôi làm gì mới chịu tha đây? – Hắn mỉm cười.

_Muốn anh.... – Nó nhìn lên - Kể cho tui nghe lí do tại sao anh lại nổi nóng với tui!

Thường Khánh đi học về, vừa bước chân đến cửa phòng thì thấy bà Yến - mẹ mình bước từ phòng hai vợ chồng ra. Bà Yến tiến đến, cười hiền, vuốt tóc Thường Khánh:

_Con vừa đi học về đấy à?

_.... – Anh chàng lặng lẽ nhìn mẹ, không đáp.

Biết tính con, bà Yến chỉ mỉm cười, nói:

_Chắc con đói rồi phải không? Mẹ xuống bếp nói bà Tư làm cái gì cho con ăn nha!

Nói rồi bà ấy bước đi. Chợt Thường Khánh bật ra tiếng:

_Mẹ. Khoan đã....

Bà Yến dừng bước, quay lại nhìn con:

_Có chuyện gì hả con?

Thường Khánh lưỡng lự một lát rồi nói:

_Ba con....không phải ông ấy đúng không?

Mặt bà Yến thóang tối sầm lại. Nhưng bà ấy lập tức tự trấn an, giả vờ điềm tĩnh, đáp:

_Con nói gì vậy? Mẹ không hiểu....

_Tuy con không biết nhiều chuyện của người lớn các người. Nhưng - Thường Khánh nhìn xoáy vào mắt mẹ, nói - Mẹ đừng giấu con nữa!

_.... - Đến lượt bà Yến im lặng không đáp.

Thường Khánh bước vào phòng lấy cuốn sổ nhật kí màu nâu ra, đưa lên trước mặt bà Yến.

_Con đọc hết rồi! Ông ấy không phải ba con. Ba ruột con đã bị ông ngoại đuổi đi, phải không?

_Con...con...con lấy cuốn nhật kí đó ở đâu? – Bà Yến bắt đầu

mất bình tĩnh, giọng run run.

_Việc đó không quan trọng. Con chỉ muốn biết - Thường Khánh nghiêm giọng – Ba con là ai? Ông ấy đang ở đâu? Và tại sao mọi người lại giấu con sự thật này!?

Không đứng vững nữa, bà Yến quỵ xuống sàn, nước mắt tuôn rơi. Cái quá khứ bà cố chôn chặt mười mấy năm nay, thóang chốc lại ùa về. Bà khẽ gào lên qua làn nước mắt:

_Mẹ đã cố quên nó bấy lâu nay.....Tại sao....tại sao con còn khơi lại?

Thường Khánh nhẹ nhàng ngồi xuống bên mẹ, ôm lấy bà, nhẹ nhàng nói:

_Dù đã là quá khứ, nhưng nó vẫn là sự thật. Dẫu sao mẹ vẫn phải chấp nhận và đối mặt với nó....Hãy nói cho con biết đi. Tại sao mọi chuyện ra thành ra như thế này?....

Trại giam.

Thường Khánh bước đến cổng trại, rồi lại đứng lặng. Dạo này anh chàng hay ngập ngừng trước khi làm một việc gì đó. Chuyện đó cũng không hẳn là xấu, ít ra còn đỡ hơn ngày xưa, lúc anh chàng "đại thiếu gia" ấy luôn quyết định một cách vội vàng và không thèm suy tính đến hậu quả những việc mình làm.

Thường Khánh đã trưởng thành hơn sau rất nhiều chông gai, sóng gió. Anh chàng đã biết suy nghĩ kĩ lưỡng, đã biết bảo vệ cho người mình yêu, biết thể hiện tình cảm và anh dũng đối mặt với "chướng ngại vật".

Dù chưa hoàn toàn xuất sắc, nhưng Thường Khánh đã không còn quá lạnh lùng, vô cảm và sống khép kín như xưa nữa....

Kể từ khi anh chàng mở cửa trái tim và để nó bước vào cuộc đời mình.....Mọi thứ bắt đầu thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp....

_Anh ơi. Chúng tôi giúp gì được cho anh ạ? - Một người đàn ông từ phòng bảo vệ bước về phía anh chàng.

_À...Tôi đến thăm thân nhân – Anh chàng nói rồi rút một tờ giấy ra đưa cho người đàn ông đó.

Anh ấy xem lướt qua rồi trả lại cho Thường Khánh, nói:

_Anh đi thẳng, rẽ trái sẽ đến khu dành cho người đến viếng thăm.

_Cảm ơn.

Thường Khánh nói rồi bước đi. Câu chuyện bà Yến kể trong nước mắt ngày hôm qua vẫn còn văng vẳng trong đầu anh chàng. Ngày xưa, mẹ Thường Khánh là một tiểu thư đài các nổi tiếng xinh đẹp, con của một chủ tịch tập đoàn rất giàu có. Tuy được rất nhiều người theo đuổi. Thế nhưng, bà chỉ để ý và yêu duy nhất một người, đó chính là một anh chàng giúp việc cho gia đình bà, tuy nghèo khó nhưng lương thiện và tốt bụng, cũng chính là ba ruột Thường Khánh.

Hai người đến với nhau trong âm thầm, không để cho ai biết.

Chuyện gì đến cũng phải đến. Mối tình vụng trộm của họ kéo dài được 3 năm thì bà mang thai. Họ định giấu cho đến khi cái thai lớn mới cho cha của bà – ông ngoại Thường Khánh biết để đặt ông vào "thế đã rồi". Thế nhưng, khi cái thai được

2 tháng thì ông ngoại Thường Khánh phát hiện.

Là một người rất coi trọng danh dự và sĩ diện, ông ta như phát điên, la mắng mẹ Thường Khánh không ngớt và tống cổ luôn ba Thường Khánh đi sau khi sai người "dọt" cho ông ấy một trận.

Ông ngoại Thường Khánh bắt mẹ anh chàng phá bỏ cái thai nhưng bà nhất quyết không nghe và tự nhốt mình trong phòng. Sau đó, ông Duy - một anh chàng sinh viên nghèo nhưng học giỏi với một dã tâm lớn - đã tình cờ biết chuyện và tìm đến nhà để "thương lượng" với ông ngoại Thường Khánh.

Ông ta dọa là sẽ phanh phui chuyện bà Yến mang thai cho báo giới biết nếu cha con bà Yến không làm theo lời ông.

CHƯƠNG 110

Đám cưới của bà Yến và ông Duy diễn ra ngay sau đó. Thường Khánh ra đời trong sự chào đón của mọi người. Ông Duy nhận anh chàng là con ruột của mình với bà Yến. Rồi ít lâu sau, ông được cha vợ cấp tiền để ra nước ngoài học tập.

Không lâu sau khi ông ta trở về Việt Nam thì ông ngoại Thường Khánh vui vẻ trao tập đoàn lại cho con rể để "nghỉ ngơi dưỡng già".

Mọi chuyện dần chìm vào quá khứ và bị quên lãng.....

Về phần ba Thường Khánh. Sau khi bị chia cắt khỏi người con gái ông yêu thương đang mang trong người giọt máu của mình, và phải chứng kiến đám cưới của bà với người khác, thấy con mình nhận người khác làm cha. Ông trở nên căm thù ông ngoại Thường Khánh, căm thù cuộc đời nghèo khổ của mình, chỉ vì ông nghèo mà bị khinh thường, rẻ rúng. Lúc đó, trong đầu ông chỉ có một suy nghĩ là phải kiếm thật nhiều tiền, thật nhiều tiền để ông ngoại Thường Khánh thấy rằng, ông ta đã nhìn lầm người, rằng người mà ông ta từng khinh bỉ nay còn giàu gấp mấy lần ông ta. Ông như hóa rồ vì vui khi tưởng tượng ra nét mặt lão già ấy lúc bị mình cầm tiền vứt vào.....

Ông bắt đầu bán danh dự, bán lương tâm, gia nhập vào một băng đảng mafia chuyện buôn lậu vũ khí và heroin từ Việt Nam sang Thái Lan và các nước khác. Thế nhưng, chưa kịp

trở thành "trùm" và kiếm nhiều tiền như ông từng mơ thì ông đã bị cảnh sát bắt giam cùng với lô hàng lậu của mình khi đang di chuyển từ Lào về Việt Nam và bị hưởng án tù chung thân.

Bà Yến thì bấy lâu nay vẫn chỉ yêu có một người. Hơn 10 năm nay, bà vẫn thường xuyên lén lút ông Duy sai người đến thăm nuôi ba ruột Thường Khánh tại trại giam.

Bây giờ Thường Khánh đang ngồi tại một chiếc bàn trong khu vực thăm nuôi.

Một người đàn ông với mái tóc đã ngã màu cước được cảnh sát dẫn ra. Thấy anh chàng, ông ấy đứng sựng lại, đôi mắt cương nghị từng trãi bỗng dưng long lanh như sắp khóc.

Ông ấy lập chập kéo ghế ngồi xuống mà vẫn không rời mắt khỏi Thường Khánh, ngập ngừng lên tiếng.

_Con...con là....

Thường Khánh không nói gì. Trong người Thường Khánh bỗng dấn lên một cảm xúc rất kì lạ mà chính anh chàng cũng không giải thích được. Có lẽ là anh chàng xúc động vì được gặp ba ruột của mình. Cũng có lẽ vì cuộc gặp gỡ này đã khiến anh chàng cảm thấy giận dữ khi nghĩ về chuyện mọi người đã giấu mình một sự thật quá lớn suốt 17 - 18 năm trời.

_Mẹ con để cho con biết rồi à? – Ba Thường Khánh khẽ nói – Ta cứ tưởng họ sẽ giấu con sự thật này đến cuối đời....

_....

Thật sự Thường Khánh không biết nên nói gì bây giờ và cũng

không biết nên xưng hô với ông ấy là gì. Dường như anh chàng vẫn chưa thể chấp nhận việc mình có đến hai người ba.

_Thường Khánh à....Sao con không chịu nói gì với ta? – Ba anh chàng tiếp tục nhẹ nhàng nói – Cũng phải thôi! Không người bình thường nào lại chấp nhận một người cha như ta.....Ta đã quá mù quáng và làm nhiều chuyện khó có thể tha thứ....Ta còn nhớ....Có một tội ác đã hành hạ lương tâm ta suốt mười mấy năm nay – Ông đưa hai bàn tay mình lên, tiếp – Trong một phi vụ đưa hàng cấm sang Thái Lan, ta đã sát hại hai vợ chồng cảnh sát nhà ở gần biên giới, còn để lại trên lưng đứa con gái của họ một vết sẹo dài.... – Ông lắc đầu như cố quên đi hồi ức ấy - Ta không xứng đáng làm cha của con.....Con không nhận ta cũng không sao. Được nhìn thấy con khôn lớn như thế này, ta không còn gì để hối tiếc nữa rồi....

Ông ấy nhẹ nhàng nắm lấy tay Thường Khánh. Một giọt nước mắt lăn dài trên má của người tù chung thân ấy. Ông ta mỉm cười, rồi đứng dậy, toan buông tay Thường Khánh ra, nói:

_Thôi...Ta vào trong đây! Nhìn thấy con thế này ta càng cảm thấy có lỗi với mẹ con con...Sau này con không cần đến thăm ta nữa đâu! Tạm biệt con, con trai ta...

Chợt một sức mạnh vô hình nào đó khiến Thường Khánh giữ chặt lấy đôi tay chai sần của cha ruột mình lại, anh chàng bật thốt lên:

_Ba....

Ba Thường Khánh sững sờ quay đầu lại nhìn. Hạnh phúc vỡ òa trong đôi mắt ngấn lệ của ông. Ông mừng rỡ ngồi sụp xuống, siết chặt tay Thường Khánh mà không nói được thêm

iSach.info

lời nào.

12T4.

Hôm nay "hoàng tử" của nó có vẻ khá hơn rồi. Không còn "đớ đớ điên điên" như mấy bữa trước nữa, tuy đôi lúc anh chàng vẫn tỏ vẻ trầm tư như đang nghĩ ngợi gì đó.

Nó đang ngồi giải nốt mấy bài tập lý để về nhà khỏi làm thì con Dung từ bàn trên chạy xuống, réo:

_Ê Lam, ê Thùy Anh! Hình bữa tao chụp trong buổi party ở Đà Lạt nè! Có cái này lạ lắm!

Nó và nhỏ Lam ngước mặt lên nhìn nhau rồi nhìn con Dung, đồng thanh:

_Chuyện gì lạ?

Con Dung tuôn một lèo:

_Hôm ở Đà Lạt tui đem máy nhà theo, chụp rồi không rữa ra mà để chỉ lưu trong laptop thôi! Đó giờ tui mới coi có một lần rồi bận quá nên quên béng. Tối qua mở ra nghía lại từng bức mới thấy cái này!

Con nhỏ đưa cho hai đứa một tấm hình rồi tiếp:

_Thế nên hồi sáng tui đem ra tiệm rửa ấy bà coi!

Nó và nhỏ Lam chăm chú nhìn vào tấm hình. Trong hình là cảnh con Dung và thằng Long đang nhe răng cười. Nó ngơ ngác nhìn lên:

_Lạ chỗ nào?!

Nhỏ Lam cười tinh nghịch:

_Ý bà là nụ cười giống người ngoài hành tinh của thằng Long ấy hả? Ừ, nhìn xấu lạ!

_Không phải! - Nhỏ Dung xua tay rồi chỉ chì vào mép phải của tấm hình – Tui nói chỗ này nè.

Hai đứa lại chụm đầu nhìn vào phía tay con Dung chỉ. Ra là một cô gái bận đầm đỏ đang đứng quay lưng lại với ống kính và đứng khá gần với tụi con Dung. Nó và nhỏ Lam mất 3 giây để nhận dạng ra người đó là ai. Nó ré lên trước:

_Đây là tui mà! Có gì lạ đâu....

Mắt nó vẫn không rời khỏi tấm hình....Chợt nó nhận ra rằng trong tấm hình, tóc mình đang bị gió thổi tung lên, để lộ một "vật thể lạ" trên lưng. Nhỏ Lam cũng đã nhận ra. Con nhỏ biết chuyện này khá lâu rồi. Hai đứa là bạn thân từ cấp hai mà.

_À... – Nó khẽ lên tiếng – Ý bà là vết sẹo sau lưng tui ấy à?

Nghe đến đấy, Thường Khánh kinh ngạc nhìn sang. Trong đầu anh chàng lởn vởn câu nói của ba mình "Trong một phi vụ đưa hàng cấm sang Thái Lan, ta đã sát hại hai vợ chồng cảnh sát nhà ở gần biên giới, còn để lại trên lưng đứa con gái của họ một vết sẹo khá dài".

_Sẹo sao? - Nhỏ Dung khịt mũi – Ánh sáng trong hình không được tốt nên tui không biết đó là cái gì...Ra là một vết sẹo ư?

Nó gật đầu. Nhỏ Dung tiếp tục tò mò hỏi:

_Sao lại có thể....Một tiểu thư như bà mà lại có một vết sẹo lớn

vậy sao?

_Thì tui là con nuôi mà. Vết sẹo đó có trước khi ba tui nhận tui – Nó đáp – Tui cũng không biết nguồn gốc vết sẹo này.....Anh tui chỉ bảo là tui không nên biết thì hơn....

Cả đám im lặng một lát. Nhỏ Lam khẽ nói:

_Đó là lí do vì sao Thùy Anh để tóc dài và khi mặc váy thì luôn xõa tóc xuống.

Nhỏ Dung vỗ lên trán mình:

_Chời! Học chung với nhau bấy lâu nay mà tui không biết! Chuyện này, ngoài bà và bà Lam ra, lớp mình không ai biết hết à?

_Ừ! – Nó gật.

_Kể cả Thường Khánh ư? – Con nhỏ tròn mắt.

Nó nổi quạu, khẽ kí lên đầu con bạn:

_Ý bà là gì vậy hả? Chuyện đó tui nói với hắn làm gì?!

Nó nói rồi nhìn qua Thường Khánh. Anh chàng liền quay đi.

_Mà nè! - Nhỏ Lam nhìn qua nhìn lại rồi nói với con Dung - Chuyện này bà đừng có để ai biết đó! Đám lớp mình mà biết thì cả trường sẽ biết rồi suy diễn lung tung, không hay đâu!

_Tui biết rồi mà! - Nhỏ Dung giãy nãy.

_Biết cũng phải dặn! Ai mà chưa nghe qua biệt danh của bà, hả bà Tám?!!

Phòng Thường Khánh. Anh chàng vừa bước từ nhà tắm ra thì thấy chiếc điện thoại để trên bàn đang rung bần bật. Số máy của một vệ sĩ nhà Thường Khánh - người mà anh chàng thuê để "điều tra" về vụ hai vợ chồng cảnh sát bị ba anh chàng giết hại mười lăm năm về trước.

_Alo^! – Anh chàng bắt máy.

CHƯƠNG 111

_Tôi sẽ sang Canada du học. Làm hồ sơ cho tôi trong thời gian sớm nhất có thể!

Rồi, khẽ thở hắt ra, Thường Khánh tiếp tục bấm số của nó.

CHƯƠNG 112

Cùng lúc đó, tại nhà nó. Hôm nay đến lượt nó lau nhà. Đang vặn nước vào thau thì điện thoại nó rung lên và phát ra bản nhạc Super Star của Bae hâm (Taeyang) nhà nó.

Số máy của Thường Khánh. Nó mừng rỡ bắt máy.....Nó cứ nghĩ vì hắn chủ động gọi cho nó, nên chắc là hắn đã thôi "kỉ băng hà" với nó rồi.

Nó chưa kịp nói "alô" thì chất giọng lạnh như đá của hắn đã vang lên ở đầu dây bên kia:

Không đợi nó giở giọng vặn vẹo như mọi hôm, Thường Khánh đã lạnh lùng dập máy.

Vẫn nghĩ rằng vì gặp chuyện gì đó nên Thường Khánh mới hành xử thế này, nên nó cố gượng cười và thầm nghĩ rằng mình phải làm chuyện gì đó cho anh chàng.

* * *

Công Viên. Nó vừa hớt hải xách túi đồ trên tay chạy đến nơi thì đã thấy Thường Khánh đứng dưới một gốc cây, cho tay vào túi quần, xoay mặt vào trong.

Nó lao đến chỗ anh chàng rồi mới đứng thở dốc. Thường Khánh quay ra. Nó cố cười, mồ hôi đọng từng giọt trên khuông mặt, nó nói đứt quãng:

_Xin....Xin lỗi...Tui...Tui đi làm cái này cho anh.....Tưởng

nhanh, ai dè phải kì công lắm mới làm xong....Nè!

Nó đưa cái túi cho Thường Khánh, tiếp:

_Vì tui làm bánh kem không ngon, nên đành ra tiệm lấy bánh làm sẵn rồi trang trí xung quanh....Tiệm đó cũng gần nên tui chạy bộ ra đây luôn...

Thường Khánh đón cái túi từ tay nó, cúi mặt im lặng một lát, rồi mới ngẩng mặt lên, nói:

_Thật ra.....Tôi có chuyện nay muốn nói với cô....

Nó tròn mắt nhìn Thường Khánh như đợi anh chàng nói tiếp.

_Tôi nghĩ....Chúng ta nên chấm dứt tại đây.....

Đâu ai biết lòng Thường Khánh nhói lên từng cơn khi miệng anh chàng phát ra câu nói ấy.

_Anh....anh vừa nói gì? – Sau một hồi lặng đi, nó khẽ lên tiếng.

_Chúng ta không thể tiếp tục..... - Thường Khánh nói như một con rô-bốt mà không nhìn vào mắt nó - Tôi cứ nghĩ rằng tình cảm sẽ bền chặt hơn sau khi người ta cùng nhau vượt qua nhiều trở ngại. Nhưng sự thật thì không phải như vậy....Tôi đã không còn cảm giác gì với cô như ngày trước nữa. Xin lỗi nếu những lời nói này làm cô tổn thương....Nhưng....chúng ta nên chia tay đi!

Mắt nó bắt đầu ngân ngấn nước, nó lắc đầu lia lịa như không tin những lời Thường Khánh vừa nói:

_Không đúng, không phải như vậy – Nó nắm áo Thường Khánh – Anh nhìn thẳng vào mắt tôi và nói đi! Sự thật không

phải như anh nói, đúng không?!

Thường Khánh thoáng nhắm mắt lại, rồi lấy hết dũng khí để quay sang nhìn vào mắt nó, tỏ vẻ lạnh lùng:

_Tôi chán cô rồi, tôi phát ngấy mối quan hệ này rồi. Tôi không cần cô nữa. Vì thế, hãy đi tìm và yêu người tốt hơn tôi!

Nói rồi, với vẻ mặt vô cảm, Thường Khánh gỡ tay nó ra khỏi áo mình, quay đi. Được vài mét, chợt hắn khựng lại, lên tiếng.

_À...Tôi cũng không cần thứ này đâu! – Anh chàng giơ cái túi nó vừa đưa lên, tiếp – Mang về đi nếu cô muốn!

Thường Khánh lạnh lùng thả cái túi rơi đánh bịch xuống mặt đất rồi bước đi tiếp.

Nó đứng im như trời trồng. Tai nó ù đi. Cơ thể nó trở nên nặng nề. Cả thế giới xung quanh quay cuồng, chao đảo. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh và đột ngột để nó có thể bình tĩnh đón nhận. Những lời nói ấy, những cử chỉ lạnh nhạt và ánh mắt băng giá ấy....Tất cả đều làm cho nó muốn nổ tung....Tim nó như ngừng đập vì bị ai đó bóp nghẹt....Đau lắm....Khó chịu lắm.....Mặt nó ràn rụa nước mắt từ lúc nào.....

Thế nhưng, người con trai đang vờ như không có chuyện gì xảy ra và thản nhiên bước đi trước mặt nó còn đau hơn nó gấp hàng trăm lần....Thường Khánh không dám quay đầu lại nhìn nó. Anh chàng sợ mình sẽ lao như một mũi tên đến ôm chầm lấy nó mất.....Không thể được, dù thế nào cũng không thể.....Vì....dòng máu đang chảy trong huyết quản của anh chàng chính là dòng máu của kẻ sát nhân đã giết hại ba mẹ nó.....Anh chàng không thể quên thân phận của mình, không thể quên mình thực sự là ai.....

CHƯƠNG 113

TÓM TẮT:Thường Khánh tình cờ phát hiện ra bí mật khủng khiếp về thân thế của mình: Ba ruột của anh chàng không phải là ông Duy, mà là một tù nhân mang bản ánh chung thân vì buôn lậu ma túy. Thường Khánh hỏi mẹ mình rồi tìm đến trại giam. Vượt qua nỗi đau khi phát hiện ra một sự thật kinh khủng, Thường Khánh đã nhận lại ba. Nhưng sóng gió lại nối tiếp bất hạnh khi anh chàng tìm ra được một bí mật khác: chính ông Kiên - ba ruột anh chàng đã giết chết ba mẹ ruột Thùy Anh - vốn là hai cảnh sát hình sự, trên đường vận chuyển ma túy sang biên giới. Mặc cảm và tội lỗi, Thường Khánh hẹn nó ra công viên để nói lời chia tay với lí do rành anh chàng đã "phát ngấy" nó...Nó hồn nhiên, xách chiếc bánh kem do mình tự tay trag trí để tặng "đồ ngốc TK" ra công viên để rồi mấy phút sau đó, nó phải điêu đứng vì "tin dữ"

Tối. Nó ngồi bên bàn học. Trên bàn là cái hộp đựng chiếc bánh kem do nó bỏ ra gần một tiếng đồng hồ để trang trí - vừa lấy từ trong túi ra. Sau một khoảng lặng dài, nó mới đưa tay mở hộp. Bên trong là một chiếc bánh kem màu trắng, được trang trí tỉ mỉ một cách.....vụng về với caramen phủ ở trên, cherry và từng lát cam xếp thành vòng tròn trên bề mặt. Vòng trong được xếp từ những miếng bánh ngọt nhỏ xíu hình ngôi sao màu xanh và hồng. Cuối cùng là dòng chữ màu kem "Tặng đồ ngốc TK" và hình trái tim được vẽ bằng cả tấm lòng của nó. Cái bánh có phần móp méo từ khi bị Thường

Khánh thả xuống đất.

Nó nhìn chiếc bánh. Nước mắt nó lã chã rơi từ lúc nào không hay.....Tại sao....Tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này.....

Cùng lúc đó. Phòng Thường Khánh.

Ánh đèn từ bàn học leo lét cháy trong đêm. Từ nhỏ, mỗi khi gặp chuyện, Thường Khánh thường hay tắt đèn và ngồi một mình như thế này....Anh chàng có cảm giác an toàn khi được bóng đêm bao bọc. Cái hộp đựng chiếc bánh kem do nó tự tay làm để tặng anh chàng cùng với mảnh giấy được đính kèm hôm đó, Thường Khánh luôn giữ kĩ trong ngăn tủ. Nay anh chàng lấy ra và đặt chúng lên bàn.

Sự hồn nhiên của nó như vẫn còn ánh lên trong mỗi nét chữ....Nụ cười tươi tắn của nó như vẫn còn ẩn hiện thấp thoáng trong mỗi dấu câu....

Lòng Thường Khánh quặn lại.....Chuyện này được anh chàng xúc tiến quá nhanh, đến nỗi chính Thường Khánh cũng không kịp dừng lại để cân nhắc xem mình đúng hay sai....

Nhưng, chỉ cần cố gắng một chút nữa thôi....

Anh chàng sẽ đi du học.....Thời gian sẽ xóa nhòa đi tất cả....Dù sao, nó cũng không thể mãi từ chối một chàng trai hết lòng vì nó như Shin.....Rồi, nó sẽ quên Thường Khánh thôi. Ít ra, anh chàng hy vọng là như vậy.

“Xin em đấy.....Hãy quên tôi đi.....”

Mấy ngày nay, vào lớp, nó vẫn cố ra vẻ như không có chuyện gì. Nhưng không qua nổi cặp mắt con Lam và Mạnh Khoa. Còn bọn fan Thường Khánh không thấy anh chàng và nó

thân thiết nữa thì mừng ra mặt.

Mạnh Khoa nhiều lần đã định "thịt" Thường Khánh nhưng nó không đồng ý.

Hôm nào cũng ngồi kế Thường Khánh, mà nó cảm nhận như "một vòng trái đất" ấy....Rất xa cách....Xa cách đến nỗi nó không dám tin rằng Thường Khánh vẫn đang ngồi đó.

Nó muốn chạm vào hắn....Nhưng một sức cản vô hình nào đó không cho phép nó làm thế.....Nó như người bị hất ra khỏi cuộc đời của Thường Khánh, phũ phàng, dứt khoát, không thương tiếc...

Hằng ngày, nó vẫn cười, vẫn vui vẻ chuyện trò, sinh hoạt bình thường. Nhưng khi đặt chân vào phòng, đặt chân vào thế giới riêng của mình, là nó bắt đầu bật khóc....Nó nhớ Thường Khánh của nó trước kia lắm, thực sự rất nhớ.....

Một buổi tối. Nó ngồi bên chiếc bàn, cố nhồi nhét vào đầu những dòng Lịch Sử cứng nhắc. Đã hai tiếng rồi, mà nó vẫn chưa thuộc hết một trang. Bình thường chỉ cần 30 phút là nó giải quyết xong đống bài cần học thuộc...Thế mà.....

Nó nằm mộp xuống bàn, thiểu não như người hết tiền.

"Cộc cộc cộc" Chợt có tiếng gõ cửa.

_Anh hai đây!

_Anh vào đi! – Nó ngồi bật dậy, giả vờ giọng phấn chấn, nói.

Lão Quân đẩy cửa ra. Nó đứng dậy, quay lại phía ông anh, tỏ vẻ nhắng nhít giống mọi hôm:

_Hôm nay anh trai iêu quý có đôi điều vàng ngọc gì muốn chỉ

bảo em gái hay sao mà thân chinh lên tận đây thế?

Anh nó, với vẻ mặt nghiêm túc, lên tiếng:

_Đừng giả vờ nữa! Mấy hôm nay mày rất khác so với mọi bữa....Lại có chuyện gì nữa à?

Không muốn lão hai bận tâm về mình, nó gượng cười, đấm vào vai ông anh:

_Xì....Anh cứ lo xa! Em có làm sao đâu nào, vẫn đủ đầu, mình, tứ chi, có gì khác đâu!

Anh nó nghiêm giọng:

_Em còn muốn giấu thằng anh này cái gì nữa đây? Trên đời này, anh là người duy nhất chảy chung một dòng máu với em. Anh không hiểu em, thì còn ai hiểu em nữa hả?

Nó nhìn lão Quân một hồi. Mắt nó tự dưng long lanh. Tất cả những gì nó muốn kìm nén, phút chốc trào dâng lên. Nó òa khóc ôm lấy anh hai.

_Anh ơi....Thường Khánh không cần em nữa....Hắn thật sự không còn cần em nữa....

Lão Quân nhẹ nhàng vuốt tóc nó:

_Hai đứa lại có chuyện gì nữa đây?

_Hắn....Chính miệng hắn nói với em.....Hắn chán em, hắn phát ngấy em.... – Nó nói trong tiếng khóc – Anh hai ơi, em thật sự rất thích tên ngốc ấy...Dù ai có nói gì, em vẫn không thể chấp nhận rằng chuyện này là thật....Em không muốn...Em không muốn thừa nhận, rằng....rằng em và hắn đã....kết thúc!

Vừa nói, nó vừa ôm chặt ông anh hai. Lão Quân khẽ vỗ về nó trong vòng tay mình, vén tóc nó lên, nói:

_Anh không nghĩ thằng bé ấy có thể nói như thế....Nhưng – Lão thở dài, siết lấy nó - ...Nếu biết trước em sẽ khổ vì nó như thế này, anh đã ủng hộ chuyện của em với Shin ngay từ đầu....

Nó chẳng màn nghe xem lão Quân nói gì, cứ thế mà khóc và khóc....Có cảm tưởng như nước mắt nó sắp cạn cả rồi....thế mà nó vẫn chưa ngừng khóc. Tội nghiệp lão Quân, vuốt tóc an ủi nó tê hết cả tay (T.T)

Trường nó - giờ ra chơi.

Nó và nhỏ Lam đang ngồi dưới căn tin. Thật ra, nó chẳng còn tâm trạng nào để ăn với chả uống nữa cả, nhưng con Lam cứ nằng nặc kéo nó đi. Mấy hôm nay, thấy nó cứ hồn để trên mây, nhỏ Lam rất lo và luôn tìm mọi cách để làm con bạn mình vui.

_Thùy Anh nè!

Nhỏ Lam đẩy ly nước của mình qua một bên, rồi khều nó. Con nhỏ phải gọi đến lần thứ hai nó mới giật mình nhìn qua.

_Bồ gọi tui à?

Quen với trạng thái "lơ lửng" của nhỏ hổm giờ rồi, nên nhỏ Lam chỉ toét miệng cười, tiếp:

_Hôm qua tui zới mẹ đi chợ đêm, thấy có cái này đẹp, tui mua cho bồ nè!

Con nhỏ dứt lời rồi xòe bàn tay mình ra, bên trong là một chiếc vòng được kết từ cườm, rất công phu và đầy màu sắc. Nó gượng cười, cầm chiếc vòng lên từ bàn tay nhỏ Lam.

_Cảm ơn bồ.... – Miệng thì nói cảm ơn mà mắt nó vẫn thẫn thờ nhìn đi đâu.

_Bồ không thích cái vòng này à?

_Không....Tui thích lắm.... – Nó lại cười gượng gạo rồi quay sang chỗ khác.

Nó không muốn làm nhỏ bạn mình buồn, thực sự không muốn.....Nhưng, nó không thể nào giấu đi những cảm xúc của mình nữa....Nó đang rất đau....

Còn nhỏ Lam, cứ tưởng món quà này sẽ làm nó vui hơn được tí, thế nhưng khi thấy mặt nó vẫn rũ nhưng tàu lá chuối gặp mưa, con hết chịu nỗi, bèn kéo tay nó:

_Đi lên lớp với tui!

Con nhỏ nói rồi toan đứng lên. Nó vội kéo xuống:

_Bồ định làm gì?

_Đi theo rồi biết. Tui không thể để bồ bị hắn hành hạ kiểu này nữa! – Con nhỏ dứt khoát. - Phải làm cho ra lẽ!

_Không được đâu! – Nó nhất mực can ngăn – Có làm lớn chuyện thì cũng chẳng thay đổi được gì đâu. Mình không muốn làm hắn khó xử trước mặt nhiều người...

Nhỏ Lam tức giận gạt tay nhỏ ra rồi ngồi phịch xuống:

_Tên đáng chết ấy đã đối xử với bồ như thế. Sao bồ

còn....Chẳng lẽ bồ muốn đánh mất người bồ yêu chỉ vì tin vào cái lý do lãng nhách của hắn sao? Bồ dễ dàng chấp nhận buông tay chỉ vì hắn nói là "chán" bồ sao? Chính bồ là người biết rõ Thường Khánh không phải loại người đó....Vậy mà bồ chỉ biết ngồi yên bình chân như vại và lặng lẽ khóc một mình như thế này à?

_Mình....

Nước mắt nó lại trào ra. Nó vừa mở miệng thì giọng nói một ai đó vang lên cắt ngang câu nói của nó.

_Kiều Lam nói đúng đó.

Mạnh Khoa xuất hiện sau lưng hai đứa từ lúc nào. Anh chàng tiếng lại bên nó.

_Cô có biết tôi chướng mắt như thế nào khi chứng kiến cô thế này không? - Mạnh Khoa ngồi xuống chiếc ghế kế nó, khẽ đưa tay lên lau nước mắt cho nó, nhoẻn cười – Phải tin người cô yêu chứ! Cô thừa biết hắn đối với cô như thế nào mà.....Chắc chắn phải có ẩn khuất gì trong chuyện này....Tôi sẽ tìm ra. Đừng khóc nữa...Cười đi mà! Cô có biết tôi nhớ nụ cười thiên thần ấy của cô đến thế nào không?

Nó bật cười. Mạnh Khoa lúc nào cũng thế, dịu dàng và tử tế như một bạch mã hoàng tử. Mạnh Khoa xứng đáng với một cô gái tốt hơn nó.

Thấy nó cười, dù nụ cười không tươi như trước, nhưng ít ra, cũng không gượng gạo như mấy bữa nay, Mạnh Khoa nhẹ lòng hẳn. Dù anh chàng không còn yêu nó nữa, nhưng lời thề sẽ bảo vệ nó, đứng phía sau tìm kiếm hạnh phúc cho nó, mà anh chàng đã thề với trái tim mình, vẫn sẽ còn hiệu lực mãi

iSach-info

mãi.....

CHƯƠNG 114

Chiều hôm đó.

Thường Khánh vừa đi học về đã thấy Mạnh Khoa đứng trước cổng nhà mình. [Tên này, đi đường tắt hay sao mà nhanh thế...]

Thừa biết lí do Mạnh Khoa đến đây, Thường Khánh bèn giả vờ không quan tâm, lờ anh chàng và toan bước thẳng vào nhà. Mạnh Khoa liền đưa tay ra ngáng ngang cổ Thường Khánh.

_Khoan đã! Tôi có chuyện muốn nói!

Thường Khánh lạnh lùng đáp lời:

_Tôi thì chẳng có chuyện gì để nói với cậu và cũng không muốn nghe cậu nói gì cả!

_Được thôi! - Mạnh Khoa nhún vai – Có nghe không thì tùy u, nhưng miệng là của tôi, tôi vẫn có quyền nói – Anh chàng nhìn thẳng vào mắt Thường Khánh - 8h tối nay, công viên gần nhà cô ấy....Nếu u không ra, cô ấy sẽ không về đâu.

Thường Khánh nhìn Mạnh Khoa bằng đôi mắt lãnh đạm:

_Nói cô ấy thôi đi! Đừng níu kéo chuyện đã kết thúc nữa....Cũng đừng chờ tôi, tôi sẽ không ra đâu!

Mạnh Khoa điềm nhiên:

_Muốn nói gì thì u tự đi nói đi! Nhiệm vụ của tôi đến đây là kết thúc rồi.... – Anh chàng nói rồi bước đi, leo lên chiếc SH của mình rồi lại quay ra, trừng mắt như đe dọa Thường Khánh – Hy vọng đây là lần cuối tôi thấy cô ấy đau khổ vì u! Nếu không, u chết chắc!

Tối.

Hai anh em vừa ăn cơm xong thì đã gần 8h. Theo lịch thì hôm nay đến lượt nó rửa chén nên lão Quân bèn lên nhà xem phim. Nhưng lão chưa kịp bật TV thì nó bỗng từ nhà dưới chạy lên, nói:

_Em có việc phải đi! Chén bát anh cứ để ở đó, lát về em rửa!

Không đợi lão hai gật đầu, nó phóng ra khỏi cửa. Lão đành hét theo:

_Nè! Không mặc áo khoác vào?!

_Trễ giờ rồi!Em phải đi ngay bây giờ – Nó la vọng vào.

Không cần nghĩ lão Quân cũng biết. Người làm cho nó luống ca luống cuống hấp ta hấp tấp như thế chỉ có thể là thằng bé đó thôi. Lão rút điện thoại ra, bấm số ai đó.

_Alo^. Shin....Tớ có chuyện muốn nhờ cậu.

.....

Công viên gần nhà nó.

Lãng vãng hai ba cặp tình nhân tay trong tay dạo bước dưới những tán cây. Nhìn đi nhìn lại, hình như chỉ có một mình nó

là "solo" thôi. Nó ngó xuống đất. Nhìn thêm mất công tủi!

Một làn gió thổi qua, làm mái tóc của nó tung bay. Nó chẳng màn sửa lại tóc, chỉ lôi bé iPhone ra, nhìn xem mấy giờ. 8h đúng rồi.....Hắn có đến không đây.....

5 phút.....10 phút.....20 phút trôi qua. Vẫn chỉ có cái bóng của nó làm bạn với nó.

Lạnh. Hình như mùa đông của TP chưa bao giờ lạnh thế này.....Quen tay, nó toan cho hai tay vào cái túi áo trước bụng quen thuộc, thì nhớ ra, vì vội quá nên nó không mặc áo khoác....

Cô đơn. Nó – một con bé ngốc nghếch không đang tâm buông xuôi tất cả - vẫn đang một mình một bóng lặng lẽ ngồi dưới gốc cây, chờ hắn.

Nước mắt. Những giọt nước mắt nóng ấm lăn dài trên má nó từ lúc nào....Nó không muốn khóc, thật sự không muốn. Nhưng nó không kiểm soát được mình nữa. Nước mắt của nó cứ thế tuôn dài....

Nó co người lại ôm lấy hai đầu gối mình rồi vục mặt xuống mà khóc nức nở.

Hết thật rồi....

Hắn quên nó thật rồi....

Kết thúc rồi....

Xa xa. Đằng sau một thân cây to, có một người con trai đang lặng thầm quan sát nó. Đó chính là Thường Khánh.

Dù đã quyết tâm sẽ không ra đây, nhưng cái hình ảnh nó

ngồi co ro trong bóng đêm đã lay động trái tim và lí trí Thường Khánh....Anh chàng không thể bỏ mặc nó....

Và bây giờ, Thường Khánh đang phải khống chế mình một cách khổ sở. Vì chỉ cần sơ hở một chút thôi, anh chàng sẽ bất chấp tất cả, sẽ lao lại và ôm lấy nó, nói ra toàn bộ sự thật mất.

Thế nhưng, khi thấy hai bờ vai nó run run, biết rằng nó đang khóc, lòng Thường Khánh càng rối bời....

Tại sao vậy? Tại sao một người đã hứa với chính mình rằng sẽ không để nó đau khổ lại có thể trở thành nguyên nhân của sự đau khổ ấy?.....Anh chàng không nỡ để cho nước mắt của nó mãi rơi như vậy....

Và lần này thì con tim đã chiến thắng lí trí. Mất hết kiểm soát....Thường Khánh toan bước lại phía nó. Nhưng định mệnh luôn thích bông đùa với người khác: đột nhiên, từ đằng sau một thân cây khác, cách anh chàng vài mét, một người khác bước ra và tiến về phía nó. Không mất nhiều thời gian để Thường Khánh nhận ra đó là Shin.

Về phần nó, khi chợt nghe tiếng bước chân từ xa vọng lại, đóm lửa hy vọng tưởng như vừa lụi tắt lại bùng sáng lên một đốm sáng nhỏ nhoi. Hắn đến rồi ư.....

Nó mừng rỡ ngước lên.

_Thường Khánh?!!!

Thế nhưng, niềm hạnh phúc ấy lập tức biến mất khi nó nhận ra người đang đứng trước mặt nó là Shin chứ không phải là Thường Khánh. Shin có vẻ hơi lúng túng, nhưng rồi lại lấy lại được "phong độ" ngay sau đó:

_Anh...Anh biết người em đang chờ không phải là anh...Nhưng...Anh không có đủ can đảm và bình tĩnh để nhìn em đau khổ như thế này....

Anh chàng khuỵu gối, ngồi xuống, đối diện với nó, nhẹ nhàng đưa tay lau sạch nước mắt trên mặt nó, khẽ tiếp:

_Đừng khóc nữa.....Anh không muốn thấy em như thế này chút nào.....Đừng khóc~

Thế nhưng, chẳng hiểu sao, những lời dỗ dành của Shin càng làm nó chấn động và khóc nhiều hơn. Nước mắt của nó tiếp tục chảy dài trên khuôn mặt. Shin lặng nhìn nó một hồi lâu rồi bất ngờ chồm đến ôm chầm lấy nó.

Nó ngỡ ngàng, yếu ớt đưa tay đẩy Shin ra, nhưng bất lực. Với lại, nó cũng cần một vòng tay ai đó để được chìm trong cảm giác an ủi, như lúc này. Nó gục bộ mặt đẫm nước mắt lên vai Shin. Anh chàng ôm chặt lấy nó, giọng như gió lùa qua kẽ lá:

_Anh yêu em....Em luôn biết thế mà, phải không? Anh đã chấp nhận từ bỏ lễ đính hôn vì em, để em được hạnh phúc. Nhưng như thế không có nghĩa là anh chấp nhận từ bỏ em. Nếu thằng bé đó thực sự là như vậy thì nó không đáng để làm em đau khổ...Vì vậy, đừng khóc nữa....Quên thằng bé ấy đi, anh sẽ làm cho em hạnh phúc.....

Thường Khánh vẫn đứng bất động đằng sau thân cây kia từ nãy đến giờ. Những gì Shin nó và tất cả những sự việc diễn ra, anh chàng đều đã chứng kiến hết....Cảm giác trong người anh chàng hiện giờ là gì nhỉ?

Ghen ư? Không, Thường Khánh không ghen, vì anh chàng biết mình không xứng đáng để ghen với Shin.

Buồn ư? Làm sao anh chàng lại buồn khi kế hoạch rời xa nó sắp thành công như anh chàng đã dự định chứ?

Nói chung, bây giờ trong lòng Thường Khánh chỉ là một mớ hỗn độn của cảm xúc. Nó đã ngoan ngoãn ngồi yên trong vòng tay Shin...Dần dần, kí ức về Thường Khánh trong lòng nó sẽ bị chôn chặt....Vậy là quá mĩ mãn rồi...Thế nhưng, tại sao anh chàng lại có cảm giác này....

Thấy mình ở lại đây chỉ giống như một người thừa, Thường Khánh bèn nhìn nó một lần cuối rồi quay bước bước đi....

Đoạn đường về biệt thự của Thường Khánh.

Trong bóng tối, Thường Khánh đang lặng lẽ bước từng bước dài thì chợt đâu đó vang lên một tiếng thét hãi hùng. Sau tiếng thét ấy là tiếng kêu cứu của một người con gái:

_Cứu với! Ai đó cứu tôi với!

Nếu là Thường Khánh của trước kia, có lẽ anh chàng đã mặc kệ và bước tiếp. Nhưng Thường Khánh của hôm nay - một Thường Khánh đã bị cảm hóa bởi nó – thì khác.

Không suy nghĩ, anh chàng vội chạy như bay lại phía tiếng kêu cứu và phát hiện ra, đằng sau một bức tường, có một cô gái đang cố hết sức giành giật một bọc đồ với hai tên lưu manh. Thường Khánh liền phóng tới xoay người đá vào cần cổ một tên. Tên ấy ngã ra phía sau rồi lồm cồm bò dậy, thủ thế. Tên kia thấy thế cũng buông bọc đồ ra, quay lại trợ lực đồng bọn.

Cô gái bèn ôm bọc đồ của mình chạy lại núp phía sau lưng

Thường Khánh.

Không ai bảo ai, hai thằng côn đồ nhất loạt xông đến phía Thường Khánh. Sẵn đang tâm trạng không vui và đang cần "xả", anh chàng cũng chẳng cần thủ thế gì mà liền lao vào hai tên đó như một con mãnh thú đang săn mồi.

Chỉ cần một đá, một đập, một vả và một cú đá lái giò nhắm thẳng vào mặt đối phương, Thường Khánh đã làm cho hai tên lưu manh nằm la liệt dưới đất.

Chúng nháy mắt ra hiệu rồi bò dậy, cúp đuôi chạy biến, không quên chỉ vào mặt anh chàng lảm nhảm mấy tiếng như để cứu vớt danh dự của hai tên ăn cướp bị một cậu chàng lớp 12 hạ gục chỉ bằng hai cú đánh mỗi đứa =]]

Lúc này, Thường Khánh mới quay lại phía cô gái, giọng lạnh băng:

_Em có sao không?

Cô bé ấy nãy giờ như đang trên mây khi chứng kiến một hiệp sĩ đẹp trai, lại "võ nghệ cao cường", ra tay cứu mình, liền giật mình:

_Ohh Không sao ạ!

Bấy giờ Thường Khánh mới nhận ra đó là một cô bé khoảng chừng 15 – 16 tuổi, đen đúa, ăn mặc lôi thôi nhưng có đôi mắt rất sáng.

_Vậy thì về nhà đi! Tôi phải đi đây!

Anh chàng nói rồi lạnh lùng bỏ đi. Cô bé ấy liền chạy theo:

_Nhưng anh ơi....Em không có nhà, cũng không có tiền bạc

gì....Em không có nơi nào để đến hết....

Thường Khánh nhìn cô bé ngờ vực:

_Vậy cái bọc em ôm trên tay là gì?

_Đây là quần áo của em và có cả một di vật của mẹ, nên em phải bảo quản kĩ....Mẹ em vừa mất mấy ngày trước, chỉ để lại cho em một ít tiền, số tiền ấy em đã xài hết trên đường từ quê lên đây để tìm việc làm....Không có chỗ nào chịu nhận em, họ đòi giấy tờ chứng minh gì đó, nhưng em không có, dưới quê em đâu có cần mấy thứ đó.....Anh lỡ thương thì làm ơn thương cho trót...

Cô bé ấy lẽo đẽo theo Thường Khánh lãi nhãi kể lể một hồi thì hai đứa về đến trước cổng nhà anh chàng. Thường Khánh đứng lại và quay qua cô bé:

_Tôi cũng chỉ là một học sinh thôi, tôi không giúp em được đâu, em đến ủy ban TP ấy, có lẽ họ sẽ giúp được em....

Cô bé nãy giờ đang bỡ ngỡ trước cánh cổng biệt thự rộng lớn nhà Thường Khánh, nên đâu nghe anh chàng nói gì, chỉ lắp bắp:

_Đây....đây là nhà anh sao?....Nhà anh rộng thế, chắc cần nhiều người ở lắm, anh có thể cho em vào đây làm được không?

_Tôi không biết. Việc thuê người ở là do quản gia nhà tôi quyết định....

Thường Khánh vừa trả lời thì cánh cổng bật mở, bà quản gia nhà anh chàng bước ra, lên tiếng:

_Cậu chủ....Sao cậu không vào nhà? – Bà ấy nhìn sang phía cô

bé – Còn đây là....

Nhận ra đó chính là bà quản gia mà Thường Khánh nói, cô bé ấy chỉ đợi có thế, liền chạy đến ôm cánh tay bà quản gia, khóc lóc kể lể y hệt như với Thường Khánh ban nãy rồi gút lại bằng một câu nói ướt át và ánh mắt cún con:

_....Cháu xin bà đấy ạ...Nếu bà không nhận cháu, cháu chỉ có nước chết thôi.....

Bà quản gia nhà Thường Khánh ngước nhìn anh chàng rồi lại nhìn xuống cô bé, mỉm cười gật đầu.

Đâu có ai có thể kiềm lòng trước một hoàn cảnh đáng thương như thế do cô bé ấy vẽ ra phải không?

Sáng hôm sau. Phòng ăn nhà Thường Khánh.

Cô bé anh chàng cứu tối hôm qua đã chính thức trong giai đoạn "thử việc" ở nhà anh chàng. Sau khi chải chuốt và ăn bận đàng hoàng, con bé đen đúa ấy đã trở nên khá ưa nhìn và xinh xắn.

Từ trong nhà bếp, cô bé bưng một bát súp và một ly nước cam lên, đặt trên bàn, trước mặt Thường Khánh:

_Thưa cậu chủ! Đây là bữa sáng em chuẩn bị cho cậu, chúc cậu ngon miệng!

Cô bé nhí nhảnh cắp cái khay chạy vào nhà bếp, một lát sau lại lật đật chạy ra, đứng trước mặt Thường Khánh:

_À, em quên giới thiệu với cậu, em tên là Nhã Khuê, nhưng cậu có thể gọi em là Thóc cũng được. Hy vọng sẽ được cậu giúp đỡ nhiều trong tương lai!

"Thóc" kính cẩn cúi chào 90 độ rồi lại chạy biên vào bếp. Sự hồn nhiên của cô bé bất chợt làm Thường Khánh nghĩ đến ai đó....

Lát sau.

Đứng đằng sau cửa sổ nhà bếp, Nhã Khuê lặng lẽ quan sát Thường Khánh leo lên chiếc xe hơi mới cóng để đến trường, nghĩ thầm "Nhà giàu, đẹp trai, có kiếm cả đời cũng chưa chắc có người thứ hai....Mình phải nắm bắt cơ hội này mới được" – Ánh mắt cô bé sắc lẻm.

* * *

Đấy! T/g chỉ mới viết được bao nhiêu đó thôi. Bận bù đầu bù cổ....

À mà có Nhân vật mới đấy nhé cả nhà, em nó còn bé, chém ít ít tí kẻo em nó tủi [ax, mình đang nói nhảm jie thế nàj????]

Thuj, có đôi lời thế thuj, tg lượn đây!

Sẽ cố gắng viết típ trong thời gian sớm nhất có thể!

CHƯƠNG 115

TÓM TẮT:Trong khi tình cảm của Thường Khánh và Thùy Anh ngày càng đi vào ngõ cụt vì bí mật không thể nói của Thường Khánh, thì câu chuyện càng thêm phần rắc rối vì sự xuất hiện của Nhã Khuê - một cô bé người ở ranh ma, xào quyệt chẳng kém gì Hy Vân ngày trước.

Sáng hôm sau. 12T4.

Nó vô trường sớm hơn bình thường, vì hôm nay đến lượt tổ nó trực nhật, và nó là người được phân công quét dọn trước giờ vào học tiết đầu.

Mặt trời chỉ vừa ló lên khỏi tàn cây. Nó cầm cây chổi và bắt đầu quét. Vừa lia lia hai ba đường thì chợt có người cầm cán chổi nó lại, theo sau là một chất giọng ấm áp:

_Để tui làm tiếp cho!

Còn ai ngoài anh chàng Mạnh Khoa luôn "ga lăng trong mọi tình huống" kia chứ? Nó ngước mặt lên, nhoẻn miệng cười:

_Khỏi! Đến phiên tui mà. Để anh làm, bọn fan anh mà thấy thì tui lại bị đem ra dần tơi bời cho xem~

_Yên tâm đi! Còn sớm lắm, chả ma nào trong lớp mình ngoài tui zới cô có mặt ở trường zờ này đâu! – Anh chàng nói rồi khẽ giật cây chổi từ tay nó.

_Ờh mà sao hôm nay anh đi học sớm thế? – Nó ngồi xuống

một dãy ghế gần đó.

Mạnh Khoa không ngước mặt lên, chỉ trả lời:

_Thói quen mà....Tại cô hay đi trễ nên không biết, chứ hôm nào tui chả đến trường từ sớm.....À mà chuyện – Anh chàng dừng chổi lại, nhìn nó - Chuyện hôm qua đến đâu rồi? Hắn có ra không?

Hỏi là hỏi thế thôi chứ trong lòng anh chàng đã chắc mẩm rằng Thường Khánh sẽ đến, thế nên, khi thấy gương mặt tươi tắn của nó bỗng chốc biến mất, khi thấy nó nhìn xuống sàn, khẽ lắc đầu thì anh chàng vừa chưng hửng vừa tức giận.

Anh chàng không tin rằng cái tên ấy có thể cạn tình cạn nghĩa như vậy.

Phải kiềm dữ lắm Mạnh Khoa mới không vứt cây chổi trong tay xuống đất vì giận.

Thứ 7.

Buổi trưa. Hôm đó khối 12 phải học cả ngày. Đa số học sinh trong khối đều ở lại trường ăn trưa ở canteen rồi học tiếp ca chiều, một số đứa thì xách xe chạy về nhà ăn cơm nhà cho zui.

Nó, Thường Khánh, Mạnh Khoa và cả nhỏ Lam đều ở lại ăn trưa ở trường. Nhỏ Lam đã làm sẵn ở nhà cho nó và mình mỗi đứa một hộp cơm bento thật to. Con nhỏ khéo tay mấy việc nấu nướng này lắm – con nhà nòi mà.

Hai đứa kéo nhau xuống canteen, mua thêm mấy cái bánh và hai li nước rồi lấy cớ đó để "mượn" bàn canteen ngồi ăn cơm

trưa.

Mạnh Khoa và tụi con trai ngồi cùng nhau ở bàn bên cạnh.

Lúc đó, Thường Khánh mới từ trên phòng học bước xuống. Bỗng có ai đó gọi giật anh chàng từ phía sau. Cả nó, nhỏ Lam, Mạnh Khoa đều đồng loạt ngước lên.

_Anh Thường Khánh! – Nhã Khuê chạy đến, trên tay là một hộp cơm bento.

Thường Khánh quay lại, ngạc nhiên:

_Thóc? (vì gia đình và người làm ở nhà Thường Khánh đều gọi Nhã Khuê bằng tên này nên anh chàng quen rùi) Sao em biết trường anh mà đến đây?

_Tài xế chở em đến mà! – Nhã Khuê nhắng nhít đáp rồi đưa hộp cơm to xụ trên tay cho Thường Khánh - Biết anh phải học cả ngày nên em chuẩn bị cơm trưa cho anh!

Thường Khánh ngần ngừ một lát rồi tươi cười nhận lấy cái hộp từ tay Nhã Khuê:

_Cảm ơn em! – Anh chàng mở hộp cơm ra, nhìn vào rồi nói - Nhiều thế này anh làm sao ăn hết. Em ăn cơm chưa? Hay là xớt ra hai phần, một cho em, được chứ?

Nhã Khuê như mở cờ trong bụng, cứ tưởng hoàng tử cũng đã lao đao vì mình, có ngờ đâu, anh chàng làm thế là có mục đích khác.... "Thóc" tươi rói:

_Được chứ ạ! Em cũng đói rồi.

Rồi cô bé ngang nhiên khoác tay Thường Khánh kéo vào canteen, mà không có biết rằng đang có hàng chục cái nhìn,

iSach.info

phần lớn là ganh ghét chĩa vào mình, và len lỏi trong hàng chục cái nhìn đó, có một cái nhìn rất khác...Chủ nhân của cái nhìn đó cố làm ra vẻ không sao rồi cúi xuống ăn tiếp, nhưng thực sự thì nó đang rất "có sao". Cô bé đó là ai? Có phải đó là lí do để Thường Khánh chán và chia tay nó? Nó lặng lẽ xúc từng muỗng cơm trong hoang mang.

Lòng nó đau như bị ai cào cấu. Bàn bên cạnh, có một ánh mắt ngác ngậm ngùi nhìn nó đầy thương cảm.

Sau hôm đó, khối 12 còn có thêm nhiều ngày phải học cả hai buổi như thế. Như một thói quen thường nhật, từ đó, cứ mỗi lần Thường Khánh phải học cả ngày là y rằng Nhã Khuê trưa nào cũng xách cơm vào cho anh chàng.

Cô bé đã "ra mắt" lớp nó với tư cách là người ở nhà Thường Khánh. Thế nhưng bọn trường nó đang xì xầm với nhau rằng mối quan hệ giữa hai người không đơn giản là chủ và tớ. Nó cố để không tin, nhưng do bị tác động từ nhiều phía nên sự kiên quyết của nó cũng bị mài mòn dần. Mỗi lần thấy Nhã Khuê ở bên Thường Khánh là nó lại cảm thấy rất đau.

Một buổi trưa đẹp trời.

Nhã Khuê đang đi dạo vòng vòng trong trường nó trước khi ra về thì đụng độ bọn con Dung. Nhỏ Dung vốn "theo phe" nó nên không ưa gì con bé này. Thấy bạn của "ox tương lai", Nhã Khuê bèn dừng lại, đon đả chào:

_Chị là chị Dung cùng lớp anh Thường Khánh phải không ạ? Rất vui được làm quen chị!

Nhỏ Dung gật đầu cho qua chuyện:

_Ừ - Rồi con nhỏ định bỏ đi thì Nhã Khuê lại lên tiếng:

_Chị cho em hỏi cái này được không?

Để giữ phép lịch sự, Dung bèn đứng lại:

_Chuyện gì?

Nhã Khuê mỉm cười tỏ vẻ bẽn lẽn:

_Không giấu gì chị...Tuy em và anh Thường Khánh có vẻ rất thân thiết, thế nhưng, anh ấy sống rất khép kín nên em vẫn chưa hiểu gì về anh ấy....Thế trước giờ, anh Khánh có bạn gái không hả chị?

Cái giọng léo nhéo và bộ mặt giả tạo của con bé tuy làm nhỏ Dung phát bực nãy giờ, nhưng con nhỏ vẫn phải cố kìm chế và đáp nhát gừng:

_Có! Thì sao?

_Chị đó là ai vậy chị?

_Cưng biết để làm gì? – Nhỏ Dung hất hàm – Chỉ cần biết là cô ấy xinh đẹp hơn cưng, tài giỏi hơn cưng và yêu Thường Khánh hơn cưng rất nhiều.

Bị chê như thế, Nhã Khuê có vẻ rất tức nhưng vẫn mỉm cười tươi:

_Nghe chị nói như thế thì chắc là bạn gái cũ của anh Khánh là chị Thùy Anh ạ? Vì em thấy thái độ của chị ấy rất lạ trước mặt em và anh Khánh.

_Đúng thế đấy! - Nhỏ Dung gật đầu - Biết rồi thì lo mà tránh xa Thường Khánh ra. Cưng không có cửa đấu với Thùy Anh

iSach.info

đâu!

Sau khi đã biết được những gì cần biết, Nhã Khuê lật mặt ngay. Cô bé chẳng thèm nể nang chi nhỏ Dung nữa.

_Coi vậy mà có đấy. Nhìn đi nhìn lại thì người anh Khánh chọn là em! Chị về mà bảo chị Thùy Anh nhà chị rút lui đi là vừa...Nếu không chỉ chuốc nhục vào người thôi....

Đến nước này thì nhỏ Dung đã thực sự nóng máu, con nhỏ khẽ gằn giọng:

_Cưng vừa nói gì?

Nhã Khuê để lộ bộ mặt mang hình con dao hai lưỡi của mình. Cô bé nhếch mép cười khinh khỉnh:

_Mập quá nên mỡ che bít hết lỗ tai rồi hả bà chị? Hèn gì những người to xác đều không được thính cho lắm.

_Cưng.... - Nhỏ Dung sừng gai nhím lên, nhưng chưa kịp làm gì thì vừa lúc đó, Thường Khánh từ xa bước đến.

Thấy thế, Nhã Khuê tự dưng đổ sập xuống đất, một tay ôm mặt, một tay chống lên đất như đang cố gượng dậy, tóc tai cô bé phủ hết lên mặt, nhìn rất tội. Ngước lên với đôi mắt ngấn nước, cô bé nói với giọng điệu đáng thương lắm lắm:

_Em biết mình không bằng chị Thùy Anh, nhưng em yêu anh Khánh thật lòng mà. Việc gì chị ấy phải sai các chị làm việc này với em? Em yêu anh Khánh thì có gì sai chứ?

Nhỏ Dung đứng hình. Con quỷ nhỏ này đang diễn tuồng gì thế này? Thường Khánh bước lại, hạ giọng:

_Chuyện gì vậy?

Nhã Khuê làm bộ như vừa mới biết Thường Khánh đến. Cô bé ra vẻ khổ sở gượng dậy rồi chạy lại nấp sau lưng Thường Khánh.

_Em chỉ hỏi chuyện có chút xíu...Ai ngờ chị ấy.... – Nhã Khuê nói trong tiếng nấc.

Nhỏ Dung chỉ biết ú ớ:

_Tui...tui đâu có...

Thường Khánh lạnh lùng kéo Nhã Khuê đi, sau khi buông một tiếng lạnh lùng:

_Không cần giải thích đâu!

Đi chưa xa, Nhã Khuê thóang quay đầu lại, le lưỡi "lêu lêu" nhỏ Dung rồi nhìn cô nàng bằng con mắt của kẻ chiến thắng.

Thường Khánh thừa biết Nhã Khuê là con người như thế nào. Nói cho cùng, anh chàng cũng chỉ đang sử dụng cô bé như một quân cờ trên bàn cờ tình yêu này thôi.

Biệt thự nhà Thường Khánh. Một ngày Chủ Nhật. Thường Khánh không có nhà. Nhã Khuê được phân công lau dọn tầng 3 - tầng Thường Khánh ở.

Cô nàng đẩy cửa vào phòng anh chàng, kéo theo cái máy hút bụi.

Vứt cái máy sang một bên, Nhã Khuê nhảy lên giường Thường Khánh và nằm luôn trên đó, tự tiện như nơi này là phòng mình và đây là giường mình một lát rồi mới bắt tay vào công việc lau dọn phòng.

Thấy sách vở lung tung trên bàn, cô bé bèn sắp xếp lại cho gọn rồi mang cất lên kệ. Bỗng một quyển sổ bìa màu nâu đập vào mắt Nhã Khuê. Cô bé dễ dàng nhận ra đó là mộ quyển nhật kí mỉm cười thích thú "Chả lẽ anh Thường Khánh cũng biết viết nhật kí sao?"

Không chần chừ, cô bé liền lấy quyển nhật kí xuống rồi giở ra xem và phát hiện ra đó là nhật kí của bà chủ. Tò mò, cô bé chạy ra khóa trái cửa rồi ngồi xuống giường, chăm chú đọc từng dòng nhật kí.

Những dòng chữ nghiêng nghiêng đầy tâm trạng tuôn trào trên trang giấy dẫn dắt Nhã Khuê đến với cái sự thật khủng khiếp mà Thường Khánh đã biết mấy tháng trước.

Cô bé suýt đánh rơi quyển sổ "Anh Khánh....không phải là con ruột ông chủ sao? Sao bà quản gia nói với mình, anh Khánh là con ruột và cũng là người kế thừa duy nhất của BlackS??".

Hai tờ giấy A4 được gấp đôi kẹp trong sổ rớt ra. Nhã Khuê nhặt lên đọc. Một trong số đó là tờ giấy chi tiết điều tra về gia đình nó mà Thường Khánh đã nhờ người fax về ình. Tờ còn lại là giấy vào trại giam thăm nuôi thân nhân.

.....Vậy là, Nhã Khuê đã khám phá ra sự thật về thân thế Thường Khánh và mối liên quan đầy bất hạnh giữa anh chàng và Thùy Anh.

Thế nhưng, lúc ấy, Nhã Khuê vẫn nghĩ chuyện chẳng liên quan đến mình và chẳng có gì to tát lắm, vì xét cho cùng, cái cô bé cần là tiền của nhà Thường Khánh, thế nên Nhã Khuê chẳng màn quan tâm đến những khám phá đó.

CHƯƠNG 116

TÓM TẮTNhã Khuê công khai "chiếm độc quyền" Thường Khánh và giở giọng thách thức với nó, đồng thời, con bé đã khám phá ra được bí mật mà Thường Khánh đang giấu, nhưng vì nghĩ chuyện không liên quan và cũng chẳng mấy to tát nên Nhã Khuê không lấy đó làm quan trọng. Con bé tưởng Thường Khánh cũng thinh thích mình nên mới hí hửng, nào ngờ anh chàng cũng chỉ "sử dụng" con bé để đạt được mục đích của mình thôi.

NEW CHAP

Sau giờ ăn trưa, trường còn “hào phóng” tặng học sinh thêm một tiếng nghỉ trưa trước khi bước vào học tiết đầu buổi chiều.

Thấy nó buồn nên đi đâu nhỏ Lam và Mạnh Khoa cũng kè kè bên nó, nói chuyện, pha trò này nọ để nó khỏi nghĩ vẩn vơ về chuyện rắc rối hổm nay. Ba đứa đi qua bãi cỏ trống đằng sau canteen – nơi mà trước kia từng là điểm “hẹn hò” mỗi khi có chuyện cần nói của nó và Thường Khánh. Nó tình cờ đưa mắt nhìn sang và thấy một cảnh tượng không nên thấy chút nào: Thường Khánh ngồi trên bãi cỏ - tay cầm lon soda, Nhã Khuê ngồi kế bên, huyên thuyên đủ thứ chuyện.... Lòng nó lại nhói lên....

Mạnh Khoa và nhỏ Lam hết nhìn hai người kia, nhìn nó rồi lại đưa mắt nhìn nhau. Con nhỏ kéo Mạnh Khoa ra một bên,

nói thầm:

_Ông có đang nghĩ điều tui nghĩ không?

_Chúng ta chắc chắn phải làm gì đó cho Thùy Anh... – Anh chàng đáp.

_Chính xác... - Nhỏ Lam gật đầu – Tui ấp ủ điều này từ hôm qua, định hôm nay nói với ông, sẵn dịp.... tui nói luôn – Nói rồi con nhỏ nhón lên nói thì thầm vào tai Mạnh Khoa điều gì đó.

* * *

Biệt thự nhà Thường Khánh.

"Reeeng Reeenng" - Người đang bấm chuông là nhỏ Lam. Con nhỏ hy sinh một buổi học thêm, cố tình đến vào lúc chắc chắn rằng Thường Khánh không có nhà. Con nhỏ, Mạnh Khoa và Thường Khánh học chung lớp học thêm đó mà.

Cánh cổng sơn đen nặng ì nhà Thường Khánh chợt mở ra. Một người giúp việc của nhà Thường Khánh xuất hiện:

_Xin lỗi, cô là....

_Em là bạn của Thường Khánh ạ! - Nhỏ Lam lễ phép gật đầu chào – Em có vài bài luận của tổ cần tham khảo ý kiến của Thường Khánh.

_Nhưng hiện giờ cậu chủ không có nhà... Khoảng hơn nửa tiếng nữa cậu chủ mới đi học về - Chị giúp việc đáp.

_Không sao đâu ạ! Em có thể đợi.

.....

Chị giúp việc dẫn nhỏ Lam vào nhà, mời nhỏ ngồi tại bộ ghế salon trong phòng khách rồi cao giọng gọi "Thóc, pha nước cam mời khách!". Rồi chị ấy đon đả quay sang nhỏ "Em ngồi chơi nhé, chị đi làm nốt việc!" và đi khuất.

Nhỏ Lam ngồi nhìn nghiêng nhìn ngửa, số là nhỏ chưa bao giờ được chiêm ngưỡng nhà Thường Khánh cả. Qủa là nhà siêu giàu có khác, từ bức tranh treo tường đến cái đèn chùm, nhìn lướt qua cũng đủ biết có giá hàng nghìn đô chứ không ít. Lát sau, có tiếng bước chân từ phía nhà dưới. Một bóng dáng có thể nói là khá quen thuộc đối với nhỏ Lam và cái lớp 12T4 xuất hiện. Đó chính là Nhã Khuê.

Cô bé vẫn chưa biết "vị khách" này là ai, cho đến khi cô nhỏ đặt ly nước cam lên bàn, cắp cái khay, gật đầu chào "Mời chị uống nước!" và nhìn lên.

_Ohhh Chị....chị là bạn thân của chị Thùy Anh?

_Rất hân hạnh vì được "px tương lai" của thiếu gia Âu Thường Khánh nhớ mặt - Nhỏ Lam cười cười, ánh mắt có vẻ bỡn cợt.

Nhã Khuê nghe đến chữ "px tương lai" thì đã sướng rơn, không thèm chú ý đến thái độ của nhỏ Lam. Con bé vứt cái khay qua một bên rồi chạy lại ngồi kế cô nàng trên salon.

_Hì, cứ tưởng bạn thân của chị Thùy Anh thì sẽ đáng ghét lắm! Nhưng mà chị dễ thương đấy....Sau này có gì cần giúp đỡ, chị cứ bảo em, ông xã em sẽ giúp chị (?!!??) [Con bé này leo cao quá rồi, có bắc loa kêu chắc nó cũng chẳng nghe được =))]

Con Lam bật cười vì sự ngu ngốc và mơ mộng thái hóa của

con bé người ở "miệng còn hôi sữa" mà bày đặt mơ cao này.

_Thôi, chị đâu dám.... Mà có dám chắc ngày đó cũng không đến đâu....

_Ý chị là sao? – Con bé đánh hơi thấy sự "lật lọng" của Kiều Lam.

_Em quên chị là bạn thân của Thùy Anh à? Đáng lẽ ra em phải giữ nguyên cái định kiến rằng chị rất đáng ghét. Vì sự thật đúng là thế đấy cô bé ạ, em sẽ còn ghét chị dài dài... - Nhỏ Lam nói lòng vòng rồi vào vấn đề chính - Chị sẽ phá chuyện em và Thường Khánh cho đến cùng, cưng à! – Con nhỏ nhấn mạnh từng chữ.

_Chị.... – Nhã Khuê đứng bật dậy, quay đi – Hóa ra chị đến đây không phải để gặp anh Thường Khánh mà là để nói với tôi những điều nhảm nhí ấy. Nếu vậy thì chị về đi, tôi không muốn nghe!

_Em không nghe nhưng chị vẫn phải nói. - Nhỏ Lam cương quyết - Người Thường Khánh yêu là Thùy Anh, em có làm gì đi chăng nữa thì đó vẫn là sự thật không thể thay đổi, cô bé à!

_Nếu chị nói vậy – Nhã Khuê quay mặt lại, cười nham hiểm - Chứng minh cho tôi xem đi, rằng anh Khánh yêu chị Thùy Anh.... – Con bé nói tiếp - Anh ấy luôn tỏ ra lạnh nhạt với chị Anh và quan tâm, thân thiết với tôi....Ai cũng công nhận điều đó mà, sao mấy chị vẫn ráng níu kéo quá khứ làm gì? Làm như thế chẳng khác chi chị Thùy Anh đang tự hạ nhục mình, cầu xin tình yêu của anh Khánh, chứ chẳng có ích gì đâu!

Nhỏ Lam phải nhịn lắm mới không vả cho con nhỏ mấy tát. Mà nói "mấy" chỉ là phóng đại thôi, chứ với nhiệt độ cơ thế

của nhỏ Lam bây giờ, chỉ cần một vả là Nhã Khuê đủ "văng răng cửa, bửa răng hàm, đất lành răng đậu" rồi.

Cố gắng kiềm chế cơn nóng, nhỏ Lam bình tĩnh đáp lời:

_Nghĩ lại đi cô bé, ai mới đang cầu xin tình yêu của Thường Khánh? Là bạn của hắn hai năm, chị thừa hiểu tính khí hắn. Nhớ lại đi, có phải hắn chỉ thân thiết với em ở trong trường, nhất là trước mặt Thùy Anh, còn về nhà thì lạnh lùng lắm, phải không?

Nhã Khuê im lặng, lần đầu tiên con nhỏ nghĩ lại về điều đó, và nó có vẻ...đúng.... Kiều Lam bồi thêm:

_Thường Khánh chỉ đang sử dụng em như một vật gì đó, để hắn có thể chống vào và tự đẩy mình ra xa Thùy Anh, như một cái mái chèo chẳng hạn!

_Cứ cho là vậy đi! – Nhã Khuê một mực chống đỡ đến cùng - Cứ cho là anh Khánh đang sử dụng tôi, nhưng như thế cũng có nghĩa là anh ấy muốn rời xa chị Thùy Anh. Và tôi sẽ có cơ hội.

_Thường Khánh chưa bao giờ hết yêu Thùy Anh - Nhỏ Lam khẳng định chắc nịch – Chị có thể đọc được điều đó trong ánh mắt tội lỗi khi hắn nhìn Thùy Anh, chỉ là.... chị không tìm được lí do tại sao mà thôi... – Con nhỏ nói thì thầm rồi cao giọng trở lại – Mà em cũng đâu có thật lòng thật dạ gì với Thường Khánh. Cái duy nhất em thật lòng với chính là gia tài đồ sộ của tập đoàn BlackS, có phải không?

_... – Nhã Khuê thoáng kinh ngạc rồi im lặng.

_Chị hiểu quá rõ loại người như cô bé đây mà. Nghèo nàn, quê mùa, chân ướt chân ráo lên TP với hy vọng đổi đời bằng

cách bán danh dự, có khi bán cả thể xác ột đại gia nào đó để đổi lấy tiền - Nhỏ Lam làm ra vẻ khinh thường, giọng điệu phỉ báng.

_Tôi cấm chị xúc phạm đến tôi! – Nhã Khuê gầm lên, giận dữ.

_Chị không xúc phạm ai cả, chị chỉ đang nói sự thật thôi.... Và cơn giận của em đã chứng minh rằng chị nói đúng. Chính em mới là người đang tự xúc phạm, hạ thấp danh dự của chính mình, Nhã Khuê à! – Con Lam nhìn con bé với đôi mắt sắc như dao.

_Chị muốn nói gì thì nói, tôi mặc kệ - Nhã Khuê cầm cái khay lên, định quay bước đi.

Nhỏ Lam liền đứng dậy vịn vai con bé lại:

_Còn người mẹ mới mất của em thì sao? Em không biết nghĩ đến bà ấy à?

_Sao chị biết mẹ tôi? – Nhã Khuê quay lại, nhìn Kiều Lam, vẻ dè chừng. Thật ra, chính Mạnh Khoa đã cho người đi điều tra thân thế của Nhã Khuê.

_Chuyện đó không quan trọng. Điều chị muốn nói là em đang phụ lòng mẹ em đó. Bà ấy đã hy sinh cả cuộc đời mình cho em, mong một ngày em sẽ nên người, vậy mà... - Nhỏ Lam chợt im lặng rồi tiếp - Chắc mẹ em chẳng bao giờ có thể tưởng tượng rằng con gái mình có ngày lại có thể đang tâm bán rẻ danh dự, bám víu vào người khác, để đổi chác với đồng tiền và sống kiếp tầm gửi.

_Chỉ là...chỉ là bây giờ mà thôi! – Nhã Khuê kiên quyết cãi - Thường Khánh là một người tốt, làm sao mà tôi không yêu anh ấy cho được.... Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, rồi

Thường Khánh cũng sẽ yêu tôi. Chúng tôi sẽ cưới nhau, và sẽ sống hạnh phúc. Đó chính là số phận của tôi, và mẹ tôi ở dưới suối vàng cũng sẽ yên lòng khi con gái mình được hạnh phúc...

_Em đang ngây thơ thật hay cố tỏ ra không hiểu vậy? - Nhỏ Lam cắt ngang - Thường Khánh không hề yêu em, bây giờ và mãi mãi.... – Con nhỏ chợt lặng thinh một lúc rồi tiếp – Thôi được rồi, nói suông mãi em cũng không chịu tiếp thu đâu nhỉ!? Đi đây với chị!

_Tại sao tôi phải nghe lời chị?! – Nhã Khuê cứng đầu.

_Tùy em thôi... Đi với chị nếu em muốn thấy sự thật...

Hiện Kiều Lam và Nhã Khuê đang nấp sau bức tường ở trung tâm học thêm. Bãi đất trống phía sau bức tường, Thường Khánh và Mạnh Khoa đang đứng mặt đối mặt, giống như là sắp "bụp" nhau vậy.

_Sao hôm đó u không ra? - Mạnh Khoa lên tiếng trước.

_Tại sao tôi phải ra? - Thường Khánh đáp như muốn chọc tức.

Mạnh Khoa cố để cơn giận không bộc phát, cố giãn hết cơ mặt để có thể nói chuyện tiếp với Thường Khánh:

_U cũng biết cô ấy yêu u đến cỡ nào mà... Tại sao, u có thể bỏ mặc cô ấy sau khi đã cùng nhau vượt qua biết bao sóng gió mới có thể ở bên nhau?

_Đơn giản, vì tôi chán cô ta rồi! - Thường Khánh hờ hững trả lời.

Mạnh Khoa tức giận nắm cùm tay lại.

_Nói sự thật đi! – Anh chàng nói ngắn gọn, giọng có vẻ ra lệnh pha chút cầu khẩn – Nói sự thật tại sao u lại trở nên như thế?

_Điều tôi vừa nói chính là sự thật! - Thường Khánh lãnh đạm đáp, ánh mắt thách thức - Sự thật là tôi phát ngấy cô ấy rồi, loại con gái nhàm chán như cô ta, ở đâu chả có. Tại sao tôi phải gắn đời mình với một cô gái vừa nhàm chán vừa rắc rối như thế?

"Bốp!" - Một cú đấm nảy lửa từ Mạnh Khoa giáng xuống khuôn mặt xinh zai của Thường Khánh. Anh chàng ngã xuống đất, bụi mù mịt.

Nhã Khuê định ùa ra cản thì nhỏ Lam đưa tay ra ngăn lại.

Thường Khánh gượng dậy, đưa tay lên chùi máu đang rỉ ra ở khóe miệng. Mạnh Khoa vẫn chưa hết giận, anh chàng lao đến như con mãnh thú vồ mồi, nắm lấy cổ áo Thường Khánh, gầm lên:

_Đồ khốn! Cậu có biết cô ấy khổ sở thế nào vì cậu không? Cậu có biết rằng nụ cười thiên thần của cô ấy đã thực sự tắt lịm từ khi cậu đang tâm rời xa cô ấy không? Cậu có biết rằng đôi mắt sáng xinh đẹp của cô ấy ngày càng mờ đi và sưng tấy lên vì khóc không? Hả??? - Mắt anh chàng long lên sòng sọc - Tại sao? Tại sao cậu có thể nhẫn tâm như vậy? Hả đồ rác rưởi????

Mạnh Khoa lồng lên, nốc thêm một cú vào mặt Thường Khánh. Máu ở khóe miệng anh chàng càng bật ra dữ dội. Thường Khánh không màng lau nó.

Lạ thật, với tính khí ngày thường của anh chàng, đáng lẽ ra Thường Khánh phải điên tiết lên và đánh trả ngay lập tức mới đúng. Còn đằng này, anh chàng chỉ "bình chân" chịu đựng. Điều đó càng làm Mạnh Khoa tức thêm.

_Cậu... – Mạnh Khoa buông cổ áo Thường Khánh ra, đứng dậy, ôm đầu – Tại sao tôi lại ngu ngốc như vậy? Tôi đã tin rằng cậu sẽ làm cô ấy hạnh phúc.... Tôi đã không hề nghĩ rằng sẽ có ngày cậu làm cho cô ấy sống dở chết dở như hôm nay....

_Vậy thì cậu đánh chết tôi đi! - Thường Khánh bật nói sau một hồi nín lặng chịu đòn – Phải, tôi là đồ khốn, tôi là kẻ đáng chết hàng ngàn lần. Vì vậy, hãy đánh tôi đi! Đánh càng nhiều càng tốt....

Mạnh Khoa thoáng ngạc nhiên trước thái độ của Thường Khánh. Anh chàng lặng lẽ nhìn Thường Khánh khá lâu rồi hạ giọng:

_Cậu... còn yêu cô ấy đúng không? Tất cả, tất cả chỉ là cái cớ để rời xa cô ấy, nhưng thâm tâm thì cậu chưa bao giờ ngừng yêu Thùy Anh, đúng không?

_Đúng thế đấy. Tôi yêu Thùy Anh, tôi yêu cô ấy bằng cả cuộc đời và mạng sống của tôi... Nhưng như thế thì đã sao chứ? – Anh chàng đáp bằng chất giọng trầm buồn - Tất cả đã kết thúc rồi....

_Thế nào gọi là kết thúc? - Mạnh Khoa chen ngang – Nó chỉ thật sự kết thúc khi cả u và cô ấy không còn yêu nhau... Đằng này....

_Cậu đừng nói nữa - Thường Khánh thở hắt ra – Có còn yêu nhau hay không thì cũng vậy thôi.... Tôi sắp sang Canada du

iSach.info

học rồi... – Anh chàng buột miệng....

Phía sau bức tường, nhỏ Lam quay lại nhìn Nhã Khuê, giọng đắc thắng rầu rĩ:

_Em nghe rồi chứ.... Hắn sắp đi du học.... Tất cả hắn muốn làm là rời xa Thùy Anh, và em chỉ là một dụng cụ giúp hắn thực hiện việc đó dễ dàng hơn mà thôi....

Nãy giờ, khi nhìn hai người đó nói chuyện, Nhã Khuê đã phải suy nghĩ rất nhiều. Cô bé thấy đầu óc mình rối bời. Rốt cuộc, cái mà Nhã Khuê đang cố gắng giành lấy là gì đây, Thường Khánh, hay là tiền của anh chàng, hay là... cả hai? Ban đầu hình như chỉ là vì tiền thôi, nhưng càng về sau con bé càng thấy mến Thường Khánh thật sự. Và giờ đây, Nhã Khuê cũng không hiểu nổi mình. Rõ ràng ánh nhìn, cử chỉ và điệu bộ của Thường Khánh cho thấy anh chàng còn yêu Thùy Anh rất nhiều. Vậy thì Nhã Khuê còn hy vọng gì chứ? Cộng thêm, những lời lẽ của nhỏ Lam lúc ở nhà Thường Khánh cũng đã tác động khá nhiều đến cô nhỏ, làm cho toan tính trở thành "Âu phu nhân" của Nhã Khuê đã "mẻ" đi khá nhiều. Xét cho cùng, Nhã Khuê nhắm đến Thường Khánh đâu phải chỉ vì tiền và bề ngoài của anh chàng, còn là vì lúc đó cô nhỏ tưởng Thường Khánh đang "single" và tình cảm với Thùy Anh chỉ là thoáng qua, dễ đến dễ đi. Không ngờ anh chàng nặng tình với Thùy Anh như thế....

_Nhã Khuê! - Giọng con Lam đưa cô bé về với thực tại.

_Ohhh, gì cơ? – Cô bé giật mình đáp.

_Tất cả những gì cần nói chị cũng đã nói rồi, tất cả những gì chị cần em thấy thì em cũng thấy rồi.... Chị hy vọng em sẽ suy nghĩ lại.... - Nhỏ Lam nói – Chị biết Thường Khánh không

phải là người như thế, nhưng lí do khiến hắn làm vậy, chị thực sự không biết.... Chị không muốn thấy họ phải đau khổ nhưng chả giúp được gì ngoài chuyện này, mong em nghĩ lại. Tình cảnh của họ đã đủ rối ren rồi, chị không muốn nó bị ai làm rối thêm nữa.... Họ đều là người tốt, họ xứng đáng được sống hạnh phúc...

_Anh chị ấy thật sự yêu nhau đến thế sao? – Nhã Khuê hỏi trong vô thức.

_Nếu tình yêu đó không quá vĩ đại như vậy, thì chị cũng chẳng phải nhọc công thế này làm gì - Nhỏ Lam bật cười buồn – Thôi! Chúng ta về đi....

_Chị... - Chợt Nhã Khuê nắm tay áo nhỏ Lam kéo lại khi con nhỏ định quay đi – Em nghĩ là mình biết lí do tại sao anh Khánh muốn rời xa chị Anh....

_Sao cơ?

_Em nghĩ kĩ rồi – Nhã Khuê thở hắt ra rồi mỉm cười – Em không nên xen vào tình cảm của người khác, nếu không, chắc mẹ em sẽ giận em lắm.... – Con nhỏ tiếp – Hôm trước, em vào phòng anh Khánh và tình cờ.... – Nhã Khuê kể lại một hơi về những "tài liệu mật" mà mình thu thập được rồi gút lại – Em chưa đọc hết nhưng chắc là vì anh Khánh thấy xấu hổ vì mình là con của một tội phạm nên mới làm thế....

Nhỏ Lam im lặng như đăm chiêu suy nghĩ:

_Hắn không phải kiểu người hay xấu hổ vì những chuyện như thế... Phải có cái gì đó nghiêm trọng hơn...

_Em sẽ sao chép mấy thứ đó lại cho chị! – Nhã Khuê bất ngờ đưa ra ý kiến.

_Thật chứ? – Con Lam vẫn còn "sửng sốt" vì sự thay đổi 360 độ của con bé.

_Tất nhiên rồi... Em nghĩ mình nên làm gì đó để bù lại hành động lỗ mảng mấy ngày nay của mình... - Chợt con bé nhìn sang phía Thường Khánh và Mạnh Khoa rồi nói – Có vẻ anh Khánh sắp về rồi, em phải về đây, em sẽ tự bắt taxi.

Nhỏ Lam gật đầu. Con bé chực quay đi thì con nhỏ kéo tay lại:

_Nhã Khuê... Cảm ơn em – Lam cười thân thiện.

_Không có chi đâu. Mà chị cứ gọi em là "Thóc" nhé, em quên với cái tên đó rồi. – Nói rồi con bé vẫy tay rồi chạy đi.

Dù biết rằng mình sẽ không có được cả Thường Khánh và gia tài của anh chàng, thế nhưng lòng Nhã Khuê chợt cảm thấy nhẹ nhõm đến lạ...

CHƯƠNG 117

Một ngày đẹp trời, sau khi kì thi tốt nghiệp kết thúc suôn sẻ với cả đám.

Nhà hàng mẹ nhỏ Lam.

Nhỏ Lam và Mạnh Khoa ngồi đối diện nhau ở một cái bàn trong góc khuất. Mạnh Khoa đang chăm chú đọc từng dòng chữ đen trên mấy tờ giấy. Con Lam thì ngồi lặng lẽ đan hai tay vào nhau, đặt lên miệng, mắt nhìn vào khoảng không vô định. Đọc xong, Mạnh Khoa đẩy xấp giấy lại phía nhỏ Lam. Anh chàng cũng không nói gì một lúc lâu, có vẻ đứa nào cũng quá sững sờ khi biết được sự thật in trên những trang giấy vô tri đó.

_Không ngờ... Định mệnh kì lạ một cách kì cục.... - Mạnh Khoa lên tiếng sau một hồi lặng thinh.

Nhỏ Lam thở dài, đặt hai tay đang đan vào nhau xuống bàn:

_Tại sao Thường Khánh và Thùy Anh phải chịu hết chuyện này đến chuyện khác... Sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn chứ... Thùy Anh chắc chắn sẽ rất sốc khi biết sự thật này.... Hay là – Trong một phút "yếu lòng", nhỏ Lam đề nghị bừa – Hay là chúng ta giấu nhẹm sự thật này, đành để bọn họ xa nhau, còn hơn để Thùy Anh bị sốc... Tui sợ con nhỏ không chịu nỗi....

Mạnh Khoa không phản ứng, anh chàng hiểu rằng nhỏ Lam

iSach.info

vì sợ con bạn thân của mình không vượt qua nổi cú sốc khủng khiếp này nên mới có ý nghĩ đó. Anh chàng nhẹ nhàng đáp:

_Tôi không lo về Thùy Anh. Cô ấy tuy yếu đuối nhưng cũng rất mạnh mẽ. Và tôi nghĩ cô ấy sẽ rất còn mạnh mẽ gấp bội bình thường khi đón nhận chuyện này... Vì tình yêu cô ấy dành cho Thường Khánh là thứ powerful nhất... Tôi chỉ lo phần Thường Khánh thôi... Cậu ta sĩ diện một cách ngu ngốc!

_Uhm... Ông nói cũng đúng...

Nhà Thùy Anh. "Cốc cốc" - Tiếng gõ cửa phòng.

Nó đang nằm cuộn mình trong đống chăn ấm áp, bèn ló đầu ra, hỏi:

_Ai đó?

_Anh hai nè nhóc!

Nó uể oải trườn ra khỏi đống chăn, bước xuống, xỏ đôi dép bông vào và lết ra cửa mở cửa cho ông anh hai. Từ ngày thi xong, nó luôn ngủ sớm dậy trễ kiểu này để lấy sức, sức khỏe và cả sức sống... Nó như một cái thây chết rồi từ ngày breaking up với Thường Khánh. Nhưng ông trời cũng còn thương nó cái zụ học hành. Vì muốn quên đi Thường Khánh mà nó đã vùi đầu vào học, sức khỏe và sức sống giảm sút nhưng sức học tăng lên vù vù. Nhờ thế mà nó hoàn thành kì thi tốt nghiệp xuất sắc ngoài mong đợi... Thật châm biếm!

_Tao thật không đành lòng nhìn mày như zậy! – Lão Quân bước vào phòng nó. Hai anh em ngồi lên giường nói chuyện.

_Em có làm sao đâu. Anh cứ tưởng tượng! – Nó nói cho qua chuyện.

_Còn không sao? Trông mày cứ như một bà già có chồng mới chết í! – Lão Quân buột miệng.

_Thì cũng gần như vậy còn gì! – Nó thì thầm.

Lão Quân biết mình vừa nhỡ miệng, bèn lái sang chuyện khác.

_Thôi tao vào vấn đề chính nhé! – Ông chàng đằng hắng - Thằng Shin nó nhờ tao mời mày đi chơi với nó.

_Cái lão này... Cứ như là chưa đi chơi với nhau bao giờ ấy! – Nó phì cười.

_Đi chơi ở đây có nghĩa là hẹn hò í thím hai! – Lão Quân cốc đầu nó - Khờ thế không biết! Thế mày có đồng ý đi không thì bảo?

_Em không biết nữa – Nó xoa xoa đầu, đáp – Em không có tâm trạng đi chơi vào lúc này....

Lão Quân nhìn con em một lát rồi nắm lấy tay nó, ủ trong hai tay mình.

_Nghe anh này nhóc!... - Giọng lão hai trầm xuống - Shin là một người tốt ... Hắn sẽ yêu em hơn bất cứ ai trên đời này có thể yêu em... Em hiểu ý anh nói không? Hắn đã cố giúp em và thằng bé kia được bên nhau hết lần này đến lần khác... Hắn đã hy sinh cả tình cảm của mình để thấy em được hạnh phúc ... Thằng bạn thân ấy của anh đã phải từ bỏ rất nhiều thứ vì em ... Nhưng hắn nhận lại được gì chứ? Không gì cả! – Lão dừng lại một lát rồi thở hắt ra, tiếp – Em là em gái anh.

Shin là bạn thân anh ... Anh chỉ muốn em công bằng với hắn một chút, và với cả bản thân mình nữa, nhóc à!

.....

Nó chấp nhận đi chơi với Shin. Shin đến nhà đón nó. Anh chàng có vẻ rạng rỡ hẳn khi nhìn thấy nó, nhưng chỉ phớt qua thôi, vì ngay khi nhận ra gương mặt không vui lắm của nó, lòng Shin chùn xuống hẳn. Tội nghiệp anh chàng....

Thế rồi Shin đưa nó đến một nhà hàng sang trọng có phòng V.I.P được đặt sẵn cho hai đứa.

_Em mở cửa ra đi! – Shin mỉm cười khi hai đứa đang đứng trước cửa phòng V.I.P

Nó khẽ nhìn sang Shin rồi đưa tay đẩy cửa ra. Căn phòng bên trong được bao phủ bởi một màu đen của bóng tối, duy chỉ có lối đi chính giữa với hai bên lề được thắp sáng bằng nến dẫn vào một căn phòng bên trong. Nó đi như rô bốt giữa hai hàng nến ấy... Cho đến khi mắt nó chạm phải một cái bàn ăn với giá cắm đèn cầy được chạm trổ công phu đặt giữa bàn. Ánh sáng từ những ngọn nến lung linh tỏa ra xung quanh, thắp sáng bàn ăn, mờ mờ ảo ảo hệt trong phim.

Anh chàng kéo tay nó đến bàn ăn, kéo ghế ra mời nó ngồi rồi chạy lại bên kia bàn ăn, ngồi đối diện với nó.

Xong, Shin vỗ tay bốp bốp hai tiếng. Một cái bảng viền bằng đèn neon màu hồng chớp sáng lên phía vách tường kế bên. Nó giật mình nhìn sang. “Keep Smiling, My Smiley Angel!” (Hãy cứ mỉm cười nhé, thiên thần nụ cười của anh!) – Đó là những nét chữ được những bóng đèn neon hồng viết ra.

Nó bật cười ... Shin lúc nào cũng ngọt ngào và chu đáo một

cách đáng yêu... Nó chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ yêu Shin ... Nhưng, ít nhiều, nó đã bị dao động bởi sự quan tâm lo lắng của Shin dành ình.

Trước cổng nhà Thùy Anh.

Một bóng người con trai với cái áo khoác màu xám đậm có mũ, quần jeans đen, đội nón lưỡi trai và đeo kiếng mát cứ đứng lần lữa nãy giờ, tay bỏ vào túi quần, mắt nhắm duy nhất một hướng cửa sổ phòng Thùy Anh.

Ai không biết, nhìn vô chắc tưởng người đó là kẻ xấu đang nuôi ý đồ với cô con gái xinh đẹp của ông chủ tịch Trần - chủ ngôi biệt thự đó.

Nhưng thực ra, ý định của người này đơn giản chỉ là: được nhìn thấy nó một lần cuối, dù chỉ là nhìn phớt qua... chỉ cần nhìn phớt qua là đủ....chỉ cần thế thôi....

Rất lâu sau đó, người này nhìn đồng hồ, có vẻ không thể đợi được nữa... Bất đắc dĩ, người ấy rút ra trong túi quần một cái phong thư, bước lại phía cái hòm thư quét sơn trắng trước cổng ngôi biệt thự, cho vào. Rồi người này nhìn lại ngôi biệt thự, nhìn về hướng cửa sổ phòng cô gái lần cuối, và lầm lũi bước đi....

* * *

Nhỏ Lam và Mạnh Khoa còn đang ngồi bàn tính xem phải làm cách nào thì chợt điện thoại của nhỏ Lam reo lên – bài hát Grenade của "cậu bé lọ lem" Bruno Mars.

_Alo^?

- Giọng Nhã Khuê thì thầm bên đầu dây bên kia. Con bé gọi bằng máy nhà Thường Khánh nên phải nói nhỏ, kẻo bị phát hiện mình đang làm gián điệp là toi.

_Chào Thóc, có chuyện gì không cưng?

- Con bé có vẻ đang nhảy chồm chồm lên bên kia đầu dây, không đợi nhỏ Lam hỏi, Thóc nói tiếp -

_Gì cơ? - Nhỏ Lam nhổm người dậy – Sao hôm trước em bảo là một tuần nữa mới đi cơ mà?

_Ừ... Chị biết rồi, cảm ơn cưng nha! – Nói rồi nhỏ Lam cúp máy. Con nhỏ nhìn Mạnh Khoa, giọng rối rít – Chúng ta phải làm gì đây???

Với bản chất "trời có chuyển lòng cũng không lay" có sẵn trong người, Mạnh Khoa điềm tĩnh nghĩ nhanh rồi "phán quyết":

_Gọi điện cho Thùy Anh, hẹn cô ấy ở đâu đó! Chúng ta phải cho cô ấy biết sự thật ngay lúc này.

Nhà hàng Western East – nơi mà Thùy Anh và Shin đang dùng bữa trưa, cũng là nơi nó hẹn với Mạnh Khoa và nhỏ Lam khi con bạn gọi điện cho nó bảo là có chuyện cần nói.

Hiện nó và Shin đang ngồi ở cái bàn uống nước phía trước cửa nhà hàng. Nhỏ Lam và Mạnh Khoa đi taxi tới. Hai đứa chạy ào vào. Sự có mặt của Shin khiến hai đứa hơi bị đơ và không tự nhiên cho lắm. Nhưng với tình thế này, muốn cứu vớt tình cảm của nó và Thường Khánh thì chỉ còn cách nói huỵch toẹt chuyện đó ra, bất chấp tất cả.

_Thùy Anh! - Nhỏ Lam hộc tốc chạy đến rồi thả người cái phịch xuống cái ghế kế nó. Mạnh Khoa theo sau, ngồi kế nhỏ Lam. - Chuyện bồ và Thường Khánh... Mình đã biết được lí do tại sao rồi.

Nhỏ nhìn sang Shin rồi quay lại nói với nhỏ bạn:

_Bồ không cần cực khổ vì mình thế đâu ... Mình sẽ từ bỏ hắn... Tuy rất khó, nhưng mình sẽ làm được. Mình sẽ sống ình....

_Ngốc ạ! Hắn còn yêu bồ nhiều lắm lắm! Tất cả chỉ là một cái cớ để hắn rời xa bồ thôi ...

Nó nhìn nhỏ Lam, con nhỏ đang nói gì thế này. Cớ? Một cái cớ? Tất cả chuyện này là sao đây? Nhìn thấy vẻ mặt ngây ngô không hiểu mô tê chi của Thùy Anh, nhỏ Lam bèn nói luôn:

_Mình và Mạnh Khoa sẽ kể với bồ chuyện này ... Nhưng bồ phải hứa với mình là bồ phải thật bình tĩnh để lắng nghe mình. OK?

Nó khẽ gật. Nhỏ Lam nhìn sang Mạnh Khoa. Anh chàng hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu nói:

_Có lẽ cô chưa biết gì về thân thế của mình, đúng chứ? (Nó lại gật) Cha mẹ cô là cảnh sát ... Và họ đã bị giết bởi một tên tội phạm buôn ma túy ...

Thùy Anh bắt đầu bị kích động khi nghe đến đây. Cô nàng đảo mắt nhìn mọi người như dò xét. Nhỏ Lam tiếp lời Mạnh Khoa:

_Trước giờ chúng ta đều biết rằng Thường Khánh là con của Âu Khải Duy - chủ tịch tập đoàn BlackS lẫy lừng TG ...

Nhưng không hề biết rằng, thực ra, ông ta không phải là ba ruột của hắn ...

_Mẹ Thường Khánh đã có thai với một người làm của nhà bà khi bà còn trẻ, để giữ danh dự cho gia đình, ông ngoại Thường Khánh – cái thai đó – đã đồng ý để lại toàn bộ gia sản và tập đoàn cho ông Duy – là một sinh viên nghèo lúc đó - để ông ta nhận đứa con trong bụng mẹ Thường Khánh là của mình.

_Âu Khải Duy trở thành Chủ tịch HĐQT của BlackS vì lẽ đó ... - Nhỏ Lam kết thúc lời kể của Mạnh Khoa.

Sự lèo lái câu chuyện từ chuyện của gia đình nó sang gia đình của Thường Khánh làm cho nó có linh tính nó sắp biết được một hung tin tồi tệ. Lúc đó, nhỏ Lam mới nắm lấy tay nó và nói tiếp:

_Cha ruột của Thường Khánh bị đuổi khỏi nhà mẹ anh chàng. Ông ta ôm hận, quyết làm giàu bằng mọi việc có thể ... Và ông ta trở thành tội phạm ...

Thùy Anh đột nhiên giật nảy lên như có điện giật khi nghe đến đó ... Không lẽ ... Nó còn đang hoang mang vì cái ý nghĩ lởn vởn trong đầu mình thì giọng nói của Mạnh Khoa vang lên:

_Và tên tội phạm ấy đã giết chết ba mẹ cô trong một phi vụ vận chuyển hàng cấm sang nước ngoài ...

Thôi rồi, vậy linh cảm của nó là đúng sao? ... Cha Thường Khánh chính là người khiến cho nó trở thành trẻ mồ côi lang thang đầu đường xó chợ sao? Sao lại có thể như thế... Sao ông trời lại có thể đối xử với tụi nó như thế ... Sao định mệnh lại

đang tâm chia cắt bọn nó bằng sự thật quá hãi hùng này... Nó đã cố vượt qua tất cả để được ở bên hắn ... Nó đã làm tất cả những gì có thể và cả không thể ... Sao hạnh phúc vẫn quay lưng với tụi nó?

_Thường Khánh cảm thấy không xứng đáng với cô nên chọn giải pháp rời xa cô ... Thế nên ...

Mạnh Khoa bỏ lửng câu nói. Anh chàng định nói luôn vụ chỉ còn khoảng 1 tiếng rưỡi nữa là chuyến bay đến Canada của Thường Khánh khởi hành. Nhưng anh chàng sợ nó không chịu thêm nổi tin động trời nào nữa nên không nói.

Đúng thế thật. Sắc mặt nó nhợt nhạt dần sau khi nghe tin. Nó không khóc, nhưng mắt ngân ngấn nước, thẫn thờ nhìn vào khoảng không trước mặt. Tim nó nhòi lên từng hồi ... Lòng nó quặn lại ... Nó cảm như nơi này không còn không khí nữa... Vì nó không thở được, thật sự, rất khó thở. Nó đặt tay lên ngực, cố gắng hít vào rồi thở mạnh ra ... Nó cảm thấy trời đất như quay quay ... Cả ba người xung quanh nó đang cố an ủi, nói chuyện với nó ... Nhưng nó chẳng nghe được gì cả ... Tai nó bây giờ chỉ nghe tiếng vù vù như tiếng ong bay... Ù đi... Đầu nó ong lên ... Nhức nhối ...

Tình trạng của nó kéo dài như thế gần cả tiếng đồng hồ. Bao nhiêu ý nghĩ cứ xoay vòng vòng trong đầu nó. Tất cả những kí ức liên quan đến hắn ùa về, như một quả bom nổ ra trong đầu nó ... Ánh mắt ... Lời nói ... Cử chỉ ... Tất cả, tất cả hợp lại làm trái tim nó muốn vỡ toang ...

Bao nhiêu đau đớn, khổ ải, hiểu lầm, giận dỗi, ... cứ thế mà hiện về ... Nó đã cùng hắn vượt qua rất nhiều thứ ... Những thứ ấy chẳng khác chi những đợt sóng thần cố sức dìm tụi nó xuống lòng đại dương ... Nhưng tình yêu cả hai dành cho

nhau luôn là một cái phao để hai đứa bám vào và sống sót ... Tình yêu là thứ mạnh mẽ nhất ... Và dù khó khăn đến đâu, hai đứa vẫn có thể vượt qua an toàn ... Tất cả mọi chuyện, cả hai đều có thể giải quyết ... Có thể nói, mọi gian lao mà cuộc đời tạo ra để chia lìa đôi lứa, hai đứa đều đã nếm qua ... Vậy mà bây giờ, nó và hắn phải chia lìa suốt đời vì một ân oán của quá khứ sao? Thật sự mà nói, cha Thường Khánh giết ba mẹ nó đâu phải là lỗi của anh chàng. Đâu ai có thể chọn ba mẹ ình chứ ... Định mệnh khắc nghiệt thế nào cả hai cũng đều có thể đánh bại ... Không lẽ bây giờ đành nhắm mắt buông xuôi vì một trò đùa của số phận thời quá khứ sao ... Không thể nào! – Nó bất ngờ khẽ lắc đầu - Không bao giờ!

Nó đứng bật dậy khi nghĩ đến đó. Cuối cùng nó cũng đã thông suốt rồi. Đưa tay quệt vội nước mắt chực trào ra, nó hỏi dồn Mạnh Khoa và nhỏ Lam:

_Mình sẽ nói chuyện cho ra lẽ với hắn, tên ngốc khoái sĩ diện đó ...

_Vậy thì tốt hết bồ nên nhanh lên đi, vì hắn sẽ sang Canada du học và máy bay sẽ cất cánh lúc 1 giờ... - Nhỏ Lam đáp

_Cái gì? Sao bồ không nói sớm? – Nó nhìn lên cái đồng hồ trong nhà hàng – 12 giờ 45 phút – Trách là trách thế thôi, chứ nó hiểu rằng cả hai sợ nó sẽ bị sốc nặng hơn nếu biết được tin này vào lúc đó – Mình phải đến sân bay ngay bây giờ - Nó kết luận rồi định chạy đi thì chợt nhớ đến Shin.

Anh chàng nãy giờ ngồi đó, lặng lẽ quan sát nó ... Shin biết rằng cả đời này nó cũng không bao giờ quên được Thường Khánh và hết yêu anh chàng, diễn biến tâm trạng biểu hiện trên nét mặt, cử chỉ của nó cho anh chàng biết điều đó ... Lúc nó quay sang nhìn Shin, anh chàng chỉ khẽ mỉm cười, tuy

trong lòng rất đau:

_Đừng lo cho anh. Anh sẽ hạnh phúc khi em hạnh phúc ...

_Cảm ơn – Đó là tất cả những gì nó có thể nói với Shin lúc đó. Nó giận mình ghê gớm vì tại sao nó không thể yêu được Shin!

_À mà khoan! – Shin gật đầu cười rồi sực nhớ, nói - Anh có xe, anh sẽ đưa chúng ta đến đó.

Nó đúng là cô gái may mắn nhất trên đời ... Những người yêu nó đều chấp nhận hy sinh tất cả để nó có được hạnh phúc ... Nó chợt cảm thấy biết ơn cuộc đời ...

CHƯƠNG 118

TÓM TẮT CHAP TRƯỚC:Nhỏ Lam tìm đến nhà Thường Khánh, nói chuyện phải trái với Nhã Khuê. Cô bé bị lay động rồi đồng ý từ bỏ Thường Khánh. Đồng thời, Nhã Khuê tiết lộ cho nhỏ Lam về số tài liệu trong phòng Thường Khánh. Mạnh Khoa và nhỏ Lam biết chuyện, bèn nói với nó trong khi nó đang có một bữa trưa lãng mạn với "cây si" Shin. Nó chấp nhận quên hết ân oán quá khứ và chạy ra sân bay tìm Thường Khánh.

NEW CHAPTER

Sân bay.

Nó chạy như bay, vừa chạy vừa đảo mắt xung quanh, tìm kiếm một hình hài quen thuộc. Shin, Mạnh Khoa và nhỏ Lam cũng chia ra, đi kiếm hắn phụ nó. Nó chạy vòng vòng sân bay cho đến khi hai chân mỏi như và mồ hôi đổ ra như tắm mà vẫn không tìm thấy hắn ...

Vẫn cố hết sức, nó tiếp tục chạy và tìm kiếm. Thế nhưng trong dòng người hối hả với những gương mặt xa lạ chen chúc nhau, nó không thể nào tìm thấy hắn của nó ...Vô vọng!

1 giờ hơn. Nó nhìn lên cái bảng điện tử lớn ở sân bay. “Chuyến bay từ TP HCM đến Toronto _____ Đã Khởi Hành”

iSach.info

Nó ngã khuỵu, ngồi bệt xuống đất. Nước mắt nó chảy dài ... Qúa trễ ... Đã quá trễ ... Mọi chuyện đã kết thúc thật rồi ...

Ba người kia đi đến, nhẹ nhàng vỗ vai nó ai ủi ... Nước mắt nó vẫn rơi lã chã xuống nền đất ... Tim nó thắt lại, chưa bao giờ nó cảm thấy cơn co thắt mạnh như lần này ...

Biệt thự nhà Thùy Anh. Shin, Mạnh Khoa và nhỏ Lam đưa nó về. Mặt đứa nào cũng như đưa đám. Riêng nó, trông chẳng khác chi một cái xác không hồn với dáng đi thẫn thờ, đôi mắt sưng húp vô hồn và gương mặt trắng nhợt vì mệt và đau khổ ...

Chợt linh tính mách bảo nó nhìn vào cái thùng thư. Một cái phong thư màu trắng ló một góc ra. Nó bước đến, mở nắp thùng thư và lấy cái phong bì đó ra. Đó là một cái phong thư màu trắng, không để tên người gửi cũng không có tên người nhận. Bên trong phong bì có một mảnh giấy duy nhất. Nó mở ra đọc như được lập trình sẵn.

Trên mảnh giấy chỉ có ghi ba chữ duy nhất "Tôi xin lỗi". Nét chữ đầy tâm trạng ấy đã cho nó biết ai là người gửi bức thư này.

Tuy chỉ có ba chữ thôi, nhưng nó thấy được nhiều điều hơn thế ... Nó biết đó không phải là tất cả hắn muốn nói với nó ... Nó biết hắn còn rất nhiều điều để nói nhưng không thể ... Nó không tưởng tượng đâu, sự thật là nó biết thế!

Dường như nó có thể nhìn xuyên thấu qua trái tim và linh hồn hắn khi thấy ba chữ đó. Nó biết còn rất nhiều điều khác ẩn mình đằng sau những nét chữ của hắn ... Chắc chắn hắn

không chỉ đơn giản là muốn xin lỗi ...

Ba chữ vỏn vẹn trên trang giấy như đang thì thầm với nó rằng hắn còn yêu nó nhiều lắm và sẽ yêu nó mãi mãi.

Đáng lẽ ra nó phải cảm thấy được an ủi mới phải. Nhưng đằng này, chẳng hiểu sao nó lại òa lên khóc. Nó ôm mảnh giấy vào người, nước mắt chảy dài, ràn rụa. Hình như bao giọt nước mắt mà nó cố sức kiềm nén đều vỡ òa ra vào lúc đó ... Làm sao đây khi mỗi đứa một nơi trong khi cả hai còn yêu nhau rất nhiều? Làm sao nó có thể sống tiếp những ngày tháng còn lại của cuộc đời khi thiếu hắn ... Từng suy nghĩ như muốn bóp nghẹt nó, làm nó khóc dữ dội hơn.

Đúng lúc đó, lão Quân đẩy cổng bước ra. Lão tiến đến chỗ nó, dương mắt nhìn ba người còn lại như muốn hỏi "Chuyện gì xảy ra với em tui thế?". Shin chỉ khẽ lắc đầu. Lão bèn tiến lại, khuỵu gối ngồi xuống bên nó. Không nói gì hết, lão Quân khẽ ôm lấy nó.

Nó òa lên nức nở, ôm chặt lấy anh hai:

_Em phải làm gì đây anh? Em phải làm sao đây????

Lão Quân nhẹ nhàng vén tóc nó lên, âu yếm vỗ lên vai nó.

_Mọi chuyện sẽ ổn mà... Đừng khóc nữa...

Thật sự lão cũng chẳng biết nói gì khác, vì lão có hiểu mô tê chi đâu. Nhưng nhìn thấy nó như thế này, lão đau lắm. Nó là đứa em gái duy nhất của lão, là cô bé con lão đã cố sức bảo vệ che chở suốt 18 năm trời. Làm sao lão có thể bình tâm khi chứng kiến nó như thế này chứ...

Biệt thự nhà Thường Khánh 30 phút trước đó.

_Ủa cậu chủ? – Bà quản gia kêu lên khi thấy Thường Khánh – đáng lẽ giờ này phải đang ở trên máy bay rồi – lù lù đi vào, bà tiếp, sau khi nhìn đồng hồ - 1 giờ 15 rồi, cậu không đi Canada nữa sao?

_Cháu để quên passport, đành lỡ chuyến bay này, chú Lý đặt lại chuyến khác cho cháu rồi, 4h chiều nay ạ! – Anh chàng đáp.

_Vậy cậu lên phòng nghỉ đi để chiều nay đi!

_Vâng! – Anh chàng đáp rồi đi vào nhà.

Đúng thế. Có lẽ số phận lại một lần nữa bị đảo lại vì ông trời cảm động trước tình yêu của đôi trẻ. Đáng lí ra giờ này Thường Khánh đang yên tọa trên chuyến bay đến Toronto rồi, nhưng lúc qua phòng kiểm tra hộ chiếu, anh chàng lục khắp người mình và hành trang nhưng không thấy passport đâu, đành bỏ chuyến bay này.

....

_Lạ thật, rõ ràng mình để passport trên bàn mà! – Anh chàng soát khắp bàn, lật từng quyển sách lên nhưng vẫn chẳng thấy passport đâu.

Lục bàn xong, Thường Khánh mở hết mấy hộp tủ ra kiếm. Lật một quyển sách ra, xấp hình của nó đập vào mắt anh chàng. Vốn muốn quên nó nên Thường Khánh không đem bất cứ cái gì liên quan đến nó theo mình. Tự dưng lúc thấy xấp hình, hình ảnh nó hiện về trong đầu Thường Khánh, khiến anh chàng lấy xấp hình ra xem trong vô thức.

Một vài tấm do nhỏ Lam chụp lén lúc nó và anh chàng đang đứng nói chuyện ở sân cỏ sau trường, rồi có tấm chụp lúc nó quay lại và phát hiện, liền phì cười và lấy tay che lấy ống kính điện thoại, Thường Khánh thì chỉ lảng lảng nhìn chỗ khác. Nhỏ Lam hay cài chế độ chụp hình chuỗi nên lúc rửa ra mới được một loạt hình như thế.

Chợt anh chàng thấy nhớ cái sân cỏ phía sau trường – bãi đất trống gần canteen – nơi chất chứa không biết bao nhiêu là kỉ niệm giữa nó và mình.

Nhìn đồng hồ, gần 2 giờ, Thường Khánh quơ vội cái áo khoác và bước ra khỏi nhà.

Về phần Nhã Khuê, lúc Thường Khánh lỡ chuyến bay, về nhà thì Nhã Khuê đang có việc phải đi đâu đó với vài người giúp việc khác nên không hay tin, thế nên thành ra cả bọn con Lam cũng không biết tin này. Cả đám cứ tưởng Thường Khánh đã rời Việt Nam rồi.

Nhà Thùy Anh.

Lo cho nó, Shin, Mạnh Khoa và nhỏ Lam ai cũng nhất quyết "túc trực" ở nhà nó, đợi đến lúc nó có thể bình tâm nói chuyện trở lại mới ra về.

Cả bọn ngồi dưới phòng khách, lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau trong khi nó lủi thủi một mình trong phòng riêng. Nó nói nó muốn được ở một mình.

2 giờ đúng.

Nó bước từ trên lầu xuống, khoác ngoài chiếc áo khoác. Có vẻ

nó định đi đâu đó. Không đợi mọi người hỏi, nó nói:

_Em đến trường. Chợt em thấy nhớ cái bãi cỏ đằng sau trường...

Ai cũng hiểu tại sao nó lại tự nhiên "thấy nhớ" cái bãi cỏ đó... Mà cũng lạ, nó với Thường Khánh có thần giao cách cảm hay sao ấy. Nhỏ Lam đứng dậy:

_Để mình đi với bồ!

_Không cần đâu! – Nó ráng mỉm cười để con bạn yên tâm – Mình không sao thật mà.

Rồi nó đi mất. Thế nhưng nó vừa bước ra khỏi nhà, bốn người còn lại ai cũng thấy lo, bèn lật đật đứng dậy, âm thầm theo sau.

....::::Bãi cỏ trường nó::::....

Nhà nó gần trường hơn nhà Thường Khánh nên tuy anh chàng đi trước nhưng cả hai lại đến cùng lúc. Trường nó có hai cổng, nó đi cổng trước, anh chàng đi cổng sau. Bãi cỏ nằm chính giữa hai cổng, đằng sau dãy phòng học của lớp 12 và đối diện xéo với mặt sau của khu canteen.

Tuy đang là giữa trưa, nhưng lạ thật, bãi cỏ không một bóng nắng. Cảnh vật yên tĩnh và râm mát như một buổi sáng mùa thu.

Gió hiu hiu thổi trên bãi cỏ trống làm nó thấy hơi lạnh. Nó xẻ tóc ra cho sang hai bên vai, kéo mũ áo trùm kín đầu rồi cho hai tay vào túi áo khoác trước bụng. Gió làm tóc nó bay bay. Không thèm tém lên, nó cứ để thế và bước, bước đến đúng vị

trí mà hắn và nó hay đứng để nói chuyện. Vì tâm trạng không được tốt nên nó chỉ nhìn xuống đất mà bước.

Đối diện với phía nó, Thường Khánh cũng đang sải từng bước chân chậm rãi trên cỏ. Anh chàng mặc một chiếc áo khoác màu da ngựa, tay cho vào túi quần. Thường Khánh cũng nhớ rõ vị trí cả hai hay đứng và cũng đang thả bước về phía đó. Và lại cũng thật trùng hợp khi Thường Khánh cũng không nhìn về phía trước, nên không thấy nó.

Hai đứa đang có mặt cùng một nơi và đang bước về phía nhau mà không hề biết.

Đúng là vị trí này – đối diện với lưng phòng số 13 và kế bên một cây hoa anh đào – nó nghe người ta gọi là cây anh đào nên bắt chước gọi theo chứ chẳng biết có phải không. Lúc ấy, cả hai mới ngước lên.

1 giây... 2 giây... 3 giây trôi qua trong im lặng...

Đầu óc nó chợt trở nên trống rỗng. Nó có nhìn lầm không? Vì nó quá yêu hắn nên tưởng tượng ư? Nhưng sao hình ảnh của trí tưởng tượng mà lại sắc nét đến thế...

Thấy nó, Thường Khánh cố xua đi tình cảm đang dân lên trong người, vội vã quay đi.

_Này! – Nó chợt gọi – Có thật là anh không?

_...

Không thấy hắn đáp, nó chạy lại, đưa tay chạm vào anh chàng. Ngỡ ngàng.

_Đúng là anh thật rồi! Không phải là anh bay sang Canada rồi sao? – Không ngờ trong lúc dầu sôi lửa bỏng này mà nó có

thể hỏi mấy câu đó.

_Đúng, là tôi đây! – Thường Khánh quay lại – Vậy thôi nhé, tôi có việc phải đi!

Nói rồi anh chàng vội vã quay lưng bước đi, sợ rằng nếu còn luyến tiếc thêm một giây nào thì lý trí sẽ không thể khống chế được trái tim nữa.

_Anh không được đi! – Nó bật hét lên rồi chạy đến chặn trước mặt Thường Khánh – Anh có biết rằng mình là thằng con trai tồi tệ và hèn nhát nhất tôi từng biết không????

_... Sỉ vả xong rồi chứ? Thả tôi đi được chưa? – Anh chàng nhìn đi chỗ khác, lên tiếng sau một hồi im lặng.

_Chưa. Tôi không bao giờ thả anh đi nữa, không bao giờ! – Nó hét lên.

_....Thùy Anh à, cô đừng cố níu kéo chuyện đã qua nữa... - Thường Khánh lên tiếng khe khẽ nhưng liền bị nó cắt ngang:

_Tôi biết hết rồi, lí do khiến anh đối xử lạnh nhạt với tôi, lí do anh muốn chia tay. Tôi biết hết rồi – Nó ngừng lại rồi tiếp – Những chuyện xảy ra trong hai năm từ ngày tôi gặp anh còn nhiều gấp đôi những chuyện xảy ra trong 16 năm cuộc đời tôi trước đó. Đa số toàn chuyện không vui. Nhưng có anh, tôi đã vượt qua tất cả. Chúng ta đã cùng nhau vượt qua tất cả, từ những sóng gió do người khác tạo ra đến cả những điều tồi tệ mà số phận mang đến. Vậy mà giờ đây, anh đành lòng buông xuôi tất cả chỉ vì một trò đùa của định mệnh được tạo ra từ mười mấy năm về trước ư? – Mắt nó bắt đầu rơm rớm nước.

_...

Nó tiếp tục công kích Thường Khánh trong khi anh chàng không còn biết nói gì hơn:

_Anh có nhớ mình đã hứa gì với tôi không? Anh đã hứa rằng dù bất cứ chuyện gì xảy ra, anh vẫn sẽ mãi ở bên tôi và cùng tôi vượt qua tất cả. Vậy mà chỉ vì ân oán của thế hệ trước, anh đành tâm phủi bay mọi thứ và phá vỡ lời hứa ấy... Anh buông xuôi, để cho nó tác động cuộc đời anh trong khi tôi đã chấp nhận nó... Anh là con trai kiểu gì vậy hả?

Nước mắt chảy dài, nó đưa tay lên đấm thùm thụp vào vai Thường Khánh, lập đi lập lại:

_Anh đáng ghét lắm, đáng ghét lắm...

Bất ngờ, Thường Khánh đưa tay ra kéo nó vào người rồi siết chặt nó trong vòng tay của mình. Những lời nói của nó đã "đả thông thần kinh" Thường Khánh. Là con gái và còn là "nạn nhân" mà nó cũng đã vượt qua được, nếu Thường Khánh lại buông xuôi thì thật chẳng đáng mặt nam nhi chút nào. Vả lại, bây giờ anh chàng đã hiểu rằng tình yêu của mình đối với nó mới là tất cả... Không gì mạnh mẽ hơn tình yêu ấy...

_Tôi xin lỗi... Phải, tôi đáng ghét lắm! Tôi cũng đang ghét bản thân mình đây... – Thường Khánh siết chặt nó hơn.

Cảm giác ấy thật bình yên biết bao. Ước gì thời gian ngừng lại mãi mãi vào giây phút ấy. Lâu thật lâu sau, anh chàng mới thả nó ra. Cầm lấy hai tay nó, Thường Khánh nói bằng giọng thật trầm và nghiêm túc:

_Tôi biết rằng cô đã biết điều này rồi... Nhưng tôi vẫn muốn nhắc lại – Nhìn sâu vào mắt nó, anh chàng bật thốt lên – Anh

iSach.info

yêu em, Thùy Anh! Anh yêu em, trước kia, bây giờ, sau này và mãi mãi, anh yêu em!

Nó bật cười trong khi nước mắt lại trào ra một lần nữa. Lần đầu tiên trong vòng hai tháng trở lại đây, những giọt nước mắt ấy tuôn ra là vì hạnh phúc. Nó không thể nói gì lúc đó. Thường Khánh tiếp tục kéo nó vào lòng.

Gió vẫn hiu hiu thổi, lung lay mấy ngọn cây và mấy nhánh cỏ. Dưới những ánh chiều tà màu vàng cam, nó và hắn siết chặt lấy nhau. Hạnh phúc.

....

Phía sau bức tường. Bốn người kia đang "rình" nãy giờ. Và khi xem đến đoạn kết, sắc thái biểu cảm của bốn người họ chẳng ai giống ai. Con Lam thì suýt hét lên vì vui sướng, bèn lấy điện thoại ra chụp lấy chụp để khoảnh khắc ấy. Mạnh Khoa thì ngước mặt lên trời, mỉm cười. Shin thoáng đứng hình, rồi khẽ mỉm cười. Lão Quân thì ánh mắt hấp háy niềm vui, rồi lại quay sang nhìn Shin bằng ánh mắt an ủi.

Nhưng dù có biểu cảm ra sao đi nữa thì cảm giác chung của mọi người bây giờ là ai cũng cảm thấy hạnh phúc giùm nó.

CHƯƠNG 119
END

LAST CHAPTER - CHAPTER CUỐI

Một buổi tối thứ bảy – một buổi tối mùa hè mát mẻ, Mạnh Khoa bỗng cảm thấy ngột ngạt nên quyết định ra ngoài đi dạo.

Đối với một buổi tối nóng nực thế này, đi dạo dọc theo bờ hồ trong một công viên nào đó và tận hưởng cái mát lạnh của hơi nước từ dưới mặt hồ phả lên có lẽ là giải pháp thông minh nhất. Đó là lí do tại sao Mạnh Khoa và nhiều người cùng chọn hoạt động đó, thành ra cái thành lan can dựng dọc theo hàng cây gần bờ hồ hôm đó đặc nghẹt người đứng hóng mát, đa số là đi theo cặp.

Chọn một địa điểm khá thông thoáng cạnh một cây liễu rũ dài xuống mặt hồ, Mạnh Khoa dừng chân. Đầu óc anh chàng đang trong trạng thái trống rỗng. Thi tốt nghiệp xong, trong khi bạn bè đang lũ lượt nộp đơn thi ĐH, đua nhau chọn hết trường này đến trường kia, Mạnh Khoa vẫn bình chân như vại. Với học lực của anh chàng, đậu thủ khoa một trường đại học danh tiếng cũng chỉ là chuyện nhỏ. Vấn đề là, anh chàng chẳng biết nên chọn trường nào. Mẹ Mạnh Khoa thích anh chàng làm kinh doanh, trong khi ba thì muốn anh chàng đi theo nghiệp nhiếp ảnh – ước mơ thuở thiếu thời của ông. Ba mẹ suýt cãi nhau chỉ vì vụ ấy và cuối cùng đi đến quyết định:

Tùy con trai cưng, muốn vào đâu thì vào, quan trọng anh chàng thích là được. Mạnh Khoa thích gì à? Nói thật thì anh chàng muốn trở thành.... một diễn viên. Ngay từ nhỏ, Mạnh Khoa đã bị thu hút bởi các vai diễn hành động trong phim, muốn được trở thành anh hùng như Superman hay Batman. Lớn lên, tuy ước mơ không còn viễn vông như trước nhưng mong muốn trở thành diễn viên, được đặt hết tâm huyết vào việc thể hiện một vai diễn mà mình yêu thích vẫn không mờ nhạt trong anh chàng...

Đang suy nghĩ mông lung thì chợt Mạnh Khoa nhớ đến Eun Ji, cô nàng cũng là diễn viên. Nếu Mạnh Khoa trở thành diễn viên, biết đâu sau này... Anh chàng bật cười khi nghĩ đến đó.

_Anh bất bình thường hơn hồi trước đấy – Một giọng nữ trong vắt như làn nước dưới hồ bật lên lời nhận xét... bằng tiếng Anh.

Mạnh Khoa quay qua, ngạc nhiên tột độ khi nhận ra người đang đứng trước mặt mình chính là Eun Ji!

_Em... Em... – Sự kinh ngạc khi nhìn thấy Eun Ji khiến anh chàng nói không nên lời. Mãi một lúc sau, Mạnh Khoa mới lưu loát nói xong câu – Em đến Việt Nam hồi nào? Sao em lại có mặt ở đây?

_ Từ hôm thứ ba. – Cô bé đáp rành rọt - Em thăm quê ba và cũng là thăm anh hai em hiện đang ở Việt Nam. Còn việc em ở đây lúc này chỉ là một sự tình cờ thôi... Nhà anh em kế bên cái công viên này nên em ra đây tản bộ. Thấy anh đứng ngẩn ra như người mất hồn nên em không nỡ làm phiền.

_Thấy ở đây như thế nào? Thức ăn có hợp với em không?

_Ở đây rất tuyệt! – Cô bé trả lời tất cả các câu hỏi của Mạnh Khoa – Thức ăn cũng rất ngon. Bây giờ em mới hiểu tại sao nhiều đồng nghiệp như Nickhun với cả Jae Joong oppa khuyên em thử món phở đầu tiên!

Thật ra Eun Ji cũng rất ngạc nhiên và bất ngờ khi gặp Mạnh Khoa ở đây. Nhưng theo nghiệp diễn từ nhỏ, quy tắc vàng "gặp chuyện gì cũng có thể tỉnh như không" đã ăn vào máu cô nàng nên Eun Ji không phản ứng gì nhiều.

_Uhm... – Mạnh Khoa không nói gì thêm, chỉ biết buông một lời cảm thán – Trời hôm nay nóng thật! – Rồi lái sang chuyện khác – Em vẫn khỏe chứ hả?

Eun Ji bật cười – nụ cười tươi chẳng kém chi một nụ hoa hồng bật mở cánh, làm anh chàng lao đao.

_Gặp nhau nãy giờ cả tiếng rồi mà anh mới hỏi thăm sức khỏe em ư?

_Àh... – Mạnh Khoa gãi đầu – Anh xin lỗi!

_Ừ... – Chợt Mạnh Khoa chuyển hướng nhìn sang... cổ Eun Ji, cô nàng đang đeo sợi dây chuyền có mặt là chiếc chìa khóa tuyệt mĩ ngày ấy – chiếc chìa khóa để mở chiếc hộp có bức thư từ chối của nó viết cho anh chàng. – Em... Em còn giữ chiếc chìa khóa này à?

_Dạ - Cô nàng nhìn xuống cổ mình, nâng chiếc chìa khóa ấy lên – Nó xinh mà, rất thích hợp để làm mặt dây chuyền.

Thật ra, hiện giờ Mạnh Khoa rất muốn thổ lộ tình cảm của mình với Eun Ji, rằng anh chàng đã nhớ và nghĩ về Eun Ji nhiều ra sao sau khi trở về Việt Nam... Nhưng tệ là Mạnh Khoa thực sự chẳng biết bát đầu thế nào và có cảm tưởng như

mình là một thằng ngốc khi đứng trước một bông hoa rực rỡ như Eun Ji. Phía Eun Ji cũng thế, cảm giác cô nàng dành cho Mạnh Khoa cũng mãnh liệt tương tự của anh chàng dành cho cô. Thế nhưng, cô cũng chẳng biết thể hiện như thế nào, dù là một diễn viên với bề dày kinh nghiệm đã hơn 7 năm.

_Anh Mạnh Khoa này/ Eun Ji này... – Cả hai đồng thanh gọi tên nhau rồi cùng khựng lại và bật cười.

Được một lúc sau, không thấy ai nói gì, cả hai lại cùng lên tiếng cùng một lúc:

_Anh nói trước đi/ Em nói trước đi!

Thế là hai đứa lại ngẩn ra và cười xòa. Rồi lại một lát sau, chắc mẩm rằng người kia sẽ đợi ình nói trước, cả hai đồng thanh một lần nữa:

_Anh (em) nghĩ là... –Biết là lại bị "ý tưởng nhớn gặp nhau" nhưng cả hai mặc kệ vì điều hai đứa định nói rất chi là quan trọng - Anh (em) thích em (anh)...

Lần đồng thanh này không khiến hai đứa nghệch mặt ra và phì cười nữa mà khiến cho cả hai kinh ngạc nhìn nhau.

_Anh vừa nói gì? – Lần này thì Eun Ji nhanh miệng nói trước

_ Anh... – Mạnh Khoa gãi gãi đầu rồi hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào Eun Ji – Anh đã suy nghĩ rất nhiều về buổi trò chuyện với em ở canteen bệnh viện, lần đầu tiên anh nghĩ lại về tình cảm mà mình dành cho cô ấy và nhận ra... em đã đúng... Và không biết từ bao giờ, hình ảnh cô ấy không còn xuất hiện trong đầu anh nữa, mà thay vào đó... là em!... Anh thích em, Eun Ji...

Không gian chùn xuống một lúc lâu.

_Em... – Eun Ji cũng cất giọng sau một hồi im lặng – Em cũng nghĩ rất nhiều về anh từ hôm ấy... Anh là người đầu tiên gây cho em ấn tượng mạnh như vậy... Một cảm giác rất đặc biệt, yên bình và ấm áp mà em chưa bao giờ được có... Em... – Eun Ji không cần nói thì một người thông minh như Mạnh Khoa cũng biết cô nàng muốn nói gì.

Cô bé ngước mặt lên nhìn Mạnh Khoa, đôi má Eun Ji đỏ ửng từ bao giờ. Cầm cái mặt dây chuyền lên, cô nàng nói:

_Còn về chuyện cái chìa khóa... Em giữ nó là vì em trân trọng tình cảm của anh dành cho chị ấy... Đó cũng là một phần lí do khiến em thích anh – những chàng ngốc luôn có sức quyến rũ kì lạ - Cô bé nhoẻn miệng cười khi nói đến đó rồi nghiêm túc trở lại – Em tôn trọng tình cảm ấy, vì... Chị ấy là quá khứ của anh, còn em... sẽ là hiện tại và tương lai của anh.... – Rồi Eun Ji bẽn lẽn nói thêm – Nếu anh muốn....

Mạnh Khoa phì cười trước sự thơ ngây đáng yêu của Eun Ji. Trong đêm tối, ánh mắt của hai đứa lấp lánh ngập tràn hạnh phúc, lung linh hơn cả những ánh đèn rọi trên mặt hồ lấp loáng kia...

Hôm đó, Mạnh Khoa hộ tống Eun Ji về nhà dù nhà cô nàng chỉ sát bên công viên. Và người ra mở cổng cho Eun Ji là Shin! Khỏi phải nói cả ba ngạc nhiên thế nào khi chạm mặt nhau... Đúng là quả đất thật là tròn!

Đoạn kết:

Thường Khánh sang Canada học ngành quản trị kinh doanh

theo như dự tính, cùng thời điểm với Thùy Anh – không bao lâu sau khi Thường Khánh đi, cô nàng cũng sang Anh quốc du học ngành thiết kế thời trang. Trong thời gian đó, hai đứa vẫn thường xuyên liên lạc. Người xưa có định lí "xa mặt cách lòng". Hai đứa đã "phản chứng" định lí đó, ngày càng yêu nhau hơn, hình như định mệnh đã ột sợi dây ràng buộc cả hai lại với nhau rồi hay sao ấy....

Vì Eun Ji, Mạnh Khoa quyết định sang Hàn gầy dựng sự nghiệp diễn viên của mình và bước đầu gặt hái khá nhiều thành công, cùng Shin và Eun Ji gộp thành bộ ba của màn ảnh nhỏ Hàn Quốc.

Shin giã từ Việt Nam sau khi tốt nghiệp ĐH ở đây để bay về Hàn Quốc tiếp tục nghiệp diễn viên. Rất khó khăn để anh chàng quên được nó, nhưng có vẻ nỗi đau ấy thuyên giảm nhanh hơn dự kiến nhờ một nữ đồng nghiệp của Shin, quen nhau từ một bộ phim điện ảnh. Chị ý là Park Min Young – một người rất dễ thương. Chắc chắn vết thương của Shin sẽ lành hẳn trong một tương lai không xa.

Lão Quân trở thành người kế vị tập đoàn Sunland của ông Nghĩa và đính ước với cô bạn gái lâu năm tên Tuyết – người được nó khen lấy khen để là: vừa đẹp người lại đẹp nết.

Sau khi học xong đại học, nhỏ Lam kế nghiệp mẹ, điều hành nhà hàng Violet.Res và cũng là đầu bếp chính ở đó. Cô nhỏ đang ấp ủ một dự tính sẽ mở rộng nhà hàng thành chuỗi nhà hàng Violet với đủ các sắc tím khác nhau được lấy làm tên cho các nhà hàng. Với năng lực của cô nàng, chắc chắn dự tính ấy sẽ thành hiện thực sớm thôi.

Hy Vân trở thành một nữ doanh nhân trẻ, xinh đẹp và tài ba, gây tiếng tăm vang dội trên đất Thụy Sĩ. Cô nàng gặp và yêu

Mitchell – chồng mình, một anh chàng ca sĩ điển trai bỏ xa Thường Khánh (như lời nhiều người nhận xét) – và sống hạnh phúc.

Lâm Danh cuối cùng cũng tìm được "nửa thật sự" của mình – một cô bé dịu dàng và xinh xắn nhỏ hơn anh chàng 5 tuổi. Thế nên, "kẻ đào hoa" bây giờ phải ngồi bấm bụng chờ cô bé đủ lớn khôn mới tính chuyện xa hơn được ^^.

Một ngày chủ nhật đẹp trời tại đất nước Việt Nam xinh đẹp.

Một chiếc Lambor (Lamborghini) màu bạc lướt đến trước cổng nhà nó. Một anh chàng mặc vest xám tro, đeo kiếng mát hàng hiệu nâng cánh cửa xe lên (loại cửa cánh bướm í), bước ra. Còn ai trồng khoai đất này ngoài Thường Khánh nữa.

Lão Quân từ trong nhà chạy ra mở cổng.

_Em rể tương lai đến rồi à? – Rồi anh chàng quay vào trong nhà, hét lớn – Thùy Anh! Anh xã tương lai của mày đến rồi này!!!!!

Nó – vẫn lí la lí lắc như 5 năm trước, chỉ khác là bây giờ nó ăn diện hàng hiệu hơn và có vẽ chững chạc lên khá nhiều ◎ – từ trên lầu chạy xuống.

_Em biết rồi, việc gì phải hét ầm cả nhà lên thế!

_Mà tụi bây đi đâu? – Lão hỏi khi nó đang xỏ dép.

Nó chạy ra cửa, đứng kế bên Thường Khánh, nói:

_Đi mua nhẫn! - Ánh mắt nó ánh lên niềm vui khi nói ra điều đó.

_Tụi bây định đính hôn á?

_Chỉ là nhẫn cặp thôi, chưa đính hôn vội! – Nó đáp

Lão hai ậm ự rồi toan đóng của lại sau khi Thường Khánh lễ phép chào "anh vợ tương lai" thì nó lại réo lên:

_Suýt quên! Nấu cơm cho bọn em nữa nhé, lát bọn em ăn cơm ở nhà đó!

Cửa hàng trang sức.

_Lấy cái này nhá, nhá! – Nó chỉ rối rít xuống mặt kính, đó là một cặp nhẫn được thiết kế khá rườm rà với kim cương đính đầy.

_Ừ, cũng được nhưng... màu mè quá, như đồ chơi con nít ấy, chọn cái nào đơn giản thôi! – Thường Khánh "show off" cái tính khó chịu qua mấy năm trời vẫn không thuyên giảm tí nào của mình.

Nó lườm ai kia một phát rồi chiều lòng anh chàng, lựa cặp khác.

_Hay là cái này! – Nó lại chỉ tay túi bụi xuống mặt kính, lần này là một cặp nhẫn có mặt kim cương khá to.

_Có thật là em có mắt thẩm mĩ không đấy? Toàn chọn vớ vẩn lung tung – Thường Khánh lại lên tiếng chê bai.

Nhịn nhục để khỏi làm mất "ngày vui", nó lết qua chỗ khác. Cuối cùng đi hết cửa hàng mà nó vẫn chưa chọn được cái nào vừa mắt anh chàng.

_Vậy thì cái này vậy! – Nó bắt đầu nản, chỉ bừa xuống một cặp nhẫn khác.

_Uầy! Em có cần đi khám mắt lại không? Anh thấy hình như mắt em có vấn đề rồi! – Vẫn là giọng trêu máu, chọc điên người khác như ngày xưa!

_Này này! Anh quá đáng lắm rồi nhé! Nãy giờ toàn là em nhịn anh! Cái thì "Nhìn màu mè lắm" cái thì "Trẻ con quá", cái thì "Đơn điệu thế!". Em chịu hết nổi rồi – Nó giận dỗi phụng phịu quay mặt đi chỗ khác – Có giỏi thì anh tự chọn đi, không thì khỏi yêu đương gì nữa hết!

Thường Khánh mỉm cười. Đúng là "giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời". Biết bao nhiêu năm trôi qua rồi mà "đầu heo" của anh chàng vẫn như ngày nào, vẫn hay hờn dỗi vu vơ và nói năng không nghĩ trước như thế. Vậy mà anh chàng lại yêu nó vì điểm đó mới chết! Thương Khánh đặt tay lên vai nó, xoay người nó lại:

_Anh chỉ giỡn thôi mà bé, đừng giận nữa, ngoan đi anh mua kem cho ăn! – Đến nước này vẫn còn muốn chọc tức người ta.

_Anh... – Nó nổi sùng, định xách giỏ bước ra khỏi tiệm.

Thường Khánh xoay sang nháy mắt với cô nhân viên. Cô ấy mỉm cười gật nhẹ rồi cúi xuống lấy một chiếc hộp ra đưa cho anh chàng. Thường Khánh liền mở chiếc hộp nhỏ hình trái tim màu đỏ đó, lấy ra một cái nhẫn. Đó là một chiếc nhẫn khá đơn giản nhưng rất sang trọng và xinh đẹp với viên kim cương trắng muốt không quá lớn nằm trên đỉnh. Anh chàng đã đặt làm riêng chiếc nhẫn đó.

_Đầu heo Thùy Anh! – Anh chàng gọi.

Nó muốn bước tiếp lắm nhưng trái tim bắt nó phải đứng lại ◎ Thường Khánh tiến đến chỗ nó, khẽ nói:

_Ngốc ạ, anh chỉ đùa thôi mà, sao hay dỗi thế? Thật ra, vì anh đã đặt trước một chiếc nhẫn rồi... Thùy Anh này – nói rồi anh chàng đưa chiếc nhẫn lên phía trước, giọng nói tuy nhỏ nhưng đầy chân thành - Lấy anh nhé!

Hàn Quốc, cũng ngày hôm đó, tiết trời đẹp không kém chi Việt Nam.

Hiện cả ba người – Shin, Mạnh Khoa và Eun Ji – đang tụ tập tại căn hộ của Mạnh Khoa. Số là có một dự án phim truyền hình lớn mời bộ ba tham gia vào phim, họ nói sẽ gửi kịch bản đến nhà Mạnh Khoa để cả ba xem và quyết định. Anh chàng đi từ phía ban công vào, nói với Eun Ji hiện đang ngồi trên salon:

_Kiều Lam gọi. Thường Khánh cầu hôn Thùy Anh rồi!

_Wow! – Mắt Eun Ji ánh lên.

_Thế là sắp được về Việt Nam ăn cưới – Anh chàng hào hứng – Mà anh Shin đâu?

_Anh ấy cũng ra ngoài nghe điện thoại!

Eun Ji vừa dứt lời thì Shin từ phía cửa ngoài bước vào, trên tay cầm một bưu phẩm, nói:

_Vừa có người để trước cửa. Chắc là kịch bản!

Anh chàng để lên bàn, mở ra. Cả ba xúm lại coi. Shin phản ứng đầu tiên:

_Tựa phim có vẻ hay đấy!

Mạnh Khoa cấm cuốn kịch bản lên, nhẩm đọc dòng tựa phim in chữ đỏ trên cuốn kịch bản:

“Learning How To Love”

“Kịch bản và đạo diễn: Anna Blood”

----------HẾT----------